

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - 3

LENA DIAZ

.. Ateş iyi bir köle, kötü bir efendidir.

KÜLLER ve ANILAR

EKSİK
PARÇA

ROMAN

Çeviren: Cem Yurttaş

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - 3

LENA DIAZ KÜLLER ve ANILAR

Her mektupla gelen saklı bir ipucu ve her ipucunun arkasına saklanmış korkunç bir gerçek...

Savannah'daki FBI ofisine, kaynağı belli olmayan mektuplar gönderilmektedir. Her birinde farklı bir kurbanın ismi yazan mektuplar, bir çocuk tekerlemesiyle sonlandırılmıştır. Küller küller, hepsi düşüp ölürler...

Kurbanların yardım feryatlarından etkilenen Özel Ajan Tessa James, cinayetleri çözmek için işe koyulur. Danışman olarak da yanına çekici ve akıllı bir genç olan Matt Buchanan verilir. Cinayetlerle birlikte, ardında küllerden başka bir şey bırakmayan kundakçı bir katil de ortaya çıkacaktır. Tessa, ipuçlarının kendisini işaret ettiğini anladığında bir şeyin farkına varır; Eğer geçmişini hatırlayamazsa, bir sonraki kurban o olacaktır.

THG
0573792
CDZ
0573792 CDZ

ISBN-978-605-85268-8-4

9 786058 526884

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

www.ucuzlukvadisi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantasy.org

Eksik Parça Yayınları

Küller ve Anılar

Lena Diaz

Orijinal Adı: **Ashes Ashes They All Fall Dead**

Copyright © 2013 Lena Diaz

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

İngilizce'den Çeviren: **Cem Yurttaş**

Editör: **Burcu Karatepe**

Redaktör: **Ayhan Hınçal**

Kapak Tasarımı: **İrem Demirezer - Mineral**

Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Davutpaşa Cad. Güven San. Sıt. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Ağustos 2014

978-605-85268-8-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı'ndan alınmış olup İki A Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr/>

<https://www.facebook.com/eksikparca1>

https://twitter.com/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

Eksik Parça Yayınları, İki A Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

LENA DIAZ

Ateş iyi bir köle, kötü bir efendidir.

KÜLLER ve ANILAR

Çevirmen: Cem Yurttaş

Bu hikâye tamamen kurgudan ibarettir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdürler ve gerçek değiller. Gerçek olaylara, yerlere, organizasyonlara ve ölü ya da diri kişilere olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

TEŞEKKÜRLER

Başlangıcından yayımlanmasına, sözleşmeden son haline, pazarlamasına kadar HarperCollins ekibi bir harikaydı. Her birinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

Bu hikâyeye en başından inanan Lucia Macro ve Esi Sogah'a teşekkür ederim.

Chelsey Emmelhainz'a inanılmaz önsezileri ve müthiş önerileri için özel olarak teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, müthiş menajerim Nalini Akolekar'a ve hikâyemi okuduğu ve bana böyle müthiş bir destek verdiği için yetenekli yazar, harika insan Wendy Corsi Staub'a, yardımları için ilk okuyucum olan Carey Baldwin'e, romanın tamamını okuyup fikirlerini belirten Sarah Andre ve Denise Morningstar'a teşekkür ederim.

Alev püskürten flamingolar; Sheila Athens, Valerie Bowman, Alyssa Day, Madeline Martin, Ava Milone da dâhil birçok yazar arkadaşım, KissAndThrill'deki kardeşlerim (Sarah Andre, Carey Baldwin, Diana Belchase, Manda Collins, Rachel Grant, Krista Hall, Gwen Hernandez, Sharon Wray), First Coast Romance Writers'daki harika arkadaşlarım ve Alison Delaine'in desteği olmasa yaptığım hiçbir şey mümkün olamazdı.

Aralıksız desteği ve pis mizahı için Denise Stanford'a teşekkürler.

Bu kitabı yirmi yedi yıllık kahramanım George'a ve harika çocuklarımız Sean ve Jennifer'a armağan ediyorum. Sizi çok seviyorum. Siz benim her şeyimsiniz.

GİRİŞ

İlk okşayış için yanıp tutuşan gözü dönmüş bir aşğın oynaşmaya çalışması gibi, sıcak, açgözlü alevler de evin içinde yatan kadının çekici bedeniyle buluşmak için yanıp tutuşuyor, saçakların etrafını yalıyordu.

Cehennem ateşi, üstüne çiğ yağmış çimin ötesinden onu kendine doğru çekiyordu ama ateş öyle kuvvetliydi ki geri adım atmak zorunda kaldı. İlk küller pır pır ederek yağmaya, yumuşacık bir öpücük, sıcak bir nefes gibi teninde gezinmeye başlayınca yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Burun deliklerini kabartan o tanıdık, keskin kokuyla birlikte gelen kurum dolu döküntüleri eliyle yakaladı. Ateşin o rahatlatıcı çatırtıları belli belirsiz değişirken, o da sesleri dinlemek için başını kaldırdı. Hayır, *ateş* aynıydı. Bunlar siren sesiydi, alevlerin bildik gürlemesine karışan tiz mızırdanmalardı yalnızca.

Avuçlarındaki külleri ezdikten sonra gaz bidonunu alıp kamyonetine doğru yavaş yavaş koşmaya başladı. Çok geçti, çok geç kalmışlardı. *Her zaman* çok geç gelirlerdi zaten ama yakında intikamını alacaktı.

Küller, küller, hepsi düşüp ölürler.

BİRİNCİ BÖLÜM

Toplantı odasındaki masanın üstüne yığılmış mektup demetleri, çalınmış, yok edilmiş, kayıp hayatların kasvetli mezar taşları gibi Tessa'ya bakıyordu. FBI Özel Ajanı Tessa James, sayfalardan birini kendine doğru çekip latex eldivenli parmağını kelimelerin üzerinde dikkatle gezdirdi. Bir isim, Sharon Johnson. Ne kadar basit ve sade, ne kadar kısa, ne kadar da yetersiz. Hemen altında katilin saygısız ve sinsi sevinci. “Küller, küller hepsi düşüp ölürler,” ve onu takip eden kıvrımlı bir çizgi, tıpkı birinin karalama yaparken çiziktirdiği türden. Sıradan bir çiziktirmeden tek farkı bunun her mektubun üzerinde olmasıydı. Katilin kelimelerinin ve işaretinin, kurbanlarının isimleriyle aynı sayfada olması iğrenç geliyordu Tessa'ya.

Ölümlerinden sonra bile onları rahat bırakmıyordu.

Kapı açıldı, içeri giren klima havası, rüzgârın mezarların üzerindeki yaprakları dağıtması gibi, kahverengi laminat yüzeydeki sayfaları havalandırdı. Tessa, kâğıtların uçuşup yere düşmesini engellemek için ellerini üstlerine kapadıktan sonra kafasını kaldırıp amiri, Yönetici Özel Ajan, Casey Matthews'e baktı.

Harika.

Bir zamanlar Matthews onun bir numaralı destekçisi ve dostuydu.

Bir zamanlar.

Masanın üstüne çelik grisi bir bakış attı. Dudaklarını büzüp kapıyı kapadığında çıkan klik sesi Tessa'ya kötü bir haber getirmişti sanki.

“Yeni bir ipucu var mı?” diye sordu.

Casey'nin sakin ses tonu Tessa'yı aldatamazdı. Tüfek gibi dümdüz sırtı ve çenesini sıkışı az sonra gelecek olan bir patlamanın uyarı işaretleriydi. Tessa, onun sorularına verilebilecek muhtemel cevaplardan oluşan bir mayın tarlasının içinden geçen bir yol tutturdu zihninde. Zekice söylenecek bir yalan onu kurtarabilirdi. Ama ona yalan söyleyemeyecek kadar saygı duyuyordu Tessa.

“Yeni bir ipucu yok. Zaten bildiğimiz ve bağlantılı olmayan ikisi dışında isimleri hâlâ, rapor edilmiş davalara bağlayabilmiş değilim.”

Bu sefer, izleme sırası Matthews'daydı, Tessa'nın kelimelelerini tartma ve ona vereceği cevapları seçme sırası.

Göz göze geldiler, Tessa'da kıpırtı yoktu. Yöneticisine böyle açıktan açığa meydan okumayı hiçbir zaman planlamamıştı. Zaten bu yüzden o, şehrin diğer tarafındaki toplantısından dönmenden önce yasaklı mektupları kanıt odasına götürmeyi düşünüyordu. Ya toplantı erken bitmişti ya da Tessa'nın sandığından daha fazla şüphelenip Tessa'nın, emirlerine uyup uymadığını görmek için özellikle erken gelmişti.

Maalesef uymuyordu.

Keşke her şey onun emirlerine körü körüne uymak kadar basit olsaydı. Fakat bu davada basit olan hiçbir şey yoktu. Bu mektuplarda adı geçenlerin her biri bir insandı, adaleti hak eden bir

kurban. Meslektaşları bu davadan umutlarını keseli uzun zaman olmuştu ama o yapamamıştı. Eğer hayat olması gerekenin yarısı kadar bile adil olsaydı, hayatında hiç tanışmadığı insanlarla mücadele etmek için böyle gizli gizli iş çevirmek zorunda kalmazdı. Ama hayat adil *değildi* ve FBI, kuralları çiğneyen ajanlarını hiç affetmiyordu.

“Bu bir aldatmaca olmalı,” dedi nihayet Mathews. “Ne kadar oldu, üç yıl falan herhalde değil mi? Eğer biri bunca insanı öldürüp sırf bizimle alay etmek için bu mektupları FBI’a göndermiş olsaydı, bu isimlerden en azından birini faili meçhul cinayetlere bağlamış olurduk şimdiye kadar.”

Bu iş hep dönüp dolaşıp aynı argümana bağlanıyordu. Casey, bunun bir aldatmaca olduğunu düşünüyordu. Tessa ise bunun bir aldatmaca olmadığına emindi. Casey’nin haklı olmasını umuyordu tabii çünkü bu durumda onca insan *ölmemiş* demek oluyordu. Fakat bir şekilde bunun bir şaka olmadığını *biliyordu*. Bunu, Glock 17’sini ateşlemek için tetiğine iki kilo kadar bir basınç uygulaması gerektiğini bildiği kadar iyi biliyordu. Bu mektupları her kim gönderdiyse, onun son derece ciddi ve durdurulması gereken bir katil olduğuna dair içinde en ufak bir şüphe yoktu.

“Tessa?”

Bakışlarını mahzun ve terk edilmiş isim koleksiyonundan zorla çekip aldı. Casey ile aynı fikirde olmak daha akıllıca, daha kolay bir yol olurdu aslında.

Ama *doğru* yol değildi tabii ki.

Gelecek birkaç dakikada ne olursa olsun sinip af dilemeyecekti. Hayat kurtarmaktansa bütçe ve kaynak kurtarmayı seçen o değildi.

“Bu bir aldatmaca değil,” diye ısrar etti. “Aldatmaca ola-

mayacak kadar uzun zamandır sürüyor. Kimse birileriyle kafa bulmak için bu kadar uzun süre uğraşmaz. Bu mektuplardan basının haberi yok, o yüzden bunları gönderen her kimse, dikkat çekemediği ortada. Onu bırak, herif, FBI'a oyununu oynatıp oynatamadığını bile bilme zevkinden mahrum. Yani hiçbir karşılığı yok yaptıklarının."

Casey yarım yamalak oturur gibi kalçasının yarısını masaya dayadı. Duruşundaki gerginlik biraz gevşeyince Tessa'nın iddiasını gerçekten dinliyor gibi görünmeye başladı. "Bu mektupları gönderen kişi klasik bir tip olsa seninle aynı fikirde olurum. Fakat adamın akli dengesinin yerinde olmaması ve sırf bu mektupları göndermekten zevk alıyor olması da aynı derecede mümkün. Onu boş ver, diğer taraftan bak ve matematiğini sen yap. Yirmi üç cinayeti ima eden yirmi üç mektup geldi ki, bu da her altı yedi haftada yeni bir cinayet demektir. Bunları gerçekten yapmış olsa imzası, öldürme biçimi şimdiye kadar birinin radarına girmiş olurdu. Hiç kimsenin, bu adamın en azından bazı cinayetleri arasındaki ilişkiyi fark etmemiş olması olacak şey değil."

Yürüttüğü mantık gayet sağlamdı. Eğer başka bir davayı tartışıyor olsalardı onunla aynı fikirde olurdu. Ama bu dava, anlayamadığı bir sebepten dolayı ona farklı geliyordu. Onu haklı olduğuna inandırmalıydı aksi takdirde başkaları da ölecekti.

Katilin gönderdiği ilk mektubu aldı ve sanki mahkeme-deymiş gibi gösterdi. "Anna Davidson. Birinin kızı, belki birinin annesi, ya da karısı. Ona ne olduğunu bilmek istemez misiniz? Ya ailesi? Öldüğünden haberleri var mı acaba? İçinde bulundukları acı dolu belirsizliği, her gün ona ne olduğunu, bir gün dönüp dönmeyeceğini bilmeden yaşadıklarını düşünebiliyor musunuz?"

"Anna Davidson'm gerçek olduğunu varsayıyorsun. Buna dair bir kanıt yok."

Tessa hüsrarla derin bir nefes verdi ve mektubu dikkatle zarfına koyup yığının üstüne bıraktı.

“Gerçek olduğunu, katledildiğini kanıtlayabilir miyim? Hayır, henüz kanıtlayamam ama tek ihtiyacım olan şey bir kurbanı bu isimlerden birine bağlamak. Tek bir ip çekeceğim ve bu canavarın oyununu bozacağım.”

Casey pencereye yürüdü. Jaluziyi kenara çekti ama Tessa onun manzarayla ilgilenmediğini biliyordu. Çünkü zaten manzara diye bir şey yoktu, tabii eğer dar bir sokak ve beton bir binayı saymazsa. FBI binası, sanki sırf Savannah’nın tarihi bölgesini bozmamak ve turistlerin çektiği fotoğrafları mahvetmemek için Reynolds Meydam’ndan bir blok öteye tikiştirilmiş gibiydi. Hayır, Casey düşünüyordu, emirlerine birçok sefer açıktan açığa karşı gelmiş cüretkâr bir ajana ne yapması gerektiğini karar vermeye çalışıyordu.

Arkasını dönüp pencere kenarına dayandı. “Başka davalar da var elimizde.”

İşte geliyor.

“Faili meçhullerle ilgilenen birimimiz bu davadan umudunu keseli aylar oldu. Dosyayı rafa kaldırdılar. Bu davayı incelemek için izin istediğinde cevabım netti. *Hayır*. Sana başka bir görev için ihtiyacım var. Ama yok, sen çalışman gereken işi bırakıp çalışmak istediğin davayla ilgilenmek için gizli gizli iş çevirmeye devam ettin.”

Tessa gerildi. “Diğer görevlerimin hiçbiri etkilenmedi. Şu ana kadar bu davayla yalnızca boş vakitlerimde ilgilendim, ya öğle yemeğimde ya da iş dışı saatlerimde.”

Casey kasıtlı bir şekilde önce kol saatine sonra karşı duvardaki saate baktı, daha öğleye çok vakit var demek istiyordu.

Tessa’yı ateş bastı. “Tamam, bugün—ilk defa—mektupla-

rı incelemek için mesai saatlerimi kullanıyorum. Ama sırf son görevimi bitirdiğim ve yenisini almadığım için bu sabah çıkardım bu mektupları.”

Casey gözlerini devirdi. “Tabii. Sanki bekleyen başka davalarımızın olduğunu bilmezmiş ve birine bakmaya başlayamazmışsın gibi. İkimiz de bunu biliyoruz. O mektupları kanıt odasından alıp buraya getirme sebebin bu değil.”

Bir tarafta Casey’nin mantıklı davranmamasına olan öfkesi diğer tarafta onu yatıştırmaya çalışmasının gerekliliği, Tessa’yı zor bir durumda bırakmıştı. Yutkundu, sözleri olmasa da ses tonunun daha saygılı çıkması için sesini ayarladı. “Kabul ediyorum, kararım kısmen senin şehrin diğer yakasında toplantıda olmana dayanıyordu.”

Casey kahkakayı bastı ama fazla uzatmadı. “Bu işin peşini bırakmayacaksın. Ne kadar emretsem de aranıp duracaksın, gizli gizli yürüteceksin bu araştırmayı, öyle değil mi?” Elini kaldırarak Tessa’nın cevabını susturdu. “Sakin cevap verme. Beni daha çok kızdıracaksın.”

Uzun adımları Casey’i kolayca küçük odanın diğer tarafına getirdi ama oturacağına ileri geri volta atmaya başladı. Tam Tessa’nın önünde durup, avuçlarını masanın üstüne koydu ve öne doğru eğildi.

“Benim istediğim şey, bana gereken, bir açıklama. Sekiz yıllık kariyerini riske attıran bu davada bu kadar önemli olan şey nedir? İkimiz de biliyoruz ki bu kapalı devre erkek egemen toplulukta kendini kanıtlayabilmek için erkeklerin iki katı fazla çalıştın. Takımındaki en iyi ajanlardan birisi oldun ama şimdi bütün bunları çöpe atmaya kalkıyorsun. Neden? Niçin bu davaya bu kadar taktın?”

Gözlerinin kenarında çakan şimşegin çelik kenarı, kariyerini çöpe attığına dair sert sözleri Savannah Nehri’ne ağırlık bağ-

lanıp atılmış bir cesedin dibe çökmesi gibi çökmüştü Tessa'nın midesine. Casey'i fazla mı zorlamıştı acaba? Bu gerçekten de kariyerinin sonu olabilir miydi?

Özel Ajan James yerine Bayan James olduğunu hayal etti gelecekte. Bir televizyon dizisinde bir FBI ajanının kötü bir adamı kovalayıp yakaladıktan sonra başka kimseyi incitmemesi için hapse attığını izlediği günden beri, büyüyünce bu işi yapacağını biliyordu. Kendisini koruması için kimseye güvenmesi gerekmeyecekti. Tam tersine o, başkalarını koruyan kişi olacaktı. FBI ajanı olmadığı bir geleceği hayal ettiğinde tek gördüğü şey sefil, simsiyah bir boşluktu.

“Eeee?” diye zorladı Casey. “Bu davada her şeyi riske etmene sebep olan şey nedir?”

Tessa, masanın altında ellerini kenetledi. Neden bu kadar uzatıyordu ki? Neden hemen işine son verip bu işi bitirmiyordu? Başkası olsa bu aşağılamayı bitirip çıkıp giderdi. Ama bu Casey'di. Birlikte bir sürü görevde bulunmuşlardı. Davranışlarının sebebini bilmeyi hak ediyordu. Ve bu davanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu ilk defa soruyordu. Belki de gerçekten önemsiyordu, gerçekten öğrenmek istiyordu.

Fakat kendinin bile anlamadığı bir şeyi nasıl açıklayabilir-di ki?

Mücadele edecek gücü kalmamıştı, omuzları düştü. “Bilmiyorum Casey. Keşke bilseydim. Belki... Adıyla ilgilidir. Ya da belki mektuplara yazdığı ‘Küller, küller’ saçmalığı ile. Bu sözcüklerde, nasıl söyleyeyim, çok tanıdık bir şey var.”

Casey sandalyeyi hızla çekip karşısına oturdu. “Tabii ki ‘Küller küller’ sözleri tanıdık gelecek. Hepimizin bildiği bir çocuk tekerlemesi bu ya da onun yozlaştırılmış hali. Hepimize tanıdık geliyor.”

İkisi de sessizce oturdular, az önce geleceğini mahvettiğini bilerek içinde bir şeylerin öldüğünü hissetti Tessa. Casey ise öfkelenmekten çok kafası karışmış bir halde masanın üstünde ellerini tıklıyordu.

Parmakları durdu, gözlerinde aniden beliren kararlılık Tessa'yı diken üstüne oturttu. Bir karara varmıştı ve Tessa, bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu.

"Eski Tessa James'i geri istiyorum," dedi. "Emirlere uyan ve bana karşı değil benimle birlikte çalışacağını bildiğim Tessa James'i. Önünde harika bir kariyer olan, umut vadeden ajanı. Yani seni kovmuyorum. Hak ettiğin halde sana kınama bile vermeyeceğim. Ama yalnızca bana bunun karşılığında bir şey verirken. Anlaşmayı kabul edeceksin."

Konuşmasına başladığında, Tessa'nın içinde parlayan umut çabucak söndü. Casey anlaşma yapacak bir adam değildi, yani Tessa'nın kazanacağı bir anlaşma sunacağını hiç sanmıyordu.

Tedbirli bir şekilde Casey'e baktı. "Ne tür bir anlaşma?"

Casey eliyle mektup tomarını işaret etti. "Bunun bir aldatmaca olmadığını kanıtlaman ve en azından bir tane somut delil bulabilmen için sana bir hafta vereceğim. Somut derken gerçekten somut olacak, taş gibi, granit gibi sarsılmaz bir delil. Eğer bu bir haftanın sonunda bunun bir aldatmaca olmadığına beni ikna edemezsen bu davayı bırakacak ve mektup konusunu bir daha asla açmayacaksın."

Tessa kendisine bir şans daha verdiği, hatta en baştan beri yapmak istediği şeyi yapmasına izin verdiği için inanamaz gözlerle Casey'e bakıyordu.

"Bu davaya bakmama *izin* mi vereceksin yani?"

Casey başını salladı. "Yedi gün. Yarın ilk gün. Yedinci gün oyun biter ve de şartlarımı yazılı olarak kabul etmek zorundasın."

“Yazılı olarak” kısmı Tessa’yı incitmişti biraz ama mektuplar konusunda Casey’nin güvenini sarsmıştı. Geri kazanmak kolay olmayacaktı.

“Anlaşmayı kabul ediyorum, kâğıda da dökerim, sorun değil.” İçi rahatlamıştı. Casey’nin neden bu kadar yardımsever olduğunu bilmiyordu ama kararını tekrar gözden geçirmesine sebep olacak bir şey yapmaya niyeti yoktu. “Buna pişman olmayacaksınız, amirim. Kafamı başka yerlere vermezsem, daha iyi...”

Casey elini kaldırdı. “Bitirmedim.”

Tessa’nın içine bir korku düştü.

“Bir mecburiyet daha var. İhtiyacın olan tüm kaynaklara erişimin olacak ki böylece bu davayı çözmen için sana her türlü fırsatı vermedim diye şikâyetle bulunmayasın. Bu yüzden ofisi-me döndüğüm zaman sana yardım edecek birini ayarlayacağım.”

Yardım etmek mi? Harika, bir ortak daha. Son ortağı Pierce Buchanan’dı. Çıkmaya karar verdikleri ana kadar harika bir ortaklık olmuştu. Sonra şu eski aşkı, Madison ortaya çıkmış ve Tessa aptalca, Pierce’in onun yerine kendisini seçmesini sağlayabileceğini düşünmüştü. Resmen kendisini Pierce’in üstüne atmış, müstakbel karısı onları izlerken onu öpmüştü.

Hiç gurur duyduğu bir anı değildi.

Bu, ortaklığı bitirmişti ve kendini bir aptal gibi hissetmeden Pierce Buchanan ile aynı ofiste tekrar rahat rahat çalışmaya başlaması epeyce bir zamanını almıştı. Yeni bir ortak edinmek, bu ortağı hiç ilgilenmediği, rafa kaldırılmış bir faili meçhul üzerinde çalışmaya zorlamak yeni bir ortaklığa başlamak için pek iyi bir yol sayılmazdı:

“Teklif için teşekkürler.” Sesindeki rahatsızlığı saklamaya çalıştı. “Ama ofisteki herkesle konuştum zaten. Her öneriyi yakından takip ettim ama hiçbiri yeni bir ipucuna götürmedi

beni. Beni başka bir ajanla çalışmaya zorlamanın bir anlamı yok. Bunun bir fark yaratacağını sanmam.”

Casey’nin gözlerinin kısıldığını görünce fazla konuştuğunu anladı. Tessa’nın mektup davasını kurcaladığını bilip ona söylemediklerini itiraf ederek ajan arkadaşlarını deyim yerindeyse zırhlı bir aracın altına attığının biraz geç farkına varmıştı.

Casey kollarını sandalyenin arkasında kavuşturdu. “Diğer ajanların vaktini almaktan bahsetmiyorum ben. Bir danışman çağıracağım, rafa kaldırılmış faili meçhul cinayetleri çözmede polisle birlikte çalışan ve bu konuda uzmanlaşmış yerel bir özel dedektif. Onunla tanışmanı ve davanın detaylarını anlatmanı istiyorum. Seninle çalışmaya ikna et onu. Adı Matt Buchanan.”

Tessa gözlerini kırptı, ağzından sözcükler dökülene kadar epeyce br uğraş vermesi gerekti. “Pierce’in küçük kardeşi mi? Dalga geçiyorsun herhalde. Kaç yaşında ki o, on altı mı, yoksa on yedi mi?”

Amiri sandalyeyi öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Tessa böyle birden patladığı için pişman olmuştu, ama öyle şok olmuştu ki boş bulunup tedbirsiz davranmıştı.

“Sanırım yirmi dört yaşında, gerçi kaç yaşında olduğu fark etmez,” diye cevap verdi Casey nihayet. “Buradaki birçok ajanla başarılı bir şekilde çalışmış çok akıllı bir dedektif. Hem kriminoloji, hem de ileri matematikte yüksek lisansı var, aynı zamanda bilgisayar bölümü mezunu. Daha da önemlisi yalnızca üç yılda bizimki dâhil yedi farklı kolluk kuvvetine otuzdan fazla rafa kaldırılmış davayı çözmede yardım etti. Başarı oram %85. Bizdeki rafa kaldırılmış cinayetlerle ilgilenen birimin yüzdesi ne?”

“% 20 gibi,” dedi Tessa gönülsüzce.

“Aynen öyle.”

Casey bir süre bekledi, sanki Tessa'nın ona teşekkür etmesini bir çocukla çalışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu söylemesini bekliyormuş gibiydi. Üç yıl önce Madison McKinley'in —Pierce ile evlenen Madison'ın ta kendisiydi bu— kaçırılmasını araştırırken Matt hâlâ bir üniversite öğrencisiydi ve Tessa onun ukalalığına tahammül etmek zorunda kalmıştı. Pierce'in kardeşi olduğu için Matt'e tahammül etmek başkaydı ama eğer Tessa tam bir hafta boyunca her gün onunla çalışmaya zorlanacaksa şimdiden hapse girmeye razıydı.

Çünkü eğer böyle bir şey olursa muhtemelen onu öldürürdü.

Casey yumruğunu hafifçe masaya vurdu. “Bak, Matt’le bir problemin olduğunu biliyorum, o yüzden onunla çalışma konusunda seni zorlamayacağım.”

Tessa boğazını temizledi, adamdan haz etmiyor oluşu bu kadar belli olunca rahatsız olmuştu. Fakat bunu inkar edecek de değildi.

“Karar senin,” dedi Casey. “Fakat Buchanan anlaşmanın bir parçası. Yedinci güne kadar o ipucunu bulmak için Matt’le çalış. Başarılı olursan, bu dava benim tam desteğimi alan aktif bir FBI araştırması haline gelir. İpucu bulamazsan, dava kapanır ve seni bu mektuplar üzerinde *düşünürken* bile yakalarsam meslek hayatın biter.”

İKİNCİ BÖLÜM

Tessa hâlâ Casey'nin verdiği uyarının etkisindeydi. Gaston Caddesi'nde Madison Buchanan'ın evinin yan bahçesine girdiğinde, işten çıkınca eve uğrayıp yüksek topuklu ayakkabılarını değiştirmedigine pişman olmuştu.

Evin etrafına bakındı. Büyük çiftli garajın etrafı meşe ağaçlarıyla çevriliydi. Yere İspanyol yosunları akıyordu. Fakat geleneksel güney manzarasının verdiği hoş his yerine Tessa'nın duyumsadığı tek his bunaltıcı, kötülük hissiydi, sanki biri her an ağaçların arkasından fırlayıp üstüne atlayacakmış gibi bir duygu veriyordu.

Bu hayal mahsulü düşüncelere başını sallayarak yürümeye devam etti. Yıllar içerisinde düzinelerce cinayet mahallinde çalışmıştı. Bu tür etkilere bağışıklık kazanmış olmalıydı şimdiye kadar. Ama her nedense buraya son geldiğinde Pierce ve Madison'ın devasa Viktoryen evinin arkasında gömülü iki ceset bulunduğunu bildiğinden içine doğan kötü hissi üstünden atamıyordu.

Aynı üç yıl önce olduğu gibi bugün de her birinin kenarında parlak kırmızı renkte B&B yazan bir sürü Buchanan ve Bucha-

nan kamyoneti vardı. Çekiçler iniyor, elektrikli testereler cayır-dıyor, işçilerin nerede olduklarını belli ediyordu Tessa'ya, bir zamanlar cesetlerin bulunduğu arka bahçedeydiler. Parlak yaz güneşinin altında titredi.

"Tessa, merhaba!"

Arkasını döndüğünde Madison Buchanan'ı gördü, ilerlemiş hamileliğine rağmen evin ön tarafından yan bahçeye doğru hızla yürüyordu. Tessa bekledi, Madison'la konuşmak zorunda olmaktan pek memnun değildi. Birlikte bir gelecek kurmayı planladığı adamı elinden alıp evlenmiş olan bir kadınla arkadaş olmak hiç kolay değildi, hele ki bu bir zamanlar Tessa'nın, kendini kaçırılmış gibi göstermekle suçladığı bir kadınsa.

Madison bir elini kocaman göbeğine diğer elini de canı yanıyormuş gibi beline koyarak sallana sallana durdu. Sıcacık gülümsemesi ona gücendiği için Tessa'ya kendini biraz suçlu hissettirdi.

"Nasıl hissediyorsun kendini, Madison?"

"Şişman ve huysuz. Artık canım sıkılıyor bebeğin gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Pierce beni neredeyse hiç gözünün önünden ayırmıyor, oyun odası inşaatının nasıl gittiğine bile bakamıyorum tek başıma. En ufak bir şeyden bile endişeleniyor." Tessa'nın omzundan arkaya doğru baktı ve homurdandı. "İyi insan lafının üzerine gelir derler, işte geliyor. Şimdi kesin beni içeri gönderecek dinlenmem için."

Tessa dönüp Pierce'a baktı. Üzerinde ofiste giydiği siyah takım, arka bahçeden onlara doğru geliyordu. Eve gelir gelmez arkaya dolanıp inşaatın nasıl gittiğine bakmış olmalıydı. Kravatını bile çıkarmamıştı daha.

Çekiç sesi başka bir aletten gelen bir bip sesine karışıyordu. Tessa'nın durduğu yerden tek görebildiği, bir grup adamın evin

köşesinde ikiye dört bir duvarı yerine monte ediyor olduklarıydı.

Pierce, Tessa'nın elini sıktı. "Bir sorun mu var?" Kolunu Madison'ın omzuna koydu ve onu kendisine çekti. "Casey beni ofise mi çağırdı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Aslında, buraya seni görmeye gelmedim. Casey, üzerinde çalıştığım bir davada Matt'in danışmanlık yapmasını rica etti. Buraya yardıma geldiğini öğrendim, ben de uğrayıp bir toplantı ayarlayalım istedim."

"Mektuplar mı?" diye sordu Pierce.

Tessa başıyla onayladı.

"Ne mektupları?" diye sordu Madison merakla.

"Senin içerde dinleniyor olman gerekmiyor mu?" Pierce ona dönüp kaşlarını çattı.

"Gördün mü? Dedim sana." Madison, Tessa'ya kızgın bir şekilde baktı. "Sürekli üstüme titriyor. Tam bir koca karı oldu."

"Birinin, senin kendine baktığından emin olması lazım." dedi Pierce. "Sana kalsa, inşaatın ortasında dikilip ayakaltında dolaşarak herkese ne yapması gerektiğini söylersin bütün gün. İçeri gir, ben Tessa'yı Matt'e götürdükten sonra yetişirim sana."

Madison homurdanmaya başladı ama Tessa onun, kocasının bu korumacılığından gerçekten şikayet ettiğini hiç zannetmiyordu. Pierce onlara doğru yürümeye başladığı andan beri gözleri mutlulukla parlıyordu. Kolunu omzuna attığı anda da resmen ışıldamaya başlamıştı.

Pierce öperek evin önüne doğru yavaşça itti onu. Madison ikisine de el sallayıp paytak paytak yürüyüp gözden kayboldu.

"Bu kadar kolay pes etmesine şaşırdım," dedi Tessa. Pierce'in yanında arka bahçeye doğru yürürken.

"İnan bana, yorgun olmasa asla etmezdi. Bir kaç haftası kaldı ve çoğu zaman tamamen bitkin oluyor." Yan yan Tes-

sa'ya baktı. "İşyerinde her şeyin iyi olduğuna emin misin? Canını sıkan bir şey var sanki."

Her zaman olduğu gibi rahatsız edici derecede kuvvetli sezgileri vardı Pierce'in.

"Sorun yok."

"Casey'nin, senin Matt'le çalışmanı istemesinden başka sorun yok yani, tabii sen de onunla *çalışmaktansa* her şeyi yapmaya razısın."

Harika. Matt'e karşı ne hissettiğini herkes biliyor muydu yoksa?

Bütün inşaat faaliyetinden epeyce uzakta, evin arkasındaki çitin yanında durdular. Tessa duvarda çalışan işçilere arkasını döndü. Kesin olarak gerekli olana kadar Matt'i görmeyi ertelemek işine geliyordu.

Pierce hâlâ sabırsızlıkla cevap bekliyordu.

"Çok mu belli oluyor?" dedi Tessa.

"Ben anlıyorum evet, sırf 'Simon Öl Diyor' davasında bulunduğu ve Matt'le aranızdaki gerilimi gördüğü için Casey de anlıyor tabii."

Tessa irkildi. "Özür dilerim. Eminim iyi bir kardeş ve iyi bir insandır. Sadece onda beni..."

"Sinir eden bir şey mi var?"

"Evet, onun gibi bir şey"

"Anlaşılır bir şey."

Tessa'nın bakışları Pierce'e takıldı. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Onunla tanıştığında, Madison'ı takip eden adamı araştırıyordun ve Madison'm aleyhinde görünen delillere inancın git gide sağlamlaşıyordu ki Matt çıktı ortaya. IQ seviyesi dâhi düzeyinde olsa da senin için sıradan bir üniversite öğrencisiydi ve senin çıkardığın sonuçları eleştirmeye başladı. Nasıl ukala

ve kendini beğenmiş göründüğünü anlayabiliyorum. Kardeşimle aranızın pek iyi olmamasının benim canımı sıktığını düşünüp endişeleniyorsan, üzülme. Hiç alınmıyorum.” Güldü. “Eşimden hoşlanmaman da sorun değil. Kimse ilk görüşte hoşlanmaz ondan, zamanla severler. Tek önemli olan *benim* onu sevmem. Hem de çok sevmem.”

Tessa’nın yüzü kızardı, ama Pierce arkasında birine el sallayıp yanlarına çağırınca cevap vermekten kurtulmuş oldu.

“Matt geliyor. Davayı konuşmanız için ikinizi baş başa bırakayım.”

“Tamam, teşekkürler.”

Pierce karısının yanına gitmek için ön bahçeyi arşınlamaya başladı.

Tessa’nın, Buchanan’ın ev halkını ziyareti tam da tahmin ettiği gibi tuhaf gidiyordu. Şimdi evine gitmeden önce muhatap olması gereken bir Buchanan daha vardı. Neden Buchanan ailesindeki özel dedektif, Matt’in ikizi olan Austin değildi ki? Austin ukalaydı biraz ama en azından ince bir espri anlayışı vardı ve de gayet iyi anlaşıyorlardı. Sonuçta Matt’in yaptığı gibi başkalarının önünde araştırma becerilerini eleştirmeye kalkmamıştı. Omuzlarını düzelterip arkasına döndü.

Matt Buchanan’ı terden parıl parıl olmuş çıplak göğsüyle ona doğru uzun adımlarla yürürken görünce Tessa’nın nefesi kesildi. Yere düşmemek için çite tutunmak zorunda kaldı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Ne zaman bu kadar uzamıştı bu çocuk, onca kas nereden çıkmıştı böyle?

Matt onun tam önünde durdu, o kadar yakındı ki Tessa’nın onun mavi gözlerine bakmak için boynunu geriye doğru atıp kafasını kaldırması gerekti. Gözlerinin mavisini şimdi fark ediyor, fark ettiğine de küfür ediyordu.

Matt kaşlarıyla tuhaf bir hareket yaparak, “İyi misin? Sarhoş gibisin,” dedi.

Harika.

Tessa, lisenin takım kaptanına yavşayan ergen bir kız gibi, çite dayanmadan dik durmaya zorladı kendisini. Düpedüz saçmalıktı bu. Matt’le aralarında en az altı yaş vardı. Birdenbire ağzının suyunu akıtacak kadar yakışıklı olduğunu fark etmesi olacak şey değildi.

“Burası nedir böyle bugün ya, kırk beş derece falan mı?” Tessa, ince bir keten takım giydiğini Matt’in farketmemesini umarak yanaklarını yelledi. Üstelik pantolon yerine giydiği etekle de pişmesi için bir neden yoktu ortada ama kızarmasını açıklayabilmek için o anda tek düşünebildiği buydu.

İki kaş da kalktı bu sefer. “Otuz dereceye yakın olduğuna eminim, ama sanırım o takımın içinde...” Matt omuz silkerek çite dayanıp kollarını kavuşturunca pazuları biraz daha şişkin göründü. Tessa, bu kusursuz yanık ten ve şişmiş pazulara gıptayla baktı. Kendisi kızıl saçlıydı ve teni süt gibi beyazdı. Bu yüzden güneş, onu Matt gibi altın rengine dönüştüreceğine cayır cayır yakıp üzerinde çiller bırakıyordu.

Kollarını kavuşturarak Matt’in pozunu taklit etti. “Üzerine bir gömlek geçirmek istersen beklerim.” Belki o kışkırtıcı teni kapatabilirse, Matt’in sıkı kalçalarından aşağı sarkan kot şortundan başka bir şeye odaklanabilirdi. Adam bir Yunan tanrısı gibi dikiliyordu karşısında, ağız sulandırıcı bir V şekli almış karın kasları Tessa’ya, bakışlarını o tarafa indirmeye zorlamıştı. Yutkundu ve zorla kafasını kaldırıp Matt’in gözlerine baktı.

“Ben rahatsız değilim, eğer sen de değilsen?” Her şeyin farkındaymış gibi baktı Tessa’ya.

Tessa’nın içi birden, parmaklarını Matt’in boğazına dolayıp

sıkma güdüsüyle doldu taşı.

“Öğretmenlerin bugün okulu astığını biliyorlar mı *Matthew*?” Kirpiklerini kırıştırıp sesini elinden geldiğince tatlı bir tona soktu.

Matt uzunca bir süre ona baktı. Sanki sonunda bir karara varmış gibi çitten uzaklaşıp doğruldu ve parmaklarını kot şortunun kemer köprülerine geçirdi.

“*Üniversiteden* üç yıl önce mezun oldum *Özel Ajan James*, ama sen bunu zaten biliyorsun. Bu arada Matt’i tercih ediyorum, *Matthew*’u değil. Ama sen zaten bunu da biliyorsun. Bir adamları eksik olduğu için bugün buraya bizimkilere yardıma geldim. Fakat burada olmadığım zamanlar, kendi işimi yapıyorum, oldukça başarılıyım da. Hesap vermem gereken öğretmenlerim yok.”

Matt’e bir puan.

Tessa’nın amiri, Matt’in ona —“Simon Öl Diyor” araştırması bittikten sonra—birçok defa çıkma teklif ettiğini ve Tessa’nın en sonuncusunda “bir çocuk”la çıkmayı düşünmediğini son derece açık bir şekilde ifade ederek onu küçük düşürdüğünü bilmiyordu.

Matt o günden sonra bir daha asla Tessa’ya bir teklifte bulunmamıştı ve böyle bir tavra maruz kaldıktan sonra Tessa’yla çalışmak istemesi için tek bir sebep bile yoktu. Casey’nin bahsettiği görevde birlikte çalışacağı ajanın Tessa olduğunu öğrenir öğrenmez düşünmeden reddetmesi lazımdı. Ki bu da Tessa’nın bu durumu göğüsleyip Matt’e olan antipatisini gizleyerek onu bu davayı almaya ikna etmesi gerekeceği anlamına geliyordu.

Tessa, buraya bir katili durdurup hayat kurtarmaya geldiğini hatırlattı kendine. Sevdiği ve sevmediği insanların bu konuşmada yeri yoktu. Elini ceketinin iç cebine atıp bir kâğıt çıkardı.

“Casey sana bunu göstermemi ve telefonda bahsettiği mektup davasıyla ilgili bilgi vermemi istedi. Bu, ilk aldığımız mektubun bir kopyası.”

Matt kâğıdı alıp inceledi.

“Mektup normal postayla geldi üç yıl önce,” diye devam etti Tessa. “Özellikle buradaki Savannah FBI ofisine hitaben yazılmış.”

“Toplamda kaç mektup geldi?”

“Yirmi üç. Sonuncusu bir ay kadar önce geldi. Mektuptaki isimlerin herhangi birisinin kayıp bir şahıs ya da bir cinayetle eşleşip eşleşmediğini görmek için bildiğim bütün kolluk kuvveti veri tabanlarını taradım ama hiçbir şey çıkmadı.”

“Yazıcı kullanılmış, eski usül daktilo işi değil, ama ne tür bir yazıcı olduğunu söylemek zor, lazer mi? Mürekkepli bir tür mü bilmiyorum.”

“Lazer. Yazıcının üreticisini belirlemek için her sayfada gizlenmiş metadata’yı inceledim. Bu yazıcının hangi mağazaya gönderildiğini buldum ve beş yıl önce Columbus, Ohio’da satın alındığını doğruladım. Fakat mağazanın o kadar eskiye giden müşteri kaydı ve tabii ki kamera kaydı yok.”

Matt başını yukarı aşağı salladı, şaşırmış görünmüyordu. “Posta damgaları?”

“Bütün güneyden; Florida, Alabama, Georgia’dan dört tane, Tennessee’den üç, Carolina’dan da birkaç tane var. Sadece iki tanesinde aynı posta kodu vardı, Miami, Florida ama onlar da farklı postanelerden gönderilmiş.”

“Dikkatliymiş.”

“Çok.”

“Parmak izi?”

“Mektupların çoğunda belirsiz parçalar var, ama hiçbiri karşılaştırma yapmaya yetecek kadar ayrıntı içermiyor.”

Matt mektubun kopyasını geri verdi.

“Casey, mektupların aldatmaca olduğuna emin,” dedi Tessa. “Ama sen değilsin.”

Tessa başını iki yana salladı ve kâğıtları kaldırdı. “Bence elimizde oldukça verimli bir seri katil var. Casey, bu davanın araştırmaya değer olduğunu kanıtlamam için bana yarından başlamak üzere yedi gün verdi. Ama bizim rafa kaldırılan dosyalara bakan birimimiz bir ipucu bulamadığından seni çağırdı. Araştırmayı ben yürüteceğim. Sen de benim için çalışacak, talimatlarımı uyacaksın.

Matt gülerek dudaklarını hafifçe büktü. “Niyetin beni korkutup kaçırmak mı yoksa sana yardım etmemi mi sağlamak? Anlamakta zorluk çekiyorum.”

Tessa yumruklarım sıktı. “Davaya yardım edersen gerçekten seviniriz.” Kelimeler sanki ağzından kerpetenle alınmış gibi çıkmıştı.

Matt’in gözlerinin büyümesine bakılırsa, Tessa’nın istekli rolünü yememişti.

Tessa tekrar Matt’in yardımının ne kadar kritik olduğunu hatırlattı kendine. Onsuz, araştırmayı bırakması gerekebilir ya da işini kaybedebilirdi. Zira Casey bu konuyu son derece açık ve net dile getirmişti.

“Lütfen,” diye ekledi zoraki bir gülümsemeyle.

Matt cüzdanından beyaz bir kart çıkardı. “Burada adresim yazılı. Çoğu zaman evdeki ofisimden çalışıyorum. Yarın sabah sekizde orada ol ve diğer mektupları da getir. Zarflar dâhil hepsini. Mümkünse orijinallerini getir ama olmazsa kopyaları da olur.”

Dönüp gidecekken Tessa onun koluna yapışıp durdurdu. “Bir dakika, davayı alıyor musun?”

Matt omzunun üzerinden ona baktı. “Elbette.”

Tessa elini indirdi, Matt’ın tenine dokunduğu an vücuduna yayılan bu hoş duygu onu hem kızdırmış hem de kafasını karıştırmıştı.

Onun etrafında olmayâ neredeyse tahammül bile edemediğimi bildiği halde neden davayı almayı kabul etmişti ki acaba?

Matt arkasını dönüp onun yüzüne baktığında Tessa, aklından geçen bu son düşüncayı sesli söylediğini farkettti.

Harika.

Matt, Tessa’nın göz bebeklerinin etrafındaki mavi-yeşil benekleri görebileceği ve ateş gibi olmuş vücudundan yükselen baştan çıkarıcı erkeksi parfümünün kokusunu alabileceği kadar yaklaşıp ona doğru eğildi.

Tessa geri doğru bir adım *atmamak* için kendini zorladı. Bu onun zayıf görünmesini sağlayabilirdi. Daha da kötüsü, aslında yapmak istediği şeyin daha da yakınlaşmak olduğu düşüncesini getirebilirdi Matt’ın aklına. Parmaklarını Matt’ın sert göğüs kaslarının üzerinde gezdirip boynundan yukarı çıkarak ıslak siyah saçlarının uçlarıyla oynamak istedi bir an.

Matt Buchanan’a olan bu saçma, nahoş ve tamamen beklenmedik hayranlığı kafasından atmak için tırnaklarını avuç içlerine gömüp bunun verdiği acıya odaklandı.

“Aslında o mektubu ilk gösterdiğinde hayır diyecektim,” dedi Matt. “Şu anda işim başımdan aşkın ve görünüşe göre sana tavsiye edeceğim ayak işlerini de zaten yapmışsın. Seni yönlendirebileceğim ve yapmış olman gereken ama yapmadığın bir şey de yok. Yani bu son derece zor bir dava olacak.”

“Fakat... O zaman neden?” Ahh. Matt’e bu kadar yakinken bir türlü konsantre olamıyordu. Az önceki kararına rağmen geriye doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. “Neden fikrini değiştirdin?”

Matt'in dudakları bükülerek bir sırıtmaya dönüştü, sanki Tessa'nın neden geri adım attığını biliyor gibiydi. "Fikrimi değiştirdim," aralarındaki mesafeyi tekrar kapatıp tekrar eğildi, dudakları Tessa'nın kulaklarına iyice yaklaşmıştı şimdi, "çünkü sen benim bu davayı almamı istemiyorsun."

Tessa, Matt'in sıcak nefesini, boynundaki hassas teninde hissedince titredi. Bir anda kendini ona doğru eğilirken buldu, hemen geri doğru sıçradı.

Matt doğrulduktan sonra göz kırptı.

Kahretsin.

"Yarın sabah saat tam sekizde benim evde. Sakın geç kalma."

Matt, Tessa'yı nefret, hınç ve şehvet kazanında kaynama-ya bırakıp ağır adımlarla inşaat alanına doğru yürümeye başladı.

B&B ekibi çalışmayı bitirdiklerinde Matt tamamen bitkin düşmüştü ama Madison yemeğe kalması için ısrar etti. Duş alıp Pierce'in gömleklerinden ve kotlarından birini giydikten sonra oturup Madison'ın sipariş ettiği pizzayı yemeye başladı. Kalması için ısrar ettiğinde biraz çekinmişti aslında çünkü Madison'ın ne kadar kötü yemek yaptığını iyi biliyordu. Pizza demek, yarı pişmiş ya da yarısı yanmış bir şeyi yutmaya zorlanıp çok hoşuna gidiyormuş gibi yapmasına gerek kalmayacak demektir.

Açıkçası ağabeyinin Madison'ın yaptığı yemekleri yiyerek nasıl yaşadığını bilmiyordu.

Akşam yemeğinden sonra yengesine hoşça kal deyip çıktı. Pierce onu arabaya kadar geçirdi, Matt'in arabasını park ettiği köşeye geldiklerinde Pierce arabaya yaslandı.

"Bir sorun mu var?" dedi Matt.

“Mektup davası. Almaya karar verdin mi?”

“Almamalı mıydım?”

Pierce en yakınlarındaki, uzun boğum boğum olmuş budaklı dallarının caddeye sarkıp sokak lambalarının altına tekinsiz gölgeler düşürdüğü, meşe ağacına bakıyordu. Matt’in söylediği şeyi düşündü.

“Casey’nin ve diğer birçok ajanın bunun bir eşek şaka-sı olduğunu düşündüğünü biliyorum,” dedi Pierce, “ama emin değilim. Üç yıl, bir şaka için fazla uzun. Ayrıca o ‘Küller, küller’ saçmalığında tuhaf bir şey var.” Omuz silkti. “Belki de bir şey değildir, ama senin davayı alabileceğini duyduğum anda kötü bir his doğdu içime.”

Ağabeyi Pierce, FBI’nın en sert, en zorlu, en tehlikeli davalarını soruştururken Matt de kenardan onu izlemişti. Ağabeyinin “kötü bir his” dediği bir şeye saygı duyması gerektiğini bilecek kadar çok şey görmüştü. Pierce, polislerin tehlikeyle ilgili o meşhur altıncı hisleri konusunda nadiren yanılmıştı bugüne kadar.

“Bu kötü his tam olarak ne diyor?”

Pierce kaşlarını çattı ve dönüp evine doğru baktı. “Diyor ki, Madison’m doğumu yaklaşmış olmasaydı, bu davayı almaman için ısrar ederdim. Senin yerine ben alırdım bu davayı.” Elini Matt’in omzuna koydu. “Çok dikkatli ol. Ciddiyim. Unutma, belinde bir dokuz milimetre taşıyor olsan da sen özel bir dedektifsin, polis değil. İşler sarpa sarmaya başlarsa uza oradan. İşin tehlikeli kısmını başkasına bırak.”

“Dikkat ederim. Söz veriyorum.”

Pierce başını sallayıp eve döndü.

Matt direksiyonda ağabeyinin uyarılarının kötüye işaret olup olmadığını düşündü. Çünkü her ne kadar sırf o istemediği için bu davayı kabul ettiğini söyleyerek Tessa’yı kızdırmaya

çalışmış olsa da onunla birlikte çalışmayı kabul etmesinin başka bir sebebi daha vardı.

O mektubu eline alıp “Küller, küller” satırını okuduğu andan itibaren, Pierce’in az önce bahsettiği kötü his onun da içine doğmuştu. Tessa’nın umurunda olmasa da ona karşı hep zayıf bir tarafı olmuştu. Bu kadın, hem onu hem de ağabeyini endişelendirecek kadar tehlikeli bir şeyin içine balıklama atlıyorsa eğer, onunla birlikte atlamaktan başka çaresi yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birinci Gün

Matt'ın evi sade ve basit bir *kütük* evdi. Tessa evin etrafını dönen üstü kapalı verandada durdu. Evin sade güzelliği ve içinde bulunduğu arazinin güzelliğinden epeyce etkilenmişti.

Kendini bildi bileli iflah olmaz bir şehir kızı olmuştu. Nedendir bilinmez en ufak bir kırsal görüntü tüylerini ürper-tirdi, sanki bir korku filminin içine düşmüş de ağaçların arkasından her an baltalı bir sapık fırlayacakmış gibi gelirdi hep. Rüyaları bile, saklanan, gözetleyen onu yakalamak için bekleyen şeytani gölgelerle doluydu. Fakat Matt'ın kartında yazılı bu adrese gelebilmek için şehirden buraya kadar gönülsüzce direksiyon sallamak zorunda kalmış olsa da hem kütüklerin bal rengi tonu hoşuna gitmişti hem de tabii ki ilerideki sık ormana kadar dönümlerce uzanan eğimli arazi.

Gerçi görmemişti ama Pierce'ın da bir kütük evi vardı. Madison'la evlenip şehirde yaşamaya başladığı için evini kardeşine mi vermişti acaba?

Bir kahkaha sesi Tessa'yı verandadan ön kapıya çekti. Sineklik kapısından içeri bakınca sağ tarafında küçük bir mutfığı,

sol tarafında da koridor denemeyecek kadar küçük bir cumbası olan açık büyük bir oda gördü. Dışarıdan bakıldığında anlaşıldığı kadarıyla koridorun sonunda iki yatak odası, bir banyo belki bir tane de dolap vardı. Genel olarak küçük bir dağ eviydi ama büyük odanın yüksek bir tavanı vardı ki bu da çok daha büyük bir alanı olduğu izlenimi veriyordu.

Bir kahkaha daha duyuldu ama Tessa içerde kimseyi görmüyordu. Çantasını kavrayıp kapıyı çalmak için elini kaldırdığı anda dondu kaldı.

Erkek gömleği giyen sarışın bir kadın koridordaki kapılardan birinden tökezleyerek dışarı çıktı. O kadar bağıra bağıra kahkaha atıyordu ki ayakta zor duruyordu.

Arkasında, üstünde boxer şortuyla çıplak Matt Buchanan göründü.

Matt sarışına sarıldı. Tessa'nın dikildiği yerden bile kadının kaçmaya uğraşmadığı belli oluyordu. Liseli bir kız gibi kıkırdadıktan sonra Matt onu kollarına alıp odaya geri götürürken tekrar ince bir kahkaha patlattı.

Sonra kapı güm diye kapandı. Tessa yavaşça elini indirdi. Anlaşılan Matt sabah randevusunu unutmuştu.

Matt'in istediği gibi mektupların orijinallerini getirmek için amirini ikna etmeye uğraştığını ve —mantıklı ya da değil— tüm korkularına rağmen buraya, vahşi doğanın içine gelmek için bu kadar direksiyon sallamış olduğunu düşününce sinirden çantasını öyle bir sıktı ki sapı avucuna geçti.

Arabasına gitmek için geri döndü.

Tam o sırada verandanın en alt basamağında dikilmiş ona bakan Matt'i gördü. Yanında, koca dili dışarı sarkmış, gülümsüyormuş gibi görünen ve soluk soluğa kalmış tarçın renkli golden retriever cinsi müthiş güzel bir köpek vardı.

Matt, önce bir kulağından sonra da diğerinden köpük malzemedен yapılmış yuvarlak bir şey çıkardı. Gelen belli belirsiz müzik sesinden başka Tessa'nın bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kulaklık herhalde diye düşündü. Daha önce gördüklerine benzemiyordu, kablosuz ve birbirinden bağımsız.

Müzik sesi kesildi ve Matt bu zımbırtıları cebine tıkıp saatine baktı. "Saat daha yeni sekiz olmuş, gidiyor muydun yoksa?"

Önce dönüp ön kapıya baktı sonra da, gömleği ve kot pantolonuyla tamamen giyinmiş Matt'e. Yanındaki köpek yorgunluktan ölüyordu, uzun ve yorucu bir yürüyüşten geldikleri belliydi.

"Tessa?"

Sonunda Tessa'nın jetonu düştü, son zamanlarda çok sıkça başına geldiği gibi yanakları kızardı.

Muhtemelen sürekli kendini aptalca durumlara düşürdüğü için.

"İçerideki kardeşin değil mi?" dedi. "İkizin, Austin?"

"Evet, ama sen neden..." Dudakları büzüldü, gülüyordu şimdi. "Dur tahmin edeyim. Onu yeni kız arkadaşıyla gördün ve onu ben zannettin değil mi?"

"Gülme. İkiniz *tıpatıp* benziyorsunuz. Ayrıca Austin'i son gördüğümde tekerlekli sandalyedeydi. Nörolojik durumunun bir daha yürümesine izin vermeyecek kadar kötüye gittiğini sanıyordum."

Matt merdivenlerden yukarı koşarak çıktı. "Durumu o kadar nadir rastlanan türden ki doktorlar ne teşhis koyacaklarını şaşıyorlar. Ama anlaşılan gördüğü en son tedavi çok iyi geldi. Birkaç aydır ayakta. Fakat bu durumu biraz abartıyor çünkü bu gelişimin sürekli olup olmadığını bilmiyor. Babamın günah ve kötülük üzerine çektiği nutuklardan kaçmak için çoğu zaman burada takılıyor."

Matt saçından bir tutam kıvrımı yüzünden arkaya doğru atarak Tessa'yı şaşırttı. Elini indirmeden önce sıcacık parmakları Tessa'nın teninde gezindi. "Sen de gidiyordun çünkü ne oldu, kıskandın mı? Bu yüzden mi kızarıyorsun?"

Tessa öfkeden burnundan soluyordu, bir taraftan da bocalamasını ve Matt'in ona dokunuşunun tüylerini nasıl ürperttiğini saklamaya çalışıyordu umutsuzca.

"Havalara girme. Kızardıysam, bunun sebebi onca yolu tepip buraya geldikten sonra senin randevumuzu unuttuğunu düşünmemdir."

"Elbette." Matt pek inanmış gibi görünmüyordu. Sineklik kapısını açıp beklemeye başladı, tek kaşı havada 'ne bekliyorsun' der gibiydi.

Tessa, Matt'in onu bu kadar kolay okuyabilmesinden nefret ederek sakın, sanki hiç etkilenmemiş gibi bir tavırla içeri girerken Matt'in köpeği kapı girişinde yanında bitiverdi. Hayvan patileriyle ahşap zemini gıcırdatarak mutfağa koşmadan önce Tessa bir an parmaklarını onun yumuşacık tüylerinde gezdirdi. Ardından da bir şapırtı sesi yükseldi.

Tam Matt kapıyı kapıyordu ki koridorun sonundaki odalardan birinden bir kahkaha sesi daha geldi. Bu sefer sıkılma sırası Matt'deydi. "Bırakalım da Austin ve misafiri takılmaya devam etsinler bari. Arkada bir stüdyom var. Oraya gidelim."

"İyi fikir." Tessa kulübeden çıkmaya can atıyordu zaten. O yatak odasından gelecek başka bir sese daha tahammülü yoktu, özellikle de Matt yanındayken.

Matt açık kahve renkli bir kanepenin yanında duran masadan laptopunu kapıp köpeğini içeride bıraktı ve verandaya çıktı. Tessa'ya sormadan onun çantasını da aldı. Aslında çanta ağır falan değildi. Tessa rahatlıkla taşıyabilirdi. Ofiste birinin böyle

bir şey yapmasına asla izin vermezdi, ama etrafta kimse yokken böyle bir şey yüzünden tartışmanın da anlamı yoktu. Çalışma arkadaşlarına itiraf etmese de bir erkeğin onun için kapıyı açması ve ıvır zıvırını taşıması hoşuna gidiyordu aslında. Eski modaydı belki ama hoştu.

“Bu Pierce’in eski evi mi?” Bugün makul düz ayakkabılar ve bol bir pantolon giymişti, böylece topuklarından endişelenmeden Matt’in uzun adımlarına yetişebiliyordu.

“Hayır, bunu ben yaptım geçen yaz. Buchanan & Buchanan inşaatın yardımlarıyla tabii.”

“Çok güzel.”

Matt’in tek kaşı kalktı. “Beğendiğini sanmıyordum.”

“Neden ki?”

“Sen de Madison gibi daha çok şehir sevenlerdensin diye düşünmüştüm. Kırsala ait herhangi bir şeyi beğeneceğin hiç aklıma gelmezdi.”

Harika, Madison’la ortak bir şeyleri vardı. Ve Matt’in ona dalga geçer gibi bakmasından bu konunun onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyor gibi görünüyordu. Yemi yiyeceğine konuyu değiştirdi. “Köpek senin mi Austin’in mi?”

Matt’in gözlerinde ve dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. “Ginger, benim. Zaten burayı almamın da asıl sebebi o. Koşup oynayacak bir yeri olsun istedim. Hayvan barınağından kurtardım onu.” Ağzı gerildi, sanki hayvan barınağı kavramı affedilmez bir günahmış gibi konuşmuştu.

Tessa neredeyse yüksek sesle homurdanacaktı. Burayı bir köpek için mi almıştı yani? Barınaktan kurtardığı bir köpek için. Bu adam bu kadar asil ve bu kadar mükemmel olmaya devam ederse, ona karşı duyduğu ve istemediği bu çekimin üstesinden nasıl gelecekti?

Casey ona FBI'in erkek egemen yapısının içinde meslektaşları arasında yer edinmek için ne kadar çalıştığından bahsetmişti. Bunu hatırlayınca morali daha da bozuldu. Haklıydı, çok çalışmıştı ve evet, meslektaşları ona saygı duyuyordu. Kendinden çok daha genç birine aşık olarak bunu çöpe atamazdı. Ofiste erkeklerin bunu duyduğunda nasıl dalga geçeceklerini geçirdi aklından. Muhtemelen masasının üstüne oyuncak panterler bırakırlar böylece uğruna çalıştığı her şey yok olup giderdi.

Neyse ki aklını alacak nahoş başka bir gelişme olmadan Matt'in stüdyosuna vardılar, evden yaklaşık otuz metre ilerde iki arabalık bir garaj büyüklüğünde bir yapıydı bu. Kapılar ahır kapısına benziyordu, ama menteşesiz arkaya doğru kayan sürgülü tipteydiler. Matt kapıları açabilmek için diz üstü bilgisayarını kolunun altına alıp Tessa'nın çantasını yere koydu.

Matt kapıyı kapatırken Tessa çantasını alıp içeri girdi. Stüdyo kelimesi burayı mükemmelen tanımlıyordu. Kocaman bir odaydı. Arkada resim gibi bir nilüfer havuzuna açılan sürgülü cam kapılar vardı. Bir köşede minyatür bir buzdolabının üzerinde bir mikro dalga fırın diğer köşede ise minik bir banyoya açılan bir kapı vardı.

Odanın ortasını üzerinde bir bilgisayar monitorü olan devasa bir masa kaplıyordu. Tavandan aşağı kadar uzanan kitap rafları, kitapların ve kutuların ağırlığı altında bel vermeye başlamışlardı. Masanın etrafındaki sandalyelerden başka mobilya yoktu.

"Stüdyom, evim kadar güzel değil galiba." Matt bilgisayarını monitöre bağlayıp ikisini de çalıştırdı.

"Yo, hayır. Yani, gayet güzel."

"Pek iyi bir yalancı sayılmazsın." Matt güldü, çantayı onun elinden alıp masanın üstüne koydu.

Bu gülümseme hoş bir sürpriz oldu Tessa'ya. Hatırladığı Matt her zaman çok ciddiye ve pek konuşmazdı. Bu olgunlaşmış Matt daha bir kendinden emin ve rahat görünüyordu.

“Sakıncası var mı?” Matt oturmuş Tessa'nın çantasını açmaya hazırlanıyordu.

“Yok, tabii aç lütfen.” Tessa onun yanına oturdu.

Matt içinde mektupların ve zarfların olduğu plastik poşetleri çıkardı.

“Orijinallerini mi getirdin?” Matt şaşırmıştı.

“Casey'e bunları görmek istediğini, bize yardım ettiğin için de sana yardımcı olmamız gerektiğini söyledim. Bunları sürekli yanımda tuttuğum sürece sorun yok.”

“Eminim epeyce dil dökmüşsündür, onu ikna etmek bu kadar kolay olmamıştır ama teşekkürler.”

Tessa başını yukarı aşağı salladı ama bu övgüden biraz rahatsız olmuştu sanki. Matt'le didişmeye alışmıştı. Aralarında geçen bu dostane, kibar konuşmalara pek alışık değildi.

“Poşetlerden çıkarabiliyor muyuz bunları?” diye sordu.

“Tek tek, zarfları karıştırmayalım. Geldikleri sırada etiketledim hepsini. Sonuncusunun üstünde ‘Sharon Johnson’ yazıyor.” Çantasından birer çift eldiven çıkardı.

Matt mektupları incelerken, Tessa da onu inceliyordu. Bir doksanın üstünde kaslı, yapılı, ailesinin inşaat işinde çalışarak daha da sertleşmiş birine göre mektupları fazlasıyla dikkatli ve kibar bir şekilde açıyordu. Sanki kâğıdı oluşturan liflerin her milimi içinde yazanlar kadar önemli bilgiler verecekmişçesine her bir mektubu inceledi.

“Bunların ne kâğıdı olduğunu buldun mu ya da hiç test yaptınız mı üzerinde?” diye sordu.

Amirim, bu kâğıtların nereden geldiğini söyleyebilecek

testleri yapmak için FBI laboratuvarlarını kullanmaya izin vermiyor. ‘Gerçek’ bir suç kanıtı olmadan kaynakları harcamaya yanaşmıyor. Bu yüzden yapabildiğimiz tek test parmak izi testi oldu.” Mektuplardan birinin üzerindeki koyu renk bir lekeye işaret etti. “Yakaladığımız bir ize uyguladığımız toz bu.”

“Bu mektuplarda hem erkek hem kadın isimleri var gördüğüm kadarıyla.”

“Evet. Bunun bir seri katil için alışılmadık olduğunu biliyorum, tabii araştırdığımız buysa. Genelde tek bir cinsiyete takılırlar, ya hep erkek ya hep kadın. Ama her zaman değil. Richard Ramirez —meşhur Gece İzci— mesela hem kadınları hem erkekleri öldürüyordu. Böyle yapan başkaları da var.”

“Sanki yakalanmak istiyormuş gibi, bu mektupları FBI’a ipucu vermek için gönderiyormuş gibi görünüyor,” dedi Matt.

Tessa hayır der gibi başını salladı. “Hiç sanmam. Bir seri katilin yakalanmak istemesi neredeyse hiç duyulmuş değil. Beyinleri böyle çalışmaz. Mektupları işlediği cinayetlerle övünmek için gönderiyor olması daha muhtemel. Bu, şeytanca, sinsi bir zevk duymak, bir heyecan daha yaşamak için bir yol onun için.”

Matt mektupların geri kalanını elden geçirirken başıyla onayladı. “‘Küller küller’ satırıyla ilgili herhangi bir fikrin var mı?”

“Benim teorim, katilin yangına hayranlık duyduğu ve muhtemelen seri bir kundakçı olduğu üzerine.”

Matt’in bakışları Tessa’ya döndü. “Bu doğru olsa, kurbanların adlarını kundakçı cinayetleri araştırmalarında bulmaz mıydın? Bütün kolluk kuvvetlerinin veri tabanlarını araştırdığını söyledin.”

“Veri tabanları içindeki veriler kadar işe yarıyorlar maa-

lesef. Ülkedeki her polis merkeziyle tek tek görüşmem. Eğer küçük nüfuslu uzak kırsal bölgelerde işliyorsa cinayetleri, oradaki polis merkezlerinin, FBI'nın veri tabanına bağlantıları olmayabilir. Bu yüzden bir ipucu çıkmıyor işte. Araştırmayı yapabileceğim bir bölge olsa, başlayabileceğim bir yer, bu herifi yakalayabilirim.”

Matt mektuplardan birini ışığa tuttu. “Posta damgalarından bahsederken ne demek istediğini anladım. Her yerden gönderilmişler. Mississippi Nehri'nin doğusu ve Mason-Dixon hattının güneyinden olmaları dışında belirli bir düzen görünmüyor.”

“Evet, bu da nerede olduğunu bulmaya yetmiyor.”

“Tabii bir yeri varsa.”

Tessa başıyla onayladı. “Evet, tek bir yerde durmuyor da olabilir. Göçebenin teki olabilir, bir karavanda yaşıyor ya da otelden otele geziyor olabilir. Ama en ucuz yerlerde kalıyor bile olsa böyle bir hayat tarzını sürdürmek pahalı olur. Kendine kurban aradığı zaman gezmeye çıkıp diğer zamanlar yaşadığı bir ev olması daha muhtemel. Tabii bir de işi.”

Matt tek kaşını kaldırdı. “Neden? Sürekli gezecek kadar parası olanlar seri katil olamazlar mı?”

“Öyle demedim. İhtimalleri ortaya koyuyorum sadece.”

Matt mektuplardan birine işaret etti. “Bu ‘Küller’ satırının sonundaki kenar süsü ne böyle? Her mektupta var. Bu işareti neden koyduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Çok uzaktan bir aşinalık olmasına rağmen ne olduğunu anlayamadık. Belki de çok sıradan olduğu için tanıdık geliyordur, insanın bir kağıda karalama yaparken çiziktirdiği küçük anlamsız çizgiler gibi yani.”

“Olabilir.”

Matt mektuplara ve zarflara bakmayı bitirdiğinde dirsek-

lerini masaya dayadı. “Yirmi üç mektup. Yirmi üç sayısı ile ilgili bir sürü numeroloji¹ teorisi var, çoğu temelde gerçekleşen her şeyin o rakamla ilişkilendirilebileceğine dayanıyor. Bazıları bunu mahşer günüyle ilişkilendiriyor. Dünya Ticaret Merkezi’ne yapılan saldırının tarihini topla —eylül için dokuz, günü için on bir, iki bin bir sayısındaki ikiyi sıfırları ve biri— yirmi üç yapıyor. Unabomber² yirmi üç kişinin canını yakmıştır. Yirmi üç sayısının öne çıktığı başka tarihi olaylar da sıralayabilirim.”

“Eminim sıralarsın, matematikte yüksek lisans yaptığına göre,” dedi Tessa tatsız bir şekilde. “Sırada potansiyel kurbanlar olmasının dışında mektup sayısını dikkate almamıştım.”

Matt omuz silkti. “Önemli olmayabilir, özellikle de mektup göndermeye devam ederse. Sadece söyleyeyim dedim. Bir araştırma bitene kadar hangi bilgilerin önem kazanacağını hiç bilemiyorsun. Bütün mektupların son üç yıl içinde gönderildiğini söylemiştin değil mi?”

“Evet. Belli aralıklarla da gelmediler, sonuncusu daha geçen ay geldi.”

“Mektuplardaki isimlerin öldürülüp öldürülmediğini de araştırdın ama bir şey çıkmadı değil mi?”

“Hiçbirinden bir şey çıkmadı dedim. Hiç cinayet *olmamış* demedim. İlk veri tabanı araştırmasında isimlerden ikisi çıktı. Bizim birim, olayı kurbanın eski kocasına bağlayarak bunlardan birini çözdü. İkincisi hâlâ çözülemedi ama onda da mektuplarla ilişkilendirilecek hiçbir şey yok. Birimin bütün çalışmasını inceledim ve çıkardıkları sonucun altına imzayı atarım.”

“O iki davadaki notlarına bakmak isterim.”

1 Numeroloji, rakamların gizli, esrarlı etkisini, gücünü araştıran okültizmin bir dalı.

2 1978’den 1995’e kadar 16 ev yapımı bombayla eylem yapan, 3 kişinin ölümüne neden olan Theodore John Kaczynski’ye verilen Üniversite ve Havayolları Bombacısı adının kısaltması.

Tessa, Matt'in bu isteğine gıcık oldu. "Simon Öl Diyor" davasında olduğu gibi yine onu eleştiriyordu. Gerçi notlarına bakarak o da kendi çalışma arkadaşlarını eleştirmişti. Rahatsızlığını unutup başıyla onayladı.

Matt, Tessa'nın mektupların üzerine yığıdığı ince klasörü açtı. Sayfalardan birine parmağıyla vurdu. "Bütün parmak izi raporu bu mu?"

"Evet. Yeni bir mektup geldiğinde, mektubu teslim alan ajan parmak izlerini alıp rafa kalkan cinayetler birimine gönderir. Şu ana kadar üç farklı mektupta gizli parmak izleri bulduk ama çok küçükler ve hepsi de yarım yamalak. FBI'nın Otomatik Parmakizi Tanıma Sistemi'nde tarayabilecek kadar detaylı bir şey çıkmadı henüz."

"Tekrar deneyelim."

"Neyi tekrar deneyelim?"

"Mektuplardan parmak izi çıkarmayı."

Tessa gerildi. Her yaptığını ikinci defa gözden geçirdiği için iyice uyuz olmaya başlamıştı.

Matt elini onun elinin üstüne koyup Tessa bakışlarını onunkilerle buluşturana kadar bekledi. "Becerilerini sorgulamıyorum," dedi, sanki Tessa'nın aklını okumuş gibi. "Kaynaklarımı sorguluyorum."

Tessa kendisine onun yardımına ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Duygularını bu işin dışında tutmalıydı yoksa davayı araştırma şansı elinden gidecekti. "Anlamıyorum."

"FBI'nın elinde bendeki donanım yok. Benim tarayıcımın algılayabileceği bir şeyi gözden kaçırmış olabilirler. Dur da ne demek istediğimi göstereyim sana."

"Peki."

Matt karşı duvardaki raflardan birine doğru ağır ağır yürüdü.

Tessa kollarını göğsünde kavuşturdu. “B&B İnşaat sayesinde paraya boğulmuş olabilirsin ama FBI’nin elinde hayal bile edemeyeceğin kadar fazla ve en son model donanımlar mevcut.”

Matt raflardan birinden bir ayakkabı kutusu çıkarıp masaya getirdi. “B&B babamın da biraz yarımıyla en büyük ağabeyim Braedon tarafından kuruldu. Braedon hepimize bir miktar hisse verme inceliğinde bulundu ki hepimiz bunu eşit derecede ter dökerek ödemiştir. Ama sahip olduğum arazi, kulübe ve para B&B İnşaat’tan gelmiyor. Her kuruşunu ben kazandım.”

Bu ters cevap Tessa’yı şaşırttı. Onu aşağılamaya çalışmamıştı, ama anlaşılan öyle olmuştu. Özür dilemeye hazırlanıyordu ki Matt kutudan bir cihaz çıkardı. Üç delikli bir zimba gibi üstü ve altı dikdörtgen ama ortasında üç ince silindir olan uzun ve siyah bir şeydi.

“Ne biçim bir tarayıcı bu böyle?” diye sordu Tessa.

“Çok özel bir tarayıcı. FBI’nin elinde olmayan bir tür.” Üzerinde siyah parmak izi tozu bulunan mektuplardan birinin olduğu plastik poşetlere uzandı.

“FBI’da böyle bir şey olmadığını nereden biliyorsun?” Matt’in ne yaptığını daha iyi görebilmek için sandalyesini biraz daha yanaştırdı.

“Çünkü dünyada bunun bir benzeri daha yok. Patenti ben-denize ait olmak üzere hâlâ beklemede.”

“*Sen* mi icat ettin?”

Matt’in dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle büküldü. “Buna inanmak çok mu zor? Sesindeki o tonlamadan alınmama-ya çalışacağım. Evet, bu tarayıcıyı ve onu çalıştırmak için kullandığım yazılımı ve de daha başka birçok aleti ben icat ettim.”

Tarayıcıyı bilgisayara takıp mektuplardan birini silindirlerin arasına yerleştirdi ve silindirler yavaşça kağıdı cihazın içine

doğru aldılar, sonra da arkadan dışarı çıkardılar. Bilgisayar ekranında bir program penceresi açılınca Matt buraya bir dizi talimat girdi. Birkaç saniye içinde gizli parmak izinin dijital görüntüsü ekranda belirdi.

“Bu bizim bulduğumuz izin aynısı,” dedi Tessa.

“Bu da tarayıcımın çalıştığını gösteriyor.” Matt mektubun zarfına uzandı.

“Her şeyi tarayacak mısın?” diye sordu Tessa.

“Evet. Sonra da programım veriyi sıkıştıracak.”

Tessa her mektubun kendi zarfıyla birlikte kalmasına dikkat edip poşetleri sıraya sokarak Matt’e yardım etti. “Veriyi sıkıştırarak ne demek?”

“Görürsün.”

Her şeyi silindirlerden geçirip cihaza yüklemek yarım saat aldı. Kanıtlar güvenli bir şekilde Tessa’nın çantasına yerleştirildiğinde ikisi de eldivenlerini çıkarıp masanın yanındaki paslanmaz çelik çöp kutusuna attı. Matt klavyeye başka bir sembol ve harf kombinasyonu girdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Tessa.

“Sihir.” Tessa daha iyi görebilsin diye Matt ekranı çevirdi. Tarayıcı, FBI’nın toz kullanarak bulduğu parmak izlerinden bir düzine fazlasını tespit etti. Şimdi bütün parmak izleri ekrandaydı, hareket ediyor, dönüyor birbirine çarpıyordu. Çoğu bir anda kayboldu.

“Ne oldu?” diye sordu Tessa.

“Program o izleri attı çünkü kullanılamayacak kadar bozulmuşlar.”

Birkaç tanesi daha kayboldu, sonra iki tanesi birbirine yapıştı ve daha büyük bir parmak izi oluşturdular.

“Bulmacanın parçaları gibi bir araya getiriyor,” diye heyecanla bağırdı Tessa bilgisayarın yaptığı işleme hayranlık duyarak.

“Temelde öyle, ama bundan çok daha fazlasını yapıyor aslında. Karmaşık matematik hesaplar kullanarak parmak izindeki helezonik şekillerin, bombelerin, çıkıntıların yani parmak izi analizinde kullanılan ana tanımlayıcıların üzerinde istatistik tablolar çıkarıyor. Verileri, gizli parmak izinin aynı parmaktan gelip gelmediğine karar verip bir araya getirmeye çalışıyor. Boşlukları doldurmak için başka hesaplamalar da kullanıyor.

“Bir parçası olmayan bir bulmaca gibi, tek farkla burada bilgisayar bu olmayan parçanın neye benzeyebileceğini tahmin ediyor.”

“Aşağı yukarı.”

“Tam olarak bilim sayılmaz.”

“Bu kadar şüpheli olma. Çözdüğüm birçok davada kullandım bunu.”

“Eminim o izler mahkemede delil olarak kabul edilmemişlerdir.”

Matt derin bir nefes verdi. “Tam bir şüphecisin ama evet, haklısın. Kabul edilmediler. Ama mahkemede kullanmaya gerek kalmadı. Dedektiflere tek bir şüpheliye yoğunlaşabilmeleri için ihtiyaçları olan somut delili verdi. Oradan sonra duruşmada sunabilecekleri başka deliller bulup suçlamalarını oluşturdular.”

“Yani, sonuçta bana bir şüpheli verecekse sözde-bilimini umursamam.”

Matt sırtıp başıyla onayladı.

Bilgisayar biyledi.

Matt birkaç tuşa daha bastı. Neredeyse tamamlanmış bir parmak izi belirdi.

“Tüm parçalardan bir iz mi çıkardın?” diye sordu Tessa.

“Dördünden. Diğerleri atıldı. Şimdi IAFIS’de³ bu izi araştı-

3 IAFIS: FBI’a ait Otomatik Parmak İzi Tanıma Sistemi.

rıp herhangi bir suçlunun —ya da FBI ajanının— bu izi bırakıp bırakmadığını görelim.”

Tessa, Matt’e yumruğuyla hafifçe vurdu.”O mektuplarda bir ajanın parmak izi bulunmasının tek yolu bir ajanın bunları gelişigüzel tutması sonucu olur. Ben böyle bir şey yapmadığımı garanti ederim.”

“Bence de dikkatli davranmışsındır. Ancak senin aksine, ben bütün FBI’nın özel insanlar olduğunu ve her ajanın kusursuz olduğunu düşünmüyorum. O mektuplar üzerinde çalışan tek ajan sen değilsin.”

“Evet, ama birlikte çalıştığım insanların da hiçbiri özensiz değil.”

“Biz şu parmak izini araştıralım da bakalım bir şeye rastlayacak mıyız. Uzaktan erişimin var mı yoksa arama talebi için şehre gitmemiz gerekecek mi?”

“İnternete girebilirsek buradan erişim sağlarım.”

“Sorun değil.” Matt birkaç tuşa basıp bilgisayarını Tessa’ya çevirdi.

Tessa elektronik güvenli kimlik kartını çantasından çıkardı ve şifresini ve kodu kullanarak FBI’nın ağına girdi. Birkaç saniye sonra parmak izi sisteme gönderildi.

“Öncelikli araştırma konusu diye etiketledim. Umarım, sonuçlar için günlerce beklememiz gerekmeyecek. Yine de biraz sürer. Bir ara verip bacaklarımızı gerebiliriz.” Sandalyesini itip sürgülü cam kapıya gitti. Arkadaki havuzun ilerisinde, araya alçak dallarında İspanyol yosunu benekleri olan meşe ağaçlarının serpiştirildiği çam ağaçlarından oluşan bir koru vardı. Bu tablo gibi manzaradan hoşlansa da kendini böyle bir yerde yaşarken hayal edemiyordu. Bu sık ağaçlarda, sanki ötesine geçilemezmiş gibi görünen bu karanlıkta onu korkutan bir şeyler vardı.

Belki de çok uzun süredir FBI'da çalıştığından baktığı her yerde bir tehlike sezmeye başlamıştı.

“Tessa?”

Matt'in gergin sesini duyunca arkasını döndü.

Bilgisayarın başında oturuyordu. Ama ekrana bakmıyordu. Ona bakıyordu.

“Ne oldu? Bilgisayar falan mı çöktü?” diye sordu Tessa.

“Hayır, bilgisayar çökmedi. Arama sonucu geldi. Bir eşleşme bulunmuş.”

“Eşleşme mi?” Tessa'nın heyecandan nabızı deli gibi atmaya başladı. Eşleşme cennetten gelecek bir yardımdan farksızdı. Eşleşme demek bu mektupları gönderen suçlunun kimliği demekti. Eşleşme demek mektuplarda adı geçen bütün o insanlar için adalet demekti.

Koşarak bilgisayarın başına geçip ekrana baktığı an eli boğazına gitti. Ekrandan ona bakan yüz, o isimleri yazan ve “Küller” diye alay eden kişinin yüzü, bir katile ait olan yüz... çok iyi bildiği bir yüzdü.

Çünkü kendi yüzüydü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt, Tessa'ya stüdyodaki mini buzdolabından bir gazoz verdi. “Şundan biraz iç istersen. Bayılacakmış gibi görünüyorsun.”

Bayılmak Tessa'nın durumunu anlatmak için hafif kalırdı. Yüzü öyle solmuştu ki yanaklarındaki yüzeysel çiller bile kıpkırmızı mücevher taşları gibi parlamaya başlamıştı. Matt kadında pek çil sevmezdi ama onda çok çekici durduklarını düşünüyor-du. Ya da en azından şimdiki gibi bayılacak durumda olmadığı zamanlarda çekici görünüyorlardı.

Hâlâ mektuplarda buldukları parmak iziyle FBI veri tabanında bulunan kendi izinin eşleşmesini gösteren bilgisayar ekranına bakarken dalgın dalgın gazozunu yudumladı.

“Anlamıyorum. Bir hata olmalı,” diye fısıldadı.

Matt onun yanına oturdu. “Belki de. Bu mektupların hiçbirine eldiven takmadan dokunmadığına emin misin?”

Tessa tek kaşını kaldırdı, yüzünün rengi biraz olsun geri gelmişti. “Tabii ki eminim.”

“Tamam. Veri tabanındaki parmak izleri başka birininkilerle değiştirilmiş olabilir. Uzak ihtimal. Çok zor, ama imkânsız değil.”

FBI'da herhangi birinin böyle bir hile yapmış olabileceği olasılığını düşünmek bile istemeyerek başını derhal iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Ofise döndüğümde, bu olasılığı listeden çıkarmak için parmak izlerimi yeniden sistemde taratacağım. Ama kimsenin bunu kasten yapmadığına kesinlikle eminim, o yüzden yalnızca kazara olmuş olabilir. Bunun da olması mümkün değil. Hiçbir şekilde hem de.”

Matt insanlara Tessa kadar güvenmiyordu ki bu da çok iro-
nik bir durumdu çünkü neredeyse on yıldır kolluk kuvvetleriyle çalışan Tessa'ydı, Matt değil. Matt onun şimdiye kadar en azından biraz olsun yorulmuş, bıkmış olacağını umuyordu. Kendisini de yorgun görmüyordu tabii ama tecrübe eksikliğinden dolayı değildi bu. Yorgun ve bıkkın olmak dünya görüşü paramparça olmuş bir idealist olmayı gerektiriyordu. O ise gerçekçiydi. Gerçek verilerle ilgileniyordu, fantezi ya da varsayımlarla değil.

“Yeni parmak izleri almak için beklemene gerek yok. Buradan da yapabiliriz.”

Tessa başıyla onayladı, beklemesine gerek olmaması içini rahatlatmıştı.

Matt dijital izleri başka bir programa aktardı. Sonra da sandalyesini masadan dışarı itti.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu Tessa.

“Ona öğretmenlik yapamam. Yok, kızda sabır yok.”

“Yoda'dan alıntı mı yapıyorsun bana?”

“Uymadı mı sence de?”

Tessa gözlerini devirdi.

Matt sırtıttı, yaptığı esprilere Tessa'nın tepki gösterdiğini ve yaşayanların dünyasına döndüğünü görünce rahatlamıştı. Beklemeyi sevmediğini zaten biliyordu. Kendisiyle dalga geçilmesin-

den de nefret ediyordu ki bu da Matt'in ona daha fazla takılacağı anlamına geliyordu.

Raftan, kullanmak istediği donanımı seçti ve masaya getirdi.

"Bu nedir?" diye sordu Tessa, aleti bilgisayara takarken. "Soru sormama izin var mı acaba Jedi Usta?"

"Tabii ki, çok şey öğrenecek, var daha⁴."

Tessa gülümsemedi ama onun çimen yeşili gözlerinde dans eden kahkaha Matt'in gözünden kaçmadı. Kızıl saçlı, yeşil gözlü kadınları her zaman beğenmişti, özellikle de Tessa gibi orantılı bir vücuda ve uzun bacaklara sahip olanları.

Şu aptal yaş farkı takıntısını bir atlatabilse ve o seksi saçlarını örgüden kurtarıp özgür bırakırsa ona, genç, enerjik ve istekli bir erkekle aşk yapmanın avantajını gösterebilirdi. Dayanıklılığın yatak odasında her zaman önemi vardı. Bir de onun şu titiz ve kuralcı kıyafetlerini bir çıkarabilse harika vakit geçirebileceklerine emindi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Tessa.

Matt gözlerini kırptı, birden epeydir ona bakıp durduğunu fark etti. O an onu soymayı düşündüğünü söylese öfkeden nasıl deliye döneceğini hayal etti bir an. Kabloları bağlamayı bitirdi. "İşte, her şey hazır."

"Elektronik bir mouse pad'e benziyor."

"Güzel bir benzetme. Aynı prensip. Bilgisayara veri girmek için kullanılan bir yöntem, tabii bu durumda parmak izi. Sağ elinin parmak uçlarını gümüş renkli dikdörtgenin üstüne koy."

Tessa şüpheyle yaklaştı bu sefer ama Matt'in dediğini de yaptı. Matt fareye tıklayarak izleri yazılıma aktardı.

"Şimdi de aynısını sol elinle yap."

4 Yıldız Savaşları serisindeki Jedi Ustası Yoda konuşurken cümledeki en önemli unsurları önce söyler, bu yüzden de cümleleri devriktir. Matt bu bölümde onu taklit ediyor.

“Çok havalı.” Sesi istemeye istemeye onaylar gibi çıkmıştı.

“Bende havalı alet çok. Bir ara hatırlat da göstereyim.” Göz kırptı.

Tessa’nın yüzü pembeleşti, hemen kaşlarını çattı. Bu kadın kelimelere sığmayacak kadar güzeldi.

“Pekala, yeni izlerini yükledik. Şimdi bakalım mektuplardan çıkardığımız izlere uyacak mı?”

Matt programa bir takım talimatlar girdi. Ekran derhal oklar ve sayılarla doldu, Tessa’nın sağ el işaret parmağıyla yapılandırılan izi eşleştiren sarmalları ve kavisleri saymaya başladı. Eşleşme kesinliği inanılmaz bir şekilde yüzde doksan dokuz gösterdi.

Tessa doksan dokuzun ne demek olduğunu sormaya kalkmadı tabii. Parmak izi konusunda yüzde doksan dokuzun yüzde yüz ile aynı şey olduğunu Matt kadar o da çok iyi biliyordu.

Dirseklerini masaya koyup yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu doğru olamaz. O kağıt parçalarında *benim* izlerim olamaz.”

“Occam’ın usturası.”

Tessa’nın kusursuz alınmış kaşları saç çizgisine doğru kalktı. “Ne?”

“Mantık ve problem çözmede kullanılan bir prensip. Temelde şu anlama geliyor; ihtimallerle dolu bir evrene baktığında en basit çözüm genelde en muhtemel olandır.”

“İnek öğrencilerin diliyle konuşma benimle. Basit konuş”

Matt kıkırdadı. “İzlerin sana ait olduğunu kanıtladık.”

“Ama olamaz. Bu mektupların hiçbirini ben göndermedim.”

“Ben gönderdin demedim.”

“Evet, dedin. Benim parmak izlerim olduğunu söyledin.”

“Normalde varsayımda bulunmamayı tercih ederim. Ama

kanıtlar aksini önerse de mektupları senin *göndermediğini* farz etmeyi daha doğru buluyorum.”

“Aman teşekkürler.”

“Şimdi, neler öğrendik şu ana kadar?” diye sordu Matt.

“Benim seri katil *olmamamdan* başka mı?”

“Bu kanıtlanmış bir gerçek değil. Bu bir varsayım. Ama evet, başka ne var?”

Tessa başını iki yana salladı, öfkeden çıldırmaya başlamış gibi bir hali vardı. “Pekala, gerçek, mektuplarda parmak izim çıktı. Ama bu imkansız.”

“Gerçek gerçektir. Onları değiştiremezsin çünkü çıkardığın sonuca uymazlar. Zihnini aynı verilere dayanan başka sonuçlara açmalısın.”

Tessa sandalyesinde doğruldu. “Tamam, açalım bakalım. Başka ne tür bir sonuç çıkarabilirim?”

“Bu mektuplardan en az bir kaçma dokunduğunu biliyoruz aksi takdirde bütün bir parmak izi bir araya getiremezdim. Bu bir gerçek.”

“Yalnızca tarama programının boşlukları doğru bir şekilde doldurduğunu kabul edersem. Patent beklediğini kendin söyledin. Bu mahkemede kabul görmez.”

Matt güldü. “Bu konu için söylüyorum, kendi başıma uyguladığım yüzlerce testlere ek olarak rafa kaldırılmış eski davalar da üçte üç gibi bir çözüm oranı çıkarabildiğinden dolayı bence tarayıcının kesinliğinden şüphe duyamayız.”

“Peki, devam et.” Tessa pek inanmış görünmüyordu ama en azından dinliyordu artık.

“Bu mektuplara dokunmadan önce hep eldiven giydiğini söylüyorsun, bu sözünü doğru kabul ettiğim için bunlara, FBI’a gelmeden *önce* dokunmuş olman gerektiğini de biliyoruz. Yani,

eğer mektupları gönderen kişi sen değilsen, tek bir sonuç çıkıyor.” Durdu, söylemeye çalıştığı şeyi Tessa’nın dillendirmesini bekledi.

Tessa’nın yüzü hafif aydınlandı. “Yani diyorsun ki... Diyorsun ki katil o mektupları yazıcıdan çıkartmadan önce dokunmuş olmalıyım.”

“Doğru ve de bir kâğıt fabrikasında yarı zamanlı bir işin yoksa bu demektir ki...”

Tessa zorlukla yutkundu. “Katili tanıyorum.”

Tessa kollarını kavuşturmuş, küçük ofiste karşısında oturan amirine bakıyordu.

Birkaç yıl önce, Tessa mağrur bir şekilde Madison McKinley’nin kaçırılma olayını kendisinin düzenlediğini, kendisini kaçırılmış gibi gösterdiğini iddia etmişti. Hatta bir ara Madison’m cinayet işlemiş olabileceğine bile inanmıştı. Fakat hiçbir zaman, hatta Madison’m masum olduğunu öğrendikten sonra bile, masum olduğu halde, tanıdığı ve saygı duyduğu birinin, onun yalancı olduğunu düşünmesinin ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlamamıştı.

Şu ana kadar.

Ve hiçbir zaman ona inanan tek kişinin Matt Buchanan olabileceğini ummamıştı.

Casey, masasında oturmuş Tessa’nın ona verdiği klasöre bakıyordu. Yüzündeki şüpheli bakışı okumak hiç zor değildi. Tessa’nın ve Matt’in az önceki açıklamalarına, kağıtlarda Tessa’nın parmak izi olduğuna ama baştan savma bir şekilde eldiven giymeden bunlara dokunmamış olacağına inanmıyordu. Teorilerini, yani katilin notları yazdırmadan önce Tessa’nın bunlara

dokunmuş olması gerektiğini, hayatının bir döneminde, katil, mektupları göndermeğe başlamadan önce onunla yollarının kesiştiğini açıklamışlardı.

Casey bunların hiçbirine inanmış görünmüyordu.

Tessa, eğer Pierce orada olsa ona destek olacağını düşünüyordu, ama Madison doğuma çok yakın olduğu ve kasılmaları başladığı için Pierce çalışmalarını evden yürütüyordu. O yüzden tek destekçisi Matt'di.

Matt, çenesi gerilmiş, yanında oturuyordu. Casey'i yumruklamak istiyormuş gibi bir hali vardı. İşte hatırladığı Matt buydu, bütün gün stüdyosunda birlikte çalıştığı seksi, sabırlı yabancı değil. İlk tanıştıkları zamandan hatırladığı Matt'in bir anlık görüntüsü Tessa'nın aklını tekrar başına getirmişti. Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş verdi, Casey'nin ne yapılması gerektiğine karar vermesini bekliyordu.

Klasörü kapattıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Doğru anlamış mıyım bakalım. Matt, bu senin —kolluk kuvvetleri tarafından kabul edilip benimsenmemiş olan tarayıcının— parça parça parmak izlerini bir araya getirip tek bir parmak izi oluşturduğuna inanmamı istiyorsun. Tessa, sen de, katilin bu notları basmadan önce, parmak izlerinin bir şekilde bu sayfalara geçtiğine inanmamı istiyorsun. Üstelik buna dayanarak, ikiniz de bir delil parçasının yok edilmesi için izin vermemi istiyorsunuz."

"Tarayıcım güvenilir bir cihazdır," diye ısrar etti Matt.

"O mektuplara, buraya gelmelerinden sonra eldivensiz kesinlikle dokunmadım," dedi Tessa. "Onları yazan da ben değilim, yani katil onları yazmadan önce benim onlara dokunmuş olmamdan başka geriye inanacak ne kalıyor ki? Tam olarak şüphelendiğin şey nedir? Parmak izlerinin doğru olduğundan mı yoksa benim katil *olmadığımdan* mı?"

Casey'nin gözleri büyüdü. "Bunun için mi bu kadar öfkeliisin? Mektupları senin yazdığından şüphelendiğimi mi düşünüyorsun? Bunu hemen aradan çıkaralım. Öyle bir şey düşünmüyorum."

Tessa'nın omuzlarındaki gerilim biraz azaldı. "O zaman sorun ne? Matt'in bize ipucu bulması için yardım etmesini sen istedin. Mektuplardan birini parçacık analizi için almak istiyor. Geriye yirmi iki mektup kalıyor. Bir şüpheli bulduğumuzda mahkemeye vereceğimiz bir sürü delil var yani elimizde. Bir mektubu laboratuvar testinde parçalamak ilerideki bir davayı tehlikeye sokmaz."

"Eğer katile bağlayabileceğimiz tek cinayet yok ettiğimiz mektupsa sokar."

Tessa, Matt'e baktı bir an. Şehre gelmeden önce bu ihtimali konuşmuşlardı ama Tessa, bunun Casey'nin aklına gelmeyeceğini ummuştu —maalesef tersi olmuştu. Matt ile üç yıl önce, katil olabilecek herhangi biriyle temas edip etmediği ile ilgili kafa yormuşlardı. Bir şey bulamamışlardı, bu da demekti ki ellerindeki en iyi alternatif o mektuplardan birini test etmektir —sonradan ihtiyaçları olabilecek tek kanıtı yok etme pahasına.

"Doğru", dedi Tessa. "Bu bir sorun yaratabilir. Ama bu davayı çözebilecek bir şey yapmazsak mahkemeye bir delil götürmek gibi bir derdimiz olmayacak çünkü hiçbir zaman tutuklayacak bir şüphelimiz olmayacak."

Casey parmaklarını masaya tıklattı. "Bir laboratuvar testinin kullanılabilir, yararlı bir sonuç üreteceğine inanmıyorum. Belirli bir tür toz ya da kimyasal bulmak olayı fark yaratacak kadar küçük bir coğrafi bölgeye indirgememize yetmez. Katilin mektupları Güney'in her tarafından gönderdiğini biliyoruz zaten. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Matt sandalyesinde öne doğru eğildi. "İhtimallere bakıl-

diğında haklısınız. O kağıtta bulacağımız ya da bulamayacağımız şeyin yardımı dokunmayabilir. Ama yine de yardımı dokunabileceği ihtimali de var. Özel bir coğrafi bölgeye ait tanecikler çıkabilir. Araştırmamızı daraltabileceğimiz bir mürekkep ve elyaf testi de yapabilirim. Deneyene kadar testlerin yararlı bir şeyler çıkarıp çıkaramayacağını bilemeyiz.”

Matt konuşmasını bitirmeden önce Casey başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Cevabım hayır. Geçerli bir bilgi sağlama olasılığı düşük olan bir teori için potansiyel önemi olan bir delili yok etmeye niyetim yok.”

“Ama efendim elimizde başka bir ipucu yok,” dedi Tessa.

“Hâlâ birinci gündeyiz. Bir ipucu bulmak için altı günün daha var. Bu arada delillerin yerine konmasını istiyorum. Masa-ma bırakabilirsin, gerisini ben hallederim.”

Delilleri geri koymaz diye mi şüpheleniyordu acaba? Bu düşünce Tessa’ya yumruklarını sıktırdı. Üzerinde çalışmaması söylenen bir davayı çözmeye çalışmak başka şeydi, delillerle oynamak başka.

Casey’e karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki Matt çantasını açtı ve mektup ve zarfların bulunduğu poşeti çıkardı. Masaya koyduktan sonra delilleri taşıma izni formunu alıp Tessa’ya uzattı.

Mektuplar o an iade edildiğinden tartışmanın anlamı yoktu artık. Matt’e kaşlarını çatarak müdahalesinden hoşlanmadığını gösterdi ama yine de kağıdı imzaladı.

Beş dakika sonra FBI binasının önünde Matt’in gösterişli siyah Cadillac CTS-V Coupe’sinde oturuyorlardı. Tessa, Matt’in bunca lüks ve donanımına nasıl gücünün yettiğini ilk defa merak etmiyordu. Kendi parasını kazandığını söylemişti. Ama üniversiteyi daha yeni bitirmiş bir çocuk koca bir arazinin içindeki bir dağ evine ve böyle bir arabaya sahip olmak için ne yapmış olabilirdi?

Başını koltuğa koyup bu düşünceleri aklından çıkardı. Matt'ın geliri onu ilgilendirmiyordu. Onu *ilgilendiren* bu dava ve patronunun ona olan güvensizliği idi.

“Casey'nin mektupları geri götüreceğime güvenmediğine inanamıyorum. Sırf bir ricamı reddetti diye delilleri riske atacağımı düşünmeyecek kadar iyi tanır beni.”

Matt gaza basıp park ettiği yerden çıkarken ağzı gerilmişti. “Seni koruyor.”

“Beni mi koruyor? Neden?”

“İlerde seni, üzerinde parmak izi olduğu için delilleri karartmakla suçlayacak birinden. Seni direk olarak davadan almadığı için şanslısın.”

Matt'ın sözlerini algıladığında şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kabul etmek istemese de Matt haklıydı. “Sanırım ofisten başka biri benzer bir durumda olsa ben de aynı şekilde davranırdım. Sonuçta bu dava üzerinde çalışmama izin vermesi için resmen yalvardım. Benim için önemli olduğunu biliyor.” Biraz düşündü ve başını iki yana salladı. “Hayır, aslında bu durumda ben amir olsaydım, ajanı davadan *alırdım*. Acaba Casey neden almadı?”

Bu kelimeler ağzından çıktığı anda cevabı bildiğini fark etti. Anlaşmaları. Casey ona yedi gün vermiş, anlaşmalarını detaylandıran bir de belge imzalatmıştı. Bu davayı bir daha kurcalamaması için bu yedi günün her birini kullanmasını sağlıyordu.

Derin bir iç çekti. Casey ona yardım etmek, içinden bu saplantıyı atması için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Bu gizemi çözmek için kendini duygusal olarak bu kadar kaptırmamış olsa bunu ofisteyken kendi de görebilirdi. Bu da yine aynı düşünceyi getirdi aklına. Bu dava onun için neden bu kadar önemliydi?

Matt bir dönüş yaparak yan yola saptı. “Bu dava için ona yalvardın mı?”

“Ne?” Tessa’nın aklında hâlâ aynı düşünceler dönüp duruyordu.

“Davayı diyorum. Üzerinde çalışmak için yalvardım falan diyordun.”

“Ah evet, yani yalvarma sözcüğü biraz aşırı kaçmış olabilir tabii.” Belki de kaçmıyordu. “Pek dizlerimin üstüne çöktüm sayılmaz. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, hayır, neden yaptığımı bilmiyorum. Bu mektuplarda içimi kemirip duran bir şey var. Atamıyorum bir türlü. Elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum ki böylece bir mektup daha gelirse başka birinin daha öldürülmesini önlemeye çalışmadığım hissine kapılmayayım.”

“Bu senin katili tanıyor olabileceğin teorisini güçlendiriyor. Sanki bilinçaltın, sen ne olduğunu bilmesen de, dava ile ilgili bir şey biliyor gibi.”

“Teoride katılıyorum. Mektuplardaki isimlerden çoğu benimle konuşuyor gibi... sanki. Hepsi değil tabii. Ama yine de katilin kim olabileceği ile ilgili en ufak bir fikrim yok.”

Matt ona gözünün ucuyla baktı, sanki bir şeyleri aklında bir araya getirmeye çalışıyor gibiydi. Tessa bu bakışın ne anlama geldiğini sormak üzereydi ki nereye geldiklerini fark etti, Savannah’nm sanayi bölgesi.

“Matt, nereye gidiyoruz? Bu senin stüdyona giden yol değil.”

Matt, çirkin beton bloklardan yapılmış tek katlı beyaz bir binanın önünde durdu.

“Burası neresi?” diye sordu Tessa.

“Geçen yıl tasarladığım ürünlerden bazıları kâr etmeye başladığında açtığım işyeri.” Matt, bu şifreli cevaptan sonra arabayı durdurup dışarı çıktı.

Nasıl yani? Dedektiflik bürosunda başka bir işi daha mı vardı? Yirmi dört yaşında? Matt onun kapısını açtığında Tessa

hâlâ bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordu.

Çantasını omzuna asıp Matt'ın arabadan çıkması için ona uzattığı eli tuttu. Ama Matt onun elini bırakmadı. Kaldırım boyunca onu yanında tutmaya devam etti.

“Neler olduğunu söyleyecek misin bana?” diye sordu.

Köşeyi döndüklerinde ön kapıda durdular. Matt onun elini bırakıp yüzünü ona döndüğünde yüzündeki sert ifade Tessa'yı telaşlandırdı. Savaşa girmeye hazırmış gibi duruyordu.

“Birazcık yasadışı bir şey yapmış olabilirim,” diye bir itiraf-
ta bulundu. “Ama bu davayı çözmek için bir avuç günümüz oldu-
ğundan inisiyatif kullanmak zorunda kaldım.”

Tessa bundan hoşlanmamıştı. “Neden bahsediyorsun sen?”

Matt'ın arkasındaki cam kapı açıldı. Bir kadın çıkıp kaldırım-
da yürümeye başladı. Kapı tekrar kapanırken güneş ışığı,
camın üzerindeki küçük altın renkli harflerden yansıdı. Tessa bu
harflerde şirketin adını okuyunca midesi gitti geldi.

“Hayır, sakın bunu yaptım deme.”

“Evet, yaptım.” Takım elbisesinin ceketinin iç cebinden bir
poşet çıkardı. İçinde bir mektup, bir de zarf vardı. “Casey man-
tıklı davranmaya yanaşmaz diye stüdyodayken orijinalleri-
le değiştirdim. İster polisi arayıp beni tutuklattır ister benimle
içeri gelip seri katilini bulmama yardım et, seçim senin.”

Tessa'yı ağzı açık bir şekilde kapının önünde bırakıp içeri
girdi.

Tessa, polisi ya da Casey'i ya da her ikisini birden aramak
için telefonunu çıkardı. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.
Neden tereddüt ediyordu? Matt yasayı çiğnediğini kabul etmişti.
Tutuklanması gerekiyordu.

Fakat bu durumda Casey ile yaptığı anlaşma ne olacak-
tı? Anlaşmayı geçersiz mi sayardı? Altı gün daha kendi başına

devam etmesine izin verir miydi? Yoksa davayı bırakması için baskı mı yapardı? Yoksa daha sert davranıp masasını toplayıp rozetini teslim etmesini mi isterdi?

Her durumda da çıra gibi yanmıştı. Şimdi onu bu duruma soktuğu için Matt'e lanetler yağdırıyordu. Hayatında biç aşmayacağını düşündüğü bir çizgiyi aşmak üzereydi. Bu davayı çözme-yi bu kadar çok istediği için de kendine lanetler yağdırıyordu.

Kanuna karşı gelmek üzereydi.

Telefonunu çantasına atarken hâlâ küfür ediyordu. Kapıda-ki altın harflere pis pis bakarak bütün gücüyle açıp içeri girdi.

Matt üç metre ötede bankoya dayanmış, resepsiyonistle tembel tembel sohbet ediyordu. Sanki baştan beri Tessa'nın pes edeceğini biliyormuş gibi kendine güvenen bir ifadeyle gülüm-sedi ona.

Tessa ilerleyip resepsiyonistin duyamayacağı bir şekilde Matt'e yaklaşıp, "Ben seni çekip vurmadan, sırtımayı kes."

Matt eline öksürüp kendine geldi ama gözleri hâlâ gülüyordu.

Tessa hiç şiddet yanlısı olmamıştı ama şu anda Matt Buchanan'ın o seksi karın kaslarını yumruklamak istiyordu.

Neyse ki Matt bir adım geri gidip Tessa'nın yumruk menzilinden çıkmıştı.

Solundaki koridora eliyle işaret edip, "Buchanan Bilim ve Adli Tıp Laboratuvarı'na hoş geldiniz," dedi.

Bilim adamlarından biri derinlemesine testlere girişmeden önce mektubu ve zarfı incelerken Tessa ellerini cam duvara dayamış tozdan arındırılmış odaya bakıyor, Matt de onu izliyordu.

“Hangi mektubu aldın?” diye sordu Tessa.

“Sharon Johnson mektubunu.”

“Brunswick, Georgia’dan gönderilmişti,” diye dalgın dalgın mırıldandı Tessa.

Bütün isimleri ve damgaları ezberlemiş olmalıydı.

“Son gelen mektup bu. Bu yüzden mi seçtin?” diye sordu Tessa.

“Hayır, denk geldi. Sen banyoya gittiğin zaman en yakınım-daki mektup buydu.”

Tessa kahkahayı bastı. “Eminim hangi mektubun en iyi sonucu vereceğini hesaplayamaymca için içini yemiştir.”

Matt sırtıttı. Haklıydı, bu onu mahvetmişti. Ama sonuçta rastgele olması belki de daha iyiydi. Tessa’nın birden fazla mektup seçmesini sağlayamamıştı ve kendisi bir tane seçmesi gerek-se o da ikilemde kalırdı. İlk mektubu, son mektubu ve muhtemelen aradaki birkaç tanesini, tercihen üzerinde parça parmak izleri olanları seçerdi. Sharon Johnson mektubunun parça parmak izli olanlardan biri çıkması tamamen şanstı.

“Burası Quantico’daki FBI laboratuvarıyla yarışır.” Tessa bunu söylerken pek memnun gelmiyordu sesi, sanki bunu itiraf etmek ona acı veriyor gibiydi. “Testleri bitirip sonuçları almak ne kadar sürer?”

Saklamaya çalışsa da Tessa’nın heyecanı açıkça anlaşıyordu. Bu davayı çözmeyi o kadar istiyordu ki Matt’le birlikte çoktan karanlık tarafa geçmişti bile.

Matt, stüdyosunda o mektubu değiştirdiği zaman çok büyük bir risk aldığını biliyordu. Ama Tessa’nın iznini istese hayır diyeceğini de biliyordu. Onu laboratuvarına götürebilirse bu davayı çözmeye olan merakı ve isteğini kullanarak kendisini kanuna teslim etmemesi için ikna edebileceğini düşünmüştü.

Bu bir kumardı ama denemeye değerdı.

Neyse ki oynadığı kumarı kazanmıştı.

“Pek Quantico sayılmaz,” dedi Tessa’nın sorusuna cevaben. “Gücümün yettiği şeyler oradakilerin yanına bile yaklaşamaz. Fakat bu sektördeki en iyi beyinleri ve mümkün olan en iyi ekipmanları kullanmaktan dolayı gurur duyuyorum.”

“Ne kadar sürecek?” diye tekrarladı Tessa. “Sonuçları ne zaman alırız?”

Tessa’nın cümlesindeki “biz” vurgusu Matt’in içini biraz daha rahatlattı. Fikrini değiştirip onu tutuklatmayacak ya da kanıtları FBI’a geri götürmeyecekti. Artık geri adım atamayacak kadar batmıştı bu işin içine. şimdiden kendini Matt’in suç ortağı gibi görmeye başlamıştı.

Matt irkildi. İnşallah kuralları çiğneme konusundaki hevesi dönüp Tessa’nın kariyerine zarar vermezdi. Ama bazen kolluk kuvvetlerindeki bürokrasi, suçluları yakalamaktan çok onlara yardımcı olmak için tasarlanmış gibi görünüyordu. Peşlerine düştükleri insanlar hiçbir kural tanımazken, polislerin katı bir kurallar bütününe uymak zorunda olmaları Matt’e hiçbir zaman mantıklı gelmemişti.

Babası Alex bir avukattı ve Matt adalete olan açlığını ondan almıştı. Fakat Matt kolluk kuvvetlerine özgü katı kurallar altında asla başarılı olamazdı. Danışmanlık yaparak adalet için savaşmaya karar vermesinin sebebi buydu. Katilleri içeri tıkıp, masum insanları korumak için ara sıra birkaç yasayı çiğnemesi gerekiyorsa eğer bu yüzden uykuları kaçmazdı hani.

Tessa başını camdan çevirdi. “Matt?” Hâlâ bir cevap bekliyordu.

“Muhtemelen birkaç gün.”

“Mektubun bir parçasını test edip gerisini bırakamaz mısınız?”

“Yapabilirim ama ya aradığımız cevaplar bıraktığımız parçadaysa? Kanıtı boşu boşuna almış oluruz.”

Tessa yeniden cama döndü, tüm vücudu gerilmişti. Acaba durumu tekrar mı gözden geçiriyordu?

Eğer kuralları çiğneyecekse, bunun her şeyiyle Tessa’nın kararı olması gerekirdi ki sonradan bunu Matt’e karşı kullanmasın. Parmaklarını cama tıklatarak Dr. Henry Beauchamp’ın dikkatini çekti.

Matt elini kaldırarak doktora mektup üzerindeki çalışmasını durdurmasını istedi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Tessa.

“Neler olacağını iyice anlamamı sağlıyorum. Henry orada mektubu ve zarfı inceleyecek. Sonra numuneyi sıvı bir çözeltinin içinde eritecek, yani kanıtı yok edecek. Ben bir bilim adamı değilim, o yüzden o noktada ne yapacağını tam olarak bilmiyorum. Ama işi bittiğinde, kağıttaki lif türlerinden yazıdaki mürekkebe kadar bütün kimyasalları ve parçacıkları ortaya çıkaracak bir rapor yazacak. Ve belki de, yalnızca bir ihtimal bu rapor bize, araştırmamızı daraltabileceğimiz, işe yarayacak ölçüde küçük bir coğrafi bölge çıkaracak.”

Tessa gözlerini kıstı. Matt, bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu anlamadı ama artık geri dönülemeyecek kadar ileri gitmişti bile.

“Bize yardımcı olacak ufacık da olsa bir ipucu bulma ihtimali —her ne kadar uzak da olsa— üzerine kanıtı yok etmeye niyetin yoksa” dedi Matt. “Bu işlemi hemen durdururum. Seninle FBI binasına gider, kanıtı geri verir ve sonuçlarına katlanırım. Blöf yapmıyorum, bu senin kararın. Eğer bana evet dersen, testlere devam ederiz. Hayır dersen, şehre döneriz.”

Tessa kollarını kavuşturdu. “Yani her şeyi benim üzerime

yıkmaya çalışıyorsun. Bu mudur?”

“Bu işte baştan sona senin de olduğunu söylüyorum, yoksa burada biter. Sonradan pişman olmanı istemem.”

Tessa tereddüt bile etmedi. “Kapıdan girdiğimde kararımı vermiştim. Varım. Testleri başlat.”

Sesindeki kesinlik Matt’i şaşırttı. “Emin misin?”

“Eminim. Yirmi üç mektuptan biri sadece. Bir mektubun katili mahkum edecek mektup olması ve bizim onu yok etmemizin ihtimali nedir ki? Ben senin gibi bir matematikçi değilim ama bu ihtimalin astronomik olduğuna eminim.”

Sandığı kadar astronomik değildi ama Matt’in bunu söylemesinin anlamı yoktu şu anda.

Henry’e teste başlaması için işaret yaptı.

“Bugün başka bir şeye odaklanabileceğimi sanmıyorum,” dedi Tessa. “Senin eve gidelim de arabamı alayım.”

Matt onun elin tuttu, ama Tessa geri çekerek kaşlarını çatı.

Çatılan kaşlarına rağmen Matt elini tuttuğu anda yüzünün kızarması onu ele vermişti. Dün inşaat alanında onu üstsüz gördüğü andan beri onun yanında kolayca bocalıyordu. Onun yarı çıplak görmek sanki bir zamanlar iddia ettiği gibi “çocuk” değil de bir erkek olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Belki de gömleğini yıllar önce çıkarmalıydı Tessa’nın önünde.

Bu durumun biraz tersine dönmüş olması, onun da Matt’ten, Matt’in ondan etkilendiği kadar etkilenmesi güzeldi. Eğer aralarındaki bu karşılıklı etkileşimi acımasızca kullanarak Tessa’nın dengesini bozması gerekecekse bunun için de uykuları kaçacak değildi hani.

“Arabayı gider alırız, ama gitmeden önce halletmem gereken bir iş daha var. Eğer senin için sakıncası yoksa?” Koridoru arşınlamaya başladı.

Tessa da arkasından. “Nereye gidiyoruz?”

“Ofisime. Stüdyoda çıktısını aldığımız isim ve damga listesi yanında mı?”

Tessa çantasını omzundan çıkarıp içini aramaya başladı. “Ofisine ha? Evde çalıştığını sanıyordum.” Matt’e yazıcı çıktısını uzattı.

“Evde çalışmayı tercih ediyorum dedim, her zaman değil elbette.”

Matt’in ofisine girdiler, o listeyi bilgisayarına taratırken Tessa duvardaki tabloları incelemeye başladı. Matt’in en sevdiği tablonun önünde durdu, gözlerindeki parıltıdan tabloyu beğendiği anlaşılıyordu. Onu Madison’ın verdiğini söylememeyi tercih etti Matt.

Bilgisayarındaki özel arama algoritmasını çalıştırdı ve stüdyosundayken çektiği, her mektubun altında görünen küçük kenar süsünün fotoğrafını oraya yükledi. Bir sonuç vereceğini ummasa da bir resim araması başlattı.

“Bu biraz zaman alacak, muhtemelen sabaha kadar bitiremez. Bitince program bana e-posta atacak. Aç mısın? Yemeğe götüreyim seni. Ben ısmarlıyorum.”

“Tok sayılmam. Bu kadar zaman alacak olan şey nedir?”

“Başlattığım arama. Veriyi beş coğrafi bölgeye ayırdım. Program, her bölgede listemizdeki isimlerle eşleşen suç işlemiş ya da ölmüş kişilerin isimlerini araştırarak. Bütün interneti gezip bilgiyi arayacak sonra bir veri tabanına yükleyecek ve araştırmayı öyle yapacak. Yüklemesi gereken veri miktarına bağlı olarak saatler ya da günler alabilir. Uzak bir ihtimal ve bu programı ilk defa bir davada kullanıyorum, yani kanıtlanmış değil henüz. Ama denemeye değer.”

“Araştırmalarının benimkilerden daha iyi sonuçlar verece-

ğini nereden biliyorsun?”

“FBI benim kullandığım arama yöntemini kullanmıyor. Benim yazdığım program kolluk kuvvetlerinin veri tabanını aramıyor. Benimki hedeflenen coğrafi bölgedeki gazete ve televizyon kanallarına ait web sitelerinin yerel çevrimiçi veri depolarını tarıyor. O bölgede haberini internete koyan herhangi birinin bilgisi halka açık hale gelecek böylece de benim veri tabanıma eklenecek. Bu yüklenirken, isim, mektuplarda damgalarla belirlenmiş zaman aralığı içerisindeki tüm makale ve hikayelerle karşılaştırılacak ve bir eşleşme aranacak.”

“Yani bizim polis teşkilatlarıyla haberleşerek bulamadığımız bir suçu yazılan bir haberden bulmayı umuyorsun öyle mi? Bana pek mümkün görünmedi.”

“Tekrar söylüyorum, bu ölümler her nerede olduysa, oradaki polis teşkilatlarının FBI’ın kullanabileceği donanım ve bağlantıya sahip olduğunu varsayıyorsun. Bu yalnızca büyük şehirlerde ve bu şehirlere bağlı bazı büyük taşra bölgelerinde olabilir. Çoğu kasabada bugün böyle iyi düzeyde ağlar yok. Ölümlerin şüpheli olduğunu da varsayıyorsun bu arada. Eğer katil ölümlere kaza süsü veriyorsa, FBI araştırdığı zaman polis bunları raporuna dahil etmez.”

“Belki de,” dedi Tessa.

“Her zaman güvenebileceğin bir şey varsa o da şudur,” diye devam etti Matt, “gazete muhabirleri kötü olan her şeyi haber yapmaya bayılırlar. O yüzden biri normalin dışında bir şekilde öldüyse emin ol gazetede hikayesi mutlaka çıkar. Hele ki burada, Güney’de kesin çıkar. Çünkü herkes herkesin işine burnunu sokmaya bayılır.”

Tessa kollarını kavuşturdu. “Mantıklı geliyor.”

“Benim arama algoritmamın bir avantajı daha var. Kur-

banların isimlerini posta damgalarıyla eşleştirirken önce coğrafi bölgeleri arıyor ama bulamazsa sınır dışında da arama yapıyor.”

“Mesela adam bir eyalette cinayet işleyip ismi başka bir eyaletten postalarsa gibi mi?

“Aynen.”

“Böyle bir arama çok uzun sürecektir gibi duruyor.”

“Bilgisayarın kaç tane hikaye yüklemesi ve işlemesi gerektiğine bağlı. Posta damgalarının üstündeki her şehrin üç yüz elli kilometre yarıçapı kadar bir bölge girdim ve artı eksi altı aylık bir zaman dilimi ayarı yaptım. Programın arama yaptığı ilk birkaç sitede bir şeye rast gelecek kadar şanslı değilseniz, evet biraz zaman alabilir.”

Kapıya doğru gitti. “Hazır buradayken laboratuvar yöneticisine bakayım bir şeye ihtiyacı var mı diye. Döndüğümde nerede yemek istediğini söyle bana.”

O konuşurken Tessa onun masasının arkasına geçti. “Tamam.” Koltuğuna çöküp çenesini avucuna yasladı. “Kırmızı balon çıkınca ne demek oluyor?”

“Kırmızı balon mu?”

Tessa ekrana işaret etti. “Haritanın üzerinde kırmızı bir yuvarlak yanıp sönüyor.”

Matt’i heyecan sardı. “Şimdiden bir şey bulduk demek oluyor. Yuvarlağa tıkla bakalım hangi isim çıkacak.” Tessa fareye tıklarken Matt de masaya yürüdü.

Tessa’nın gözleri büyüdü, lanet okuyarak oturduğu yerden fırladı. Hiçbir şey söylemeden, Matt’in etrafından koşup kapıdan çıktı.

Matt ekranda yanıp sönen ışığa baktı. Aynı şekilde o da küfrü basıp Tessa’nın arkasından laboratuvara koştu. Arama motorunun bulduğu isim, katille olan tek bağlantı şu anda uzma-

nın yok etmekte olduğu mektupta geçen isimdi.

Sharon Johnson.

Bunca yıl geri dönmemek için, geçmişinden birinin onu tanı-
maması için elinden geleni yapmıştı. Ama zaman bitiyordu artık.
İntikamını almak için daha fazla bekleyemezdi.

Şimdi burada, *onun* yürüdüğü çatlak kaldırımında yürüyüp,
onun soluduğu karanfil kokulu havayı solurken keşke daha erken
gelseydim diye düşündü. Bunca zaman zihnini bulandıran puslu,
zaman ve ihanet perdesi kalktı. Anılar yine net ve canlı bir hal aldı
—biraz acı— ama çoğunlukla tatlı anılardı.

Bir an sevdiği kızı gördü hayalinde. Orada, dar, çanak gibi
Dogwood Sokağı'nın karşısında Main Caddesi'nin ilerisinde,
annesi ve babası işten gelene dek aile dostlarıyla okuldan sonra
gittikleri çiftlik duruyordu. Bugün gibi hatırlıyordu. Sonra o güzel
gözleriyle arkadaşına ve de ona gülerek ve el sallayarak evine
giderdi. Aslında bu gülümseme ve el sallayışın kendisi için oldu-
ğunu biliyordu.

Yalnız, kız henüz bunun farkında değildi.

Daha aşağıda, oyun alanında, onu ve arkadaşlarını gizli gizli
izlediği çalılıklardaydı şimdi. Sevdiği kızın ne kadar güzel oldu-
ğunu, o melek sesi ve kızıl saçlarıyla döne döne şarkı söyleyişini
hatırladı, gülümsemeden edemedi.

*Ceplerinde çiçekler, güllerin etrafında dönerler, küll olur
yere düşerler.⁵*

Gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. Ama sevdiği kız onun

⁵ Bu Batı'da çocukların söylediği bir tekerlemedir. Nereden geldiği ile ilgili birçok teorinin arasında
kara vebada ölenleri simgelediği söylentisi de vardır.

için şarkı söylememişti. Bir kere bile. Ne kadar cezalandırsa da asla söylememişti.

Çok inatçıydı.

İlerideki köşeyi görünce durdu. Market yoktu artık, onun yerinde eski binaların arasına kocaman ve çirkin bir şekilde çökmüş bir benzin istasyonu vardı. Ama dükkânın 'Crawford'ın Bakkal ve Eczanesi' yazılı soluk kırmızı ve sarı renkli tabelası yerinde duruyordu.

Her pazar kilise dönüşünde annesi kızı, o dükkana götürüp dondurma alırdı. Rocky-Road marka dondurma. Bir seferinde o da denemişti ama o yapışkan lokumları hiç beğenmemişti. O, naneli ve çikolata parçacıklı olanları severdi ve kıza da onu beğenmesini öğretmişti. Ama sonra, çok sonra.

Evet, buraya gelmek güzel anıları canlandırmıştı, sevdiği kızı seyrettiği, onu istediği, geleceğin parlak ve vaatlerle dolu olduğu zamanları. Hayatını ona adamıştı, isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeyi vermişti ona. Ne zaman ne giymesi gerektiğini, nasıl konuşması gerektiğini, onu nasıl mutlu edeceğini öğretmişti, peki o ne yapmıştı karşılığında?

Onu terk ederek ihanet etmişti.

Cebindeki kibrit kutusunu sıkıp elini yumruk yaptı. Ciğerleri birden bir öksürük krizine girdi. Kendini tutmaya çalışıp titrek bir nefes verdi, ama durduramıyordu. Omuzları titreye titreye, ciğerleri yana yana başladı öksürmeye. Nihayet tekrar normal nefes alabildiğinde mendiliyle ağzını sildi, leke içindeki mendili kıpkırmızı kan olmuştu. Tam adamın biri köşedeki benzin istasyonundan dönüp kaldırımından ona doğru yürümeye başladığında, ona ne kadar az zamanı kaldığını hatırlatan şeyi cebine tıktırdı. Bu *O*'ydu.

İşte avı geliyordu.

Buraya dönüş sebebi geliyordu.

John Crawford, kızın en yakın arkadaşının babası, dükkanın sahibi. Onu tanıdığı an nefesi kesildi, boğazını temizledi. Crawford onu hiç sevmemişti, kızın babasını uyarmış, korkunç şeyler söylemişti, kendi *babasının* da duyduğu şeyler. Ve işte bütün o şeyler, o *yalanlar* yüzünden babası onu evden atmış, tek oğluna sırtını dönmüştü. Hepsi Crawford yüzündendi.

Yüreği ağzında atıyordu şimdi. Omuzlarını kaldırıp kafasını içeri gömdü. Aslında koşmak istiyordu ama bunun yerine yavaş yavaş ve zorla yürümeye başladı. Kibritlerin keskin uçları avuç içine batıyordu. Parmakları bir kartal pençesi gibi kıvrılmıştı. Daha önce kimseyi kesmemişti. Onun silahı benzin ve gazyağıydı. Fakat birden parmaklarını adamın boğazına gömmek istedi. Gırtlığını deşmek, parçalamak ve...

“Günaydın,” dedi Crawford yanından geçerken.

“Günaydın”, diye yanıtladı, sesi hep nefret ettiği keskin sert biçimde çıkmıştı.

Hızla nefes verirken zorlukla yutkundu. İçindeki duyguları, hiç bitmeyen öfkesini ve yıllardır hissetmediği bir şeyi tanıdı.

Korkuyu.

En nefret ettiği şey korkuydu. Korkusunu acımasızca derinlere itip üstüne kilit vurdu. Korkacak bir şey yoktu zaten. Burada kimse incitemezdi onu, eskiden olduğu gibi. O yenilmez, yok edilemezdi. Tekrar tekrar kanıtlamıştı bunu. Kimsenin başa çıkamayacağı bir ihanetten sağ kurtulmuştu. Güçlüydü. Kontrollüydü. Hiç kimse bedelini ödemedi onun canını yakamıyordu artık.

“*Küçük kızını onun yanına yaklaştırma, Tom,*” demişti Crawford. “*Bu delikanlıda tuhaf bir şey var.*”

Yalanlar.

"Kıza bakışım gördüm. Hiç normal değil."

Onu seviyordu! Bunun neresi tuhaftı.

"O tehlikeli biri."

Bu kısmı doğruydı işte. Tehlikeliydi *gerçekten* de, ama yalnızca onun canını yakan, onunla dalga geçen, ona haksızlık yapanlara karşı. Onu anlamayanlara karşı.

Tıpkı Crawford gibi.

Yalanları neredeyse her şeyi mahvetmişti.

Neredeyse

O tanıdık, aç sızı içinde bir yerlerde patladı bir anda.

Hayır! Henüz zamanı değildi. Şehri gezmeli, daha çok anıyı yeniden yaşamalı ve bu adamı cezalandırmadan önce onu birkaç saat daha düşünmeliydi.

Ellerini yeniden cebine sokup kibrit kutusunu okşadı. Derin derin nefes al. Sakinleş. Nefes al. Nefes al. Öfkesi zihnini bulandırdığında, odaklanamadığında böyle söylerdi ona.

Bazen işe yarardı. Bazen de gözleri korkuyla dolar ve *onu* cezalandırmak zorunda kalırdı.

Kız onu sevdiğini söylemiş ama sonra kaçmıştı.

Küller, küller...

Kutunun, kibritleri canlandırma gücüne sahip olan pürüzlü kenarına sürttü parmağını.

Yakma gücü ve yok etme gücü. Cezalandırma gücü.

Açlığı kükremeye başladı.

Küller, küller...

İçindeki hayvan çok güçlüydü. Cazibesine karşı koyamıyordu. Durdu ve döndü. Crawford bir sonraki köşeye henüz varmıştı.

Heyecanla titreyip avının peşine düştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İkinci Gün

Sharon Johnson'ın evi zarfın üzerindeki posta damgasında yazdığı gibi, Brunswick Georgia'da değildi, Charleston, Güney Carolina'daydı ve Tessa şimdi onun, banliyödeki evinin çimle-ri üzerinde dikilmiş, bir zamanlar muhteşem olduğu belli olan bu evin yanmış iskeletine bakarken içine acı bir pişmanlık dal-gası yayıldı. Zayıf bir anında Matt'in aptalca planını kabul ede-rek ilkelerini, bağlılıklarını ve iş etiğini hiçe saymıştı. Şimdi ise katili Sharon'ın cinayetine bağlayabilecek tek mektup yok olmuş, onunla birlikte de muhtemelen Tessa'nın kariyeri yerle bir olmuştu.

Tek umudu, katilin kimliğini saptamak ve Casey mektubun değiştirildiğini anlamadan önce onu Sharon'ın ölümüyle ilişki-lendirebileceği somut bir kanıt bulmaktı. Çünkü Casey bunu fark ettiği anda davadan alınacak hatta belki de işine son veri-lecekti. Ve asla Sharon'ın katilini adalete teslim edemeyecekti. Eğer bu olursa kendini —ya da Matt'i— asla affetmezdi.

Derin bir nefes çekti, yangın iki gün önce çıktığı halde meşe ağaçlarına ve çalılıklara sinmiş duman kokusu yüzünden öksür-

dü. Bir kadın ölmüştü burada ve Tessa durup bunun üzerinde bir an düşünmek istiyordu. Eve dalıp yapıdan geri kalanları inceleyip bir kadının hayatını parmak izlerine, elyaflara ve kömürlü izlere dökmeden önce durup kendi pişmanlıkları yerine kurbanın dertlerine kafa yormak istiyordu.

Evin kapkara olmuş bacası sağlam bir şekilde göğe doğru yükseliyordu. Kararmış kirişler ölmekte olan bir örümceğin bacakları gibi tamamen yok olmuş ikinci kattan yukarı doğru uzuyordu. İtfaiyeciler birinci katın çoğunu kurtarmışlardı, ama kimse bu evde yaşayamazdı artık. Tamamen yok olmuştu, tıpkı içerde ölü bulunan sahibinin yaşamı gibi.

Matt, Tessa'dan üç metre uzakta durmuş aynı kül olmuş kabuğa bakıyordu. Fakat aralarındaki bu mesafe kilometrelerle bile ölçülecek kadar büyüktü şu anda. Dün akşam Tessa laboratuvarında öfkesine hakim olamamış, mektubun yok edilmesine onu ikna ettiği için ona bağırıp durmuştu. Matt özür dilememişti. Bunun yerine Tessa'nın söyleyecekleri bitene kadar beklemiş sonra da sessizce, suç mahallini incelemek için Güney Carolina'ya uçmayı teklif etmişti.

Tessa, sırf başka bir alternatifi olmadığı için kabul etmişti bunu. Casey ile yaptığı anlaşmaya göre onun yardımına ihtiyacı vardı. Beğense de beğenmese de bir süreliğine Matt'le birlikteydi. Onunla *birlikte* hareket ederse kariyerini kurtarmak için çok küçük bir şansı vardı. *Onsuz* ise, hiç yoktu.

Charleston Havaalanı'na vardıklarında rozetini konuşturnup Charleston Polis Merkezi Şefi'yle bir toplantı ayarlamıştı. Ama daha bir saat vardı. Şefin işi başından aşkındı ve onlarla görüşmek için programını ayarlamak zorunda kalmıştı. Bu yüzden araba kiralayıp şehre gittikten sonra aralarındaki rahatsız edici sessizliği olay yerine giderek doldurmuşlardı.

Matt, onun olduğu tarafa bakmaya zahmet etmeden eve doğru yürümeye başladı. Fakat Tessa'nın beklediğı gibi ön veranda da durmadı, yangın müfettişlerinin sardığı sarı bandı kaldırıp altından geçti.

Bunu görünce Tessa öfkeyle bağırdı. "Matt, hayır!"

Matt tınmadı bile. Ön kapıdaki kağıt mührü parçalayıp içeri girdi.

Tessa dondu kaldı, şok olmuştu. Karanlık, bomboş girişe baktı uzun süre ve "Simon Öl Diyor" davası sırasında duyduğu nefret hissi yüzüne çarptı. Matt o zaman da böyle yürütülen araştırmaya saygısızca balıklama dalmış, işin başındakileri ve kendinden çok daha tecrübeli insanları eleştirip küstahlık yapmıştı. Ve şimdi de, tıpkı dün orijinal mektubu kopyasıyla değiştirdiğı gibi Tessa'yı da kendisiyle birlikte riske sokuyordu.

Sağ eliyle kalçasının üstündeki silah kılıfını kavrayıp arkasından koşturdu.

Matt oturma odasının etrafında yürüdü. İçerideki her şey ince bir kurum ve kül tabakasıyla kaplıydı ve bu kül tabakası, yangını söndürmek için püskürtülen suyla birlikte duvarlardan aşağı akmıştı. Resimler ya duvarda öylesine asılı duruyordu ya da yerlere saçılmış ve su içindeydi.

Resimlerin çoğunda görünen kadının Sharon Johnson olduğu belliydi: orta boyluydu, omuz boyu kahverengi hafif ağarmış saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Çok güzel bir kadına benzer miyordu ama dost canlısı neşeli bir gülüşü vardı.

Polis şefi telefonda Sharon'ın yalnız yaşadığını söylemişti. Ama Matt bundan pek emin değildi. Resimleri teker teker ince-

ledi. Her resimde şüphesi biraz daha arttı. Teorisini doğrulamanın zamanı gelmişti. Eğer Sharon biraz olsun ona benziyorsa delili mutfakta bulacaktı, döndü.

Tessa ön kapının hemen iç tarafında dikilmiş Matt'e yeşil gözleriyle resmen ateş saçıyordu. Bir elini yumruk yapmıştı, diğerini belindeki silahına yakın tutuyordu.

"Dışarı çık." Sesi sert ve öfkeli çıkıyordu. "Eve şöyle bir bakmaya geldik, içeri girip suç mahallini karıştırmaya değil."

Matt başlarının üstündeki açık göğes işaret etti. "Olay yerini ve delilleri kirlettiğimizi hiç sanmıyorum."

Tessa'nın silah tutan eli seğirdi ve Matt geri çekilmenin iyi olacağına karar verdi. Zaten yapacağı şeye de uyacağından Tessa'yı geçip bir sonraki odaya yöneldi. Köşede, eski moda bir porselen dolabı ve ortada on iki kişinin rahat rahat ağırlanabileceği bir masa duruyordu. Mutfığa gitmeden önce dolabın içindekilere şöyle bir göz gezdirdi.

Orada, yerde, kurumdan simsiyah olmuş buzdolabının yanında teorisinin kanıtı duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Tessa'nın sesi duyuldu arkadan. "Buradan çıkıp polis şefine burayı tekrar mühürlemesini söylemeliyiz."

Tetik parmağı artık silahın kenarında sallanıp durmuyordu, bu yüzden Matt, Tessa'nın baştaki öfkesinin dindiğini düşündü.

Ona en çekici gülümsemesini sundu ama Tessa etkilenmiş görünmüyor, hâlâ pis pis ona bakıyordu.

Matt iç çekip onu geçerek yemek odasına ilerledi. Tessa belli belirsiz küfür ederek takip etti.

"Tabaktan anlar mısınız?" Matt, kopmak üzere olan fırtınaya doğru bir hamle yaptı.

Tessa'nın kaşları şüpheyile kalktı. "Ne? Tabak mı?"

Matt gülmek üzereydi, keyifle Tessa'nın yüzünde birbiriyle

mücadele eden duyguları izlemeye koyuldu. Bir yanı hâlâ Matt'i vurmak istiyordu, ama diğer yanı, kazanmakta olan yanı, içindeki doymak bilmez merak, Matt'in konuşmaya devam etmesini istiyordu. Muhtemelen onu bu kadar iyi bir ajan yapan da bu meraktı zaten. Matt yıllar içinde ağabeyi Pierce'dan, Tessa'nın başarıları hakkında o kadar çok hikaye dinlemişti ki hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyordu. Bu yüzden Matt, Tessa'yı ne kadar zorlayabileceğini biliyordu. Bu pek adil sayılmasa da Matt adına faydalı bir durumdu.

Dolaptaki renkli cam tabak çanakla dolu raflara işaret etti. Yangına ve itfaiyenin yağdırdığı tufana rağmen sağlam ve ağır dolap görevini yapmış, değerli yükünü korumuştur.

"Bunların içinde değerli bir şey var mı?"

"Benim böyle bir şeyi bileceğimi de nereden çıkardın? Sırf kadın olduğum için mi?"

"Haklısın, sırf kadın olduğun için, büyütülürken mecburen tabak çanak işlerinin de öğretilmiş olacağını varsayarak şovenist bir tavır takınmış olabilirim. Yani, pahalı şeyler mi bunlar?"

Tessa'nın dudakları gönülsüz bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. "Keşke bu varsayımı sana yedirebilseydim ama evet tabaklardan anlarım biraz. Bu buhran dönemi camlarına benziyor."

Tessa her zaman yanında taşıdığı eldivenleri giydi ve pembe bir tabağı çıkararak evirip çevirmeye başladı.

"Sonuç?" diye sordu Matt.

"Taklit mi diye baktım. Ama değil. Camdaki baloncukları görüyor musun? Bunlar 1930'larm buhran dönemine ait cam işlerinde görülen kusurlardır. Annem yapar bunların koleksiyonunu, aynı görüntü; lahana deseni. Evet, ilk soruna gelirsek, pahalı şeyler. Hayatları boyunca bu setleri tamamlamak için koleksiyon yapan insanlar var. Bazı parçalar gerçekten de nadir

bulunur. Bir müzayedeye girse şu dolap yüzlerce hatta binlerce dolara alıcı bulur. Sanırım bu dolaptaki her parça on binlerce dolar yapar.”

“Bu da hırsızlık ihtimalini ortadan kaldırıyor,” dedi Matt. “Birileri suçlarını gizlemek için yangın çıkarmış olsa binlerce dolarlık tabakları burada bırakmazdı. Bu da bizim doğru Sharon Johnson’ı bulmuş olma ihtimalimizi kuvvetlendiriyor.”

“Belki de tabakların değerini bilmiyorlardı.”

“Sanmam,” dedi Matt. “Ben bile antik cam işinin değerini bilmediğim halde bunların değerli olabileceğinden şüphelendim. Bence çoğu insan bunu bir düşünür.”

Tessa tabağı yerine koyup dolabın kapağını yavaşça kapattı. Kararmış eldivenini çıkarıp içini dışına getirdi ve ceketinin cebine tıktı. “Sanırım ikinci katın bu kadar eşit bir şekilde yanmış olması, bunun beceriksizce yapılmış bir hırsızlıktan sonra çıkarılmış bir yangın olmadığım açık ve net ortaya koyuyor. Fail etrafa eşit bir şekilde yangını hızlandırıcı bir solüsyon dökmüş ama yalnızca ikinci kata. Belli ki adamın belirli bir amacı varmış.”

“Bayan Johnson’ı öldürmek.”

“Ya da kanıt bırakmamak için öldürdükten sonra cesedini yakmak.”

“Öyleyse bu demektir ki kundaklama sonraki amacıydı, asıl amacına ulaşmak için bir araç sadece,” dedi Matt. “Fail, bir tek şey için buradaydı o da cinayet.” Oturma odasına döndü.

“Bu sefer nereye gidiyorsun?” Tessa’nın sesinden öfkelenildiği belliydi, hemen onu takip etti.

Matt bir takım resimlere işaret etti. “Bu fotoğraflarda siyah bir labrador var, mutfakta da yem ve su kapları. Sharon Johnson’ın bir köpeği varmış. Nerededir sence?”

Tessa, Sharon Johnson'ın kayıp köpeğiyle ilgili bilgi almak için polisi aradığında şef hâlâ telefona cevap veremeyecek kadar meşguldü. Şefin yardımcısı görüşmeyi Dedektif George Jimenez'e yönlendirdi.

"Şef özür diliyor, Özel Ajan James," dedi dedektif telefonda. "İmece durumundayız şu anda. Ama Şef size yardım etmem için beni görevlendirdi. Emrinize amadeyim. Karakola gelmek isterseniz sizinle görüşebilirim."

"Teşekkür ederim, dedektif," dedi Tessa kiralık arabasında arkasını yaslanarak. "Ama biz zaten Sharon Johnson'ın evinin önündeyiz. Hazır buradayken kurbanla ilgili biraz genel bilgi almak için komşularından bir kaçıyla görüşmek istiyoruz."

"İsterseniz ben oraya geleyim ve nereye gitmek isterseniz götüreyim."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederiz."

"Sorun değil. On dakikada oraya varırım."

Dedektif Jimenez, sözünü tuttu ve aşağı yukarı on dakika sonra arabasını kaldırıma park etti. Sırık gibi boyuyla Charger marka sivil polis arabasından inip Matt ve Tessa'nın elini sıktıktan sonra güneş gözlüklerini gömleğinin ön cebine koydu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Tessa.

"Benim için bir zevk. İnsan her gün FBI ajanlarıyla karşılaşmıyor. Yardım etmek ve işleri nasıl yürüttüğünüzü görmek benim de hoşuma gidecek."

"Ben FBI'dan değilim," diye düzeltti Matt. "Ben danışmanım."

"Ne tür bir danışmansınız?"

"Özel dedektifim. Rafa kaldırılmış davalarda uzmanım."

Dedektif topuklarının üzerinde sallandı. “Rafa kaldırılmış davalar demek, hımm...” Yanıp kül olmuş eve göz attıktan sonra Tessa’ya düşünceli düşünceli baktı. “Hangi dava attı sizi buraya peki? Seri bir kundakçı mı?”

Tessa, Matt’e uyarır gibi baktı. “Bu varsayımda bulunmak için yeterince delil yok elimizde. Elimizdeki tek şey üzerinde Bayan Johnson’ın adı olan bir mektup. Bunun aynı Bayan Johnson olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

Matt tek kaşını kaldırdı, herhalde Tessa’nın, mektuplardaki “Küller, Küller” bölümünü paylaşmadığına şaşırmıştı. Ama Tessa bu dedektifi tanımadığından bu tür ayrıntılarda ona güvenecek değildi. Bu bilginin yarınki manşetlerde görünme riskine girmek istemiyordu.

“Bazı komşularla görüşmek istediğinizi söylemişsiniz. Yangın gecesini mi soracaksınız?”

“Bu iyi olur, evet ama Bayan Johnson’m köpeğine ne olduğunu da merak ediyoruz. Alakasız gibi görünüyor, ama sonradan hangi verilerin işe yarayacağını bilemiyorsunuz.” Dün Matt’in, yirmi üç mektubun öneminden bahsederken kullandığı cümle- nin aynısını kullandığını fark etti son anda.

Matt’in yüzündeki kederli gülümseme bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

“Köpek mi?” diye sordu dedektif, anlamamıştı.

“Ehm, bahçede köpek olduğunu gösteren belirtiler var. Köpeğe ne olduğunu öğrenmek bize, failin içeri nasıl girdiği ile ilgili bir bilgi daha verebilir.”

“Bahçe öyle mi?” Tekrar eve doğru bir göz attı.

Ilık bir meltem yandaki ağaçların yapraklarını kıpırdatıyor, ön kapıdaki yırtılmış mühürü beyaz bir bayrak gibi dalgalandır- rıyordu. Dedektif ona döndüğünde Tessa yaklaşmakta olan fir-

tınaya hazırladı kendini. Fakat dedektif onlara hadlerini bildirip tutuklamakla tehdit edeceğine gülümsemesini saklıyormuş gibi yapıp dudaklarını büktü.

“Yani köpeği var mıydı yok muydu bilmem, tutanaklarda böyle bir şey yoktu, ama kız kardeşi yakında oturuyor. Konuşmak isterseniz, sizi oraya götürebilirim. Hemen bir arayayım, müsait mi öğreneyim.” Arabasına işaret etti. “Dava dosyasını da getirdim. Giderken bir göz atabilirsiniz.”

“Harika. Teşekkürler.”

Dedektif gülümseyip Tessa’nın binmesi için arabanın sağ kapısını açtı. “Benim için bir zevktir han’fendi.”

Adamın sesindeki cıvık sıcak tonu duyunca Tessa şaşkınlıktan gözlerini kırpmıştırmaya başladı. Matt’in birden sırtıtmaya başladığını görünce onun da bu sıcaklığı aynı şekilde yorumladığını anladı.

Harika.

Matt’e somurttu ve sağ koltuğa oturdu. Matt arkaya geçtikten sonra yola çıktılar.

Jimenez, Sharon Johnson’ın kız kardeşini ararken, Tessa da dosyayı inceliyordu.

Konuşmasını bitirdiğinde, kadının evde olduğunu ve onlarla görüşmeyi kabul ettiğini söyledi. Sonra da havadan başlayıp havaalanından gelirken yakalandıkları trafiğe kadar her şeyden konuşmaya başladı. Matt gayet sessizdi. Tessa oturduğu yerde yana dönüp başını dedektiftan yana çevirerek Matt’in de bu anlamsız sohbete yardım etmesini işaret etti.

Matt, Tessa’nın ne demek istediğini anlamıyormuş gibi masum bir bakış fırlattı.

Tessa dişlerini gıcırdatıp elindeki klasöre geri döndü. Sıra-daki belge doktor raporuydu. Hızla bir göz attı.

“Tessa, dedektif sana bir soru sordu.”

Matt’in neredeyse kahkahaya benzeyen sesini duyunca başını kaldırdı.

“Pardon ne dediniz?”

Jimenez okşar gibi Tessa’nın eline hafifçe vurdu. “Sorun değil. Öğle yemeği yediniz mi diye sordum. İleride bir restoran var. Bayan Johnson’ın evine gitmeden önce durup bir şeyler yiyebiliriz.”

Tessa elini dedektifin elinin altından çekip sanki yapmak istediği buymuş gibi sayfalardan birini eline aldı. Halbuki asıl istediği dedektifin cesaretini kırmaktı.

“Teşekkürler ama aç değilim.”

“Ben yerim,” dedi Matt.

Tessa ona bakıp gözlerini kıstı ve “Sonra yeriz. Özel Ajan Casey’nin çabuk dönmemizi istediğini biliyorsun,” diye bir yalan uydurdu.

Matt, Tessa’nın içinde bulunduğu bu rahatsız durumun keyfini çıkarıyordu. O, Tessa’nın içinden çıkamayacağı bir çukur açmadan önce Tessa dedektife alelacele bir soru daha sordu. Biraz geç kalsa Casey’nin nerede olduklarını bile bilmediğinden bahsedebilirdi.

“Doktor raporuna göre ölüm nedeni belli değil. Bundan bahseder misiniz? Yangından ölmemiş mi?”

Matt koltuktan öne doğru eğildi, şimdi yüzündeki bütün alay ifadeleri birden silinmiş bütün dikkatini dedektife vermişti.

“Adli tıp doktoru kadının vücudunun çok fazla yandığını söyledi, duman soluyup solumadığım anlayacak kadar bile bir ciğer parçası kalmamış. Kemiklerinde bıçaklanmış olabileceğini gösteren bir işaret yoktu. Mermi parçası ya da kovan bulunmadı. Kafatası da tek parçaydı, darbe, travma falan da yok. Tüm bil-

diğimiz, uykusunda ölmüş olabileceği. Ya da boğulmuş. Bilmeye imkan yok. Yangının verdiği hasardan dolayı toksikoloji raporundan da bir şey çıkmadı.”

“Sizin için sorun olmazsa kendi toksikoloji testlerimizi yapmak isteriz,” dedi Tessa.

“Elbette, nasıl isterseniz. Elimizde hiç ipucu yok. Adli tıp, bu ölümün şüpheli olduğundan başka bir şey söyleyemedi. Dava açsak kurbanın öldürüldüğünü bile ispat edemeyiz. Kundaklamayı ispat etmek kolay, ama failin evde birinin olup olmadığını bildiğini destekleyen bir kanıt olmadıkça birinci dereceden cinayet suçlamasında bulunamayız.”

Tessa’nın, mektuplardan birinde adı geçen bir kurbanın evinin yandığını ilk öğrendiklerinde hissettiği heyecanı şimdi yavaş yavaş kayboluyordu. Charleston Polis Merkezi bir şüpheli çıkaramamıştı. Bu şanslarını azaltıyordu.

“Kız kardeşinden başka ailesinden kimse var mı?” diye sordu Tessa.

“Yalnız yaşıyormuş ama çoğu burada, Charleston’da yaşayan büyük bir ailesi varmış. Akrabalarıyla ve komşularıyla görüştük. Herkes aynı şeyi söyledi. Sevilen biriymiş, hiç düşmanı yokmuş.”

“Semtte gezinen şüpheli tipler falan? Buraya ait olmayan arabalar?” diye sordu Tessa. “Aşağıda bir semt nöbeti⁶ tabelası vardı. Yangından önceki günlerde ya da haftalarda bir şey rapor eden oldu mu?”

“Sizi temin ederim ki yürüttüğümüz soruşturmada ve görüşmelerde bütün bunları ve daha fazlasını sorduk,” dedi dedektif Tessa’nın sorularından biraz alınmış bir ses tonuyla.

⁶ Amerika’da bazı mahallelerde hırsızlık vs gibi suçları azaltmak için her gece mahalleden biri bekçi gibi nöbet tutar.

“Ama siz gene de raporları gözden geçirip istediğiniz kişilerle tekrar görüşmekte özgürsünüz. Her şey o dosyada. Size bir kopyasını çıkartırım.”

“Teşekkür ederim.” Tessa cevabına biraz sıcaklık katmaya çalıştı. Bölge polisini, özellikle de onların yardımına ihtiyacı varken, gücendirmek istemiyordu. “Çok işe yarar. Siz ve şefiniz soruşturmamız için gerçekten de elinizden geleni yaptınız. Umarım bu davada ya da ileride başka bir davada bu iyiliğinizin karşılığını verebiliriz.”

“Hı-hı.” Dedektif yorum yapmadı.

Yavaşlayıp bir evin garaj girişine doğru döndü. Herhalde yangından önce Sharon Johnson’ın evi de böyle görünüyordu diye düşündü Tessa, yalnızca bu daha küçüktü.

Sharon’ın kız kardeşinin gözleri kızarmıştı ve bitkin görünüyordu ama yine de onları misafir etti ve sorularına istekli bir şekilde cevap verdi. Belli ki Matt ve Tessa’nın, polisin bulduğundan daha fazlasını bulacağını umuyordu. Kız kardeşinin kayıp köpeği sorulduğunda onlara yangın gecesi onu arka bahçesinde bulduğunu söyledi. O gece yangının köpeği korkutup kaçırdığını, hayvancağızın buraya kadar koştuğunu düşünmüştü. Sharon kız kardeşine gelirken defalarca köpeği de getirmişti, bu yüzden yolu biliyordu. Fakat kadın köpeğin çitten atlayabilmesine şaşır-mıştı, bunu ne daha önce ne de daha sonrasında hiç yapmamıştı.

Hiçbiri bundan ne çıkarabileceklerini bilmiyordu. Katil hayvanı, canı yanmasın diye Sharon’ın kız kardeşinin evine mi getirmişti? Eğer bu doğruysa, o zaman ya Sharon’ı tanıyordu—ve kız kardeşinin nerede oturduğunu biliyordu—ya da alışkanlıklarını ve kimlerle nerelerde takıldığını öğrenmek için onu yangından önce epeyce bir gözlemlemişti.

Tatlı bir çay ve ev yapımı Hindistan cevizli keki kibarca

reddettikten sonra kadına yardımları için teşekkür edip Sharon Johnson'ın evine geri döndüler.

“Ee sizce bu, aradığınız Sharon Johnson mı?” diye sordu dedektif. “Daha önce emin olmadığınızı söylemişsiniz.”

Tessa dudaklarını büzüp düşündü. “Öyle olduğunu düşünüyorum, ama emin değilim. Matt sen ne düşünüyorsun?”

Matt sanki cevabı orada bulabilecekmiş gibi evin enkazına baktı. “Bir şey söylemek için çok erken.”

Tessa hayal kırıklığıyla dolu bir nefes çekti. “Neyse, tekrar teşekkürler dedektif. Sanırım sizi izleyip şu klasörün kopyasını alsak iyi olacak. Sonra da bir uçağa atlayıp Savannah'ya gideriz.

El sıkıştılar ve tam Tessa kiralık arabaya binmek üzereyken dedektife seslendi. “Dedektif Jimenez?”

Dedektif döndü. “Efendim?”

“Daha önce imece usulü herkes aynı davanın üzerinde çalışıyor demiştiniz. Bu acil davanın ne olduğunu söyler misiniz sakıncası yoksa?”

Dedektifin duruşu dikleşti ve gerildi. Sanki o cana yakın memur gitmiş, bir anda başkası gelmişti.

“Turistin biri Charleston şehir sınırlarının elli mil kadar ilerisinde Princeville diye bir kasabadaki kamp alanında bir ceset bulmuş. Normalde yetki alanımızın o kadar dışına çıkmayız ama cesedin yanında bulunan kimlik ve kıyafetler kurbanın, şefin kayıp kayınpederi olabileceğini gösteriyor. Adli tıp doktoru ve bir sürü memur oradalar şimdi. Şef de oraya gidiyor.”

“Anladığım kadarıyla bu kayınpeder bir süredir kayıptı herhalde, kimliğini belirleyemediğinize göre?” diye sordu Tessa.

Dedektif başını iki yana salladı. “Hayır, yalnızca dün geceden beri kayıptı. Cesedin kimliğini belirleyememelerinin sebebi tamamen yanmış olması.”

Tessa bunu duyduğu anda istemsiz bir şekilde kapının kolunu sımsıkı kavradı. “Korkunç bir şey. Lütfen şefe taziyelerimizi iletin. Kayınpederinin adı neydi acaba, sakıncası yoksa sorabilir miyim?”

“John Crawford,” dedi dedektif. “Neden sordunuz?”

Matt’in gözleri büyürken Tessa’nın içi çekildi.

John Crawford ismi Savannah’daki FBI binasına gönderilen mektuplardaki isimlerden biriydi.

Altı ay önce.

ALTINCI BÖLÜM

Tessa, elinden gelse şu anda başından geçenleri yaşamadan kariyerini tamamlamak isterdi; yanmış insan etinin iğrenç, leş kokusu. Adli tıp görevlisi, John Crawford'm cesedini nakil için hazırlarken Tessa'nın midesi bulandı, öğürmemek için ağzından nefes almaya başladı.

Yanında, çam ağacının gölgesinde kalan açıklıkta Matt, kollarını kavuşturmuş, yedi metre ötesindeki görüntüden ve kokudan etkilenmeden duruyordu. Bu kadar güçlü müydü gerçekten? Yoksa erkeklere özgü bir şey miydi bu, kusmak istediği halde güçlü görünmeye çalışmak?

"Ağzından mı nefes alıyorsun?" diye fısıldadı Tessa. Polis şefinin ya da adamlarının onu duymasını istemiyordu. Cesedin götürülmesini beklerken yas tutan bir aile gibi toplanmış öylece bakıyorlardı.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye fısıldadı Matt. Sesindeki tondan burnunu tuttuğu belli oluyordu.

Tessa gözlerini devirdi.

Matt önce sırtıttı, sonra hemen ciddileşti. Önlerindeki sahnenin gülünecek bir tarafı yoktu ve Tessa kadar o da bunun farkındaydı.

Vardıklarında FBI rozetini gösterdiği halde Matt ile birlikte dikilip beklemekten başka bir şey yapmamışlardı. Araların bayağı bir mesafe olmasına rağmen, doktorun polis şefine cesedin John Crawford olup olmadığını doğrulayacak kadar somut delile sahip olmadıklarını söylediğini duyabiliyorlardı. Ama sol elinde içinde adı kazılı alyans şef için yeterli olmuştu. Hiç şüphesi yoktu.

“Sharon Johnson’ın mektubu kadın öldürülmeden önce gönderilmişti. Bu adam da ‘John Crawford’ mektubundaki kurbanı,” diye fısıldadı Tessa, Matt’e, “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“O mektuplarda listelenen yirmi üç kişinin hepsinin henüz ölmediği anlamına geliyor. Mektupları, kurbanlarını öldürmeden önce gönderiyor.”

“Doğru,” diye fısıldadı Tessa. “Bize cinayet listesini gönderiyor, işleyeceği cinayetlerin listesini.”

“Mektupların bazılarını öldürdükten sonra bazılarını öldürmeden önce göndermiş olabilir. Bir sonuca varacak kadar bilgimiz yok henüz. Çok ciddi varsayımlarda bulunuyorsun.”

“Bazen varsayımlar biz polislerin elindeki tek şeydir. İdare edeceksin artık.”

Matt’in ağzı gerildi. Bu cevap hoşuna gitmemişti.

Ceset tekerlekli sedyeye konduğu anda polis şefi ve yardımcısı Matt ve Tessa’ya yaklaştılar. Tanışma faslı bitince şef elleri belinde, Tessa’ya döndü.

“Kendilerine bir faydası yoksa FBI kolay kolay davet edilmeden yardıma gelmez. Elimdeki iki davayla da ilgileniyorsunuz, üstelik her ikisinde de ateş ve yangın durumları var. Seri bir kundakçının peşindesiniz değil mi? Bunu yapan şerefsizin kim olduğunu biliyorsunuzdur inşallah.”

Ellerinde failin kim olduğuna dair hiçbir ipucu olmadığını söylemenin şefi iyi hissettirmeyeceğini düşünerek üstü kapalı bir ifade kullanmayı tercih etti Tessa. “Araştırma devam ediyor ve şu anda ayrıntıları paylaşamam. Burada olanları bir anlatırmısınız rica etsem?”

Bu cevap şefin hoşuna gitmese de sert bir şekilde başını salladı. “John benim... Kayınpederimdi. Dürüst, çalışkan bir adamdı, Crawford’ın Bakkal ve Eczanesi’ni sıfırdan kurmuş, yeri bir benzin istasyonuna satıp emekli olduğu güne kadar otuz sene çalıştırmıştı. Hayatı boyunca Priceville’de yaşadı. Adam gibi adamdı, herkes severdi onu. Kimseye bir kötülüğü dokunmamıştı. Tek bir canlıya bile.”

“Kayıp ilanı ne zaman verilmiş?” diye sordu Tessa.

“Dün sabah yürüyüşe çıkmış ve bir daha dönmemiş. Dün akşam yemek saatinde karısı, Lily aradı. John’un birkaç arkadaşına rastladığını, konuşmaya daldığını bu yüzden geciktiğini düşünmüş. Ama akşam yemeğine de gelmeyince bir sorun olduğunu anlamış. Yardımcılarımdan bir kaçını kapı kapı gezip arasınlar diye buraya gönderdim. Bugün erken saatlerde çiftçinin biri bakkaldan gelirken ormanın içinden, kestirmeden gideyim demiş ve John’u bu gördüğünüz halde bulmuş.”

“Başınız sağ olsun,” dedi Tessa.

Şef ters bir şekilde başını salladı.

“Buraya geldiğimizde maktulün kıyafetlerinin katlanmış vaziyette kenarda durduğunu fark ettim,” dedi Matt. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Ne düşüneceğim, John’ın üzerine Molotof kokteyli atan ruh hastası, kurbanın kim olduğunu bilmemizi istemiş. John’m cüzdanını ve kredi kartlarını bırakmış. Bir tek ehliyeti kayıp. Onu her kim öldürdüyse en az elli dolarını almış. Lily, John’un

fazla nakit taşımadığını ama acil durumlar için her zaman bir elli doları olduğunu söyledi. Şu anda cüzdanında hiç nakit yok.”

Tessa, Molotof kokteyli ve kayıp ehliyeti not etti. Sharon Johnson’ın da ehliyetinin kayıp olup olmadığını ve evinde Molotof kokteyli kullanıldığını gösteren cam kırıkları olup olmadığını Dedektif Jimenez’e sorması gerekecekti.

“Şef,” dedi Matt. “Bay Crawford’ın emekli olduğundan bahsettiniz. Gücü kuvveti, sağlığı yerinde miydi? Bir saldırıyla başa çıkabilir miydi?”

Tessa, Matt’in artık nefesini tutmadığını fark etti. Hızla burnundan bir nefes aldı ve havanın artık çok daha dayanılır bir halde olduğunu fark etti. Ceset gidince yanık insan etinin ekşi kokusu azalmaya ve çamların arasından gelen meltemle birlikte sürüklenmeye başlamıştı.

“İriydi, bir seksenin üstündeydi. Güçlü kuvvetli, kendinden emin bir adamdı. Onu öldüren kişi de güçlü biri olmalı.”

Tessa bu çıkarımın çok doğru olmadığını düşündü. Kendisi de çok daha iri erkekleri indirebilirdi, hatta Quantico’daki savunma derslerinde birçok defa bunu yapmıştı. Eğer Crawford saldırganı tanıyordu ise, son ana kadar bir tehdit hissetmemiş ve kendini savunmayı aklına getirmemiş olabilirdi.

“Doktorun henüz bir sonuç çıkaramamış olabileceğini biliyorum ama kayınpederinizin vurulmuş ya da bıçaklanmış olabileceğine dair bir işaretten bahsetti mi?”

Şef kollarını kavuşturdu. “Yani fail, John’u ateşe vermeden önce öldürmüş olabilir mi diye mi soruyorsunuz?”

Tessa boğazını temizledi. “Evet, efendim sorduğum şey bu.”

“Bilmiyorum. İnşallah öyledir, ama şu ana kadar silah sesi duyduğunu söyleyen çıkmadı. Etrafta silah ya da kovan da bulmadık. “

“Bölgede ayak izi araması yaptınız, iz kalıpları çıkardınız ve şahit var mı diye bir tarama yaptınız sanırım,” dedi Tessa.

“Olay yeri incelemesini yaptık, ormanı aradık, şu anda da semt çevresini tarıyoruz. Charleston’da kanun benim, Özel Ajan James. Pek küçük bir kasaba da sayılmaz ayrıca. Adamlarım ve ben, olay yeri inceleme teknikleri konusunda son derece eğitimliyizdir. Ne yaptığımızı biliyoruz.”

“Elbette, özür dilerim. Aksini ima etmeye çalışmıyordum. Sadece araştırmanın durumunu merak etmiştim. Bay Crawford, Charleston’daki kurbanı, yani Sharon Johnson’ı tanıyor muydu?”

“İkisinin tanışıyor olması için bir sebep gelmiyor aklıma. Priceville pek turistik bir yer sayılmaz. Buradaki ana geçim kaynağı çiftçiliktir. Göçmen işçiler ve burada yaşayan iki bin kadar insandan başka kimse gelmez buralara. John, Charleston’a çok nadir giderdi, o da kızını ve beni görmek için. Hayır, ikisinin birbirini tanıdığını sanmam.”

Şefin omuzları çöktü ve birden yaşından çok daha yaşlı göründü Tessa’ya, sanki bütün olanlar kaldıramayacağı kadar bir yük bindirmişti sırtına. “Bunu kimin yaptığına dair bir fikriniz olduğunu söyleyin bana,” dedi. Son kelimedede sesi çatladı.

Tessa yine en kibar ve en kaçamak cevabı seçti. “Araştırmamız henüz ilk aşamada. Henüz bir sonuca varmamız mümkün değil ama Johnson davası ile bu davayı karşılaştırırsak asıl araştırmamızla ne kadar alakalı olduğunu belirleyebiliriz.”

“Peki, neymiş bu asıl araştırma? Hâlâ Sharon Johnson davasının konuyla ilgili olduğundan başka bir şey paylaşmadınız bizimle.”

Tessa, elinde, içinde bir sürü isim olan mektuplardan başka bir şey olmadığını söylerse işler bir anda çirkinleşebilirdi. Şefin canı yanıyordu ve bir ipucu bulmak için çırpınıyordu. Araştır-

masının ne kadar mesnetsiz, ne kadar zayıf olduğunu bilse büyük bir ihtimalle derhal şehri terk etmesini emreder ve de telefonu eline alıp amirine ağız dolusu saydırırdı.

“Amirimi arayıp ne kadar bilgi paylaşabileceğimi sormam gerek.”

Şef’in kaşları çatıldı, bu cevap hoşuna gitmemiştir.

“Şef,” dedi Matt. “Sanıyorum, polis merkezine gidip internete girebilirsek Özel Ajan James bu davalar arasında bir bağlantı olduğunu gösterebilir.”

Şef’in yüzündeki düşmanca ifade biraz da olsa kayboldu ve gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

Boşa umut veriyordu Matt. Tessa şu anda onu tüm gücüyle yumruklamak istiyordu.

“Elbette,” dedi şef. “Hemen şimdi benim peşimden merkeze gelin.”

“Eğer sizin için sakıncası yoksa” dedi Matt, “Katilin profilini çıkarmamıza yardımcı olması açısından burada biraz daha kalıp bölgeyi koklamak, etrafa bir bakmak isteriz.”

Tessa’nın ağzı açık kaldı. Ne yapıyordu bu herif yahu? Tessa bir profil uzmanı değildi ki.

Şef’in yüzündeki heves ve heyecan insanın içini burkuyordu. Sevdiği birini kaybetmişti ve Matt ona yalan söylüyor, sanki Şef’in umutsuzca aradığı cevapları biliyormuş, çok önemli bir gelişmenin eşiğindelermiş gibi davranıyordu.

“Anlaştık,” dedi Şef. “Bir şeye ihtiyacınız olursa memurlarıma iletin. Merkezde sizi bekleyeceğim.”

“Teşekkürler.” Matt başıyla onaylayıp şefin omzuna hafifçe vurdu.

Şef, Tessa’nın da elini sıktı, sonra da o önde yardımcılarını arkasında patikadan aşağı, ağaçlığa doğru indi. Gözden kaybol-

dukları anda Tessa, Matt'e gürlmeye başladı.

"Bu da neydi be?" diye sordu sert bir şekilde. "İnternete girebilirsek, davaları birbirine bağlayabiliriz, öyle mi? Hadi ya? Peki ya şu profil çıkarma işine ne demeli? Ben bir profil uzmanı değilim ve eğer şu anda elimizde olanlardan daha fazla kanıt toplamadan Casey'nin bize Quantico'dan birini göndereceğini düşünüyorsan, yanıyorsun arkadaşım. Gerçekten, nasıl bir oyun oynuyorsun sen? Farkında değilsen uyandırırım, gerçek duyguları olan gerçek insanlarla uğraşıyoruz burada. Elimizde bir şey yokken insanların umutlarıyla böyle oyna..."

"Bu tirad bugün biter mi?"

Tessa'nın dili dolaştı, öylece kalakaldı, gözlerini kırptırdı. "Anlamadım?"

Matt ona bakmaya bile tenezzül etmeden cep telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı.

"Dediklerimi dinledin mi sen?" diye sordu Tessa.

"Öyle bir cırlıyorsun ki, dinlememek mümkün mü?" Bir kaç tuşa daha bastı.

Cırlamak mı? Cırladığını düşünüyormuş. Nasıl olup da bu adamı çekici bulmuştu acaba? Söz dinlemez, inatçı, kendini beğenmiş herifin tekiydi.

Matt telefonunu çevirip ekranı Tessa'ya gösterdi.

Tessa öne doğru bir adım atıp durdu. "Düşündüğüm şey mi bu?"

"Bilgisayarımın ilk bölge taraması sonuçları olduğunu düşünüyorsan eğer, evet öyle. Altı tane bulmuş. Güney Carolina'dan Johnson ve Crawford tabii ki. Sonra da Kuzey Carolina'dan iki ve Georgia'dan da iki tane. Postane damgaları kurbanların yaşadığı posta kodlarını taşıyor ama belirli bir şablon var." Ekrandaki haritaya işaret etti. "Bu kurban burada öldürülmüş ve katil

şuradan bir mektup göndermiş, ama gönderdiği mektup şurada öldürdüğü bir kurbanı ait.” Parmağını ekran üzerinde başka bir noktaya kaydırıldı. “Sonra da katil...”

“Bir dakika, bir dakika. Daha yavaş. Geri gel. Şimdi sen bana adları mektuplarımızdakilerle eşleşen altı yanarak ölme vakasının yerini tespit ettiğini söylüyorsun, öyle mi?”

Matt telefonu indirdi. “Evet.”

“Ve hepsi de güneyde.”

Matt gülümseyip telefonu cebine koydu. “Evet, son baktığımda Georgia, Kuzey Carolina ve Güney Carolina’nın hepsi güneyde kalıyor.”

Tessa, Matt’in kendisiyle dalga geçmesine aldırılmıyordu artık. Şu anda ilgilendiği tek şey Matt’in söylediklerini iyice anladığından emin olmak ve daha sonra pişman olacağı bir kanıya varmamaktı.

Titreyen elini alnına götürdü ve Matt’in söylediklerine odaklanmaya çalıştı. “Adamın kurbanını bir yerde öldürüp hazır oradayken diğer kurbanına ait mektubu oradan gönderdiğine dair bir şablon var diyorsun.”

“Evet, aynen böyle söylüyorum. Henüz erken ve araştırarak çok şey ve bulunacak bir sürü maktul var, ama bu müthiş bir tesadüf ve ben tesadüflere inanmam. Bence sağlam bir iz üzerindeyiz.”

Tessa’nın gözleri doldu. Dün gecedan beri katili bulmasına yardımcı olacak tek fırsatı yok ettiğine ve onunla birlikte de kariyerini mahvettiğine inandırmıştı kendini ama birden her şey değişmişti. Matt, laboratuarda o mektubu yok ettiğinde elinden aldığı her şeyi ona geri vermişti. Birden bir kahkaha atası geldi, suratında aptal bir gülümsemenin belirmediğinin farkındaydı ama kendini durduramıyordu.

“Başardın, Matt.” Sesi boğuk bir fısıltıyla çıktı. Sonra boğazını temizledi. “Başardın. Bir günden az bir sürede bizim aylardır, yıllardır başaramadığımızı başardın. Katilin oyununu açığa çıkaracak bağlantıyı buldun. Ne zamandır aradığımız gelişme bu işte.”

Matt’e ne zaman sarıldığını bilmiyordu ama bir anda kendini onun kollarında buldu, hem gülüyor hem ağlıyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve Matt’in kocaman açılmış gözlerine bakarak dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Sonra geri çekilip mutluluktan başı dönmüş bir halde onun yüzünü avucuna aldı. “Teşekkür ederim, Matt. Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Meslek hayatımı kurtardın. Ve başkalarının hayatlarını da tabii. Casey, bunun gerçek bir dava olduğunu inkar edemez artık. Bu işe dahil olması ve katilin bulunması için kaynak ayırması gerekecek. Biz de başkalarının canını yakmasına fırsat vermeden bu şerefsizi bulacağız. Ne hissediyorsun? Az önce birini kurtarmış olmak nasıl bir duygu?”

Matt, Tessa’yı belinden kavrayıp göğsüne çekti. “Harika bir duygu,” diye fısıldadı. Sonra uzanıp öptü.

Az önce Tessa’nın yaptığı gibi kuş öpücüğü değil, gerçek bir öpücüktü bu. Sıcak, ıslak, insanın aklındaki bütün mantıklı düşünceleri yerle bir eden cinsten bir öpücük. Matt’in ağzı, şehvetle, ağır ağır, tadına vara vara Tessa’nın ağzında dolaştı önce, sonra da sıcacık dili, Tessa’nın dudaklarından içeri girip onu yiyip bitirmeye başladı.

Tessa’nın bedeni arzuyla yandı ve kendini Matt’in vücuduna sürtmeye başladı. Dilini Matt’inkiyle buluşturduğunda Matt’in boğazından bir inleme duyuldu. Elini Tessa’nın kalçalarının yuvarlaklığından aşağı kaydırıp sertleşen erkekliğini hissettirene kadar onu havaya kaldırdı. Onu o kadar sıkı tutuyordu

ki Tessa onun kalbinin her atışını göğsünde hissediyordu. Nefesler bir olmuştu şimdi, içinde yanan ateş çılgın bir haldeydi.

Matt kalçalarını Tessa'nın kalçalarıyla birlikte hareket ettiriyor, bu da onun sinir uçlarını uyarıyor, kasıklarının dayanılmaz bir şekilde kasılmasını sağlıyordu. Kalçalarının her hareketi, dudaklarının her kıvrımı, dilinin her darbesi Tessa'nın ateşini biraz daha besliyor, sinirlerini patlamaya hazır tek bir arzu yumağına çeviriyordu.

Bugüne kadar hiçbir şey bu kadar güzel hissettirmemişti.

Hiçbir şey.

Hiçbir zaman.

İçindeki o zayıf ses, dudakları Matt'inkilerle buluştuğu andan beri acımasızca bastırdığı o zayıf ses, birden bağıra bağıra uyar-maya başladı. *Durdur şu çılgınlığı artık!*

Birden gözleri açıldı. Ona bütün bunları hissettiren, sadece öperek onu zirveye taşıyan kişi *Matt*'di. *Matt*. Aman Tanrım, böyle bir şeyi nasıl yapardı? Matt kalçalarını tekrar çevirince Tessa neredeyse zevkten ölecekti.

Hayır, hayır! Bunun derhal durması gerekiyordu.

Aklına ihanet eden bedeninin, mantığının verdiği emirlere uymasını sağlamak, yapmaya çalıştığı en zor şey olmuştu. çünkü vücudundaki her hücre ve her sinir ucu olduğu yerde kalmak istiyordu. Orada öylece Matt'in tatlı, sert ve sıcacık bedenine yaslandı kaldı.

Matt'in yirmi dört yaşındaki bedeni, Tessa'nın otuz yaşındaki bedenine.

Delilikti bu, faciaya davetiye çıkarmak gibi bir şeydi. Onu oracıkta yere yatırıp kendisiyle sevişmesini emretmeden durmalıydı, derhal.

Tessa öpüşmeyi kesip Matt'in kollarından ayrıldı.

Tessa'nın gözlerindeki arzunun yavaş yavaş kayboluşunu izlerken Matt hayal kırıklığına uğradı. Nefesini düzenlemeye çalışırken Tessa'nın geniş göğüs kafesi inip kalkıyordu. Matt de daha iyi bir durumda sayılmazdı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında kanının dolaştığını duyabiliyordu. Pantolonu o kadar gerilmişti ki sertleşen erkekliğinin üzerine biri dokunsa duramayacak haldeydi. Yıllar içerisinde birçok kadınla öpüşmüş ama hiçbiri az önce Tessa'yla yaşadığı öpüşme gibi bir deneyim yaşatmamıştı ona.

Tessa'nın nasıl şok olduğuna bakarak onun da böyle bir şey yaşamadığını söyleyebilirdi.

Onu neden öptüğünü bilmiyordu. Hayır, bu bir yalandı. Aslında onunla tanıştığı ilk günden beri istiyordu bunu. Evet, kesinlikle istemişti bunu. Ama Tessa'nın da onun kadar hazır olması ve sonrasında pişmanlık duymaması için bu anın kusursuz ve planlı olmasını istiyordu. Ama öyle olmamıştı. Yine de Tessa o seksi vücudunu Matt'e yapıştırdığı an kanı, vücudunun zamanlamayı falan umursamayan bir parçasına hücum edivermişti. Ve onu öptüğü anda beyin hücrelerinin geri kalanında alarm zilleri çalmaya başladıysa da kendini durdurabilecek bir durumda değildi, tamamen çaresiz kalmıştı.

Şimdi Tessa'nın gözlerinin kısılışını, dudaklarının ince bir çizgi halini alışını izlerken son on dakikayı geri alıp libidosuna gem vurabilmeyi öyle çok istiyordu ki.

Aptal, aptal, aptal.

Davada bir ipucu bulmasına yardım ederek aldığı mesafenin tamamı boşa gitmişti. Hâlâ şansı olup olmadığını bile bilmiyordu.

“Bu olmamalıydı.” Tessa’nın sesi kısık ve suçlayıcıydı.

“Haklısın. Olmamalıydı. Özür dilerim.”

Tessa gözlerini kırptırdı. Şaşkınlık, öfkesinin birazının kaybolmasına neden olmuştu. Belki, küçük bir ihtimal de olsa şansını onarılamayacak düzeyde kaybetmemiş olabilirdi.

“Özrün kabul edildi.” Tessa boğazını temizleyip buklesini düzeltti. Bir gün o tatlı kızıl saçlarını açıp arkasından özür dilemeyecekti.

“Ehmm, Casey ile irtibata geçmemiz gerek,” dedi Tessa. “Burada işimiz bitti mi?” Yüzünde tapılası güzellikte bir pembe-lik belirdi. “Yani Charleston’a dönmeden önce olay yerinde ya da Priceville’de bakmak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır.” Matt, ‘bakmak’ istediği bir şeyin olduğuyla ilgili bir espri yapmak istedi ama kendine engel oldu. Bu büyük bir hata olurdu. Tessa’nın az önce olanları sindirebilmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Yine de bu çok uzun sürmez diye umdu Matt, çünkü danışma işi bittiği anda Tessa’nın etrafında dolaşması için bir mazereti olmayacaktı.

Öte yandan eğer Casey araştırmaya katılırsa artık Matt’e ihtiyacı kalmadığına karar verip sözleşmenin geri kalanını iptal edebilirdi. Bu düşünce onu kendine getirdi. Bir mazerete ihtiyaç duymadan onun yanında olabilmek ne kadar güzel olurdu diye düşündü. Bunu ona nasıl anlatabilirdi? Arabaya doğru yürürlerken moralinin çöktüğünü hissediyordu.

Tessa, Charleston Polis Merkezi’ndeki toplantı odasında onlara ayrılan masada yanında oturan Matt’e baktı. Kendisi

heyecandan patlayacak duruma gelmişken o ise sanki etrafında ilginç hiçbir şey olmuyormuş gibi dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Amirini beklerken sabırlı olmaya çalışıyordu ama bu bekleme işi onu öldürecekti.

Casey ile telefonda konuştuğunda Matt'in, onları Sharon Johnson'un öldüğü yere, oradan da John Crawford'm öldürüldüğü yere götüren, özel arama programından bahsetmişti. Ayrıca Dedektif Jimenez'in doğruladığı, Johnson'm evinde bulunan kırık camların molotof kokteyli olabileceği bilgisini de geçmişti. Sharon'un ehliyetinin alınmış olabileceğine gelince, çantası bulunamadığından bu doğrulanamamıştı. Fakat Casey, Tessa ve Matt'in vardığı sonuçlara katılıyordu, Johnson ve Crawford cinayetlerinin ilişkili olabileceği ihtimali görmezden gelinmeyecek kadar yüksekti, özellikle de Matt'in programı mektuplara ilişkin bu kadar çok potansiyel dava bulmuşken. Casey onlarla birlikteydi. Uçağı çoktan Charleston'a inmişti ve Savannah ofisinden bir ajan grubu oraya varmak üzereydi.

John Crawford'un cesedi bulunalı altı saat bile olmamıştı ki bir özel görev timi kurulmaya başlanmış, Quantico'dan ve her mektubun çıktığı eyaletteki bölge ofislerinden ileri gelen ajanlar uçaklara atlamışlardı bile. Quantico'daki ukala rütbelilerin taktığı isimle "Küller Katili", yakında parmaklıkların arkasında yerini alacaktı. FBI'ın bir araya getirdiği beyin takımına karşı hiç şansı yoktu.

Casey şu anda toplantı odasının girişinde Charleston Polis Şefi ve FBI'ın vahşi suçlar biriminin başıyla konuşuyordu. Bir sürü önemli insan girip çıkıyor, beyaz tahtalara bir şeyler çiziyor, notlarını karşılaştırıyordu. Fakat Matt, tamamen bilgisayar ekranına odaklanmış, ortalıkta dolanan herkesi görmezden geliyordu.

Tessa ona doğru eğildi. “Şu adamın kim olduğunu biliyor musun?” Az önce Casey’e doğru yürüyen adama işaret etti.

Matt kafasını kaldırıp kaşlarını çattı. “Tanımıyorum.”

“FBI merkezindeki vahşi suçlar biriminin başkanı. Artık hiç sahaya çıkmıyor. Buraya geldiğine inanamıyorum. Bu iş çok büyük, çok.”

Matt güldü ve dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bu iş seni çok heyecanlandırıyor.”

“Heyecanlanmamalı mıyım. İnsanlar öldü ve daha fazlası da ölebilir. Ama bu adamı bir bulursam, kesin terfi alırım. İstedğim görevi alırım, istediğimi almam. Kendi bölge ofisim bile olabilir. Bu tür bir dava insana kariyer de kazandırır, ama aynı zamanda yerle bir de edebilir.”

Matt’in gülümsemesi kayboldu, bilgisayarında birkaç tuşa bastı. “Terfi alırsan Savannah’dan gitmek ister misin?”

“Elbette.”

“Savannah’da ailen var mı?”

“Tabii ki. Annem ve babam. Neden?”

“Onları arkada bıraktığına üzülmez misin?”

“Özlerim tabii, ama sık sık ziyarete gelirim.”

Matt ona tuhaf bir bakış atıp bilgisayarına döndü. Taşınmaya istekli olmasında bir yanlış mı vardı acaba, Matt neden öyle tuhaf tuhaf bakmıştı ona? Tanrı aşkına evden ayrıldığında on sekiz yaşındaydı. Anne ve babası ömür boyu onlarla aynı şehirde yaşamasını beklemiyorlardı herhalde. Kariyerinin önce gelmesini anlarıydı herhalde.

Tessa başını iki yana salladı. Bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Hepsi bir varsayımdı. Şu anda önemli olan tek şey bütün deneyimlerini ve enerjisini katilin kim olduğunu bulmaya ayırmasıydı. Gerisi kendi kendine hallolurdu.

“Bu senin için neden bu kadar önemli?” diye sordu Matt.

“Efendim?”

“Katilleri, özellikle de seri katilleri bulmak. Belli ki Quantico’daki bütün büyük oyuncularını tanıyorsun. Ayrıca sendeki heyecanı, motivasyonu tetikleyen başka bir şey var ve bu terfi beklentisi değil. Söyle bakalım nedir?”

Bu soruyla Tessa’nın bütün heyecanı, hevesi kayboldu. Onu bütün hayatı boyunca sarsan rüyaları, kabusları nasıl anlatabilirdi ki? Bunları daha önce kimseye anlatmamıştı, anne ve babasına bile. Rüyaları, tarif edilmez şeytanlıklar, gölgelere saklanan bir adam ve kıvrıkcık kahverengi saçları ve gözlerindeki dehşet ve korkuyla Tessa’ya yalvaran küçük bir oğlan çocuğundan, bir bebekten ibaretti. Ayrıca başka yüzler, kadınlar, erkekler, suçlayan bakışlarıyla sanki çektikleri bu tarifsiz acıların ve dehşetin sorumlusu bir şekilde oymuş gibi, hepsi ondan yardım istiyordu ama o ne yapacağını bilemiyordu.

“Tessa?” Matt gözlerini kısmış endişeyle bakıyordu.

Tessa bu korkunç detayları paylaşmaktan kaçındı, ama Matt’in gerçeği, en azından bir kısmını öğrenmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. “Kabuslar... Bu yüzden yapıyorum bu işi. Kabuslarımın kaybolması için.”

Matt’in mavi gözleri sempatiyle yumuşadı. “İşe yarıyor mu?”

Tessa ellerini kucağında birleştirdi. “Şu ana kadar yaramadı.”

Toplantı odasının kapısı açıldı ve Savannah ofisinden altı arkadaşı ellerinde çantaları ve dizüstü bilgisayarlarıyla içeri girdi. Polis memurları onları masalarına, yani Casey kaç kişi geleceklerini söylediğinde boşalttıkları masalara doğru götürürken ajanlardan bazıları başıyla Tessa’ya selam verdi.

Nihayet amiri ona doğru bakıp gelmesini işaret etti.

Tessa'nın nabızı hızlandı, sandalyesini itip, bir kağıt ve kalem aldı.

"Hadi Matt. Casey bizimle konuşmak istiyor."

"Eminim yalnızca seni görmek istiyordur. Ben bekleyeyim."

Tessa onu çekiştirerek sandalyesinden kaldırdı.

"Bunlar önemli insanlar," dedi Tessa. "Senin kariyerin için de çok şey ifade ediyorlar. Sana müthiş davalar gönderebilirler. Bu davadaki katkını görmezden gelecek değilim. Bu görev timinin bir araya gelmesinin sebebi sensin. Övgüyü hak ediyorsun."

Matt şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı ama mücadele de etmedi. Tessa aceleyle amirine doğru yürürken o da Tessa'yı takip etti. Birisi ona seslenince döndü ve Savannah ajanlarından birinin ona el salladığını gördü. O da ona el salladı ama önüne bakmadığı için masalardan birinin yanındaki kablolarla takıldı.

Tam düşüyordu ki Matt onu koltuk altından yakaladı ve kendine doğru çekti.

Eliyle Tessa'nın gözünün önündeki saçı çekti. "İyi misin?"

Tessa dehşet içinde ona bakıyordu. "Delirdin mi?" diye fısıldadı. "Dokunma bana. Bırak."

Matt kaşlarını çatarak ellerini indirdi.

Tessa kıyafetini düzeltti ve etrafına, ona seslenen Ajan Carter'a baktı. Adamın yüzündeki alaycı gülümsemeden, Matt'in saçını düzeltirken düştükleri durumu fark ettiklerini anladı.

Harika.

"Tessa?" Casey'nin sesi sabırsız geliyordu şimdi, tekrar eliyle onlara katılması gerektiğini işaret etti.

Tessa boğazını temizledi. "Haydi Matt. Casey bekliyor." Matt'in yüzünün asılıp taştan bir maskeye dönüşmesinin verdiği suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Evet, düşmesine engel

olmuştu ama bu hareketine o *özel anı* da ekleyerek herkesin görmesini sağlamasa olmaz mıydı? Çalışma arkadaşlarının bunu duymaması bir mucize olurdu, özellikle de onları gören ajan, ofisin en dedikoducu kişisiyken.

En azından amiri görmemişti. Sanki uygunsuz hiçbir şey olmamış gibi karşıladı onları. Sonra da karşısındaki adama döndü. “Bu Özel Ajan Tessa James, bu da davaya danışmanlık yapmış olan Özel Dedektif Matt Buchanan.”

Tessa, Casey’nin kullandığı geçmiş zaman kipini fark etti. Matt de farkına varmıştı anlaşılan çünkü vahşi suçlar biriminin başkanının elini sıkarken yüzündeki hayal kırıklığı belli oluyordu.

“Bay Buchanan,” diye devam etti Casey. “konuştuğumuz mektuplarla şu anda araştırdığımız cinayet davaları arasında bağlantıları bulan kendi geliştirdiği bir bilgisayar programını kullandı. Ajan James de, hepimiz bu dosyayı rafa kaldırmaya hazır olduğumuz halde araştırmayı yürüttü ve asla vazgeçmedi. Onun azmi ve kararlılığı sayesinde birçok insanın hayatı kurtulacak.”

Tessa herkesle el sıkıştı, etrafındaki erkeklerin tebriklerini kabul ederken artık az önce Matt’le yaşadığı olayın önemi kalmamıştı. Nihayet, onca yıllık çalışmanın ardından, yılladır özlemle beklediği saygıyı kazanmış, terfi merdivenlerine çıkan yolda, oradaki erkek çalışanlarla eşit bir seviyeye gelmişti.

“Tessa,” dedi Casey, “Hem Sharon Johnson hem de John Crawford cinayet araştırmalarının başına geçmeni istiyorum. Şefin yürüttüğü araştırmaları kendi bulgularıyla güçlendirebilirsin. Bu davalarla ilgili bütün birimlerle sorunsuz bir iletişim ve koordinasyon sağlayacaksın.”

Tessa zorlukla yutkundu. Ajanların kullanacağı cinayet dosyasını hazırlama görevinin ona verilmesi büyük bir inanç

göstergesiydi. Casey açıkça oradaki önemli adamlara Tessa'nın yeteneklerine güvendiğini ve onun, takımın kilit üyesi olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

“Hemen başlayabilirsin. Şef, ofisinin yanındaki toplantı odasında ihtiyacınız olacak kaynakları hazırladı. Ayrıca Savannah'daki ajanlarımızdan bazıları ofisimizden delilleri getirecek, böylece onları da dosyaya dahil edebilirsin. Burada işimiz biter bitmez ofise döneceğim.”

“Elbette. Teşekkür ederim, efendim.”

“Bay Buchanan,” dedi Casey. “Bu davada bulduğunuz ipuçları için FBI size müteşekkirdir. Ama şimdi görev timini topladığımız için artık hizmetlerinize ihtiyacımız kalmadı. Özel Ajan James ile beklerseniz bir kaç dakikaya sizinle konuşup her şeyi toparlayacağız.”

Tessa gerildi, amirine Matt olmasa bu görev timini bir araya getiremeyeceklerini hatırlatmak üzereydi fakat Matt, onun yapmak üzere olduğu şeyi hissetmiş gibi hafifçe öne geçip boğazını temizledi.

Tessa, Matt'in, sonradan pişman olacağı bir şey söylemesini engellemeye çalıştığını anladı. Bu yüzden toplantı odasına gide-ne kadar sessiz kaldı.

Kapıyı arkalarından kapadıkları an Tessa hızla döndü. “Tökezlediğimde söylediğim şey için özür dilerim. Sen beni yakaladın, sana teşekkür borçluyum. Sadece...”

Matt elini kaldırdı. “Unuttum bile.”

Tessa minnettar bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedi. Sonra gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. “Casey'nin seni bu kadar erken gönderdiğine inanamıyorum. Çok saçma. Sana şans verse kim bilir daha ne ipuçları çıkaracaksın. Sen olmasan elimizde bir dava bile olmazdı.”

“Beni bu kadar düşündüğün için teşekkür ederim,” dedi Matt. “Ama buna gerek yok. Müşteri ve para sıkıntısı çekmiyorum, o yüzden bu sözleşmeyi kısa kesmek o kadar önemli değil.”

“Önemli ama. Övgüleri hak ediyorsun. Bu sana çok daha büyük davaların önünü açar.”

“FBI’nın beni önemsemesini umursamıyorum. Cidden. Önemli değil. Senin artık şu dosyayı hazırlamaya başlaman gerekmiyor mu?”

Cinayet dosyası. Tessa’nın az önce hissettiği heyecan yeniden alevlendi. Bir cinayet dosyası yani —araştırmayı yönlendirecek yazılı ve elektronik dosyaları— hazırlamak bir onurdu. Bunu çöpe atamazdı. Başlamak için sabırsızlanıyordu, ama hoşça kal demek birdenbire hayatında yaptığı en zor şey gibi gelmişti. Son birkaç günü Matt ile geçirmenin hoşuna gittiğini ve onu özleyeceğini fark edince şaşırdı.

Belki de Casey’nin sözleşmeyi iptal etmesi iyi olacaktı. Belli ki Matt’e karşı zaafı vardı ve bu da kariyeri için iyi olmayacaktı. Aralarına biraz mesafe koymak dengesini yeniden sağlayabilmesine ve şu anda onun için önemli olan şeye yani işine odaklanabilmesine yardımcı olacaktı.

“Yardımların için teşekkürler. Sensiz bu müthiş fırsatı yakalayamazdım.”

“Ben bundan pek emin değilim. Sen akıllı ve kararlı bir kadınsın. Benimle ya da bensiz bir şekilde her şeyi ortaya çıkarırdın. Ama birkaç dakika daha en azından amirin buraya gelene kadar seninleyim. Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Tessa ofis gereçleri yığınınına baktı. Odanın ortasındaki bir masanın üstünde iki bilgisayar ve bir yazıcı duruyordu.

“Tamam, evet. Yardım edebilirsin. İlk yapmam gereken şey bir veri tabanı oluşturmak.”

“Bundan biraz anlarım,” diye dalga geçti Matt.

Yirmi dakika sonra, veri tabanına Quantico’nun bile gurur duyacağı etkileyici bir başlangıç yaptılar.

Sonra kapı vuruldu ve Casey içeri girdi. Uzun adımlarla hemen odanın ortasına kadar geldi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Ana yapıyı oluşturduk. Matt, girişi sınırlamak için bir takım şifreler koydu ve aramaları verimli ve hızlı yapacak bir dizin oluşturdu.”

“Güzel. Şimdilik Matt’in tarayıcısından aldığı parmak izi detaylarını buraya girmeyin. Bu suyu bulandırdığıyla kalır, ayrıca resmi olarak kabul edilmiş bir teknoloji değil.”

“Yani parmak izlerimin o mektuplarda olmasından mı bahsediyorsunuz?”

“Bunu kanıtlayamayız. Üstelik araştırmayı karıştırır.”

Tessa’nın coşkusu biraz hafifledi. “Diğer bir deyişle, özensiz çalıştığımı, mektupları eldivensiz tuttuğumu ve olayların benim anlattığım oluş sırasının yanlış olduğuna inanıyorsunuz. Ofisimizi utandırmamak için bunun üstünü örtmek istiyorsunuz.”

“Söylediğim bu değil, böyle demek de istemedim.”

Masanın altında Matt elini Tessa’nın bacağının üstüne koyup hafifçe sıktı. Bir kere daha dokunuşuyla Tessa’yı durup, derin bir nefes alıp düşünmeye sevk etti. Eğer Casey bir delili görmezden gelmek istiyorsa öyle olsun. Üstünde durmaz olur biterdi, en azından resmi olarak.

Gayri resmi olarak ise, sırf önyargıyla vardığı sonuçlara uymuyor diye bir gerçeği görmezden gelecek değildi. Matt ona detayların önemini, ileride değerli oldukları ortaya çıkabileceğinden, ne kadar önemsiz görünseler de onları elde tutmanın gerekliliğini öğretmişti. Parmak izlerinin o mektuplarda bulun-

ması bir ipucuydu. Katili durdurmada hayati bir öneme sahip oldukları ortaya çıkabilirdi, bu yüzden bu küçük bilgi parçasını öylece unutuvermeyecekti.

“Pekala,” dedi. “Bu bilgiyi dosyaya dahil etmeyeceğim.”

Kapı tekrar çalındı.

“Girin,” diye seslendi Casey.

Savannah ofisinden bir ajan kafasını uzattı. “Efendim, sizinle iki dakika özel konuşmam lazım.”

Casey epeyce bir dışarıda kaldı. Odaya döndüğünde bütün tavırları değişmişti. Sırtı dimdik ve kaskatı kesilmiş, dudakları ince, gergin bir çizgi halini almıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Tessa. “Bir cinayet daha mı olmuş yoksa?”

“Hayır. Eksik bir delil var.”

Tessa’nın midesi sıkıştı.

“Yüzündeki ifadeye bakılırsa da bu bir sürpriz olmadı sana. Yirmi iki tane orijinal mektup var, bir tane de kopya. Yirmi üçüncü mektuba ne oldu?”

Matt oturduğu sandalyeden kalktı. “Efendim, bunu ben yaptım. Parçacıkları teste tabii tutmak istiyordum o yüzden mektuplardan birini laboratuvarıma götürdüm.”

Casey’nin bakışları Matt’in üzerine odaklandı. “Federal bir araştırmada delilleri yok etmek ciddi bir suçtur, Bay Buchanan. Özel Ajan James’in yardımı ve haberi olmadan mektubu çaldığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Evet.”

“Hayır,” dedi Tessa aynı anda. “Bu benim suçum. Nasıl olduğunun hiç önemi yok, mektubun bir laboratuvar testinde yok olmasını önleyecek fırsatım vardı. Bay Buchanan işbirliği yapmaya ve mektubu geri vermeye hazırdı. Bunu yapmasına ben engel oldum.”

“Bu doğru de...”

Casey elini kaldırıp Matt’i susturdu. “Özel Ajan James, emre itaatsizlik ve devam eden bir araştırmaya dair bir delili yok etmekten suçlusun. Seni ve Bay Buchanan’ı tutuklamamamın tek nedeni ortaya çıkardığınız ipuçları. Size sebep her ne olursa olsun mektupları almamanızı emretmişim. Hangi emrime uyup hangisine uymayacağınıza siz karar veremezsiniz. Davadan alındınız ve bir sonraki emre kadar da açığa alındınız.”

Savannah Havaalanı’nda yürürlerken Matt, gözünün ucuy-la Tessa’yı izliyordu. Açığa alınmasından dolayı kasıtlı olarak onu suçlu hissettirmeye çalışıyorsa gayet başarılı bir iş çıkardığı söylenebilirdi. Bağırsa ya da vursa daha iyiydi. Hak etmişti. Fakat o, Casey ile yaptıkları facia toplantıdan beri kibar ve sessiz davranmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Havaalanına giderken de konuşmak istememişti. Dönüş uçağı dolu olduğu için uçakta yan yana oturamamışlardı, yani Matt hâlâ bu konuyu konuşma fırsatı bulamamıştı. İndikten sonra Tessa’ya yaklaşmaya çalıştı ama yine de olmadı. Tessa şimdi cam gibi donuk gözlerle sadece önüne bakarak yürüyor, Matt’in sorularına tek kelimelik cevaplar mırıldanıyordu.

Terminalin dışına çıkan kapılara vardıklarında kapılar açıldı ve içeri boğucu bir sıcak dalgası hücum etti.

“Gel hadi, bir araba çevirelim şuradan,” dedi Matt.

Tessa uysal bir kuzu gibi takip etti onu.

Matt dişlerini gıcırdatmaya başladı. Tessa’nın kaderini kabullenişini anlamak git gide daha da zorlaşıyordu. Arkasına saklandığı bu nezaket kabuğu Matt’in, Tessa’dan beklediği bir

şey değildi. Bu kadının ateşi, ruhu nerede kalmıştı?

Aslında bunun cevabını biliyordu. Charleston'da, Casey'nin onu açığa aldığını söylediği toplantı odasında bırakmıştı bütün heyecanını. Hâlâ rozetini yanında taşımasının tek sebebi ikisinin de silahlarını havaalanı güvenliğinden geçirebilmektir. Amiri, döndüğünde rozeti masasında olmazsa açığa alınmasının sürekli hale geleceğini açıkça ifade etmişti.

O sahneyi bir daha yaşama şansı olsa, Matt sonuçlarına aldırmadan Casey'i yumruklardı.

Arabaya bindiklerinde Tessa, Matt'e silahını uzattı ve dönüp pencereden dışarı bakmaya başladı.

“Tessa, şoför adresi vermeni bekliyor.”

“Ne? Ha, pardon. Yirmi bir numara.”

“Site ve sokak adı yok mu?” diye seslendi şoför.

Sonunda Tessa hızlı bir şekilde adresi söyledi ve adam yola çıktı.

Tessa hıçkırdıkça nefesindeki alkol kokusu kapalı olan arka bölümde Matt'in burnuna kadar geliyordu.

Matt parmağını onun çenesinin altına koydu ve başını kendine doğru çevirdi. “Uçakta tam olarak kaç tane içtin?”

Tessa onun elini itti. “Yeterince içmedim. Rahat bırak beni.”

Bu sefer sesindeki aşağılama son derece açıktı.

Matt çenesini sıvazladı. Harika, kadına içirmeyi de başarmıştı. Git gide batıyordu. Şimdi ne yapacaktı peki? Bildiği kadarıyla Tessa, tam bir işkolikti. Arayabileceği bir arkadaşı var mı onu bile bilmiyordu. Anne babasının nerede oturduğunu da bilmiyordu, gerçi bilse ne olacak, böyle sarhoş bir halde Tessa'yı alıp onların kapısına bırakacak değildi ya. Depresyon ve sarhoşluk hiç iyi bir kombinasyon değildi, özellikle de Glock 17 marka tabanca taşıyan bir kadın için hiç değildi.

Araba Tessa'nın oturduğu binanın önünde durduğunda Matt, Tessa'yı bir yokladı. Hafifçe horluyor, arada bir de hıçkırıyordu. Şoför Matt'in kapısını açtı.

Matt bir iç çekip cebinden bir tomar para çıkardı. "Bayanı içeri taşıyayım. Beni bekleme. Bir taksi çeviririm."

"Teşekkür ederim, efendim. İsterseniz, anahtarınız varsa kapıyı açayım."

Matt tereddüt etti. Tessa'nın, çantasını karıştırmasından hoşlanmayacağını düşündü. Ama ya öyle yapacak ya da kapıyı kıracaktı. Neyse ki fazla uğraşmadan anahtarları buldu. Çantası da kendisi gibi düzenliydi. Anahtarları şoföre uzatıp Tessa'yı kollarına aldı.

Tessa, bir şeyler mırıldandı ve kollarını onun boynuna doladı, yumuşak göğüsleri Matt'in göğüs kafesinin üstünde eziliyordu şimdi. Matt'in nabızı iki katma çıkarken *Tanrım bana güç ver*, diye sessiz bir dua etti.

Birinci kattaki daireye yaptığı kısa yürüyüş bir işkenceye dönmüştü. Tessa, Matt'in saçlarıyla oynuyor, parmakları boyunun arkasında Matt'e çılgınca şeyler yapıyordu. Şoför hangi anahtarı kullanması gerektiğini anlamaya çalışırken Matt başını eğip Tessa'ya bir göz attı. Muhafazakar beyaz bluzu hiç de muhafazakar olmayacak bir şekilde açılmış, göğüslerini cömertçe ortaya çıkarmıştı.

Matt'in ağzı kurudu.

Birinin boğazını temizlediğini duyunca bir anda kafasını kaldırdı.

Şoför sırtıyordu, nereye baktığınızı gördüm der gibi bakarak anahtarları Matt'e verdi.

"İyi akşamlar, efendim."

Matt, adamın alaycı gülüşünü görünce keşke o kadar

cömert bir bahşış vermeseydim dedi içinden. Yavaş yavaş içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Bir eliyle kapıyı kilitleyebilmek için Tessa'yı kollarında biraz daha havaya kaldırdı. Tekrar aşağıya bakınca inledi, alnından bir ter damlası döküldü. Şimdi bluzu biraz daha açılmış dantelli sütyeninin hemen üstünden göğsünün ucu görünüyordu.

Matt ölüp cennete mi yoksa cehenneme mi gittiğini bilemedi. Zorla kafasını kaldırıp başka tarafa baktı.

"Tessa, uyan." Matt onu hafifçe sarstı. "Tessa."

Tessa'nın gözleri yarıya kadar açıldı. Odaklanmaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı ve hemen kaşları çatıldı. "Sen Pierce'in kendini beğenmiş, çok bilmiş kardeşi değil misin?"

Matt iç çekti. "Anlaşılan öyleyim."

Tessa başıyla onayladı. "Evet. Ne yapmam gerektiğini söyleyip duran kibirli üniversite çocuğu." Elini Matt'in boynundan indirip göğsüne hafifçe vurdu. "Senden hoşlanmıyorum."

"Çok yazık. Çünkü ben senden çok hoşlanıyorum." Etrafına bakındı. Küçük bir daireydi, solda kocaman kırmızı bir kanepe'nin durduğu açık bir oturma odası vardı. Arka duvarı ayıran bir koridor ve çift tezgâhlı küçük bir mutfak'ın hemen dışında bir yemek bölümü. "Hadi seni yatıralım."

Matt koridora doğru bir adım atmıştı ki tokadı yedi.

Öylece kalakaldı, yüzü yanıyordu. "Bu ne içindi şimdi be?"

Tessa tekrar parmağıyla Matt'in göğsüne vurdu. "Seninle yatmayacağım. Beni..." Yine hıçkırdı. "Beni yere indir."

"Yalnızca uyuyabilesin diye yatağına götürüyorum seni. Tek başına uyuyacaksın."

"Beni. Yere. İndir."

Matt onu yere indirip ayakta durabileceğine emin olana kadar ellerini belinde tuttu.

Tessa parmağını ona doğru sallayıp, “Şimdi gerek, biraz daha içmem.” dedi yarım yamalak. Yoda taklidine kıkırdayıp mutfığa yöneldi. Duruşu Matt’in beklediğinden daha sağlamdı.

Yine de daha fazla içmesini istemiyordu. Onda akli kalmandan çıkıp gitmek için ayılmasını ya da uyumasını istiyordu.

Tessa buzdolabından bir şişe şarap çıkarırken Matt arkasından yetişti. Bir eliyle belindeki Glock tabancayı kılıfından çıkardı diğer eliyle de şarap şişesini çekti aldı.

“Hey, ver şunu bana.” Şişeyi almak için bir hamle yaptı, Matt’in tabancasını da çekip aldığıнын farkında bile değildi.

“Ben doldururum. Sen git oturma odasında bekle beni.”

Tessa şüpheli gözlerle baktı ona ama yine de söz dinledi ve diğer odaya geçti.

Matt şarabı buzdolabına geri koydu. Silahın şarjörünü çıkarıp ikisini de buzdolabının üstüne koydu. Nerede olduklarını bilsin diye bir not yazacaktı ama şimdilik onları göremeyeceği kadar yüksek bir yere koyduğundan emin olmak yetmişti.

Şöyle bir göz atıp kahve malzemelerinin yerini buldu. Tam kahve makinesinin düğmesine basacaktı ki içerden hafif hafif bir caz müziği mutfığa kadar süzölmeye başladı. Tessa’nın içerde ne yaptığını görmek için mutfak kapısından kafasını dışarı uzattığı anda nefesi kesiliverdi.

Tessa, o kafayla iç çamaşırları dışında bütün giysilerinden kurtulmayı başarmıştı. Matt, Tessa’nın çalışırken giydiği o takımın altına bu seksi dantelli iç çamaşırlarını giydiğini gördükten sonra bir daha asla ona aynı şekilde bakamayacaktı.

Tessa gözleri kapalı, müziğin ritmine uymuş dans ediyordu. Sonra sağ elini kaldırıp bir viski şişesinden uzunca bir yudum aldı.

Kahretsin. Nereden bulmuştu bunu şimdi?

Koşup elinden viski şişesini alıp kanepenin arkasındaki battaniyeyle örtmeliydi onu. Fakat tam şu anda öleceğini bilse gözünün önüne cömertçe serilmiş bu erotik güzellikten gözlerini alamazdı.

Aç gözleri, açlıktan ölen bir adamın bir ziyafet masasına bakması gibi Tessa'nın vücudunda dolaştı. Bu ziyafeti son lokmasına kadar istiyordu. Onu elde edemeyeceğini, şöyle bir ucundan bile tadamayacağını düşününce mutfak tezgahını elleriyle sıktı.

Sarhoştur ki, bu da ona dokunmaması için yeterli bir sebepti. Ama onun da ötesinde, Tessa ile yaşayacağı bir ilişki ihtimali, Casey'nin onu açığa aldığı anda buhar olup uçup gitmişti.

Tessa'nın güzel vücudunun her hareketinde Matt bildiği bütün küfürleri saydırıyordu. Pantolonu dar gelmeye başlamış, normal nefes alamaz hale gelmişti. Derhal kendine gelip bu işkence odasından çıkmalıydı.

Tessa'nın o davetkar kıvrımlarından zorlukla ayırdı gözlerini ve kahve kupalarını aramaya başladı. İlaçlardan bardaklara, tabaklara kadar her şeyi bulduktan sonra, nihayet sağdaki dolabı açıp bir kupa çıkardı. Birden arkasında bir el hissedince irkilip tezgaha yapıştı. Kupa elinden düşüp lavabonun içinde parçalandı.

Arkadan yumuşak bir kahkaha duyuldu. Bir anda arkasını döndü ve Tessa'nın elleri pantolonunun önünden içeri dalınca döndüğüne pişman oldu. Lanet okuyup Tessa'nın içerde dolaşan elini sımsıkı tuttu.

“Kes şunu,” diye sert çıktı Matt, Tessa'nın ellerinden kurtulmaya çalışırken.

Tessa'nın kaşları düştü. “Bana ne yapacağımı söyleme.” Gerileyeceğine ileri doğru bir adım attı ve Matt'i tezgaha sıkıştırdı. Vücudunun her santimetre karesi Matt'in vücuduna yapıştı.

mişti. Matt titredi ve onu kendine çekip öpmek için başını aşağı indirdi.

Hayır. Hayır. Hayır. Şehvetten bulanmış beyninin bir yerlerinde hâlâ ona, doğru bir şey yapmadığını, Tessa'nın ne yaptığının farkında olmadığını hatırlatan biraz onur kalmıştı. Doğrudu ve bütün irade gücüyle Tessa'nın nasıl müthiş koktuğunu aklından çıkarmaya çalıştı.

Tessa başını yukarı kaldırdı. "Durma, Matthew. Öp beni."

Normalde kendisine Matthew denmesinden nefret ederdi, ama Tessa'nın dudaklarında, bu bir sevgilinin okşayışı gibi, bir davet gibi gelmişti.

Tessa vücudunu Matt'in pantolonunun önüne bastırıp oynatınca Matt'in nefesi boğazında takılıp kaldı. Matt onun ellerinden kurtulup uzaklaştıysa da Tessa'nın söz dinlemeye niyeti yoktu. Tessa onun etrafından dolanıp kaçmasına fırsat bırakmadan tişörtünü belinden sıyrırverdi.

Tam ellerini tişörtünden içeri kaydırmaya başladığı anda Matt derin bir nefes çekip Tessa'nın ellerini tekrar yakaladı. Tessa'yı uzak tutabilmek için ellerini önünde tutup yemek masasının olduğu bölüme doğru geriledi. Ancak Tessa aç bir dişi kaplan gibi peşindeydi.

"Kaçmayı bırak," diye mırıldandı. Durdu ve sallandı, ellerini başının yan tarafına bastırarak, "Tanrım, senden iki tane var," dedi ve kıkırdadı. "Eh, ne yapalım, bu da benim için bir ilk olacak. Haydi, Matthew. O tatlı poponu bir kızın önünde bu kadar uzun süre oynatamazsın, yerler seni. Seni, Pierce'in evinde o altın renkli teninle, o sert kaslarınla beni kendimden geçirdiğin günden beri istiyorum. Sistemimden atmalıyım seni."

Tanrım. Bu sözleri ayık olduğu zaman söylemesini ne kadar isterdi.

Matt üzerinde dolaşan elleri yakaladı. “Tessa, sen benden hoşlanmıyorsun bile unuttun mu? Açığa alınmana sebep olan kötü adamım ben.”

Matt’ın sözleri kafasına dank edince Tessa’nın gözleri büyüdü ve birden durdu. Seksi bakışları uçtu gitti. “Haklısın. Hepsi senin suçun. Senden *nefret* ediyorum.”

Duymak isteyeceği son sözlerdi bunlar.

Tessa’nın yüzü düştü. Ellerini Matt’ın üzerinden çekti ve çenesini okşamaya başladı. “Yalan bu. Senden nefret etmiyorum. İstiyorum ama olmuyor.” Başını iki yana salladı, gözlerinde yaşlar birikmişti. “O mektubu yok etmeni engelleyebilirdim. Ama yapmadım. Benim seçimim, benim hatam.” Yere çöktü, hıçkırığa hıçkırığa ağladıkça omuzları sarsılmaya başladı.

“Hey Allah’ım. Canım benim ağlama lütfen.” Matt onu kollarına aldı.

Tessa onu itmeye çalıştıysa da Matt aldırmayarak onu içeri taşıdı. Tessa’yı kucağına alarak kanepeye oturdu ve kanepenin arkasındaki battaniyeyi alarak üstlerini örttü.

Tessa, Matt’ın göğsünü yumrukladı. Bir, iki, üç defa.

“Devam et, vur bana. Çok daha fazlasını hak ediyorum. Ama düzeldiğinden emin olana kadar bir yere gitmiyorum.”

Tessa yavaş yavaş Matt’ın kollarına alıştı ve sessizleşti. Yumrukları yumuşadı ve göz yaşlarının yerini horlama aldı.

Matt titrek bir nefes verdi ve Tessa’nın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına aldı. Yüz yıl yaşasa bile yere çöktüğü an Tessa’nın yüzündeki hayal kırıklığı ve yenilgiyi unutamazdı. Kariyerinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama kimliği için bu kadar kritik, bu kadar hayati bir öneme sahip olduğunu fark etmemişti. Değerli FBI kariyeri onun her şeyiydi.

Matt tek hareketle onun kariyerinin sonunu getirmişti.

Tessa hıçkırıldı ve biraz daha sokuldu Matt'e. Matt elini onun sırtında yukarı aşağı gezdirdikçe bu yarı çıplak güzel yaratık kucağındayken, az önceki gibi arzuyla dolmadığına şaşırıyordu. Ama onu hâlâ öylesine istiyordu ki. Onu istemek nefes almak gibi bir şeydi. Ancak şu anda kırdığı şeyi tamir etmeyi daha çok istiyordu. Ama bunu nasıl yapabilirdi?

Güneş kaybolana kadar, içeri yalnızca ay ışığı girene, Tessa'nın hıçkırıkları durana ve nefes alış veriş düzeni girene kadar kucağında tuttu onu. Sonra da kalkıp yatak odasına taşıdı. Şeftali renkli yorganı çekip Tessa'yı serin çarşafların üstüne bıraktı ve yorganı yatağın kenarına sıkıştırdı.

Oturma odasına geri giderken, Tessa, kollarında uyuduğundan beri aklında dönüp duran soru yine geldi takıldı.

Kırıp döktüğü şeyi nasıl tamir edebilirdi? Hayallerini çalmasını nasıl telafi edebilirdi?

Bir şekilde hayalini geri vermeliydi ona.

YEDİNCİ BÖLÜM

Üçüncü Gün

Tessa, FBI binasının önündeki kaldırımında durdu. Bir elinde az sonra bırakacağı rozeti tutuyor, diğer eliyle de şakaklarına masaj yapıyordu. Ne hap ne de kafein baş ağrısına iyi gelmişti. Anlaşılan dün gece çok fazla içmişti. *Haddinden fazla*. Fakat Charleston'da uçağa bindiği andan bu sabah uyandığı ana kadar hatırladığı her şey bulanıktı.

Yatağa nasıl gittiğini bile bilmeden yarı çıplak uyanmak zaten yeterince korkutucu bir şeyken, bir de Matt'in yazdığı silahının buzdolabının üstünde olduğunu ve bu akşam yemek için onu gelip alacağını söyleyen şifreli bir not bulmak iyice dehşet vericiydi. Kıyafetlerinin olmayışının ve Matt'in onunla yemeğe çıkmak isteyeceğini düşünmesinin tek bir açıklaması olabilirdi.

Yatmış olmalıydılar.

Onu defalarca aramaya niyetlendiyse de telefonunu her çıkarışında fikrini değiştirmişti. Ne söyleyecekti ki? Lafı dolandırmadan sevişip sevişmediklerini mi soracaktı? Cevap ne olursa olsun bunu sormak her yönden o kadar utanç verici olurdu ki hiç telefon etmemeyi yeğledi.

Sonra, Matt ve dün geceki felaketle sonra uğraşacaktı. Şu anda yapması gereken şey için kendini toplamalıydı. Elini bula-
nan midesine bastırıp parmaklarını rozetinin mat yüzeyinin
üzerinde gezdirdi. FBI kimliğini son tutuşu muydu bu yoksa?

Bir sürü anı geçti gözünün önünden bir anda —üniversite-
deyken en çok sevdiği ceza hukuku dersleri, Quantico'daki aka-
demide kanun kuvvetlerinin en sıkı beyinlerinin emrinde çalış-
tığı zamanlar, son sekiz yılda düzinelerce suçluyu hapse tıkkışı.
Bütün bunlar sona erdiyse ne yapacaktı? Ve “Küller” katilinin
elinden ölümler devam ederse aynaya nasıl bakacaktı? Aptal-
lık yapıp açığa alınmasaydı davayı zamanında çözüp insanların
hayatlarını kurtarabilir miydi? Ne yazık ki bunun cevabını asla
bilemeyecekti. Böyle bir suçluluk duygusuyla nasıl yaşanırdı ki?

Ön kapı açıldı. Yeni ajanlardan biri dışarı çıktı, muhteme-
len yemeğe gidiyordu. Selam verip kapıyı tuttu.

Tessa içinde kopan fırtınayı dışarı vurmada ona gülerek
bir selam verdi ve binaya girdi.

Bıraktığı notta söylediği gibi Matt, akşam saat yedide Tes-
sa'nın dairesinin önündeydi. Kapıyı çaldığında içerden bir küfür
duyuldu. Kıkırdadı. Anlaşılan Tessa onu gördüğüne sevinme-
mişti. Kapıyı açtığında kapının koluna öyle sıkı tutunuyordu ki
görenler o kapının onu istilacı bir ordudan koruyacağını sanırdı.

Bu iyiye işaret değildi.

“Selam güzellik.” Tessa'ya en çekici gülümsemesini göster-
di. Bir keresinde ağabeyinin eşi, bu gülümsemenin bir rahibeye
yeminini tekrar düşündürebileceğini söylemişti. “Gitmeye hazır
mısın?”

Tessa başını iki yana salladı ve bir eliyle krem rengi pantolonunu düzeltti.

Gülümsemesi ne de etkili olmuştu ama.

“Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Tessa. “Artık birlikte çalışmıyoruz ve dün gece ehm... Yani... Bir daha yaşanamaz. Beni sağ salim eve getirdiğin için teşekkür ederim, ama aramızda... Yani...” Yüzü pespembe, çok çekici bir hal aldı. “Seninle yemeğe çıkamam.”

Hımm, demek dün geceyi *hatırlamıyordu* ve sevişip sevişmediklerini merak ediyordu. Şimdiden zaferin kokusunu almıştı Matt.

Kapının kenarına dayanarak incinmiş gibi bir tavır takındı. “Dün gece söylediğin onca şeyde ciddi değil miydin yani?”

Tessa’nın gözleri panikten kocaman açıldı.

Matt ona acıdı.

Tessa ellerini bağladı. “Ben... ehm, sen çok, sen... Ben sende yanlış bir izlenim bırakmış olabilirim... ikimizle ilgili.” Boğazını temizledi. “Özür dilerim.”

Matt gözlerini kırptı. İki kere. “Özür mü diliyorsun?” Kafası karışmış gibi yukarı kaldırdı başını. “Söylesene, tam olarak hangi bölüm için özür diliyorsun?”

Tessa’nın yanakları kızardı. Dilini yutacakmış gibi duruyordu.

Matt ona merhamet göstermeye karar verdi, ama çok fazla değil. Ellerini ellerine aldı. “Benimle yemeğe çık, söz veriyorum ondan sonra seninle işim olmaz dersen, bir daha rahatsız etmem seni.”

Tessa kararsız bir halde alt dudağını ısırıldı.

Matt ölüm vuruşuna hazırlandı.

“Daha rahat hissedeceksen, hiçbir şey yaşanmamış gibi

yaparız ama ancak benimle yemeğe çıkmayı kabul edersen.”

Tessa’nın yüzü aydınlandı. “Tamam, çantamı alayım.”

Matt, Tessa’nın bu lafına heyecanlandığını görünce dişlerini gıcırdattı. Bu kadın bir erkeğin egosunu nasıl söndüreceğini iyi biliyordu. Ama fark etmezdi. Fark *etmemeliydi*. Bu gece onun gecesiydi. Bu gece asıl silahlarını kuşanacaktı yani ailesini. Dört tane çekici kardeşi ve hukukçu olan bir babası vardı. Yani altıya karşı bir.

Yarım saat sonra Matt, babasının devasa arazisinin ortasından geçen mıcırly yoldaydı. Uzun ve geniş çiftlik evi görününce Tessa, “Matt, babanın evi değil mi bu? Şehrin hemen dışında bir restorana gittiğimizi sanıyordum,” dedi.

“Burası da zaten şehrin hemen dışında. Ayrıca Savannah’da ağabeylerim kadar iyi biftek pişiren yoktur.”

Tessa, Matt’e şüpheyile baktı ve kollarını kavuşturdu.

Matt sırtıttı, solda park edilmiş kamyonet sürüsünü inceledi. Bütün ailenin arazi araçlarını tercih ettiği belliydi. Herkesin geleneksel cuma akşamı aile yemeği için bir araya geldiği anlaşıyordu.

Kaşlarını çattı. Hayır, herkes değil.

Pierce’in klasik GTO’su ortada yoktu. Madison gelemecek kadar yorgun muydu acaba? Yoksa ters bir şey mi vardı? Doğumu bu kadar yakinken her şey olabilirdi. Kahretsın. Arayıp bir sorması gerekirdi. Ağabeylerinin ya da babasının böyle bir haber için onu arayacaklarını sanmıyordu çünkü Matt bir araştırmaya girdiği zaman onu aramayacaklarına dair anlaşmışlardı. Bir keresinde bir izleme yaparken telefonunun sesini kapatmayı unutmuştu. Tam resimlerini çektiği adam yanından geçerken ağabeylerinden biri onu aramış ve sonuçta iki günlüğüne hastanelik olmuştu.

Arabasını sağa çekip telefonunun hızlı arama tuşuna basarak ağabeyi Pierce'ı aradı. Üç kere çalmıştı ki Tessa koluna yapıştı. "Bir sorun mu var?"

"Madison için endişelendim. Pierce'ın arabasını göremiyorum." Beşinciye çaldı. "Pierce da cevap vermiyor." Telefonu kapatıp kapısını açtı.

Bir an tereddüt etti, ama Madison'la ilgili endişesi her şeyden üstün geliyordu. Tessa'nın elini tuttu. "Bak, dün gece ne olduğunu hatırlamadığını biliyorum. Bunu seni buraya getirmek için kullandım, böylece hoşuna gitmeyen bir şey olursa basıp gidemeyecektin. Konuşmamız lazım."

Tessa'nın endişeli yüzünü görünce hızlı hızlı anlatmaya başladı.

"Dün geceyle ilgili değil. Yemin ederim, hiçbir şey olmadı. Uçakta çok fazla içtin. Seni eve götürdüm ve seni durdurmaya fırsat bulamadan bir viski şişesi buldun. Ama o kadar. Başka hiçbir şey olmadı."

Tessa'nın ağzı kocaman açıldı ve sessiz bir oh çıktı.

Matt irkildi. "Evet, biliyorum, hatırlayamadığın şeyleri sana karşı kullandığım için bana istediğini söyleyebilirsin." Anahtarlarını uzattı. "Sen arabayla dön ve anahtarları arabanın içinde bırakıp kitle. Yedek anahtarım var, ben daha sonra gelip arabayı alırım." Tessa'yı yanağından öptü. "Gerçekten çok özür dilerim."

Kapıyı kapatıp, öndeki çimli bölümü koşarak verandaya çıktı. Tam kapının koluna uzanacakken arabanın motorunun durduğunu duyunca durup arkasını döndü.

Tessa verandaya onun yanına gelerek anahtarları geri verdi. Alaycı bir gülümsemeyle, "İster inan ister inanma az önce beni kalmaya ikna ettin." dedi. Bakışlarını indirdi. "Şu kadarını hatırlıyorum ki, eğer dün gece yatmadıysak bunun sebebi ben dene-

mediğim için değildi. Denedim, hatta uğraştım da. Sen tahmin ettiğimden daha iyi bir insansın. Dürüst olmak gerekirse Madison için ben de endişeleniyorum. O ve bebeği iyidir umarım.”

Matt bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemedi, o yüzden minnettarlıkla Tessa'nın elini sıktı ve içeri girdiler.

Köpek uzun ve ıslak bir şapırtıyla dilini Matt'in ensesinde gezdirdi.

“Kes şunu, git başımdan,” diye güldü Matt ve Ginger'ı kucağından atarak babasının yatağına çöktü. Şehir dışındayken köpeği onu özlemişti belli ki ve bunu telâfi etmeye çalışıyordu.

“Kimle konuşuyorsun?” diye sordu Madison telefonda.

Matt köpeğini okşadı ve Ginger kendi yatağıymış gibi boylu boyunca sırtüstü uzandı. Yorganın üzerindeki uzun kızıl tüylere bakılırsa belki de *onun* yatağıydı. Köpeğin yanında yatmasına izin vermeyeceğinden emin olduğu için babasının nerede yatığını düşündü bir an. Köşede, üstünde yastık ve battaniye olan tekli koltuğu görünce anladı. Sert mizaçlı babasının bu şamatacı, taşkın köpeği yataktan inmesi için azarlayıp durduğunu ve en sonunda pes ettiğini gözünün önüne getirince tekrar güldü.

Babasının yorganını temizleterek kendini affettirmeliydi.

“Matt?”

“Pardon, Ginger'a söylüyordum. Beni özlediğini anlatmaya çalışıyor. Seni aramak için babamın odasına geldiğimde at gibi üstüme atıldı. Buraya atladığı zaman yatağı kırmadığı için şanslıyım. İyi olduğuna emin misin? Cuma yemeklerini pek kaçırmazsınız da. Ayrıca bu üçüncü arayışım.”

Hattın diğer ucundaki tereddüt Matt'in nabzını hızlandırdı.

“Madison, bir sorun mu var?”

“Yok, hayır buradayım. Pardon, dikkatim dağıldı da. Her şey normal.”

“Sorun olsa, en sevdiğin kayınbiraderine *söyledin* değil mi?”

“Devlin mi? Tabii ki söyledim.”

“Ha ha. Ne kadar da komik.”

Madison güldü. “Endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim. Bebek de iyi. Herkes iyi. Git o ağız sulandıran bifteklerden ye ve benim için endişelenmeyi bırak. Pierce burada. Bana kötü bir şey olmasına izin vermez. Doğrusunu söylemek gerekirse siz Buchanan erkekleri aşırı korumacısınız. Neandertal gibisiniz be.”

Madison’m iyi niyetli alaylarına rağmen Matt ona pek inanmadı. Yengesi aşırı derecede bağımsızlık düşkünüydü ve kimse-nin kendisi için endişelenmesini istemezdi. Sırf başının dertte olduğunu düşündükleri için bütün Buchanan kabilesinin evine çökeceğini düşünürse bunun olmasını engellemek için muhtemelen yalan söylerdi. Tam ağabeyi Pierce ile konuşmak için ısrar edecekti ki kapı açıldı.

Ortanca kardeşi Devlin kollarını kavuşturmuş suratında yaramaz bir gülümsemeyle kapı ağzında dikiliyordu.

Bu pek iyiye işaret değildi.

Hemen arkasında, koridorda Matt’in ikizi, Austin suratında aynı derecede pis bir sırıtışla ona bakıyordu. Matt’in en büyük ağabeyi Braedon sanki bir gösteri izlemeye hazırlanır gibi duvara dayanmış bekliyordu.

“Ne yaptınız siz?” dedi Matt, Devlin’in Tessa’ya asılmış olabileceği gözünün önünden geçti ve yumruklarını sıktı.

Devlin masum bir hareketle ellerini iki yana açarak “Kusursuz bir centilmenlik yaptım,” dedi.

“Ne oluyor?” diye sordu Madison.

“Bir saniye,” dedi Matt telefonda sesini alçaltarak. “Senin centilmenlik tanımınla benimki tamamen farklı, şeytan.”

Devlin dilini şaklattı. “Adım çıkmış dokuzda inmez sekize. Buraya seni uyarmaya gelmiştim. Uğraşmaya değmezmiş.” Dönüp gidecekti.

“Bir dakika, bir dakika.” Matt yataktan fırladı.

Devlin yüzünde masum bir ifadeyle döndü. “Efendim?”

“Madison,” dedi Matt, “bir şeye ihtiyacın olursa ara beni, tamam mı? Gitmem gerek.”

“Ben iyiyim. Pierce bana iyi bakıyor. Hoşça kal, Matt.”

“Seni seviyorum. Hoşça kal.” Matt telefonu kapattı. “Pekala, dinliyorum. Beni hangi konuda uyaracaktın?”

“Kız arkadaşın...”

“O benim kız arkadaşım değil.”

“Tabii. O zaman pek fark etmez.”

Matt ciddi ciddi ağabeyinin sırtışının ortasına bir yumruk gömmeyi düşünmeye başladı. Üç kardeşin birbirine girecek olmasından dolayı vazgeçti. Birkaç yumruk alışverişinden hoşlanmayacağından değil, babasının kızacağından dolayı. “Ne fark etmez?”

“Seksi kızıl, arkada Alex’le birlikte. Yalnız. Ve eminim şu meşhur ‘özel’ konuşmalardan birini dinliyordur.”

Matt küfrü basıp sırtan ağabeyini kenara iterek Austin ve Braedon’ın yanından uçarak koridoru geçti.

Tessa tırabzana dayanmış hayretler içinde başını sallıyordu.

“Alex bu özel soruları neden soruyorsun bana?”

“Çünkü Matt seni eve getirdi.”

Tessa zoraki bir kahkaha patlattı. “İma ettiğiniz buysa eğer biz sevgili değiliz, efendim. Biz birlikte çalışıyoruz, yani *çalışıyorduk*.” Yine aynı türde bir kahkaha patlattı, gittikçe daha da huzursuzlanıyordu. “Buraya getirdiği herkesi, aileleri ile ve boş zamanlarında neler yaptıkları ile ilgili sorular sorarak terletiyor musunuz?”

Alex onun yanında, tırabzana dayandıktan sonra koyu renk gözlerini ona dikti. “Bilmem ki. Daha önce eve hiçbir bayan arkadaşını getirmedi.”

Tessa’nın ağzı açık kaldı. Sürgülü kapı gıcırdayarak açıldı.

Matt’in dev köpeği koşarak geldi ve kendini Alex’in üzerine attı. Alex onu kibarca yere itti ve hemen arkasında duran Matt’e bakıp kaşlarını çatı. Matt köpeğinin tasmaından tutup çekmeden önce Tessa’ya temkinli bir bakış attı.

“Şu atma biraz terbiye öğretmelisin.” Alex, gömleğinden bir miktar köpek tüyü silkeledi. Ama bu sert sözlerine rağmen hayvanın duygularını incitmemek için Ginger’ın başını okşadı.

“Pardon, baba. Burada her şey yolunda mı?”

Ağabeyleri evden çıkmak için tam o anı bekliyorlardı. Sırıtıp Tessa’ya el salladılar ve ağız sulandıran biftek kokusunun geldiği balkonun arka bölümüne yöneldiler.

Sorgudan kurtulmak için her şeyi yapabilecek duruma gelmiş olan Tessa aklına gelen ilk mazereti kullandı. “Ben... ehm... Bir lavaboya kadar gideyim.” Hızla Matt’in yanından geçip içeri girdi.

Matt, Tessa’nın içeri kaçışını izledi, döndüğünde Ginger hâlâ babasıyla uğraşıyordu.

“Hey Allah’ım. Aşağı Ginger, aşağı.” Köpeği babasından kurtarıp kardeşlerine yöneltti. “Et met verin, bir şey yapın, alın şunu başımdan.”

Devlin dizlerinin üstüne çöküp ellerini çırpı.

Ginger, Alex’in dediği gibi, tıpkı bir at gibi ona doğru atıldı.

Devlin bir ayı gibi sarıldı hayvana. Başını okşayıp ‘koş-ge-tir’ oynatmak için araziye indirdi. Matt’in sonradan ona teşekkür etmesi gerekecekti.

Babası gömleğinden köpek tüyü ayıklamaya başladı.

“Tüyler için kusura bakma. Bir dahaki sefere köpek oteli-ne bırakırım.”

Alex hemen kafasını kaldırdı. “Hayır götüremezsın. Onun koşacak yere ihtiyacı var. Kafeste mahvolur hayvancağız.”

Matt babasının söylediklerine şaşırmadı. Alex, Ginger gibi bir köpeğin ihtiyaçlarından sıkılabilirdi ama kalbinde onun için bir yer hep vardı.

“Tessa’nın içeri kaçışına bakılırsa yine o meşhur arka-bal-kon konuşmalarından birini yapmışsın. Ne dedin ona?”

Alex omuz silkti. “Ailesini sordum. Kardeşi yokmuş. Bunu biliyor muydun?”

Bunu bilmiyordu ama neden kariyeri için ailesinden uzağa gitmeye istekli olduğunu şimdi anlıyordu, çünkü büyük bir aile-si yoktu. Sonra, kendisi Savannah’ı terk etmeye kalksa babasının onu zincirle bağlayacağını düşündü. Kendi ikizlerini, başka bir herifle evden kaçan karısının üç çocuğuyla birlikte büyütmesin-den de anlaşılabileceği gibi aile onun için her şeydi.

“Hayır, bunu bilmiyordum,” diye cevap verdi Matt. “Ve Tessa kendisi söylemeye karar verene kadar da *bilmemeliyim*. Ona özel sorular sormamalıydım. Biz birlikte *çalışıyoruz*. O kadar. Aramızda özel bir şey yok.”

“O da öyle dedi.”

Matt gerildi, sonra gevşemeye zorladı kendini. Tessa’nın, kendisinin de ısrar ettiği şeyi söylemiş olmasında bozulacak bir şey yoktu. Aralarında bir şey *yoktu*. En azından şu anda yoktu. “E haklı.”

“Pierce’in düğününe getirdiğin kız değil mi bu?”

“Bu yıllar önceydi ve onu düğüne ben getirmemiştim. Yalnız gelmişti çünkü Pierce’in çalışma arkadaşıydı.”

Alex sandalyelerden birinin yanındaki soğutucudan iki şişe bira kaptı. Kapaklarını çıkarıp şişelerden birini Matt’e verdi.

Matt başıyla teşekkür edip derin bir yudum çekti ve Savannah sıcaklığında buz gibi birayla içini serinletti. Yaz bastırmak üzereydi. Çok yakında aşırı sıcaklar bastıracak, gece bile tere batmadan dışarıda yemek mümkün olmayacaktı.

“Düğünde onun yanına oturmuştun.”

Bira, Matt’in boğazında kaldı. Şişeyi indirip konuşmaya başlamadan önce bir kaç kere öksürmek zorunda kaldı. “Tekrar söylüyorum, yıllar önceydi ve çıkmıyorduk. Uzun zaman önce onunla çıkmak istemiş olabilirim. Ama ilgilenmediğini son derece açık bir biçimde dile getirdi.”

“İyi bir kariyeri olan akıllı bir kadın. Beğendim.”

“Belki de sen çıkmalısın onunla,” diye homurdandı Matt. “Daha yaşlı erkekleri tercih ediyor.”

Alex’in kaşları kalktı. “Emin misin? Senden hoşlandığına yemin edebilirdim. Genelde insanları iyi okurum.”

“İnan bana, eminim.” Priceville’deki o öpüşmeyi hesaba katmıyordu. O, tek seferlik bir şey, bir mucizeydi, hiç aklından çıkarmayacağı bir hazineydi. Dün gece de sarhoştı, o yüzden o da sayılmazdı. Tek şansını, eğer herhangi bir şansı olduysa, o kahrolası mektubu yok ettiği an kaçırmıştı.

“Bazen anlaması zordur,” diye devam etti Alex. “İnsanlar karmaşıktır. Belki de...”

“Baba, kes şunu.”

“Sadece yanılıyor olabileceğini söylüyorum.” Birasını kaldırıp içerken Ginger’la oynayan Devlin’i izledi.

“Yanılmıyorum, onu yanlış anlamış falan da değilim. Uzun zaman önce ona çıkma teklif ettiğimde genç erkeklerle çıkmadığını söyledi. Lisede genç bir erkekle bir ilişkisinin olduğunu ve bunun hayatının en güzel üç dakikası olduğunu söyledi.”

Bu sefer bira *Alex’in* boğazında kaldı. Bira ağzından dışarı balkon korkuluklarının üzerine püskürdü ve öksürmeye başladı.

Matt, babası ellerini kaldırıp teslim işareti yapana kadar sırtına vurdu.

“Tamam, tamam. Siz bir çift değilsiniz.” Çok nadir yaptığı bir şeyi yaptı ve Matt’e gülümsedi. “Çocuklar.” Biftekleri ızgaradan alıp paslanmaz çelik tepsilere koyan Austin ve Braedon’a seslendi. “Devlin’e söyleyin o canavarı arka odaya kapatıp ellerini yıkasın. Yiyelim artık.”

Pierce yokken, Tessa’nın yemek masasında baş etmesi gereken yalnızca dört Buchanan vardı. Ama babaları Alex ile birlikte her biri bir doksanlık beş tane kaslı erkeğe karşı tek başınaydı. Bunca testosteron biraz rahatsız ediciydi.

Sahip oldukları inşaat şirketinin işlerinde çalışmaktan ve Alex’in devasa çiftlik evini çekip çevirmekten olacak, istisnasız tüm Buchanan erkekleri sağlam yapılı ve adaleliydi.

Yanında oturan en büyük ağabey Braedon eğildi. “Kafan karışmış gibi bir halin var, canım,” diye fısıldadı.

“Sanırım öyle,” diye fısıldayarak cevap verdi Tessa. “Pierce’i tanıyorum elbette çünkü birlikte çalışıyoruz. Ama geri kalanınız hakkında pek fazla bilgim yok. Hanginiz inşaat işinde hanginiz, başka bir yerde çalışıyor hatırlamaya çalışıyorum.”

“İnşaat işi benim bebeğim,” dedi Braedon. “Unutma c’iye söylüyorum, benim adım Braedon.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

Braedon göz kırpınca Tessa gülmeden edemedi. Braedon centilmen bir dev gibiydi. Gülümsemeleri ve mizahı bulaşıcıydı.

“Zaman zaman herkes B&B’ye yardıma gelir,” diye devam etti, “Matt’in üniversitedeyken yaz tatillerinde yardıma geldiği gibi. Austin’in geçmişteki rahatsızlığından dolayı yardım için pek fırsatı olmadı ama şimdi telafi ediyor. En çok da Matt yardım etmiştir. Hâlâ da ediyor. Sanırım bu ona egzersiz gibi geliyor, düşünmesini sağlıyor. Ona dedektiflik işinde zor bir dava ver, bir kaç gün sonra inşaat alanında bitiverir.”

Tessa başıyla onayladı. Bu daha önce Matt’in söyledikleriyle tutuyordu. “B&B İnşaat’taki diğer B kim oluyor?”

“Babam, Alex. Yıllar önce işe başlarken parayı o verdi. Sonra da geri almadı o yüzden ben de şirkete onun adını ve bir miktar hissesini verdim.”

“Neden ona baba değil de Alex diye hitap ediyorsun?”

Braedon omuz silkti. “Yaşlarımız çok yakın olduğu için baba lafı ağzımıza hiç yakışmadı. Biyolojik babam değildir kendisi. Evlendiklerinde annemden çok daha gençti. Ben de önceki evliliklerinden birinden yaptığı on dört yaşında bir cocuktum.”

Tessa gözlerini kırptı. Demek olgun kadınlardan hoşlanma meselesi aileden geliyordu, en azından Alex ve Matt’de durum buydu. “Hiçbiriniz onun öz çocuğu değil misiniz?”

“Hepimiz onun oğullarıyız,” dedi Braedon ilk defa ciddi

görünerek, “Fakat yalnızca Austin ve Matt onun biyolojik çocukları.”

“Affedersin, öyle demek istemedim. Burnumu sokmamalıydım.”

Braedon’ın gülümsemesi hiç gitmemişçesine hemen geri geldi. “Kırılmadım. Ayrıca konuştuğumuz hiçbir şey sır değil.”

Tessa, Braedon’ın bahsetmediği kardeşi, Devlin’i düşünürken o da karşısında oturan Austin’in sorusuna cevap verdi. Onun hakkında bildiği tek şey en uzun boyluları olduğu, yaşının Pierce’la Matt arasında bir yerlerde olduğu ve bazen kardeşlerinin onu ‘Devil’⁷ diye çağırdıklarıydı. O da Braedon gibi çekiciydi ama Tessa onun içinde bir karanlık seziyordu ve işinin ne olduğunu hiç bilmiyordu.

“Devlin’le çıkmak istiyorsan sorman yeterli.”

Tessa, Matt’in sesine irkildi. Sağ tarafında oturuyordu ve bu iğrenç yorumu kulağına o fısıldamıştı.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye fısıldadı yılan gibi.

“Onu kesiyorsun. Senden sadece üç yaş büyük, ama yine de büyük yani. Olgun erkekleri tercih ettiğini düşününce onunla çıkmaya niyetlendiğini sandım. Sorman yeter. İnan bana, hemen evet der. Hiçbir güzel kadını geri çevirmez.”

Matt’in bu alaycı yorumunu ve onu güzel bulduğunu belirten gizli iltifatını duyunca Tessa’nın yüzü kıpkırmızı oldu. Belki de Matt, bu iltifatı yaptığıının farkında bile değildi.

Ancak bir konuda haklıydı. Devlin’e bakıyordu. Devlin tam karşısında oturuyordu ama neyse ki onu izlediğinin farkına varmamıştı. Son bifleğini bitirmekle ve yanında oturan Alex’in anlattıklarına başını sallamakla meşguldü.

7 Şeytan.

“Aileni merak ettim,” dedi Tessa. “Devlin’le ya da bu masada oturan *başka* biriyle ilgilenmiyorum.”

Bu yorumu duyunca Matt’in çenesi gerildi. Bifteğinin son parçasını bıçaklayıp ağzına tıktı.

O an Alex ona baktı. Kaşlarını düşürüp masadakilere göz gezdirdi. “Beyler sanırım burada işimiz bitti. Temizleyin de ben de Matt ve Tessa ile iki çift laf edeyim.”

Tessa, bu yetişkin erkeklerin ev işi yapmaları ve odayı terk etmeleri istenince şikayet edeceklerini düşündü ama kimse bir şey demedi. Hemen masayı kaldırıp mutfağa doğru koridorda gözden kayboldular ve ikisini yemek odasının uğursuz sessizliğinde Alex’le yalnız bıraktılar.

Alex önündeki masada kollarını kavuşturup sanki mahkeme salonundaymışlar gibi ikisini şöyle bir tarttı. “Her şeyi baştan anlatın.”

Tessa’nın kafası karışmıştı, gözlerini kırptırdı. Özel hayatına burnunu sokmaya devam mı edecekti? “Affedersiniz efendim, ama ne demek istediğinizi an...”

“Davayı soruyor,” dedi Matt. “Balkondayken biraz bahsettim. Babam iyi bir hakemdir. Eskiden savunma avukatıydı. Onun da fikrini almak istedim.”

“Lisansım hâlâ aktif,” diye düzeltti Alex. “Naftalinleyip dolaba kaldırılmadım henüz.”

Matt alaycı bir sırıtmayla, “Özür dilerim,” dedi.

“Bu gece beni buraya bunun için mi getirdin?” diye sordu Tessa. “Dava hakkında konuşmaya mı? Artık dava mava yok, benim için yok en azından. Açığa alındım ben, ne çabuk unuttun.”

Sandalyesini geriye doğru iterken Matt elini onun elinin üstüne koyup durdurdu onu. Tessa, Matt’in dokunuşunun verdiği küçük hazzı görmezden gelmeye çalışarak dönüp, ne oluyor

der gibi ona baktı

“Gerçekten bu kadar kolay mı pes edeceksin?” diye sordu Matt.

Tessa’nın sırtı gerildi. “Hayır, pes etmek âdetim değildir ama başka ne yapabilirim ki? Arkamda FBI’n kaynakları olmadan *yapabileceğim* hiçbir şey yok.”

“Bende kaynak çok. Ayrıca sen mektuplarla ilgili konuşmak için Pierce’in evine geldikten hemen sonra tam bir haftalığına bütün programımı boşalttım. Henüz bir kaç gün geçti. Hâlâ baştaki sözleşmemin sonuna kadar birlikte çalışabiliriz, bakalım ne olacak.”

Tessa elini, onun elinin altından çekti. “O kadar basit değil.”

“Matt’e katılıyorum,” dedi Alex. “Beraber çalışmalı ve neler çıkarabileceksiniz görmelisiniz. Sana en azından bu kadarını borçlu. Bana anlattığı kadarıyla senin açığa alınman onun suçuymuş.”

“Eksik olma baba.” Matt’in sesi şakayla karışık sert bir şekilde çıktı.

Alex omuz silkti. “Bu bir gerçek. Ayrıca açığa alınmanın arkasından kariyerini eski haline getirmenin en güzel yolu böyle büyük bir davayı çözmektir. Özellikle de koca bir görev timi çözmeden önce sen çözersen”

“Bakın, yapmaya çalıştığınız şey için ikinize de teşekkür ederim. Ne yalan söyleyeyim ben de isterim. Bu ‘Küller’ davası bende uzun süredir bir saplantı halinde. Katili bulup, yakalayan kişi olmayı çok isterim. Fakat her ne kadar soğuk ve bencil görünse de bunun kariyerime yapacağı etkiyi düşünmem gerek. Gayri resmi de olsa eminim patronum bu araştırmayı sürdürmemi istemez.”

“Bilmesi gerekmez ki,” dedi Matt. “Görev timiyle paylaşa-

cak kesin bir delil bulana kadar ya da bulamazsak bunu sır olarak saklarız.”

“Şu ana kadar Casey'den sır saklamayı beceremedim farkındaysan.” Elini salladı. “Beyhude bir çaba olur. Araştırmayı cebimden karşılayacak param da yok zaten. Özel Ajanlar pek fazla kazanmıyor. Ülkenin içinde oradan oraya uçakla seyahat edip duramam, özel bir test gerektiğinde yaptıramam. Tüm yapabileceğim eski usul görüşmeler falan, üstelik insanları işbirliğine zorlayacak bir FBI rozeti bile olmadan.”

“Ben bütün masrafları seve seve karşılarım. Birini sorgulayacağımız zaman da benim özel dedektif kimliğimi kullanırız. Özel dedektiflerin insanları nasıl kolay konuşturduklarını görersen şaşarsın.”

Tessa başını iki yana salladı. “Hayır, ben sadaka kabul edemem. Paranı bana harcamanı istemem.”

Matt'in bakışları onunkileri aradı. “İzin ver de yapayım bunu. Bunu sana borçluyum. Casey'nin senin benimle çalıştığını öğrenmesine gelince, araştırmayı bırakmayı reddettiğimi ve görev timinin ayağının altında dolaşmamı engellemek için başımda durduğunu söylersin.”

Tessa tekrar başını iki yana salladı. “Yalan söyleyemem.”

Matt'in çenesi gerildi. “Yalan olmaz ki. Ben ‘Küller’ katilini aramayı *bırakmayacağım*.”

“Neden? Neden yapıyorsun bunu? Neden oluruna bırakmıyorsun?”

“Çünkü ister beğen ister beğenme kendimi senin güvenliğinden sorumlu hissediyorum. Casey seninle katilin arasındaki bağlantıyı ciddiye almıyor olabilir ama ben alıyorum. Katil tanıdığın biri, senin geçmişinden biri. O mektupları sen göresin diye, senin işyerine gönderdiğini göz önüne almalısın. Pis bir

oyun oynuyor ve şu ana kadar kafayı taktığı herkes öldü. O seni bulmadan önce sen saldırıya geçip onu bulmalısın. Ben de senin bunu yalnız başına yapmana izin vermeyeceğim.”

Matt’ın sesindeki endişe onu hem şaşırttı hem de kafasını karıştırdı. Gerçekten de tehlikede olduğunu mu düşünüyordu? Ona ne olacağını gerçekten önemsemeye ne zaman başlamıştı? Yoksa Matt’i yanlış mı okuyordu? Cevabını bilmek istemediği bu soruyu aklından uzaklaştırdı. Hemen Matt’ın bahsettiği diğer kısma yoğunlaştı, kaderinin kontrolünü eline almaya, saldırıya geçmeye. Bu her şeyden daha önemli görünüyordu ona. Eğer katil kendi geçmişinden biri, onun canını yakmak isteyen biriye öylece oturup amirinden kendi güvenliğini sağlamak için izin alacak değildi.

Matt’le çalışmak etkili bir şekilde saldırıya geçmek için tek yoldu. Kendi başına yapacak kaynağı yoktu. Yine de Matt’e gebe kalmak istemiyordu. Bu yüzden bu iş bittikten sonra kredi çekip Matt’ın yaptığı harcamaları ödeyecekti.

“Pekala,” dedi Tessa. “Yapalım.”

Matt’ın gergin bakışları rahatladı. Tekrar gülümsemeye başladı ve anlaşmayı sağlama almak için Tessa’nın elini sıktı.

“Bana bir özet geçin,” diye ısrar etti Alex.

Matt babasına şu ana kadar ne yaptıklarını ve ne bulduklarını anlattı.

“Yaptığınız testlerin parçacık raporu geldi mi?” diye sordu Alex.

“Aslında, evet. Bir kaç dakika önce bir e-posta aldım ama tam raporu okuma fırsatım olmadı.” Telefonunu çıkarıp elektronik postayı görüntülemek için ekrana bastı. Şöyle bir taradıktan sonra Tessa’ya özür diler gibi baktı. “Pek bir şey yok. Eğer katil notları göndermeden önce Tessa’nın kağıtlara dokunduğu teo-

risini kabul edersek, parçacıklar bunca yıl sonra nasıl hâlâ kağıt üzerinde parmak izlerinin teşhis edilebildiğini açıklıyor. Eşit miktarlarda çam ağacı reçinesi, çeşitli kayalar ve mineraller ve de kömür tozu var. Miktarlar inanılmaz derecede küçük, ama izleri tutacak kadar da yeterliymiş.

“Kömür tozu mu?” dedi Tessa? “Bunun yararı olur değil mi? Belki de şüpheli, bir kömür madeni yakınlarında yaşıyordur.”

“Tahmin ettiğin kadar olmayabilir,” dedi Alex. “Buradan ta Montana ve Wyoming’e kadar eyaletlerin yarısında kömür madeni işletmeleri var. Parçacıklar belirli bir eyalete özgü değilse bakmanız gereken muazzam büyüklükte bir coğrafya var.”

“Alanı daraltmak için laboratuara ekstra testler yaptırabilirim,” dedi Matt. “Fakat umduğumuz büyük ipucu bu değil bence.”

Ki bu da Tessa’nın ödediği ağır bedele değmediğini gösteriyordu.

“Peki ya ağaç reçinesi? Alanı daraltmaz mı?”

“Belki,” dedi Matt. “Çam çok yaygın bir ağaç türü, ama bir bölgeye özgü özel bir tür çam olduğunu tespit edersek, faydası olur.” Omuz silkti. “Ben botanist değilim, o yüzden bunun olasılığını bilmiyorum.”

“Yine de denemeye değer,” dedi Tessa.

Matt başıyla onayladı.

Tessa sandalyesini geri iter itmez iki adam da ayağa kalkınca onların bu eski zaman görgüleri Tessa’yı gülümsetti.

“Misafirperverliğin için teşekkür ederim, Alex. Ama uzun bir gün oldu, artık eve gideyim.” Matt’e baktı. “Sakıncası var mı?”

“Tabii ki hayır.”

Girişe doğru yürüdüler.

“Bayan James, oğlumla bir dakika konuşabilir miyim? Siz

oturma odasında bekleyebilirsiniz.”

Oturma odasında onu bekleyen testosteron dağı Tessa’yı daha içeri girmeden yormuştu.

“Teşekkür ederim, ama Matt’in arabasında beklemeyi tercih ederim. Gerçekten çok yorgunum.”

“Elbette, sizi ağırlamak bir zevkti.”

Tessa gülerek teşekkür etti ve akşamın ikinci kaçışını gerçekleştirdi.

Alex duvara yaslandı. “Casey, Tessa’nın mektuplarda bulunan parmak izlerini, senin o havalı tarayıcın FBI onaylı olmadığı için yok sayıyorsa eğer, tam bir ahmak demektir. Tessa’nın kuralları çiğnemesine olan öfkesi kararlarını kötü yönde etkiliyor. Gözünün önündeki en önemli delili görmezden geliyor. Şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun değil mi?”

“Katilin Tessa’yla nasıl bir bağlantısı olduğuna yoğunlaşacağım. Geçmişini derinlemesine araştıracağım. Bu hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Muhtemelen. Ama zeki bir kız. Gerekli olduğunu anlayacaktır. Dalavere çevirmeden dosdoğru yap işini, en doğru sonuçları alırsın. Yardımım gerekirse ararsın. İyi geceler, evlat.” Doğruldu ve girişe yöneldi.

“Baba?”

Alex döndü ve kaşları kaldırdı.

“Hiç onu düşündüğün oluyor mu? Annemi yani?” Yüzündeki şok olmuş ifadeyi görünce hemen açıklamaya çalıştı. “Bu dava, geçmişle ilgili konuşmalar. Beni düşündürdü de.” Başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Sormasaydım keşke.”

Alex dönüp ona doğru yürüdü. “Sorabilirsin, bu senin hakkın. Sadece... Şaşırttın beni. Bunca yıl bunu hiç sormadın bana. Evet, onu hâlâ düşünüyorum. Onu *düşünmediğim* tek günüm geçmiyor.”

Babasının sesindeki bu beklenmedik acıyı sezince Matt şaşkınlıkla ona bakakaldı. “Ama o bizi terk etti. Kaçtığında Austin ve ben daha dört yaşındaydık.”

Alex’in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “O gün hepimizi terk etti. Ama bu onu sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor ki. Bu, zaman içerisinde kaybolup giden bir şey değil, istesen bile. Fakat onu düşünmemin sebebi bu değil. Onu, bana beş tane harika oğul verdiği için düşünüyorum. Benden alıp götürdüğü ne olursa olsun sizi bana bıraktı ya, o bana yeter.” Dönüp oturma odasına doğru yürüdü. Sonra kemerin altında durdu. “Matthew?”

“Efendim?”

“O tüylü canavarı evine götürmeyi unutma, evimin yarısını harap etti.”

Matt sıırttı. “Peki efendim.” Arkadaki yatak odasından Ginger’ı almak için sağdaki koridora yöneldi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dördüncü Gün

Tessa diyet gazozundan son bir yudum daha alıp bardağını masaya koydu. Oturdukları kalabalık cafede etrafına bir göz atıp daha iyi duyabilmesi için Matt'e yaklaştı.

“Pekâlâ, öğle yemeği bitti. Bu sabah yeni bir bilgi bulabildin mi?” Yanından hiç ayırmadığı spiralli defterini ve tükenmez kalemini çıkardı.

Matt hakarete uğramış gibi baktı deftere. Uzanıp ceketinin cebinden telefona benzeyen ama daha büyük, siyah düz bir dikdörtgen çıkardı. Yan tarafına basıp ekranı açtı. “Bu da *benim* defterim.”

Tessa gözlerini devirdi. “Ben eski usul kâğıt seviyorum. Pili bitecek ya da birkaç ay sonra eski moda kalacak diye endişelenmiyorum en azından.”

Matt, cihazın üstündeki bir dizi siyah küçük panele işaret etti. “Bataryaları güneş enerjisi ile çalışıyor, hiç değiştirmen gerekmiyor. Ekranı açıkken şarj etmeden günlerce çalışabiliyor. Fener niyetine kullanabileceğin bir LED lambası bile var.”

“Dijital İsviçre çakısı gibi bir şey mi bu? Yine şu icatlarından biri sanırım değil mi?”

“Doğru bildin. Sıradan bir bilgisayarın ve telefonun yapabildiği her şeyi yapabilen, hepsini tek bir cihazda toplayan bir bilgisayar ama bir tabletten daha küçük ve daha hafif.”

Tessa omuz silkti. “Bu kadar çok şeye ihtiyacım olmaz benim. Ayrıca çok hacimli. Ben akıllı telefon tercih ediyorum.”

Matt ona bir kralın, bir köylüye baktığı gibi asıl bir bakış attı. “Bu akıllı bir telefondan daha güçlü. Orta sınıf taşınabilir bir bilgisayar gibi.” Göz kırptı. “Aynı zamanda da bir İsviçre çakısı.”

Matt göz kırpınca Tessa’nın midesi hop etti. Boğazını temizledi. “Orta sınıf mı?”

“Bir laptopla masa üstü bilgisayar arası. AS/400 diye bir şey duydun mu hiç?”

“Hayır. Umurumda da değil ayrıca. Çok sıkıcı.”

Matt iki yana başını salladı. “Öğrenecek var kızın daha çok şeyi.”

“Bugün Yoda’yı evde bırakalım mı ne dersin? Önce ben bulgularımı paylaşayım.” Defterinin sayfalarını çevirmeye başladı, bu sabah aldığı notları ararken bir taraftan da Matt’in ne kadar yakışıklı olduğunu unutmaya çalışıyordu. Şimdi artık o seksi dudaklarının da tadına bakıp neler kaçırdığını biliyorken, o ölümcül gülümsemesini kendisine her doğrultuşunda eriyip gitmemek çok daha zor bir hal almıştı.

Ya da masanın üstüne çıkıp başladığı işi bitirmesini söylememek.

Yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti ve içinde bulunduğu bu zavallı durumu Matt’in fark etmemesini umarak derhal sayfaları çevirmeye koyuldu. İsteddiği sayfayı bulup boğazını temizledi.

“Pekâlâ, güvendiğim birkaç ajan arkadaşımı arayıp soruşturmanın seyrini öğrendim. Casey görevimini buradan, Savan-

nah'dan yönetecekmiş. Yarın şehre gelir diyorlar. Her biri senin programının bulduğu bir kurbanı yoğunlaşacak olan beş takım ayarlamış. Ancak coğrafi olarak çok yakın oldukları ve birkaç gün arayla yaşandıkları için son takıma hem Crawford hem Johnson olayları verilmiş. Yangın, cinayet mahallerindeki aşağı yukarı her şeyi yok etmiş." Konuşurken, Matt, Tessa'nın bazı cinayetlere ilişkin detayları görsün diye defteri çevirdi.

"Hiç parmak izi yok," diye devam etti. "Hâlâ bakıyorlar ama hiç DNA da çıkmamış. Katilin bu kurbanları nasıl seçtiğini açıklayabilecek bir bağlantı bulamamışlar."

Matt baş parmağını son sayfadaki notların üzerine tıklattı. "Kurbanlardan birinin aynı yangında yaralanan bir köpeği varmış. Acaba katil neden Sharon Johnson'ın köpeğini kurtarmak için bu kadar zahmete katlanmış, ama bu kurbanınkine aynı şeyi yapmamış."

"Hiçbir fikrim yok. Bunun gerçekten önemli olduğuna inanıyor musun?"

"Hiçbir detay..."

"Biliyorum, biliyorum. Hiçbir detay küçük ya da önemsiz değildir. Neyin önemli olacağını asla bilemeyiz." Defteri kendine çekip köpekle ilgili bir not çiziktirdi. "Bütün suç mahallerindeki tek ortak şey yangını çıkarmak için kullanılan benzin ve gazyağı, bazen de Molotof kokteyli." Bir sayfa daha çevirdi Tessa. "Ha bu arada, cinayetlerin, polislerin FBI'a bağlantılarının olmadığı küçük taşra bölgelerinde işlenmiş olduğu teorin de doğru."

"Bu katilin böyle bir yerde yaşadığını gösteriyor olabilir. Kendini rahat hissettiği yerlerde takılıyor demek ki."

Tessa bunu not etti. "Ya öyle ya da küçük polis teşkilatlarının diğer kolluk kuvvetlerine bağlanabilecek veri tabanlarını kurabilecek bütçeleri olmadığını biliyor."

“Sharon Johnson ve John Crawford bağlantılarında durum ne?”

“Kimse bir bağlantı kuramadı şu ana kadar.” Tessa kalemiiyle defterini tıklattı. “Senin bilgisayar araman, kalan mektuplarda eşleştirilecek daha olası isimlere rastladı mı?”

“Henüz bir şey yok. Mektupların altındaki süs şeklini araştırdım belki meşhur bir resim ya da bir tür koddur diye ama ondan da bir şey çıkmadı. Mektuplardaki isimlerle eşleştirilebilecek daha fazla gerçek kurban bulmak için yaptığım coğrafi araştırmaya gelince programda hafif bir arıza çıktı. Bu sabah düzeltip yeniden başlattım. Bugün bir şeyler bulur umarım.”

“Belki diğer isimler henüz öldürülmemiştir. Kim bilir belki de yalnızca senin bulduğun altı kişiyi öldürmüştür. Geri kalanlar hâlâ hayattadır.”

“Eğer bu doğruysa, bu işi mümkün olduğunca çabuk çözmeliyiz. Bu insanları kurtarmanın başka yolu yok.”

Matt haklıydı. Rapor edilen bir cinayet olmayınca, katilin potansiyel kurbanlarını bulup uyarmanın hatta hangilerinin hayatta olduğunu bile bilmenin bir yolu yoktu. Mektuptaki isimleri bulmak için güneydeki her eyaletin vergi kayıtlarını inceleyemezlerdi. Binlerce eşleşmeyle karşılaşır hangisinin gerçek hedef olduğunu bilemezlerdi.

Tessa çenesini avuçlarının içine aldı. “Bence bilinen altı kurban için bir dosya oluşturmali, geçmişlerini araştırmali ve katilin bunları nasıl seçtiğini anlamaya çalışmalıyız. Ama görevimi zaten bunu yapıyordur şimdi, o yüzden bizim nasıl bir katkımız olur bilmiyorum.”

Matt dudaklarını büzleştirip Tessa’yı incelemeye koyuldu. “Bizim katacağımız değer Casey’nin görmezden geldiği şey olacak yani senin parmak izlerinin o mektuplarda nasıl çıktığı. Bu

yüzden bu sabah laboratuvarı Henry ile konuştum. Bana mektupların basıldığı kağıtla ilgili ilginç bir şey söyledi. İkimiz de mektupları eldivenle tuttuğumuzdan bu kâğıtların dokusunun sıradan, ucuz yazıcı kâğıdından farklı olduğunu anlayamadık. Henry'nin yaptığı testlerden biri de yalnızca kağıda dokunmak olmuş ve normalde olması gerekenden daha yumuşak olduğunu fark etmiş."

"Daha yumuşak mı? Yazıcı için üretilmiş bir kâğıt değil mi yani?"

"Aynen. Birisi çizim kâğıdını alıp yazıcıya girecek büyüklükte kesmiş. Henry bu bilgiyi kağıdın kimyasal bileşimiyle birleştirdiğinde üreticiyi bulmuş. Bu kağıdı yapan üretici iflas edeli yirmi beş yıldan fazla olmuş."

Tessa arkasına yaslandı, şok olmuştu. "*Yirmi beş yıl mı?*"

"Evet. Maalesef, bu kağıt bütün güney bölgesindeki mağazalarda stoklanmış, o yüzden bu bilgiyi kullanarak alan daraltması yapamayız. Ancak bu oldukça ilginç bir sonuca götürüyor bizi. Belki sen bu kağıda son bir kaç yılda, mektuplar gelmeye başlamadan hemen önce dokunmadın. Belki de çok önce, sen daha çocukken dokundun. Bu yüzden yakın geçmişini düşündüğünde aklına muhtemel bir şüpheli gelmiyor olabilir. Katil, sen çok küçükken tanıdığın biri olabilir."

Tessa başını iki yana salladı. "Bu pek mümkün gelmiyor bana. Parmak izlerim nasıl o kadar uzun süre o kağıtta kalabilir?"

"Ağaç reçinesi ve kömür tozu. Çok küçük miktarlarda belli olmamıştı ve biz kağıt üzerinde kimyasal testler uygulamasak gene de tespit edemezdik. Bu karışım senin izlerini ve çok bozulduğu için kullanamayıp attığımız diğer parça izleri muhafaza etmiş. Bu parça izler sana ait olabileceği gibi katile ya da başka-

larına da ait olabilir. Ancak benim programımın bir araya getirebildiği ve kullanılabilir olan tek iz senin ki oldu. Sence bunun sebebi ne?”

“Bilmiyorum. Nereye varmaya çalıştığını da anlamıyorum.”

“Diyorum ki onca yıl öncesinden kalan parça parça haldeki kullanılabilir izleri tespit edebiliyorsak bu demektir ki izleri bırakan kişi bu kağıda defalarca dokunmuş. Elindeki reçine ve kömür tozu karışımıyla yeterince dokunmuş yani ki böylece bilgisayarım tam bir parmak izi oluşturabildi. Kağıda bir kaç sefer öylesine dokunulmuş olsa kullanabileceğimiz bir parmak izi oluşturacak kadar veri toplayamazdık bilgisayarda.”

“Yani?”

“Yani oluşturduğumuz izlerin kağıda en çok dokunmuş olan kişiye ait olması ihtimali oldukça yüksek.”

Tessa elleriyle kollarını ovuşturdu. “Yani diyorsun ki bu benim resim kağıdımdı, küçük bir kızken bu kağıdı çizim için kullanmışım öyle mi?”

“Evet, bence bu son derece olası.”

Eğer Matt haklıysa davaları hızla sona doğru geliyordu. Tessa onun yanılıyor olması için dua etmeye başladı. “O kadar uzun zaman öncesinden kalan parmak izi bulunduğunu hiç duymamıştım.”

Matt, onun bu argümanını dikkate almadı. “O zaman Quantico’da aldığın o havalı eğitimde biraz eksiklik var. Kırk yıl öncesinden kalan parmak izlerinin bulunduğu belgelenmiş davalar oldu. Seninkilerin yirmi beş yıl muhafaza edilmiş olması gayet mümkün.”

“Yirmi beş yıl olduğunu varsayamayız. O kâğıt, şirket iflas etmeden önce alınıp çok sonra kullanılmış da olabilir. Sanırım belirsiz izlerin küçük bir çocuğa ait olamayacak kadar büyük

oldukları konusunda aynı fikirdeyiz, ama bunlar parça parça olduğuna göre izleri bırakanın parmaklarının büyüklüğünü anlamak da zor olacaktır.

“Ki bu da zaman aralığını ilkokuldan mektupların geldiği tarihe kadar daraltır sadece. Sakıncası yoksa kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?”

“Evet, var ama ben yine de söyleyeceğim. Otuz yaşındayım.”

“Yirmi sekizden bir gün fazla demezdim tahmin etmek zorunda kalsam”

“Ne kadar da hoşsun.”

Matt sırtıttı. “On sekiz ya da on dokuz yıllık bir zaman aralığına bakıyoruz, yani sekiz yaşından, mektupların ilk gelmeye başladığı zamana yani yirmi yedi yaşına kadar olan bir aralık bu. Çok geniş bir zaman aralığı.”

Aslında bu aralığı çoktan taramışlardı, stüdyosunda mektup üzerinde Tessa’nın izini buldukları zaman. Tessa o gün gençlik ve yetişkinlik yıllarından hatırladığı bütün arkadaşlarını ve tanıdıklarını anlatmıştı.

Çocukluğuna kadar gitmek söz konusu bile olamazdı.

Tessa, Matt’i başka bir yöne çekmeye çalıştı. “O zaman kurbanlar arasındaki bağlantıyı bulmak için dosya oluşturma işine dönüyoruz”

Matt dirseklerini masaya dayadı. “Geçmişine bakmamız gereken kişi sensin.”

Tessa kaşlarını çatıp gazozundan bir yudum daha aldı.

“Oyalıyorsun beni,” diye suçladı Matt onu. “Bana söylemediğin bir şeyler var.”

Tessa içeceğini masaya koyup bıkkınlık dolu bir nefes verdi. “Haklısın. Oyalıyorum.”

“Neden? Tekrar sorgulamam seni rahatsız mı ediyor? Söz

veriyorum mümkün olduğunca acısız olacak. Mesela üçüncü sınıftan başlayıp yukarı doğru çıkalım. Çok iş var gibi görünüyor, ama sandığından hızlı olacak, özellikle de geçen gün konuştuklarımızı tekrarlamazsak.”

“O kadar basit değil. Burada öylece oturup çocukluğumla ilgili sorularına cevap veremem.”

Matt’in kaşları kalktı. “Neden ki?”

Geçmiş taraması yaptıkları zaman FBI’dan başka kimseye anlatmadığı şeyleri ona anlatmak zorunluluğundan nefret ediyordu. Ama belli ki Matt bunun peşini bırakmayacaktı.

“Sorularına cevap veremem çünkü cevapları *bilmiyorum*. On üç yaşındayken evlat edindiler beni ve onun öncesine dair neredeyse hiç anım yok. Benim çocukluğum kocaman bir boşluktan ibaret.”

Emma ve Peter James, Savannah’nm merkezinde, tarihi bölgenin birkaç blok ilerisinde büyük malikânelerin küçük evlere dönüştürüldüğü bir orta sınıf mahallede oturuyorlardı.

Tessa, Matt’le birlikte annelerinin verandasına çıkan taş merdivenlerde ona sorgulayıcı bir bakış attı. “Beklediğin gibi değil, ha?”

“Ne beklediğimi bilmiyorum. Güzel bir yere benziyor. Karmaşık, ama gerçekçi.”

Senin gibi.

Tessa yeni bir gözle evin ön tarafını inceledi. “Hiç böyle düşünmemiştim ama sana katılıyorum.”

“Burada mı büyüdün?”

“Üniversiteye gitmeden öncesinde, bildiğim tek bir evim vardı, o da burası.”

“Hatırladığın yani.”

Tessa’nın gülümsemesi kayboldu. “Hatırladığım.”

Tessa kapıyı çalınca altmışlarının ortalarında bir adam kapıyı açtı. Boyu aşağı yukarı Tessa kadardı; Matt’dan biraz daha kısaydı, ama omuzları dimdik, kızıl saçında neredeyse hiç beyazlık yoktu. Tessa’ya sımsıkı sarılınca hafiften solmuş derin yeşil gözleri kocaman açıldı.

Baba kız birbirleriyle alçak sesle konuşturlarken Matt kenarda bekledi. Babanın kızıl saçları ve yeşil gözleri Matt’i şaşırtmıştı. Onları bir yerde birlikte görse aralarında kan bağı olduğunu düşünürdü.

Sarılmaları bittiğinde Tessa’nın babası Matt’e elini uzattı.

“Siz kızımın telefonda bahsettiği Özel Dedektif olmalısınız, Bay Buchanan.”

“Bana Matt deyin lütfen.”

Tessa’nın annesi onları girişte karşılamadı. Yandaki oturma odasında lacivert bol bir pantolon, beyaz bir bluzla beyaz bir kanepeye oturmuş sakın sakın bekliyordu. İçeri girdiklerinde ayağa kalktı, hareketleri zarif ve ölçülüydü. Bütün edep ve nezaketine rağmen kızını gördüğünde gözleri neşeye parladı. Tessa’ya sarıldığı zaman Matt, kadının gri saçlarını arkadan bağladığını fark etti. Anasına bak kızını al dedi içinden.

Matt’e de sarılması onu şaşırttı. “Bay Buchanan, lütfen bana Emma deyin. Nihayet sizinle tanıştığımıza sevindim. Tessa bize yıllar içinde sizden çok söz etti.”

“Öyle mi?” Matt annesinin başının üzerinden Tessa’ya baktı. “Size ne anlattığını bilmek isterim.”

Tessa boğazını temizledi. “Madison’ın düğününde ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatmış olabilirim.”

Annesi ona uyaran gözlerle bakarak şöyle dedi, “Böyle söy-

lemediğine eminim. Aslma bakarsanız, şey dediğini hatırlıyorum...”

“Anne,” diye araya girdi Tessa. “Zamanımız dar. Telefonda rica ettiğim fotoğraf albümlerini çıkarttınız mı?”

“Tabii ki canım. Oradalar.” Emma, Tessa’yı bir kitaplığın yanında duran üstü kapanabilen antika bir çalışma masasına götürdü.

Matt, Tessa annesinin sözünü kesmeden önce söylemek üzere olduğu şeyleri duymak için bir servet ödeyebilirdi. Bunun yerine babasının arkasından, ortada bir sehpa olan iki koltuklu bir köşeye doğru gitti. Tessa ve annesi, Matt ve babasının önündeki büyük sehpa üzerine dört büyük albüm koyup kanepeye oturdular.

Tessa kısaca ve üstü kapalı bir şekilde Matt’le birlikte bir dava üzerinde çalıştıklarını anlattı ama hiçbir ayrıntıya girmede. Açığa alındığından da bahsetmek istemedi.

“Gördüğünüz gibi,” dedi araştırmaya ilişkin kısa bir bilgi verdikten sonra, “bu mektupları yazan kişinin ben küçükken tanıdığım biri olabileceğine inanıyoruz. Fakat geçmişime dair çoğu şeyi hatırlamadığımdan, sizin bazı boşlukları doldurabileceğinizi ya da bize bir başlangıç noktası göstereceğinizi umuyoruz.”

Pete kaşlarını kaldırdı. “Daha önce hiç bakmadığın bu albümlere olan ani ilgin anlaşıldı şimdi. Ama yıllar önce senin geçmişini araştırırlarken albümleri FBI’a göstermiştim. Bunlar dosyalarında yok muymuş?”

“FBI kendi geçmişimizi araştırdıkları dosyalara bakmamıza izin vermiyor. Bunlar gizli bilgi statüsünde.”

Babasının alın çizgileri daha da derinleşti. “Ama eğer bu bilgi soruşturmaya yardımcı olacaksa, bir istisna yapamazlar mı?”

Matt, Tessa'nın açığa alındığını itiraf etmesini bekledi.

“Ehm, evet bu doğru,” dedi Tessa. “Ama eski bir geçmiş taraması dosyasını personelden bulup çıkarmak çok uzun zaman alır. Zaman kazanacağımızı düşünmüştüm.”

Tessa huzursuz olmuştu, babasının gözlerine bakamıyordu. Belli ki ailesine yalan söylemeye alışık değildi çünkü şu an berbat bir iş çıkarıyordu.

“Tatlım, başın belada falan mı senin?” diye sordu babası.

Tessa boğazını temizledi. “Tabii ki hayır. Neden sordun?”

Babasının alnı kırıştı yine. “Canım sıkın bir şey varmış da bize söylemiyormuşsun gibi hissediyorum.”

Tessa “yardım et” der gibi yalvaran gözlerle Matt'e baktı.

Matt ilk albümü çekip kapağını açtı. “Bay James, bu resimlere bakarken bana yardımcı olur musunuz? Bu insanların adını söyler misiniz bana?”

“Tabii tabii. Bana Pete de.”

“Peki, Pete.”

Pete'in alnı rahatladı ve bir süre sonra kızının hayatındaki her büyük olayı gururlu ve sevgi dolu bir babanın heyecanı ile ve el kol hareketleriyle anlatmaya başladı.

Tessa, Matt'e dudaklarıyla sessiz bir *teşekkür* gönderdi.

Matt başıyla anladığını gösteren bir hareket yapıp derhal dikkatini albümlere çevirdi. O, babasıyla konuşurken Tessa'nın albümlerden tamamen ilgisiz bir şekilde annesiyle sohbete daldığını fark etti.

Gerçekten albümlere hiç bakmamış mıydı? Göreceklerinden korkuyor muydu acaba?

Pete nihayet durup Matt'e bir fırsat verdiğinde Matt tekrar ilk sayfaya dönüp siyah beyaz bir fotoğrafa işaret etti. Fotoğrafta bir grup ergen kız iki katlı beyaz bir binanın önünde duruyorlar-

dı. Hepsi de sade tek tip bir giysi giyyordu. Ve binanın adı üstlerindeki kemerli bölüme kazınmıştı. “Jessamine Bakımevi.”

“Tessa evlatlık alındığını söyledi,” dedi Matt, “ama bir bakımevinde kaldığını bilmiyordum.”

Pete, kendileriyle ilgilenmeyen, hâlâ annesiyle derin bir sohbette olan kızına baktı. Sonra Matt’in kulağına eğildi.

“Bir bakımevinde kaldığını biliyor ama oraya dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor. Bizimle yaşamaya gelmeden önceki hayatıyla ilgili konuşmak onu hep rahatsız etmiştir, o yüzden bundan kaçınır.”

Sonra resme işaret etti. “Sağdan beşinci kız Tessa,” dedi sesini yükselterek, eğer ilgileniyorlarsa Tessa ve annesinin kendisini duymasını istiyordu. “Onu gördüğümüz anda bizim kızımız olacağını anlamıştık. O kızıl saçları ve yeşil gözleri.” Sanki Matt’in noktaları birleştirmesini ister gibi kendi kızıl saçlarına işaret etti.

Karısı Tessa’nın elini tuttu. Matt, Tessa’nın kendisine bakışından, onun görüldüğü gibi babasının konuşmalarına kulaklarını tıkamadığını anladı.

“Onu istememizin tek nedeni kocama benzemesi değildi,” dedi Tessa’nın annesi. “Bize asıl dokunan şey üzgün gözlerindeki bakışlarıydı. Aslında daha küçük bir çocuk almaya niyetleniyorduk, ama onun içinde bizimle konuşan bir şey vardı. Aynı gün evlatlık başvurusu yaptık, birkaç hafta sonra da eve getirdik.”

Matt bilgisayar tabletini çıkarıp resmin sağ köşesindeki tarih ve bakımevinin adı dâhil çabucak bir kaç not girdi.

“Bakımevi burada, Georgia’da mı?”

“Hayır, Greenville yakınlarında, Güney Carolina’daydı.”

Güney Carolina. Son iki kurbanın öldürüldüğü yer. Bu düşünce Matt’in tüylerini diken diken etti. Katil bu cinayetlerle bir

mesaj mı gönderiyordu acaba? Tessa'ya sıra sende mi demek istiyordu? Katilin, Tessa'nın geçmişini hatırlamadığını, mektuplardaki önemli şeylerden bihaber olduğunu bilmesine imkan yoktu. Ya katil baştan beri Tessa'nın onu hatırladığını varsayıyorsa. Sırasıyla gelen her mektubun anlatması gereken bir şey mi vardı?

“Tessa, Jessamine Bakımevi ile ilgili ne hatırlıyorsun?” diye sordu Matt.

Tessa başını iki yana salladı. “Pek fazla bir şey hatırlamıyorum. Yalnızca hayal meyal bir şeyler. Yurt tipi odaları olan beyaz bir ev. Beyaz üniformalar. Her şey o kadar... Bulanık ki.” Ellerini birleştirerek büktü.

“Oraya nasıl gittin peki?”

“Ha-hatırlamıyorum. Babam benden daha fazla biliyor.” Ayağa kalktı, üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. “Anne, içecek bir şeyler var mı?”

“Tabii ki tatlım.” Annesi kalkıp Tessa'nın omzuna dokundu. “Ne kadar kabayım. Geldiğiniz anda bir şeyler ikram etmeliydim. Hadi bir çay yapalım.”

Pete başını iki yana sallayıp ikinci albümü açtı. “Sana dedim, Tessa geçmişiyile ilgili konuşmaktan hoşlanmaz. Hiçbir zaman hoşlanmadı. Birçok şey hatırlıyor ama itiraf etmiyor ve hatırladığı şeyler... Konuşulamayacak kadar... Rahatsız edici. Onu ilk aldığımız zaman bir terapistle götürdük, ama yararından çok zararı oldu, o yüzden biz de bıraktık.”

“Yararından çok zararı mı?”

“Terapistle gittikçe daha da huzursuz ve öfkeli oldu. Seansları kesmeyi öneren de terapist oldu zaten. Yapabileceğimiz en iyi şey geçmişiyi geçmişte bırakmaktı. Ondan sonra çok daha mutlu bir çocuk oldu. Tessa sana o grup bakımevine nakledildikten sonra bir yıl boyunca hiç konuşmadığını söyledi mi?”

“Hayır, efendim. Söylemedi. Nereden nakil gelmiş?”

“Başka bir grup bakımevi ama adını hatırlayamıyorum. Aşağı yukarı yedi yaşındaydı. Biyolojik ailesine ne olduğunu kimse bilmiyor. Asıl soyadını bile bilmiyoruz.”

“Bu nasıl olur?”

“Bakımevinin yöneticisi Tessa’nın ve başka bazı çocukların kayıtlarının eski evden yeni eve nakledilirken kaybolduğunu söyledi.”

Matt böyle bir şeyin olabileceğine inanmamıştı. Bu hikâyede başka bir şeyler daha olmalıydı.

Tessa ve annesi ellerinde ikişer bardak buzlu çayla içeri girdiler. Matt bir teşekkür mırıldanarak Tessa’nın elindeki bardaklardan birini aldı.

O notlarını alırken Pete de albümlerin geri kalanını anlattı. Fakat ne yazık ki Tessa’nın bulunduğu bakımevinin adından başka öğrendiği hiçbir şeyin yararlı olacağını düşünmüyordu. Görünüşe göre Tessa’nın hiçbir zaman pek fazla bir arkadaşı olmamıştı, o yüzden tanıdığı insanların listesi pek uzun sayılmazdı.

Yarım saat sonra, Pete son albümü de kapadı. “Bunları yanında götürmek istersen, alabilirsin.”

“Geri getirmek şartıyla tabii,” diye ekledi Emma.

“Tabii ki efendim. Evet, bunları götürüp bir kere daha bakmak isterim.”

Tessa bardağını koydu. Matt mesajı aldı ve ayağa kalkıp Pete’in elini sıktı.

“Yardımlarınız için teşekkür ederim. İkinize de. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

“Albümleri taşıman için bir torba getireyim.” Pete, Matt’i kapıya doğru geçirirken Emma mutfığa gitti.

Pete tekrar Matt'in kulağına eğildi. "Bana karşı dürüst ol delikanlı." Sesi bir fısıltıdan yüksek çıkmıyordu "Kızım tehlikede mi?"

"Ben tamamen güvendedeyim."

İkisi de döndü, Tessa oturma odasının kapısında durmuş onlara bakıyordu. Anlaşılan ikisinin de fark ettiğinden daha fazla dikkatini vermişti konuştuklarına.

Annesi hızlı adımlarla yetişti arkalarından ve Matt albümlerin olduğu torbayı onun elinden aldı.

Tessa hem annesine hem babasına, araştırmalarındaki muhtemel her ipucunu değerlendirdiklerini anlatan standart bir FBI repliği sundu. Onlara, geçmişine dair herhangi bir bağlantının yalnızca teorik bir durum olduğunu ve dava için yararlı bir şey çıkarmasının oldukça zayıf olduğunu anlattı. Tehlikede olmadığı konusunda ısrar etti.

Matt ona karşı çıkmamak için dişlerini sıktı. Tessa tehlikede miydi? Aynen öyle. Bir seri kundakçı Tessa'nın çalıştığı FBI ofisine cinayetleriyle övündüğü mektuplar göndermişti. Bir de notlarda onun parmak izlerinin çıkması katilin onu tanıdığını ayan beyan ortaya koyuyordu. Bu iki gerçek bir araya geldiğinde katilin özellikle Tessa'yı hedeflediği ihtimali oldukça yüksekti. Neden bunu anne babasından saklıyordu ki?

Belki de onun anne babasıyla olan ilişkisi, kendisinin babası ve kardeşleriyle olan ilişkisinden çok farklıydı. Buchanan ailesinde sırlara yer yoktu. Emniyet görevlilerinin eksik olmadığı, babasının üstünde çalıştığı davalarla ilgili oturup beyin fırtınası seansları yaptıkları bir evde büyümüşü.

Matt büyüyüp bir yetişkin olduğunda dışarıdaki "gerçek" dünyanın tehlikelerinin gayet farkındaydı ki muhtemelen onun özel dedektif olma kararını vermesini sağlayan da buydu. Gerçekleri babasından saklamayı asla aklına bile getirmezdi, ama

Tessa açık seçik ortada olan bir gerçeği inkâr ederek anne ve babasının endişelenmesini engellemeye çalışıyordu. Onun bu yaklaşımını tasvip etmese de bu onun seçimiymi ve aksini iddia etmek Matt'e düşmezdi.

Hoşça kal deyip dışarı çıktılar ama Matt üst basamakta durakladı, aklına bir şey gelmişti.

"Pete, Emma, eğer Tessa geçmişi ile ilgili bir şey hatırlamıyorsa ve kayıtları kaybolduysa, onu evlat edindiğinizde yaşını nereden biliyordunuz?"

"Bilekliğinden," diye gülümsedi Emma, Tessa'ya dönerek. "Hatırlıyor musun, bitanem. Taktığın küçük pembe bilekliği? Yönetici, Emma geldiğinde bileğinde olduğunu ve hiç çıkarmadığını söyledi. Bir dakika, gidip getireyim." Emma içeri doğru gözden kayboldu. Geri gelince Tessa'nın eline bir şey tutuşturdu.

Tessa avucunu Matt'e uzattı. Avucunun ortasında süpermarketten alman malzemelerle bir çocuğun bir araya getireceği türden küçük, ucuz bir bileklik duruyordu. Üstünde Tessa'nın adının ve doğum gününün bulunduğu, pembe plastik tellerle örülmüş, beyaz küplerden oluşan bir bileklikti bu.

"Bunu unutmuştum." Tessa'nın dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Bilekliği kaldırıp daha yakından inceledi. Bir anda nefesi kesildi, gözleri büyüdü. Hatırasını parmaklarının arasına alıp avucunu sıktı.

"Anne, bu bende kalabilir mi?"

"Tabii ki, o zaten senin."

Tessa tekrar hoşça kalın dedi ve sonra Matt'le birlikte arabaya atladılar. Köşeyi dönüp ailesinin görüş alanından çıktıkları anda Matt kenara çekip motoru durdurdu.

"Orada ödünü patlatanın ne olduğunu söyleyecek misin bana?"

Tessa avucunu açtı.

Matt, bilekliği alıp Tessa'nın evinin önünde yaptığı gibi yakından inceledi. O zaman onun gördüğü şeyi gördü. Son küpün üzerinde silinmiş ama hâlâ görülebilecek kadar net bir şey vardı; katilin mektupların altına imza niyetine çizdiği küçük bir süs şekli.

Cesedi kamyonetinin arka bölümüne tıktırıp kapağı kapattı. Yer seçimi mükemmeldi. Sitenin arka tarafında bakım kulübesinin arkasında tek görgü tanığı, ağaçlığın kenarındaki çam ağaçlarının dallarında oturan bir çift sincaptı.

Cinayet acınacak derecede kolay olmuştu. Bir levye indirmeyle adam yere yığılmış, gözleri yuvalarında dönüvermişti. Ne kavga dövüş, ne zorluk ne eğlence.

Cebindeki kibritleri yokladı. Asıl istediği yakmanın vereceği hazdı. Fakat planı bu değildi. Bu cinayet yalnızca amaca giden yolda bir araçtı ve yangın çıkararak dikkat çekmeyi göze alamazdı.

Henüz değil.

Sağ göğüs cebinin üzerine işlenmiş bir "Earl" ismi olan ten rengi bakım üniformasını eliyle düzeltti. Earl. Bu isim hoşuna gitmişti. Tıpkı onun gibi, büyük ve güçlü. Eğer zamanı olsa bu ismi kendisi için kullanmayı seçebilirdi. Ama şu anda elinde olmayan tek şey zamandı.

Gerçek Earl'ün taşıdığı anahtarları alıp park yerine yöneldi. Vardığında öylesine etrafına bakındı.

Günün ortasıydı. Sitedeki insanların çoğu işteydi. Yine hiç şahit yoktu. Kusursuz.

Master anahtarı kilide sokup yirmi bir no'lu daireye girdi.

Tek odalı küçücük bir daireydi. Kırmızı bir kanepede, bir TV, bir kitaplık. Sağ tarafında iki sandalye olan yuvarlak bir masa ve arkasında bir mutfak. Yatak odası tam karşısındaki koridorun sonunda olmalıydı.

Bu kadar sade bir yaşantısı olmasına şaşırdı. Belki de FBI onun tahmin ettiği kadar iyi maaş vermiyordu.

Parmaklarıyla pantolonunun cebindeki kibrit kutusuna tekrar dokundu, başparmağıyla kutunun kenarındaki magnezyum şeridini uzun uzun ve yavaş yavaş okşadı. Diğer elini de kanepenin kırmızı derin kumaşının üzerinde gezdirdi ve kumaşın yumuşak dokusunun, elindeki yara izlerini okşayışının tadını çıkardı. Zemin dev kibritler gibi yan yana dizilmiş koyu renk cilalı parke-lerden oluşuyordu, bir kıvılcımla hayat verilmeyi bekler gibiydiler.

Sırtından bir ürperti geçti ve bu sefer daha hızlı bir şekilde kibrit kutusunu tekrar okşadı. Hayır, hayır, daha erken. Derin bir nefes çekti. Bu kız için planları vardı. O, ona gelmediğine göre, onu eve kendisi götürecekti. Her şey hazırdı, onu bekliyordu. İş bittiğinde, hayatını bağışlaması için yalvaracaktı.

Bunun ona faydası olacağından değildi tabii.

Tessa, Matt'in ağır albümleri içeri taşıyabilmesi için daire-
sinin kapısını tuttu.

"Onları masaya koyabilirsin. Botanist teorisi üzerinde çalışmak için laboratuara gitmeden önce buraya uğradığın için teşekkürler. Bu eski resimleri o cehennem gibi arabanın içinde bırakmak istemedim. Bunlara bir şey olursa annem beni öldürür. Gidip bir parça diş ipi alayım."

“Diş ipi mi?”

“Kopyalamak istediğin fotoğrafların arkasından çekmek için. Eski, yapışmış resimleri yırtmadan albümden çıkarmak için daha iyi bir yol biliyorsan başka tabii.”

Matt albümleri masaya bıraktı. “Diş ipi olsun o halde.”

Normalde Tessa yürüyüp giderken kalçalarının sallanışını büyük bir zevkle izlerdi, ama şu an yüzünün ne kadar soluk olduğundan başka bir şey dikkatini çekmiyordu. O küçük süs şeklini bilekliğinde görmek onu fena halde sarsmıştı, ama hâlâ hiçbir şey hatırlamadığı ve iyi olduğu konusunda ısrarlıydı.

Banyoya doğru gözden kayboldu ve hemen elinde bir diş ipiyle geri geldi. Bunu Matt’e uzattıktan sonra mutfağa gitti.

“Bira? Şarap?”

Matt saatine bir göz attı. Öğleni biraz geçiyordu. “Hayır teşekkürler. Çıkınca belki seni eski usul güzel bir öğlen yemeği için Paula Deen’e götürebilirim.”

Tessa güldü ve bir bira açtı. “İçeri girerken bol şans sana. Yoksa bu sabah benimle cafede buluşmadan önce sıraya girip turistlerle kavga ederek ismini listeye mi yazdırdın?”

Matt parmaklarını üst üste koyup havaya kaldırdı. “Paula ile aram iyidir, bizi içeri alır.”

“Tabii canım. Yemezler. Ayrıca daha yeni kahvaltı ettik. Ne o yoksa gene sarhoş olurum diye mi korkuyorsun?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Ama aklından geçiyor.”

Matt omuz silkti ve Tessa’nın bakımevinin önünde çekildiği resmin arkasına diş ipini geçirdi.

“Tamam. Sen kazandın.” Tessa birayı lavaboya döküp kutusunu çöpe attı.

Matt resmi albümden çıkardı. “İp işe yaradı.”

“Bir tek bu resmi mi istiyordun?”

“Şu anda alakalı görünen tek resim bu. Buradayken ihtiyacın olan başka bir şey var mı?”

“Hayır, ben...” Telefonu çalınca elini çantasına daldırdı. Ekranı bakınca gözleri büyüdü. “Casey, merhaba.” Elini kaldırıp Matt’e döneceğini işaret etti ve konuşmak için mutfığa gitti.

Matt albümleri oturma odasındaki kitaplığa koymaya karar verdi. Bu onları koymak için en doğru yer gibi geldi o an. Tessa istemezse sonra yerlerini değiştirirdi.

Bir kaç dakika sonra Tessa, çantası omzunda anahtarları elinde mutfaktan çıktı.

“Kısa bir görüşme oldu. Bir şey mi var?” diye sordu Matt.

“Öyle de diyebilirsin. Biz çıktıktan hemen sonra babam Casey’i aramış. Güvenliğimden duyduğu endişeyi dile getirmiş. Şimdi Casey öylece oturup durmadığımı biliyor. Sabah beni ofisinde görmek istiyor.”

“Ona bileklikten bahsettin mi?”

“Bahsettim. Sanırım telefonda işime son vermemesinin tek sebebi bu.”

Tessa’nın yüzündeki keyifsiz görüntü Matt’in yine suçluluk duygusuna kapılmasına neden oldu. Ona sarılsa ne tepki vereceğinden emin değildi ama bu riske değeceğine karar verdi. Bu kadar kendini kaybolmuş gibi hissetmesini görmeye dayanamıyordu.

Kollarını ona dolayıp göğsüne çekti. Tessa önce bir gerildi, ama sonra kendini bıraktı. Birbirlerine sarılarak bir kaç dakika öylece durdular.

Tessa geri çekildiğinde ayak uçlarına kalkıp Matt’i yanağından öptü.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı.”

Matt hafifçe onun yanağını okşadı. Onu öpmek istiyordu. Hatta çok daha fazlasını yapmak istiyordu, ama Tessa hazır değildi ve hiçbir zaman da hazır olamayabilirdi. Elini indirdi.

“Önden buyur.” Matt kapıyı tuttu ve birlikte dışarı çıktılar.

Anahtar kilidin içinde döndüğünde, eve girdiklerinden beri ilk derin nefesini çekti. Evet, artık evden çıkmışlardı. Katlanan kapıları iterek açtı ve çamaşır odasından çıkıp koridora geçti. Çok yakınına gelmişti, yalnızca bir metre vardı aralarında. Banyoda katlanan kapıların arasından onu görmüştü. İçerdeki adamı yanında getirmemiş olsaydı çıkıp onu yakalayabilirdi.

Öte yandan belinden sarkan kılıftaki silahı da görmüştü.

Böyle bir işte çalıştığı için silahı olmasını beklemeliydi aslında ama şu ana kadar bu konuda endişelenmesi gerektiği hiç aklına gelmemişti ve birlikte çalıştığı bir ortağı vardı ki muhtemelen onun da silahı vardı. Tereddüt etmesi iyi olmuştu. Planını tekrar gözden geçirmeliydi. Silahlı bir çatışmadan galip çıkmazdı. Sahip olduğu tek silah, evdeki av tüfeğiydi.

Bir nefes daha çekip öksürmeye başladı, göğsünü yakan derin, kuru bir öksürüktü bu. Alelacele banyoya koştu ve öksürük kötüleştikçe o da lavabonun üstüne eğildi durdu. Acı dolu öksürükler bedenini kavuruyordu. Metalik kan tadı ağzını doldurdu birden. Kısa kısa nefesler almaya çalışarak göğsündeki baskıyı rahatlattı. Bir tane daha, bir tane daha. Nihayet öksürük durdu.

Ağzını duruladı ve ellerindeki ve lavabodaki kanı yıkadı. Göğsü cayır cayır yanıyordu. Ne kadar küçük nefesler alsa da bıçak gibi keskin bir acı ciğerlerini parçalıyordu. Pek fazla zama-

nı yoktu. O'na geri gelmesi için, planını gerçekleştirmek için üç yıl vermişti, ama zaman daralıyordu ve şimdi bir ortağı olduğunu bildiğinden onu güç kullanarak kaldırmanın çok riskli olduğunu anladı. Kızın kendi kendine eve dönmesi için teşvik edilmesi gerekiyordu. Eve dönmesi için gerçekten çok iyi bir neden gerekiyordu.

Ve işte ona vereceği şey tam da buydu; iyi bir neden.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Beşinci Gün

Bir sonraki sabah Tessa, FBI binasının ikinci katındaki ana odaya girdiği anda durdu, şaşırmişti. Çalışanların kutu gibi bölümlere ayrılmış masaları genelde bilgisayar klavyelerinden gelen sesler ve telefonda konuşanların çıkardığı uğultu dışında sessiz olurdu. Ancak bugün bu uğultu bir gürlemeye dönmüş ve oda insanlarla dolup taşmıştı. İki toplantı odasının tam dışında tavana televizyonlar asılmış, her birinde, ekranların altında alt-yazıların geçtiği farklı bir yirmi dört saat haber kanalı dönüyordu.

Tanımadığı bir sürü insan ucuz katlanan sandalyelerde oturuyorlardı. Neredeyse boş olan her noktaya bir sandalye konulmuştu. Charleston'daki Polis Merkezi'ndeki kaosu iki katı şu anda bu katta yaşıyorlardı.

"Tessa."

Tessa, odanın diğer ucunda, adının seslenildiği yöne doğru kafasını kaldırdı. Amiri ona katılmasını işaret ediyordu.

Çantasını havaya kaldırıp masasına doğru işaret ederek önce çantasını bırakması gerektiğini anlatmaya çalıştı. Amiri başıyla onaylayıp ana toplantı odasına girdi.

“Affedersiniz, pardon, pardon,” Tessa, insan labirentini yara yara ilerledi.

Bir kahve iyi giderdi şimdi diye düşündü, özellikle sabahın yedi buçuğunda. Normalde çantasını kilitlediği gibi Casey’nin odasının hemen dışındaki kahve bölümünde alırdı soluğu. Ama bugün olmazdı. Hâlâ bir işi olup olmadığını öğrenene kadar aklına kahve falan getiremezdi. Ofise ziyaretçi rozetiyle girmek bir daha yaşamak istemediği bir deneyimdi.

Masasına doğru giderken üç defa ajan arkadaşları tarafından durduruldu. Onlara selam verdikten sonra nihayet masasına vardığında sandalyesine çöktü. Şu anda gerçekten bir kahveye ihtiyacı vardı.

Çantasını bir kenara koydu ve tam çıkıyordu ki onu gördü, mavi bir kurdele ile süslenmiş bir şekilde masanın ortasında öylece duruyordu. Bir emzik.

Kahretsın.

Carter. Bu kesin Özel Ajan Carter’ın işiydi. Güney Carolina ofisinde Matt’in onu düşmekten kurtarışını ve saçını düzeltişini görmüştü. Matt ile ikisi hakkındaki şüphelerini herkese söylemiş olmalıydı. Emzik, bir gün masasında görmekten korktuğu doldurulmuş pumaya benzemiyordu.

Bu çok, çok daha kötüydü.

Emziği cebine atıp masasını diğer masalardan ayıran kısa ahşap duvarın üstünden etrafı kolaçan etti. Kimse onu izliyor, tepkisini merak ediyor gibi görünmüyordu. Fakat Carter’ın yaptığı şeyi kesin biliyorlardı. Böyle küçük ofislerde dedikodu hızla yayılırdı. Yakında ne sübyancılığı kalırdı ne dava peşinde koşarken Matt’le düşüp kalktığı.

Çaktırmadan asansöre kadar gidebilseydi, kaçıp giderdi ama Casey onu görmüştü. Artık olacaklara göğüs germekten

başka yapabileceği bir şey yoktu. Omuzlarını dikip elinden geldiğince her şey normalmiş gibi yaptı.

Toplantı odasına girdiğinde, Casey ona el salladı ve yanına oturmasını işaret etti. Tessa çok gergin olduğundan, Casey'nin teklifini reddedip ayakta kaldı. Odada, etrafında bir araya gelmiş arı gibi çalışan beyaz tahtaya bir şeyler çizen bir sürü ajan vardı.

“Buchanan ofisimde. Onu birkaç saat önce arama programındaki parametreleri genişletmesi için çağırdım. Sözleşmesinin bitmesine bir kaç gün daha olduğundan verdiğimiz paranın karşılığını alalım değil mi? Ayrıca mektuplarla eşleştirebileceğimiz daha çok maktul arıyoruz.”

Tessa, Casey ile konuştuğundan sonra Matt'le buluşacaktı, o yüzden bu durum ona da yaramıştı.

“Güzel. Sana, bütün kurbanların henüz ölmediğine dair bulduğumuz teoriden bahsetti mi? Yani katilin mektupları, öldürmeden önce gönderdiğine dair.”

“Bahsetti evet, olayın bu tarafını da araştırıyoruz şimdi, ama alanı, potansiyel kurbanları bulabilecek kadar daraltmak çok zor. Bunu söylemeyi hiç istemiyorum ama ölmüş olan kurbanları mektuplarla eşleştirmek daha kolay.”

Tessa başıyla onayladı, Casey maalesef haklıydı. Parmağıyla geçici rozetini tıklattı. “Yapmamı istediğin bir şey mi vardı?”

“Evet, seni bu göreve tekrar atıyorum ama heyecanlanmadan önce söyleyeyim, bu bir deneme süreci. Yok ettiğiniz delilin yarattığı zararı biraz olsun kontrol altına aldım. Dosyana bir kınama cezası ekliyorum, bu da demektir ki uzun bir süre terfi alamayacaksın. Yakanı bu kadar kolay bırakmamın tek sebebi FBI'a verdiğin sekiz yıllık örnek hizmetler ve bu davayı çözmüş olmandır. Hepimiz aksini söylerken içgüdülerin ortalıkta dolaşan bir seri katil olduğunu söyledi, bunu göz ardı edemem. Bir

ajanı ideal bir ajan yapan şey bu tür içgüdülerdir işte. Ama bir kere daha kuralları çiğnersen rozetine temelli el koyarım. Anladın mı?”

Tessa çocuk gibi havaya zıplamak istedi o an, o kadar ki bacakları titremeye başladı, ama zor da olsa duruşunu bozmayayı ve kendini aptal durumuna düşürmemeyi de başardı.

“Evet efendim. Anladım. Gerçekten minnettarım. Lâayık olmaya çalışacağım.”

“Mümkün olduğunca.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Tessa.

“Matt’le başladığınız araştırma sürecine devam etmenizi istiyorum.”

Tessa’nın heyecanı bir anda siliniverdi. “Geçmişimi mi araştıralım yani? Saygısızlık etmek istemem ama bunu başka biri yapamaz mı? Görev timiyle birlikte çalışsam daha yararlı olurum. Olay yeri incelemesi yapar, şüphelilerle konuş...”

“Her olay yerini birçok yönden inceleyen dünya kadar ajan var. Senden ve Matt’ten istediğim geçmişinden, katil olabilecek kişileri bulup çıkarmak.” Casey, Tessa’ya doğru eğildi. “Şu kağıt üzerinde çıkan parmak izi olayına pek inanmamıştım, ama bilekliği duyunca Matt’le ikinizin doğru iz üzerinde olabileceğinize inanıyorum. Ancak geçmişine neden bakmamız gerektiğini millete açıklamadan bu iş için başkasını görevlendiremem, sonuçta delil kararttınız. İkilemimi anlıyorsun değil mi?”

Tessa yutkundu, hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. “Evet, efendim. Anlıyorum. Sizi böyle zor bir duruma soktuğum için özür dilerim.”

“Durum tahmin ettiğinden daha karışık. Davanın ana seyri içerisinde çalışmana izin veremem. Elimize bir şüpheli geçtiğinde, sanık avukatları delilleri kararttığınızı anlar anlamaz üstü-

ne çullanıp seni delillerle oynamakla suçlarlar. Bu dava üzerinde çalışabilmenin tek yolu gölgede kalıp geçmişini araştırmak ve bana bir şüpheli listesi çıkarmaktır.” İşaret parmağını Tessa’ya doğrulttu. “O mektupların arkasındaki kişiyi bulduğunu fark ettiğin an, beni ara. Anlaşıldı mı?”

Tessa parmaklarını avuç içlerine gömdü. “Seçim şansım var mı?”

Casey’nin çenesi gerildi. “İşini kaybetmek istemiyorsan yok.” Tessa’nın rozetini çıkarıp masaya koydu. “Sana tam olarak emrettiğim şeyi yapmanı istiyorum, başka bir şeyi değil.” Tessa’yı orada bırakıp dışarıdaki ajanlara katıldı.

Tessa birkaç dakika öylece dikildi kaldı. Etrafında on yılın en büyük davası yürütülüyor ve o, daha düşük derecede bir memurmuş gibi soy ağacının peşine düşmeye mecbur bırakılıyordu ve tüm bunlar verdiği aptal bir karar yüzündendi, Matt Buchanan’a güvenip o mektubu yok etmesine izin verdiği için. Eğer bunu yapmamış olsaydı, herkes davanın ana soruşturmasında aktif bir görev üstlenirken o burada bir seyirci gibi dikilip durmak zorunda kalmayacaktı.

Matt yüzünden amirinin ve arkadaşlarının saygısını yitirmişti. Bu Matt’in suçuydu, sonuna kadar, şimdi onu nerede bulacağını biliyordu.

Rozetini kaptığı gibi toplantı odasından çıktı.

Matt parmaklarıyla telefonunu sıkıyordu. “Havuzun orada olmadığına emin misiniz? Hayır. Tamam, tamam. Hayır. Peki yaa...”

Casey’nin kapısı kırılırcasına açıldı. Matt kafasını kaldırıp

kapıda duran Tessa'ya baktı. Alev gibi yanan gözlerini görünce kendini savaşa hazırlaması gerektiğini anladı.

İç çekti. "Austin, aramaya devam et. Bulduğun zaman ara beni." Telefonu kapattı. "Günaydın, Tessa."

Tessa kapıyı gerektiğinden daha hızlı kapattıktan sonra Matt'e bir şey fırlattı ve masaya kadar ağır ağır yürüdü.

Matt onun attığı şeyi havada yakaladı. Bir emzik. Tek kaşını kaldırdı. "Eğer bu benden bir bebek istediğini söyleme biçiminse, birbirimizi o kadar iyi tanıdığımızdan emin değilim."

Tessa'nın gözleri kısıldı. "*Bu* ajanlardan birinin masama koyduğu şey, *bu* sübyancı olduğumu, seninle yattığımı düşündüklerini gösterme biçimleri."

Matt emziği masaya attı ve ellerini başının arkasında bağladı. "Ama biz yatmıyoruz."

"Aynen! Ama sen Charleston'daki ofiste ben düşerken o kadar endişeli görünmek zorundaydın değil mi. Ajan arkadaşlardan biri yüzümdeki saçı çektiğini de gördü."

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, seni korkunç bir düşüşten kurtarmıştım. Sağlığından endişe edip iyi olup olmadığını sormak yanlış mı?"

"Evet!" Kaşlarını çattı. "Yani, hayır. Yani..."

Tessa ellerini havada sallamaya başladı. "Mesele bu değil. Sen ve ben *asla* bir çift olmayacağız. Aramızda olduğunu düşündüğün her ne ise, unutman gerek. Benim için çok gençsin. Bir gün ofise gelip masamda bir düzine peluş puma bulmak istemiyorum. Meslektaşlarımdan bana saygı duyması için çok çalıştım, şimdi bunu kaybetmek istemiyorum üstelik de bir, bir... Şey yüzünden..."

"Bir erkek yüzünden mi?" diye yardımcı oldu Matt.

"Evet!"

Matt kalkıp yavaş yavaş masanın etrafını döndü, Tessa duvara yaslanana kadar kasten üstüne gitti.

“Ne yapıyorsun?” diye sert bir şekilde sordu Tessa. “Neden gülüyorsun?”

“Çünkü gelişme kaydediyorum. Artık bana çocuk demiyorsun. Bu bir gelişme.” Ellerini Tessa’nın iki yanından duvara dayadı. “Sırf bunun için mi geldin buraya? Bir erkek olduğum için mi, senden hoşlandığım, seni önemsemişim için mi?”

“Ne diyor... Hayır, hayır. Söylediğim şey bu değil. Her şeyi birbirine karıştırıyorsun. Bunun durması gerektiğini söylüyorum.”

Matt dudakları neredeyse onun dudaklarına değene kadar eğildi. “Seni Güney Carolina’da öptüğüm zamanı hatırlıyor musun? Kollarımdayken ne kadar iyi hissettiğini hatırlıyor musun?”

Tessa’nın bakışları Matt’in dudaklarına kaydı. Nefesleri iyice birbirine karışmaya başladı. “Özel bir şey değildi. Sadece bir öpücüktü.” Kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

Matt bir adım daha yaklaştı, şimdi artık Tessa’dan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. “Gerçekten neden bu kadar öfkeliisin? Benim seni istediğim kadar sen de beni istediğin için mi? Seni tekrar öpmek istediğim için mi? Seni kızdıran bu mu?”

“Hayır. Evet.” Tessa gözlerini kapadı. “Bu imkansız.”

Matt onun çenesini kaldırdı.

Tessa gözlerini açtı.

“Sen isteyene kadar seni öpmeyeceğim,” diye fısıldadı. “Hadi iste.”

Tessa dudaklarını yaladı. Parmakları Matt’in gömleğini yakaladı ve onu kendine çekti. Kendini yukarı doğru çekti ama Matt dudakları değemeyecek kadar bir mesafe geriledi.

“İste hadi,” diye fısıldadı. “Pişmanlık yok. Bu senin seçimin.”

Matt bu sözleri söyler söylemez, Tessa kaskatı kesildi ve yeşil gözlerindeki tutku kayboldu gitti. Onun yerine, gözlerinin derinliklerine, az sonra çarpmaya hazırlanan bir öfke yıldırımını belirdi.

“Benden uzak dur.” Ellerini Matt’ın göğsüne koyup itti.

Cüssesine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü, Matt’i bir adım geriletti.

Matt, Tessa’nın ihtiyacı olan mesafeye, bir adım daha geriye çekildi. Kendisinin de ihtiyacı vardı bu mesafeye, çünkü onu o kadar istiyordu ki kanı neredeyse ateşe dönmüştü. Hâlâ onu bu kadar öfkeliendirecek ne demişti bilmiyordu, ama öğreneceğine emindi.

Tessa ona pis pis bakıyordu şimdi. “Benim seçimim mi? Bütün bunlar başlarken de böyle söylemiştin. O mektubu çaldın, sonra da bir seçim yapmam gerektiğini söyleyerek benim üstüme yıktın. Kandırdın beni.” Ellerini havada sert ve hızlı bir şekilde hareket ettirip duruyordu. “Bu bir felaket. Casey soyağacımı bulmamı, seninle birlikte geçmişimi araştırmamı istiyor. Görev time katılmamı söz konusu bile etmedi. Beni tekrar atadı ama deneme sürecindeymişim. Yapmama izin verdiği tek şey *sana* bakıcılık yapmak.”

Matt gerildi, bağırmadan konuşabilmek için tam bir dakika bekledi. Sonra Tessa’nın gözlerindeki öfke dinene kadar, bakışlarını Matt’ten ayırıp ceketinin kol ağzıyla oynamaya başlayana kadar bir dakika daha bekledi. Şimdi o konuşmaya, Tessa ise dinlemeye hazırды.

“Her şeyden önce,” dedi Matt. “Merak ediyorsan söyleyeyim, sen buraya bir hışım daldığında telefonda konuştuğum kişi kardeşim Austin’di. Benim eve gitmiş ama Ginger’ı bulamamış,

köpek kayıp. İkincisi, söylediğin her şeyi bir anlayalım bakalım. Benden hoşlanıyorsun ama başkalarının ne düşüneceğine taktığın için benimle ilgilenmek istemiyorsun. Üçüncüsü, ben sana ne olacağını anlattığım ve mektubu geri götürüp götürme kararını sana bıraktığım halde, laboratuarda mektubu yok ettiğim için beni suçluyorsun. Sonuncusu ise senden bir kaç yaş genç olduğum ama ikimizin de yaşına bakmadan bir kadının güzelliği ve zekâsını takdir edebilecek kadar zeki olduğum için, meslektaşların sana salak bir şaka yaptı diye beni suçluyorsun. Doğru mu anlamışım?”

Tessa'nın yüzünde hafif bir pembelik belirdi. “Ehm. Evet.” Sesi keskin bir fısıltı şeklinde çıktı. “Doğru anlamışsın.”

“O zaman canım, sen ikiyüzlünün ve kendini beğenmişin tekisin.”

Bilgisayarını Casey'nin masasından topladı ve ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Ama açmadan önce durdu ve dönüp Tessa'ya baktı.

“Birlikte çalıştığın adamların, sen onlardan biri *olmadığın* için değil, *olduğun* için sana şaka yaptıkları hiç aklına geldi mi? Canını yakmak istemedikleri? Bu yüzden buna şaka deniyor zaten.”

Dışarı çıkıp kapıyı sert bir şekilde kapadı.

Tessa, ne düşüneceğini, ne diyeceğini bilemez bir halde kararsız bir şekilde dikildi durdu bir süre. Her şey fena halde birbirine girmişti. Matt haklı mıydı yoksa? Çalışma arkadaşları “onlardan biri olmadığı” için değil de sırf eğlence olsun diye mi takılıyorlardı ona? Matt'in yaşına taktığı için kendini beğenmi-

şin teki miydi? En kötüsü de mektubu yok ettiği için onu suçlaması iki yüzlü olduğunu mu gösteriyordu?

Mektup konusunda haklıydı. Mektubu FBI'a geri götürmesi için ona her türlü fırsatı vermişti. Ama o testlerin sonuçlarını öğrenmeyi kendisi de en az Matt kadar istemişti. Kendi kaderini kendisi seçmişken bunu ona karşı kullanmak, kendisini kandırmakla suçlamak pek adil değildi.

Duvara dayandı. Matt haklıydı. Adama en azından bir özür borçluydu. Acele ederse, belki de binadan çıkmadan yakalayabilirdi onu. Kapıya doğru koştu ve bir kasırganın içine girdi.

İnsanlar etrafta koşturuyor, telefonda konuşuyor ve heyecanla el hareketleri yapıyorlardı. Kağıtlar yerlere saçılmış, ajanlar emirler yağdırıp toplantı odalarına koşturup duruyorlardı.

Elinde kağıt tomarı olmayan arkadaşlarından birini çevirdi.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Duymadın mı? Bir mektup daha geldi. Ama bu postadan değil. Kızı aldığı evde bulundu.”

“Ne?” Adam tam koşup gidecekken koluna yapıştı. “Ne kızı? Ne mektubu?”

Ajan kolunu Tessa'dan kurtarıp ana toplantı odasına koşturmadan önce zımbalı kağıt destelerinden birini onun eline tutuşturdu.

Tessa elindeki kağıtlara baktı. Üstteki sayfada tanıdık “Küller, küller” satırı ve bilekliğindeki süs şekline benzeyen şekille birlikte Tonya Garrett adı yazılıydı. Diğer sayfaları çevirdi. Hepsi de kahverengi saçları omuzlarına kadar gelen genç bir kızın beşe yedi fotoğrafının renkli kopyalarıydı.

En yakın TV'de dönen habere bakmak için kafasını kaldırdı ve o anda elini boğazına bastırdı. Ekrandaki altyazıda uğursuz bir cümle geçiyordu.

Dün gece Savannah'da on yedi yaşında Tonya Garrett adlı bir genç kız kaçırıldı.

Çabuk, çabuk, çabuk...

Tessa, biraz gecikmeli olarak keşke asansör yerine merdivenlere koşsaydım diye düşündü. Asansörler genelde hızlıydı ama binada bu kadar çok insan varken insanların asansöre binmesi çok uzun zaman alıyordu. Nihayet kapı kapandı. Zil duyulup kapı açılınca Tessa insanların pis pis bakışlarından yüzü kızararak zorla ve hızla kendine kalabalıktan sıyrıldı. “Pardon, affedersiniz.”

Koridora fırlayıp, bir taraftan Matt’e bağıırken bir taraftan da son hız koşmaya başladı. Çok gürültü olduğundan sesini duyuramıyordu. Binanın önündeki kaldırıma çıktı, tanıdık bir siyah Cadillac görme umuduyla caddede sağa sola bakınmaya, parmak uçlarına kalkıp, boynunu uzatarak geçen kamyonetlerin ve kenarda park etmiş jiplerin arkasına bakmaya çalıştı. Kahretsin. Arabasından eser yoktu ortalıkta. Çok geç kalmıştı.

“Birine mi bakıyorsun?”

Tessa hızla döndü. Matt binaya yaslanmış, siyah takım elbisesi ve damla modeli güneş gözlüğüyle şeytani bir çekicilik sergiliyordu. Anlaşılan müzik dinliyordu çünkü kulaklarında yine o tuhaf kablosuz, yuvarlak süngerli kulakıklar vardı.

Tessa’nın içine su serpildi. “Sana, sana bakıyordum.”

Matt kulaklıklarını ceketinin cebine koydu ve kollarını kavuşturdu. “Neden?”

Sesindeki düz ton, ruh halini ele vermiyordu. Gözündeki gözlüklerle de Tessa, ona bakıp bakmadığını bile anlayamıyordu.

“Ehm, bensiz çıkmadığından emin olmak istedim. Katil, burada genç bir kızı kaçırmış.”

Matt’ın dudakları düzleşti. “Duydum.”

“Katil bu sefer zamanından önce göndermedi mektubu. Olay yerine bırakmış. Bu da tam burada, Savannah’da olduğunu ve eylemlerini hızlandırıldığını gösteriyor. Casey, kayıp kızı bulmak için yollara kontrol ekipleri koymaya, otobüs garajlarını ve havaalanını kapatmaya başladı. Görev timi kızı zamanında bulmak için bir araya geldi. Herkes işin bir ucundan tutmuş durumda.”

Matt gözlüğünün üstünden Tessa’ya baktı. “Senden başka herkes yani.”

Tessa çantasını tutan elini hiddetle sıktı. “Evet, benden başka herkes. Ama yardım etmek istiyorum ve bunu yapabilmenin tek yolu Casey’e bir isim, bir şüpheli bulmak. O mektupları göndereni bulmalıyım. Bunun için de bildiğim tek yerden başlamalıyım; Güney Carolina’da annemlerin beni evlat edindikleri bakımevinden. Yardımına ihtiyacım var. Benimle gelmen gerek. Tonya Garrett’i canlı bulmak istiyorsak pek fazla vaktimiz yok.”

Matt sanki dünya kadar vakti varmış gibi başını tuğla duvara dayadı. “Seninle gelmek isteyeceğimi de nereden çıkardın?”

Tessa hayal kırıklığına uğramış bir şekilde baktı. “Ne yapmamı istiyorsun? Yalvarayım mı?”

Matt bir iç çekti ve başını iki yana salladı. “Hayır, Tessa. Yalvarmanı istemiyorum. Aynı şeyleri tekrar etmemden nefret ediyorsundur ama benim istediğim şey pişmanlık duymaman. Tek seçeneğin ben olduğum için değil, *istediğin* için benimle çalışmanı istiyorum. Bir daha *asla* seni kandırdığımı duymak istemiyorum. Bana bebek bakıcılığı yaptığım da duymak istemiyorum tabii. İstedğim budur.”

Tessa irkildi. “Çok kötü şeyler söylemişim. Sana berbat davranmışım.”

“Evet. Aynen öyle.”

“Ama hâlâ buradasın.”

Matt tekrar gözlüğünün üstünden baktı. “Evet. Buradayım.”

Tessa, aralarında çok az bir mesafe kalana kadar yaklaştı, ama şimdi bile ona bakabilmek için boynunu uzatması gerekiyordu. “Köpeğin için üzgünüm. Umarım Austin onu bulur ve umarım iyidir.”

Matt, Tessa’nın en etkilendiği hareketi yaparak başını eğdi. “Teşekkür ederim.”

“Mektupla ilgili seni suçladığım için özür dilerim. Yardım etmeye çalışıyordun. Üstelik mektubu geri götürme fırsatı da vermiştin bana. Beni kandırmadın. Bu benim kararımdı. Bunu şimdi anlıyorum, söz bir daha bu konuyu açmayacağım.”

Matt başıyla onayladı.

Tessa’nın sinirden ayağını yere vurası geldi. Başka ne söylemesini bekliyordu ki? Caddenin bir o ucuna bir diğer ucuna bakıp Matt’e eğildi. “Senden hoşlandığımı söylememi bekliyorsan eğer, tamam, kazandın. Senden fena halde hoşlanıyorum.”

Matt’in dudağının kenarı seğirdi. “Bunu bilmek güzel.”

Tessa ellerini kalçalarına koydu. “Benden başka ne istiyorsun? Her şey için özür diledim. Harekete geçmen için ne yapmak gerekiyor? Mümkün olduğunca çabuk hazırlanıp Greenvil’le’e birer uçak bileti almalıyız. Bu sabaha bir uçak bulabilirsek öğlen olmadan orada olabiliriz.”

Koyu lacivert bir minibüs köşeyi dönüp onlara doğru geldi. Matt duvardan ayrılıp gözlüğünü ceketinin cebine koydu.

“Aslına bakarsan burada bekleyip durmamın sebebi arabamın çekilmiş olmasıydı. Ziyaretçi bölümüne park etmemiştim.

Taksi bekliyordum.” Kusursuz beyaz dişleriyle mutlu mutlu sırıttı.

Tessa’nın yüzü kızarmaya başladı. Matt’in tüm yaptığı orada durup taksi beklemekken o, onu affetmesi için deli gibi uğraşmış, vızıldayıp durarak kendini aptal yerine koymuştu. Şimdi Matt’e küfür etmek istiyordu, ama az önce dilediği özrü geri almadan bunu yapmasına imkan yoktu.

Ağzının kulaklarına kadar varmasına bakılırsa Matt bunun da farkındaydı.

Taksi şöförü yan camı indirip onlara tip tip baktı.

“Gitmem lazım,” dedi Matt. “Uçak biletlerimizi aldığın zaman beni ararsın.” Bunu söyledikten sonra taksiye atlayıp Tessa’yı öfkeden kudururken orada bırakıp gitti.

ONUNCU BÖLÜM

Dört saat kadar sonra Matt ve Tessa, Güney Carolina, Greenville'de yöneticiyle birlikte Jessamine Bakımevi'nin içerisinde yürüyorlardı. Bayan Clark, yurdun boş olan ikinci katında Matt ve Tessa'yı gezdiriyor, alçak topuklarının çıkardığı ses ahşap zeminin üstünde yankılanıyordu. Fırtınadan hasar görmüş çatı yüzünden bakımevinin bu bölümü aşırı suya maruz kalmış, tamir edilene kadar kullanılamaz hale gelmişti. Bu kısa turu yaptırmayı kabul etmesinin tek sebebi buydu. Binanın diğer kısımlarını görmeleri yasaktı, çünkü burada yaşayan aile üyeleri ya da mahkeme izinleri yoktu.

Bu tur, Tessa'nın anılarında bir kıvılcım yaratmadığından maalesef ihtiyaçları olan bilgiyi elde etmek için yöneticinin insafına kalmışlardı.

Tessa sıkıntılıydı, ellerini sıktı. O ve Matt, kadının, Tessa'nın geçmişine dair bir şeyler söylemesi için akıllarına gelen bütün argümanları sıralamışlardı. Ancak sanki Bayan Clark'ın hayattaki yegâne amacı onlara gereken şeyi vermemekmiş gibi, Nuh diyor peygamber demiyordu. Katil uğraşsa daha iyi bir suç ortağı bulamazdı. Tessa çatıdaki deliklerden birinin altın-

da bulunan kovaya baktı ve içinden kovayı alıp yöneticinin kafasına geçirmek geldi. “Bayan Clark, çocukken bulunduğum yeri gezmemize ve *kendi* kayıtlarımı görmeme izin vermeyecekse-
niz bu seyahat boşa gitmiş demektir, katili bulmamıza yakla-
madık bile sayenizde. Genç bir kızın hayatı tehlikede. En azın-
dan durumunuzu gözden geçirip bana ait kayıtları görmeme izin
verir misiniz? Buraya nasıl geldiğimi bilmem gerek. Bu benim
için hayati önem taşıyor.”

“Üzgünüm ama mahkeme izni olmadan size resmi belgele-
rimizi gösterme yetkisine sahip değilim. Kanun bu konuda çok
açık, zaten eminim ki her FBI ajanı bunu çok iyi biliyordur.”

“Kanun, burada yaşayan çocukları korumak için konmuş.
Ben de onlardan biriyim.”

“Özel Ajan James, burada yaşamış olan genç kız olduğunu-
zu kanıtlayan doğru dürüst bir belge olmadan yapabileceğim bir
şey yok. Başka bir Tessa James’e ait olan dosyalara erişiminize
izin verirsem başıma gelecek dertleri takdir edersiniz.”

Tessa dişlerini sıktı. “Hayatınızda kaç tane Tessa James
tanıdınız? Adım Bob Smith falan değil sonuçta.”

Bayan Clark gözlerini kıstı. “Beni takip ederseniz, sizi geçi-
reyim artık.”

Matt, Tessa’ya bakarak başını salladı, sessizce geri adım
atmasını işaret etti, ama Tessa duramayacak kadar öfkeliydi.

“Bundan önce bulunduğum bakımevini söyleyemez misi-
niz en azından? Annemler adını hatırlayamadı.”

“Dediğim gibi, yapabileceğim bir şey yok?”

Tessa yine isyan etmeye başlıyordu ki Matt elini onun beli-
ne koyup kibarca ileri doğru itti.

Tessa derin bir nefes çekip nihayet pes etti. Matt duyguları-
nı kontrol etmede, kararlarını etkilemesine izin vermeme konu-

sunda daha başarılıydı. Bu Tessa'nın da üstünde çalışması gereken bir beceriydi. Sabrı da Tessa'dan fazlaydı. Ama *bu* Tessa'nın hiç başarabileceğini zannetmediği bir beceriydi.

Binadan çıktıklarında Bayan Clark kısa ve öz bir "hoşça kalın" deyip gürültülü bir şekilde arkalarından kapıyı kapattı.

"Eh, bundan daha açık anlatamazdı," dedi Tessa. "Mahkeme izni ya da eyaletten alacağımız bir yığın belgeyi önüne atmadan kesinlikle bize yardım etmeyecek. Öyle bir koruyor ki, kayıtlar şahsi malı sanırsın."

Charleston Havaalanı'ndan kiraladıkları arabaya geldiklerinde, Matt arabaya bineceğine kapısına dayandı ve bakımevinin önünde uzanan devasa çime bakmaya başladı. Tessa ona bu kadar ilginç gelen şeyin ne olduğunu merak edip yanına dikildi ve o da aynı yere bakmaya başladı.

Bazı çocuklar hafif bayır olan bir alanda futbol oynuyor, bazıları da yan taraftaki oyun alanında gülüşerek birbirlerini kovalıyorlar, minik ayaklarıyla kırmızı bir ağaç kabuğunu tek-meliyorlardı. Hepsi de yönetici gibi tek tip beyaz üniformalar giymiş yetişkinler tarafından yakından izleniyordu.

"Aslına bakarsan onu suçlayamazsın," dedi Matt. "Kanuna uyuyor. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de izin kağıdı isterdim. Polis olsaydım yani."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de. Sadece evlatlık edinme kağıtlarıma ve buradayken çekilen fotoğrafıma bakıp yalvartmadan yardım etmeyi kabul eder diye ummuştum. Şu an elimizde olan tek şey geçmişimin bir şekilde bu davayla bağlantılı *olabileceğine* dair ikinci dereceden bir kaç delil. Hakimden izin istemeye kalksak sunabileceğimiz güçlü bir kanıt yok."

"O zaman zor yoldan halletmeye çalışırız. Sokağa çıkar insanlarla konuşuruz, bakalım sen buradayken burada bulunmuş

olan birini bulabilecek miyiz. Ne olduğunu hatırlayan birini.”

“Ne olduğunu hatırlayan mı? Nasıl yani?”

“Annen, önceki bakımevinden buraya seninle birlikte nakil olan bir sürü çocuk olduğunu ve onların kayıtlarının da kaybolduğunu söyledi. Böyle bir tazminat davası çağında kimsenin bu tür kayıtları ‘kaybedecek’ kadar dikkatsiz davranabileceğini sanmıyorum. Bence o kayıtlar ya kasten ya da kazara yok edildiler ve benim bildiğim bir şeyi tamamen yok etmenin tek bir emin yolu var.”

Tessa ani bir nefes çekti. “Yangın.”

“Evet.”

“Matt?”

“Evet?”

“Bu iş korkutucu bir hal almaya başladı.”

Matt kolunu Tessa’nın omzuna attı. “Sana bir şey olmasına izin vermem. Ama korkmak iyidir. *Korkman* gerek. Bu seni dikkatli ve uyanık tutar. Tam olarak neler döndüğünü anlayana kadar silahını yakınında tut, beni daha da yakınında.”

Tessa bir kahkaha patlattı. “Bunu ciddi ciddi söyledin mi sen? Seni daha yakınımda tutayım öyle mi?”

Matt sırtıttı. “Söylemeden önce o kadar da dandik gelmemişti.”

Tessa gülümsedi. “Gitsek iyi olacak. Burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı artık. Belki internette grup bakımevi yangınlarını arar, bir şey çıkacak mı bakarız.”

“Pek bir şey çıkacağını sanmam. Eğer bir yangın olduysa internetin ortaya çıkışından çok önceleri olmuştur. Gene de deneriz. Ayrıca eğer yangın başka bir bölgede ya da eyalette olduysa senin buraya gelmeden önce kaldığın bakımeviyse bu, bilemeyiz.”

Tessa'nın omuzları çöktü. "Bu biraz kolay olamaz mıydı? Bir kerecik olsun?"

"Merak etme. Bir şeyler buluruz." Matt, Tessa'nın kapısını açtı. Artık Matt varken kendi kapısını kendi açmaya çalışmayı bırakmıştı. Uğraşmanın anlamı yoktu. 'Buchanan Erkekleri Kanunları' böylesine büyük bir görgü kuralı ihlâline izin veremezdi. Tam arabaya binecekti ki, üstünde Jessamine Bakımevi üniforması olan minyon bir kadın binanın kenarından dönüp aceleyle onlara doğru yürümeye başladı.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Tessa.

"Sanırım birazdan öğreneceğiz."

Kadın onu kimsenin görmediğinden emin olmak ister gibi etrafına bakındı. "Affedersiniz, içerde yöneticiyle konuştuğunuz sırada istemeden kulak misafiri oldum da. Sanırım size yardım edebilirim."

Tessa elini uzattı. "Ben Özel Ajan Tessa James. Bu da Matt Buchanan, davaya danışmanlık yapan özel dedektif. Peki ya siz?"

"Ruth Chapman. On yıldan fazladır burada çalışıyorum, yöneticinin, bir şeyi aklına koyduğu zaman asla kararını değiştirmeyeceğini bilecek kadar uzun bir süredir yani. İş gücü prosedürler ve kanunlardır. Mahkeme izni ya da eyaletten alacağınız bir belge olmadan bir şey vermez size."

"Yardım edebileceğinizi söylediniz," diye hatırlattı Matt.

"Belki, dediğim gibi on yıldır çalışıyorum burada. Ama kardeşim, ilk açıldığında burada çalışıyordu. Polis olarak görev başlamadan önce burada on beş yıl boyunca tam-zamanlı bir güvenlik görevlisi olarak çalıştı. Size yardımcı olacak bir şeyler hatırlayabilir."

"Aradığımız zaman aralığı da tam olarak bu," dedi Tessa. "Onunla konuşmak isteriz. Polis memuru mu dediniz?"

“Evet. Üstelik bugün izinli, şanslısınız.”

“Şanslı mıyız?”

Kadın bayırdan aşağı doğru futbol oynayan çocukları işaret etti. “Boş zamanlarının çoğunu burada geçirir. Polis teşkilatının yaptığı akıl hocalığı programının bir parçası, daha çok rol-modeli programı. Adı Charlie Duncan. Ona sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Bir şey biliyorsa paylaşmaktan memnun olur. Bayan Clark’a gıcık olur, o yüzden bu durum da işinize yarayabilir.”

Binaya koşturmadan önce sahanın kenarında bulunanlardan hangisinin kardeşi olduğunu iyice anlamalarını sağladı.

Tessa ellerini beline dayayıp aşağıdaki sahaya baktı. “Bayan Clark bizi Bay Duncan’la konuşurken görürse ne yapar acaba?”

Matt güneş gözlüklerini taktı. “Öğrenmeye hazır mısınız Bayan James?”

“Önden buyurun, Bay Buchanan.”

Charlie, Tessa’ya hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Seni kesinlikle hatırlıyorum. O parlak kıvılcak saçları ve hep hüzünlü yeşil gözlerini unutmak çok zor, en azından o zaman öyleydi. Beni hatırlıyor musun?”

Üçü —Charlie, Matt ve Tessa— bayırın tepesinde onları ana binanın görüş açısının dışında tutacak bir grup ağacın altına çekildiler.

“Üzgünüm ama burayla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, giriş dışında hiçbir şey tanıdık gelmiyor. O bile belki de beni evlat edinen ailede, benim o girişte çekilen bir fotoğrafım olduğundandır. O fotoğrafı o kadar çok gördüm ki gerçek bir anı mı değil mi bilemem.”

“Sorun değil. Ben yalnızca bir güvenlik görevlisiydim, genelde dışarıda çevreyi gözlüyordum. Aklında kalmam için bir sebep yok. Ama ben seni kesin olarak hatırlıyorum, üstelik sadece kızıl saçlarından dolayı değil. Yangından dolayı da hatırlıyorum.”

Tessa’nın omuriliğinden yukarı doğru bir ürperti yayılıyordu. “Burada yangın mı çıkmıştı?”

“Hayır, hayır burada değil. Başka bir bakımevinde yangın çıkmıştı. Birkaç çocuk ölmüştü. Gerçekten trajikti, depodaki bir kablo yüzünden. Bütün bina kül olmuştu. Bütün çocukların diğer eyalet bakımevlerine nakledilmeleri ya da isteyen aile varsa onların yanına verilmeleri gerekti. Bir avuç diğer çocukla birlikte sen de buraya gönderildin. Böyle bir şey olunca, yangında ölen çocuklar falan...” Başını salladı. “İnsanın içine işliyor. Unutabileceğim bir şey değil.”

“Bu gerçekten korkunç,” dedi Tessa. Bunun adama neden bu kadar tesir ettiğini anlayabiliyordu ve Bayan Clark’m da bunu en az Charlie kadar iyi hatırladığına emindi. Özellikle de bu grup bakımevi ilk açıldığında asıl yöneticinin o olduğu düşünüldüğünde.

Matt, ona ihtiyacı olduğundan yanında olduğunu hatırlatmak istermiş gibi Tessa’ya sokuldu. Tessa minnettarlığını ifade eden bir baş hareketi yaptı. FBI binasının dışındaki karşılaşmalarından beri aralarındaki ilişki de yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Hâlâ birbirlerine takılıyorlardı ama artık bu şakalarının altında filizlenen karşılıklı bir saygı vardı. Tessa yanında Matt varken kendini daha huzurlu hissediyordu.

“Yanan evin adını hatırlıyor musunuz?” diye sordu Tessa.

“Hayır hatırlamıyorum. Ama eyalet dışındaydı, o kadarını hatırlıyorum.”

“Eh, buna da şükür,” diye kabullendi Tessa.

Belli belirsiz bir çılgınlıkla birlikte üçü birden bayırın yukarısına beyaz badanalı eve baktı. Yönetici Clark bir şekilde hâlâ bakımevinin arazisini terk etmediklerini fark etmiş ve neredeler olduklarını bulmuştu. Yokuştan aşağı yüksek topuklu ayakkabılarının elverdiğince koşturuyor, sanki Charlie'nin başka bir şey söylemesini engellemek istermiş gibi el sallıyordu.

Tessa başını iki yana salladı. "Kadın ısrarcı."

"Ben olsam bu kelimeyi seçmezdim." Charlie gömleğinin cebinden kartını çıkardı ve arkasına bir şey çiziktirdi. "Bu aramanızı daraltmanıza yardımcı olabilir. Umarım biyolojik ailenizi bulursunuz. Ruth ve ben de evlatlıgız. Köklerinizi aramanızı çok iyi anlıyorum."

Tessa onun elini sıkarken Ruth'un onlara neden yardım etmek istediğini fark edince gülümsemesi kayboldu. FBI kimliğini "gerçek" ailesini bulmak için kullandığını sanmış olmalıydı. Charlie de aynı varsayımda bulunmuştu.

Yani, aslında yaptıkları şey de bu değil miydi bir bakıma? Belki Charlie ve Ruth'un sandığı nedenlerden dolayı değildi ama o ve Matt geldiği yeri bulmaya çalışıyorlardı.

Bayan Clark o anda öfleye pöfleye, nefes nefese kalmış bir halde onlara yetiştii.

"Yürümek için güzel bir gün değil mi han'fendi? İyi günler." Matt, kıpkırmızı kesilmiş yöneticiyi burnundan solur bir halde arkalarında bırakarak Tessa'yı yokuştan yukarı doğru çekiştirmeye başladı.

Matt ve Tessa şehirde bir fast-food restoranında bir şeyler yedikten sonra aynı hızla kapanmadan evvel bir araştırma yapabilmek için kütüphaneye yöneldiler. Zaman aralığını girdikle-

ri halde internet aramaları bakımevi yangınıyla ilgili bir sonuç vermemişti. Yangın çok önce olmuştu, korktukları gibi internetin bugünkü devasa bilgi çöplüğü haline gelmesinden önce. Eski gazete arşivlerini taramak şu anda yapabilecekleri en iyi şey gibi görünüyordu. Ama bu da, yalnızca kütüphanenin arşivleri varsa ve yanan bir bakımevinden nakledilen çocuklara ait yerel bir hikâye yazıldıysa işe yarayabilirdi.

Tessa'nın pek umudu kalmamıştı, özellikle de saatlerce ve gözleri bulanana kadar mikrofış makinesinden eski gazetelere baktıktan sonra. Bir şey kaçırırsa diye Matt de onun omzunun üzerinden bakıyordu ama şu ana kadar ikisi de bir şey bulamamıştı.

Kütüphanenin kapanmasına yarım saat kala filmin yalnızca yarısını gözden geçirmişlerdi ki Matt'in cep bilgisayarından bir bip sesi geldi. Matt, kütüphanede onlardan başka kimse olmamasına rağmen onlara pis pis bakan kütüphaneci kadına özür diler gibi gülümsedi.

E-postasını okumak için tabletinde bir mesaj penceresi açtı.

Tessa son gazete arşivini daha hızlı gözden geçirmeye başladı. Kapanmadan önce bir şekilde bütün mikrofışı elden geçirmesi gerekiyordu. Tonya Garrett'in anne babası, çocuklarının kaybolmasından dolayı cehennem azabı çekiyor olmalıydılar. Filmi taramak için bir gün daha beklemek Tessa için bir seçenek olamazdı.

Kütüphaneci abartarak boğazını temizledi, ziyaretçilere vaktin dolduğunu söylemeye çalışıyordu.

Tessa kadını duymazdan gelip çılgın gibi filmi döndürmeye devam etti. Yaklaşmıştı. Biliyordu.

Mermer zeminde çınlayan topuk sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

“Oyala şunu,” diye fısıldadı Tessa.

“Ne yapayım? Çelmemi takayım?”

“Yakışıklı adamsın. O da bir kadın. Eminim bir şeyler bulursun.”

Matt’dan boğazlamyormuş gibi bir ses geldi. “Beni pazarlıyor musun sen be? En az yetmiş yaşında var bu kadın?”

Tessa tek kaşını kaldırdı. “Senin olgun kadınlara karşı bir zaafın yok muydu?”

Matt’ın gözleri kısıldı, ama cevap veremedi kadın yetişti.

“Kütüphane kapanıyor.” Kadının titrek, tiz sesi, Matt ve Tessa’nın o ana kadar çıkardığı tüm seslerden daha yüksek bir biçimde yankılandı içerde.

Sırf ne yapacağını görmek için Tessa’nın kadına şşşşttt çekesi geldi ama içindeki bu ergen dürtüye karşı gelip makinenin sapını çevirmeye devam etti.

“Gitmeniz gerekiyor artık.” Kütüphaneci soylu bir kraliçe gibi konuşuyordu.

Tessa gözünün kenarıyla Matt’i kesiyordu. Matt, o kadınları sersemletici, elektrik dolu gülümsemelerinden birini kadına yönelterek sandalyesinden kalktı ve eğri büğrü ellerinden birini tuttu.

“Han’fendi, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Özel Ajan James’in işi bitmek üzere. Bütün filmleri doğru yerlerine koymasını sağlayacağım. Bu arada kütüphanenin kapanışında size yardım edebilir miyim? Yerine koyulması gereken sandalyeler falan vardır belki.”

Kütüphanecinin gözleri açıldı ve bir baykuş gibi gözlerini kırptı.

Tessa gülmemek için elini ağzına kapatarak öksürmek zorunda kaldı.

Matt ayağına bastığında ise bu gülme ince bir ciyaklamaya dönüşüverdi.

Kadın, Tessa'ya azarlar gibi baktı. Anlaşılan bu boş koridorlarda kabul edilemez olan yalnızca Tessa'nın "ciyaklaması"ydı.

"Özür dilerim," dedi Tessa.

Kütüphaneci kadın elini Matt'in elinden hızla çekti aldı. Şüphe dolu bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla Matt'in seksape lini yememişti. "Pekâlâ delikanlı, gerçekten yardım etmek istiyorsan çöpü çıkarabilirsin."

Matt, yaşlı kadına eşlik etmeye başlamadan önce Tessa'ya pis pis baktı.

"Elbette. Yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım han'fendi," dedi.

Tessa kıkırdadı ve tekerleği birkaç hafta daha ileri sardı. *Evet.* Ön sayfada bakımevinin bir resmi vardı, anne babasının albümündeki resmin aynısı. Altındaki yazıda başka bir bakımevinin bir yangında yok olduğundan bahsediliyordu. Makalenin sonuna doğru asıl bakımevinin adı ve yeri yazıyordu; Murray Eyalet Kız Bakımevi, Murray, Kentucky'deydi.

Makalenin çıktısını alıp filmleri kutularına koydu. Matt ve kütüphaneci ortalarda olmadığından arabada beklemeye karar verdi.

On beş dakika sonra, Matt direksiyona oturup kapıyı güm diye kapadı. Gözlerindeki haşın bakış, sert bir misillemenin sinyallerini veriyordu.

"Nerelerde kaldın böyle?" diye dalga geçti Tessa. Keskin bir koku burnunu buruşturmasına sebep oldu. "Leş gibi kokuyorsun."

"Yarın çöp günüymüş." Çenesi o kadar gerilmişti ki konuşurken neredeyse hiç oynamıyordu. "Kütüphanenin haftanın bir

kaç günü yaşlılar için öğle yemeği verdiğini biliyor muydun? Ve de bir sürü yemek attıklarını? Anlaşılan kütüphane bu artıkla-
rı bütün hafta güneş altında, bir gönüllü gelip konteynıra atana kadar bekletiyormuş. Ben de orada olduğumdan, bu işi benim halledebileceğime karar verdi. On torba dolusu çürümüş çöp. On torba dolusu çürük çöpün nasıl koktuğunu biliyor musun sen?” Gömleğini tutup tiksintiyle dudaklarını büktü. “Bunu yakıp takım elbisemi kuru temizlemeye vermem gerekecek.”

“Ah, zavallı bebeğim,” diye güldü Tessa, ama Matt’in ters ters baktığını görünce kahkahası boğazına takıldı. Onu bu sefil ruh halinden kurtarırım umuduyla çantasından yazıcı çıktısını çıkardı.

Matt kağıdı onun ellerinden hızla çekip aldı ve bir göz attı. Yazının sonuna geldiğinde öfkesi uçup gitmiş gibi görünüyordu.

“Batı Kentucky, ha? Sen beni çöp görevine göndermeden önce laboratuvarımdan bir e-posta geldi. Belirli bir kömür made-ni bölgesine daraltmaya çalıştığımız parçacık testinin sonuçla-
rı. Henry, bu kömür türünün yalnızca iki bölgeye özgü olduğunu söylüyor. Güney Carolina ve bil bakalım neresi.”

“Bir düşüneyim... hmm... Batı Kentucky’ mi?”

Matt motoru çalıştırdı. “Havaalanını ara bakalım, bizi Murray, Kentucky’nin mümkün olduğu kadar yakınına götürecek ilk uçak saat kaçtaymış? Oraya direkt bir uçuş olduğunu sanmıyorum. Bu arada duş alabilmem için gördüğümüz ilk motelde duruyoruz.”

Tessa havaalanını aradı. “Daha geç bir uçak olmadığına emin misiniz?” diye sordu telefonun diğer ucundaki kişiye. Cevabı duyunca gerildi.

“Neymiş?” diye sordu Matt yanında.

“Eğer acele edersek, Murray’e en yakın havaalanı Paducah’a

giden uçağı yakalayabiliriz.”

Matt, kokan gömleğine bakıp yüzünü buruşturdu. “Bundan sonraki kaçtaymış?”

“Yarın öğleden sonra.”

Matt küfrü bastı ama sonra dudaklarına o meşhur Cheshire sırıtışı geldi oturdu. “Hadi şu bileti al bakalım. Ama koltuklarımız yan yana olsun ona göre. Oraya gidene kadar bu pis kokuyu çekeceksem, sen de çekmelisin.”

Matt’ın Paducah, Kentucky’e giderken çektiğı azap, Tessa araba kullanırken yanında oturmanın verdiği azapla kıyaslanamazdı bile. Matt hız sınırlarını daha çok öneri ya da belirsiz talimatlar olarak algılamaya meyilliydi ama Tessa her birine harfi harfine uyuyordu. Bu araba seyahatini azıcık da olsa katlanılır yapan tek şey saatlik kiralanan motellerden birinde durmuş olmalarıydı böylece Matt duş alıp kıyafetlerini değiştirebilmişti.

“Biraz daha hızlı gidemez miyiz?” diye yalvardı yine Matt. “Bu gidişle bakımevine varmadan hava kararacak.”

“Hayır kararmayacak ve hayır gidemeyiz. Sorup durmayı bırak artık.”

“Zeminde gaz dedikleri bir pedal olduğunun farkındasın değil mi?”

Tessa onun koluna vurdu. “Kes şunu. Arabayı benim kullanmama izin vermiyorsun hiç. Ben de yan koltukta oturmak-tan bıktım.”

“Senin kullanmana izin vermememin bir sebebi var,” diye mırıldandı Matt.

“Efendim?”

“Yok, bir şey yok.” Matt bir iç çekti ve camdan dışarı, tanımlayamadığı yeşil bir bitkinin yetiştirildiği dönümlerce çiftlik arazisine baktı. Gerçi gittikleri hızla, yaprakların üzerindeki her damarı görebiliyordu ama yine de ne olduğunu tanıyamadı. Muhtemelen sonradan bu bitkileri aklından çizip ne olduğunu anlayabilirdi.

Bu tanımsız yeşil bitkiyi izleyerek dalıp gitmektense, cep bilgisayarını çıkarıp laboratuvarının test ettiği parçacık örneği ile eşleşen Kentucky’deki kömür madeni bölgelerini araştırmaya karar verdi. Bu numunenin aynısını üretmiş olabilecek bir avuç bölge vardı ama hepsi de Murray’nin hemen dışında, şu anda gittikleri Calloway Bölgesi’nin kuzeyindeydi.

“Döneceğimiz yeri bulmama yardım et.” Tessa, iki şeritli kasaba yolunda arabayı daha da yavaşlattı. “Bu arabanın GPS’i adresi bulamıyor sanki.”

Matt cep bilgisayarının GPS’ine baktı. Haritaları daha sağlamdı. Arabanın sistemi hâlâ rahatsız edici, monoton bir şekilde “yeniden hesaplanıyor” derken, onunkinde ilerideki dönüş apaçık görünüyordu.

“Yarım mil ilerde, sağda.”

Tessa dikkatle döndü ve araba, bakımsız, mıcırlı yolda sarsılmaya ve yere sürtmeye başladı. İnanılmaz yavaş gidişi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Tekerlek izlerinin oluşturduğu bir tümsek arabayı öyle bir zıplattı ki yaylar gıcırdadı ve Matt’ın kafası tavana çarptı. Matt başının üstünü ovuşturdu ve hemen konsolun üstünde duran bilgisayarını koltukların arasında sıkıştırdı.

“Sanırım hiç mıcırlı yolda araba kullanmadın daha önce,” dedi.

“Ne alâka?”

“Sağa çek. Daha fazla dayanamayacağım.”

Tessa gözlerini devirdi ama yine de sağa çekip durdu.

Yer değiştirdiler ve Matt arabayı tekrar yola çıkardı.

Bir ara araba bir çukura girince Tessa kolçağa yapıştı. “Sen de benden daha iyi sürmüyorsun.”

“Sabret, arabayı kaydırmadan, tavşan gibi kalkışa geçilmez taşlı yollarda. Ama belirli bir hıza ulaştığında gidiş yumuşar.”

Tam da dediği gibi arabayı Tessa’nın alıştığı salyangoz hızının biraz üzerine çıkardığında sürüş düzeldi.

Tessa, mengene gibi sıkıldığı kolçağı bıraktı ve Matt’e homurdandı. Anlaşılan Tessa’nın haklı olduğunu itiraf etme yolu bu diye geçirdi içinden Matt.

Tam bir virajı döndükleri anda Matt’in o ana kadar söylediği ve yaptığı her şey boşa gitti. İleride bir su birikintisi gördü ve frenlere asıldı. Araba önce yolun kenarına doğru iyice kaydı sonra da insanın kemiklerini titretecek sert bir şekilde durdu.

Tessa’nın gözleri büyüdü ve kulakları tırmalayan bir ciyaklamayla Matt’i zıplattı. Elleriyle konsolu tutup sanki irade gücüyle arabayı geri itebilecekmiş gibi itmeye başladı.

Matt kıkırdadı. “Merak etme. Araba dereye düşecekmiş gibi görünebilir ama tekerlekler yolda. Sorun yok.” *Az kalmıştı.* Kapıyı açtı.

“Nereye gidiyorsun?” Tessa, paniğini gizlemeye çalışarak kaputun hemen önünden çağılayan dereye baktı.

“Geçmeden önce köprüyü bir kontrol etmeliyim.”

“Köprü mü? Ne köprüsü?”

Yan camdan ileriye işaret etti.

Tessa çılgın gibi başını iki yana salladı. “Bu... Bu...” Tessa elini üst üste konmuş kerestelere doğru sallayarak, “Bu bir köprü değil,” dedi.

“Tabii ki öyle. Bu alçak ahşap köprülerden daha önce hiç görmedin mi? Güneydeki bütün taşra bölgelerinde bunlardan var.”

“Hayır, böyle bir şey hiç hatırlamıyorum.”

“Tam olarak ne hatırlıyorsun?”

Tessa suya bakıp başını salladı. “Hiçbir şey. Savannah’dan önce hiçbir şey.”

Yalan söylüyordu. Matt’in gözlerine bakmıyor, hiçbir şey hatırlamadığını iddia ederken sesi inandırıcı gelmiyordu. Ona söylemediği bir şeyler vardı ama ne?

Matt dışarı çıkıp arabanın etrafını dolaştı.

Tessa da arabadan fırladı ve Matt köprüye yürüyecekken koluna yapıştı.

“Cidden, Matt. Ne yapıyorsun? Bu şeyin üzerinden arabayla geçmeyi düşünmüyorsun değil mi? Antika bu. Korkuluk bile yok yanlarında. Bırak arabayı bisikletin bile geçebileceği bir genişliği yok bunun.”

“Yeterince geniş. Ve arabanın ağırlığını taşıyacağından emin olmazsam geçmeyeceğiz, söz veriyorum.” Diz çöküp kenardan arabaya baktı.

Tessa kollarını kavuşturup beklemeye başladı. “Daha önce böyle bir köprüyü nerede gördün acaba?”

“Üniversiteden bazı arkadaşlarım çiftliklerde yaşıyorlardı. Oturdıkları yerlerde hep böyle köprüler var. Bu oldukça sağlam görünüyor.” Köprüye çıkıp yere eğildi ve zemin tahtalarını sağa sola çekiştirip ortalamaya çalıştı.

“Tahtalar çivilenmemiş bile,” diye ciyakladı Tessa arkadan.

“Başta çivileniyorlar ama sonradan zamanla çiviler düşüyor. Bu yüzden geçmeden önce kontrol etmek gerekiyor.”

Tessa’nın ettiği küfürlerden cevaptan hoşlanmadığı belliydi. Matt tahtaları ayarlamayı bitirince arabaya bindi, ama

Tessa arabada değildi. Yolun birkaç metre ilerisinde dikiliyordu.

Matt yan camı indirdi. “Ne bekliyorsun? Binsene.”

“Kendi hayatını riske atmaya o kadar meraklıysan önden buyur. Arkandan yürürüm ben. Ama o şeyin üzerinden arabayla geçmem.”

Yakında hava kararacaktı. Bakımevine gidip etrafa bakacaklar ve gece olmadan bu köprüyü kullanarak geri döneceklerse yola koyulsalar iyi olacaktı. Tartışacak zaman yoktu.

Matt arabayı geri aldı ve tekerlekleri köprüye ayarlayıp yolun tam ortasına getirdi. Camı indirip yarı beline kadar dışarı çıkıp öne doğru eğildi. Tessa haklıydı, zor sığacaktı, o yüzden tekerlekleri aynı çizgide tutabilmek için yavaş gitmesi gerekiyordu. Ancak iki dakika sonra diğer tarafa geçmişti. Tessa yan kapıyı kırar gibi açtı.

İçeri atladı. “Sağ tekerleklerin köprüden düşmeye ne kadar yaklaştığını anlatmaya tenezzül bile etmeyeceğim. Sen, Matt Buchanan, aklını kaçırmışsın.”

Matt güldü ve yavaş yavaş gaza bastı.

On beş dakika sonra bakımevindeydiler, daha doğrusu, bir zamanlar bakımevi olan yerde. Matt, belli belirsiz “Murray Eyalet Kız Yurdu” yazan tabelanın yanma çekti arabayı.

Ana yapıya yaklaşırlarken ayaklarının altlarından çakıl sesleri geliyordu. Yangının olduğunu tahmin ettikleri tarafta kömür olmuş direkler göğe doğru uzanıyordu, ama duman kokusu yıllar önce kaybolup gitmişti ve yere yakın yerdeki tahtaların çoğunu yeşil bitkiler kaplamıştı.

Tessa, binanın yanan tarafının hemen dışında durdu. Bina ya o kadar uzun süre baktı ki Matt onun iyi olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı duydu, ama sonra Tessa bir adım daha atıp içeri girdi.

Matt, saygılı bir mesafe bırakarak takip etmeye başladı onu. Bu terk edilmiş yerde herhangi bir belge ya da etrafta yaşayan birilerini bulmayı beklemiyordu. Buraya gelmekteki tek amacı Tessa'nın zihninde geçmişle ilgili şeyleri anlayabileceği birkaç anıyı canlandırabilmektir. Şu ana kadar, stratejisinin işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Ama Tessa binanın her santimetresini tarıyor, her odanın ortasında durup sessizce etrafa bakınıyor hatta yanmayan yerleri de geziyordu.

"Gidelim," diye fısıldadı. "Görmem gereken her şeyi gördüm."

Gözlerindeki yaşlar midesine inmiş bir yumruk gibiydi, ama Matt ona yetişemedi o hızla dışarı çıktı.

Kırk dakika sonra Matt sessizliğe daha fazla dayanamadı. Tessa, onun sorularını yanıtsız bırakıyor, o da sinirden dişlerini sıkıyordu. Murray Yolu üzerinde gördüğü ilk park yerine çekti. Burası Taco John's adında bir fast food restoranıydı.

"Konuş benimle," dedi Matt. "Orada neden o kadar canın sıkıldı? Bir şey mi hatırladın?"

Tessa tam bir dakika sessizce bekledi. "Ne olduğunu, neden diğer bakımevine götürüldüğümü hatırladım." Gözlerinden yayılan ızdırap Matt'in kalbini sıkıştırıyordu.

"Bir kaza olmuştu," dedi. "Arabadaydık, otobanda gidiyorduk. Sonra bir gümbürtü koptu. Birden araba kaymaya başladı ve şarampole yuvarlandık." Alt dudağının kenarı büküldü ve bir gözyaşı yanağından süzülüp boynuna aktı. "Kollarımda öldü."

"Kim kollarında öldü? Kim vardı arabada seninle birlikte?"

"Sissie. Yani ablam."

Matt sert, ahşap bankta ağırlığını yana verip başını arkasındaki duvara yasladı, bu Murray, Kentucky polis merkezinin geri kalanında olduğu gibi gri bir duvardı. Odanın diğer ucundaki masada çalışan çavuşun bakışlarını yakaladı. Çavuş okuduğu derginin bir sayfasını çevirdi ve Matt'e daha ne kadar bekleyeceğini bilmediğini anlatmaya çalışmış gibi omuz silkti.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Zaten üç saati aşkın bir zamandır bekliyordu.

Tessa'nın araba kazasını hatırlamasından sonra Matt, bakımmevi yangınıyla ilgili bir bilgi sağlayabilirler mi diye düşünerek polisi aramıştı. O davayı Dedektif Stephens yürütmüştü ve hâlâ görevdeydi. Fakat Matt ondan yirmi üç yıl önce olmuş bir yangınla ilgili bilgilerini eşelemesini rica edince dedektifin tavırları davanın kendisi kadar soğuyup buz kesmişti. Ancak FBI'ın işin içinde olduğunu öğrendikten ve dışarıdaki bir ek binaya gidip o kadar eski bir dosyayı araması gerekeceği ile ilgili uzunca bir homurdandıktan sonra yardım etmeyi kabul etmiş.

Matt başını omuzlarının üzerinde çevirip Tessa'yı inceledi. Bankın öbür ucunda oturmuş savaş gemisi rengindeki duvarlara bakarak Matt'le paylaşmayı reddettiği bir dünyada kaybolup gitmişti. Kazayı hatırladıktan sonra Matt ona sarılmak istemişti. Onu rahatlatmaktan başka bir şey istememişti ama Tessa sırtı dimdik, gözünde biriken yaşlarla inatla onu itmişti.

Ablasıyla arabadayken anne babasının nerede olduğu gibi bir sürü soruya cevap vermemişti. Anne babasının isimleri neydi? Aile nerede yaşıyordu? Kaza sırasında ablasıyla nereye gidiyorlardı? Matt'in aldığı tek cevap Tessa'nın gözlerindeki müthiş yıkımdı.

Zihninde kazanın oluş biçimlerini tekrar tekrar görüntülemeye çalıştı ama yanlış olan bir şeyler vardı. En önemli parçası

eksik olan bir bulmacada olduğu gibi yerine oturmayan bir şeyler vardı, ama Tessa'nın anlattıklarında onu rahatsız eden şeyi bulabilene aşkolsundu.

Kırışık takım elbiseli gri saçlı bir adam masanın önünde durup çavuşa bir şeyler söyledi. Çavuş, Matt ve Tessa'nın oturduğu banka işaret etti. Yaşlı adamın bakışları Tessa'nın üzerine gelip yerleşmeden önce bir an Matt'e takıldı. Ağzı gerildi ve onlara doğru yürümeye başlamadan önce Tessa'ya uzunca bir süre baktı.

“Bay Buchanan, Özel Ajan James, Ben Dedektif Larry Stephens.” Bir klasör çıkarıp onlara doğru salladı. “Beni takip edin.”

İkisi de tokalaşmak için ellerini uzattılar ama Stephens fark etmemiş görünüyordu. Onları şaşırtıcı derecede büyük bir ofise getirdi ama Matt hemen odadaki diğer iki masayı fark edince burada çalışan diğer iki memur şu anda masalarında olsa içerisi bir gardırop kadar kalabalık olurdu diye düşündü.

Stephens, klasörü çizik içinde kalmış laminant masaya attı ve Matt'e kendisi ve Tessa için diğer masalardan iki sandalye çekmesini işaret etti. Hepsi oturduğunda Stephens koltuğuna yerleşti ve klasörden bir yığın resim ve üst iki sayfayı çıkardı.

Sayfaları masaya tıklattı. “Lütfen bana örümcek ağlarının ve zehir saçan küf kokularının içinde geçirdiğim üç saatin buna değdiğini söyleyin çünkü Allah'ın cezası bu raporda pek bir şey yok. Herhalde elinizde bir şüpheli vardır.”

“Henüz yok,” dedi Matt. “Bu konuda siz bize yardım ederseniz diye umuyorduk.”

Stephens gözlerini devirip arkasına yaslandı.

Tessa ceketinin cebinden Tonya Garrett'in bir fotoğrafını çıkardı. “Bu kızı görmemişsinizdir, biliyorum ama şu anda kayıp. Memurlarınıza bunu yayarsanız sevinirim.”

Dedektif resme uzanmadı. “Burada, Murray’de olduğuna mı inanıyorsunuz?”

Tessa fotoğrafı masaya bıraktı. “Muhtemelen değildir. Ama yine de bir sorayım dedim.”

Dedektif cevaben homurdandı.

Tessa adama sinirli bir bakış attıktan sonra bakımevi yangınının raporunu okumak için öne doğru eğildi. Matt onun omzunun üzerinden bakıyordu.

“Rapor, bakımevi yangınının kundaklama olduğunu söylüyor ama okuduğumuz gazete haberi yangını elektrik kaçağının çıkardığını yazıyordu,” dedi Tessa.

Stephens bir kaşını kaldırdı. “FBI, araştırmanın en önemli detaylarını basından saklamak için hiç yalan haber yayınlamıyor mu sanki?”

“Anlaşıldı.”

“Binanın yanan kanadının etrafında benzin ve gazyağı karışımı bir tür tutuşturucu kullanılmış. Binanın o tarafında uyuyan on iki kız varmış. Yalnızca sekizi kurtulmuştu.”

Tessa bu habere gözle görünür bir tepki vermedi. Şimdi artık aktif bir şekilde tekrar araştırmaya başladıkları için toparlamış görünüyordu. Yanan binanın değişik açılardan çekilmiş resimlerine baktı.

“Burada gördüğüm kadarıyla,” diye devam etti Tessa “ve bugün yerinde gördüğümüz kadarıyla kimsenin canlı çıkma ihtimali yokmuş. Kurtulanlar nasıl başarmış bunu?”

“Yangın alarmı gece vardiyasındaki güvenlik görevlisini uyandırmış. Pencerelerden birinin yanına gelip yangını söndürmek için yangın söndürücü kullanmış, sonra da kızların dışarı çıkmasına yardım etmiş. Ama hepsini çıkaramamış. Bina tamamen ahşaptı, zemini bile. Bir de buna o tutuşturucuyu eklerse-

niz adamın yapabileceği pek bir şey yokmuş. Yangın birkaç dakika içinde tüm kanada sıçramış ve kızlardan bazıları orada sıkışıp kalmışlar. İtfaiye vardığında binanın tamamı duman içindeymiş.”

Dedektif ellerini masanın üstünde birleştirdi. “Bay Buchanan’ın telefonda söylediğine göre Özel Ajan James, siz kurtularlardan biriymişsiniz.”

“Öyle diyorlar. Ben hatırlamıyorum.” Dönüp Matt’e baktı. “Pek bir şey hatırlamıyorum yani. Bir takım görüntüler var zihnimde, ya da belki bugün bakımevinin yanmış halini gördüğüm-dendir, kesin bilmiyorum.”

“Neyse, dediğim gibi, burada pek bir şey yok. Doğru dürüst bir ipucu bulamamıştık. Bu klasör de bulabildiğim tek şey. Bu kadar eski bir dava...” Omuz silkti. “Bütün dosyaların nereye gittiğini bilmeye imkan yok”

“Raporda olmayan başka bir şey hatırlamıyor musunuz?” diye sordu Tessa.

“Son yirmi yılda kaç araştırma yürüttüğümü biliyor musunuz? Yüzlerce. Bu dava ile ilgili buraya yazılmayan bir şey hatırlıyor muyum? Yirmi yıl öncesinden? Hayır hatırlamıyorum.”

Matt, Tessa’nın yüzündeki isyankar ifadeyi görünce, pişman olacağı bir şey söylemeden önce araya girmesi gerektiğine karar verdi.

“Bu yangının olduğu yılda çıkan başka kundaklama davalarında durum neydi peki?” diye sordu Matt. “İçlerinde benzin ve gaz yağı karışımı bir tutuşturucu kullanılan olmuş muydu?”

“Dava dosyasında böyle bir şey yok. O yıl olan başka kundaklama hatırlamıyorum. Emin olmak için depoya gidip daha fazla araştırma yapmam lazım. Bana çok iyi bir sebep bulmazsanız böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Sonu bir yere varmayacak yirmi yıllık bir kundaklama davası yerine üzerinde çalış-

mam gereken bir yığın dava var elimde.”

“Cinayete kurban gitmiş dört kız yeterince iyi bir sebep değil mi yani?” diye suçlar gibi konuştu Tessa.

Stephens’in çenesi gerildi.

“O raporda hiç görgü tanığı ifadesi görmedim,” dedi Matt sessizliği bozmak istercesine.

Stephens klasördeki diğer kâğıtları karıştırdı hızla. “Burada birkaç tane var, personelin ifadeleri. Kimse bir şey görmemiş. Dediğim gibi, ne ipucu vardı ne de şüpheli.”

“Belgelerin geri kalanını görebilir miyim?” Tessa’nın ricası emir gibi çıkmıştı ağzından. Klasörü almak için elini uzattı.

Dedektif ona gülümsedi ama o adama bakmıyordu. “Ben en iyisi bu Allah’ın cezası şeyin tamamının kopyasını çıkarayım da hepimize bir iyilik yapmış olayım. Yanınızda götürürsünüz.”

Her şeyi tekrar klasöre tıktırdı.

O anda kapı vuruldu. Genç bir kadın elinde bir takım kâğıtlarla kapıda dikiliyordu. “Larry’nin telefonda bahsettiği FBI ajanı ve özel dedektif siz misiniz?”

“Meşgulüz Susan. Ne istiyorsun?” Stephens kadının araya girmesinden hoşlanmamıştı.

Dedektifin sert tavrından hiç etkilenmeyen genç Susan ofise girdi ve kendini tanıttı. “Ben burayı ayakta tutan kişiyim, diğer bir deyişle yönetici asistanı. Larry ek binada kutularla boğuşurken ben de kendi araştırmamı yaptım.” Elini Tessa’nın omzuna koydu. “Yangından kurtulan kızlardan biri siz misiniz?”

“Öyle sanıyorum, evet.”

“Larry’nin dediğine göre bakımevinde yaşamaya başlamadan öncesine dair bir araba kazası hatırlıyormuşsunuz.”

Tessa, sen mi söyledin der gibi Matt’e baktı.

“Telefonda Stephens’a bahsetmiştim.”

“Susan,” dedi Stephens, “Eminim buna zamanları...”

“Hayır, hayır. Lütfen devam et,” dedi Tessa. “Bize verebileceğin her türlü bilgi işimize yarar.”

Susan elindeki kağıtları sanki bir ganimetmiş gibi havaya kaldırdı. “Aile Hizmetleri’ni arayıp birkaç soru sordum. Yanan bakımevinin orijinal kayıtları yıllar önce kaybolmuş ve buralarda artık başka bir grup bakımevimiz kalmadı. Koruyucu aile sistemi bu tür şeylere olan ihtiyacı bitirdi.”

“Bunlar bir yere varacak mı?” diye sordu Stephens aksi ve sabırsız bir ses tonuyla.

Susan zafer kazanmış bir komutan gibi gülerek, “Aslına bakarsanız, evet,” dedi. “Aile Hizmetleri hangi il ve ilçelerin Murray Eyalet Kız Yurduna çocuk gönderdiğinin listesini verdi.”

“Kaç ilmiş?” diye sordu Tessa.

“On. Ama bu sizi endişelendirmesin. Aradığım ilk il, Hopkins şehri, buraya naklettikleri çocukların kayıtlarını tutuyor hâlâ. Bu kayıtlar mühürlü elbette ama araba kazasından ve bununla ilgili hatırladıklarınızdan bahsettiğimde memur muhtemel bir eşleşme buldu. Kazanın polis tutanağını aldım. Sanırım aradığınız şey bu.” Kağıtları Tessa’ya uzattı.

Stephens kaşlarını çatarak masanın etrafını dolaştı. “Alâkasız davalarla FBI’nın vaktini boşa harcama.” Kağıtları almak için uzandı ama Tessa onları geri çekti.

“Bir dakika dedektif. Buna bakmak istiyorum.”

Dedektif sinirli sinirli Susan’a baktı ama kağıtları almaya çalışmadı.

Tessa asistanın elini sıktı. “Teşekkür ederim. Müthiş yardımcı oldun.”

Susan gülümseyip dedektife anlamsız bir bakış atıp aceleyle çıktı. Stephens fotokopilerle ilgili bir şeyler geveleyerek Susan’ın

arkasından yavaş yavaş odayı terk etti.

“Tek bir arabanın karıştığı bir kaza, iki şeritli bir kasaba yolu.” Tessa yazılanlardan ilgili olanları okudu. “Arabada yalnızca iki kişi vardı, yaklaşık on altı ve yedi yaşlarında iki kız, kızıl saçları dahil tiplerinden anlaşıldığı kadarıyla kardeş oldukları sanılıyor. Genç olanının kolunda üzerinde ‘Tessa’ yazan pembe bir bileklik vardı.”

Tessa kocaman gözlerle Matt’e baktı. “Hatırladığım kaza bu olmalı.”

Matt başını onaylar gibi salladı, yine Tessa’nın omzunun üzerinden okuyordu.

Birden Tessa’nın bedeni gerilince Matt aynı şeyi okuduklarını fark etti.

Polis tutanağındaki tek bir satır her şeyin yerine oturmasını sağladı. Bu tek satır Tessa’nın anılarındaki olayların sırasının onu neden rahatsız ettiğini açıklıyordu. Bir gümbürtü koptuğunu ve ardından arabanın şarampole yuvarlandığını söylemişti. Matt bu gümbürtünün arabanın çarptığı esnada çıktığını, sesin arabanın çarpma sesi olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi raporu okuduktan sonra Matt, bu sesin sebebinin anlamıştı, Tessa’nın hatırladıkları doğrudu. Tessa’nın duyduğu ses arabanın çarpması değildi.

Silah sesiydi.

“Birisi ablamı vurmuş.” Tessa korkunç gerçeği sindirememişti. “Yolda giden onaltı yaşındaki bir kızı kim neden vurur ki?”

Matt kollarını onun omzuna koydu. Tessa ondan yararlanmaması gerektiğini biliyordu. Ona güvenmemeli, ondan des-

tek beklememeliydi çünkü şu anda bir araştırmayı yürüten iki iş arkadaşıydılar. Fakat bir şekilde bundan daha fazlası olduklarını da inkâr edemiyordu artık. Onun uzattığı yardım elini minnettarlıkla kabul etti, yaslanıp, en çok ihtiyacı olduğu şu anda sessiz kuvvetini hissederek biraz olsun sakinleşmeye çalıştı.

“Kim böyle bir şey yapar? Neden?” diye sordu.

“Hopkins. Buradan pek uzakta değil. Yola çıkıp akşama orada olabiliriz, bir otelde kalır yarın polisle konuşuruz.”

Tessa başıyla onayladı, ona bir yol gösterdiği, nefes alması için bir zaman tanıdığı için minnettardı. Tonya Garrett'i kaçıran adamı bulmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı, ama aynı zamanda sınırlarını da biliyordu. Şu anda kendini zar zor ayakta tutuyordu. Anıları onu bombardımana tutuyordu, bugün yanan bakımevinin önüne geldiğinden beri durum aynıydı. Bunlar Matt ile paylaşması gereken anılardı. Çünkü eğer gerçeklerse, geçmiş, her ikisinin de tahmin edebileceğinin çok ötesinde korkunç demektir.

Tam çıkarlarken Stephens kapıyı açtı. Kaşlarını çatarak, “Gidiyor musunuz?” dedi.

“Evet,” dedi Matt. “Susan'm verdiği kaza ipucunu inceleyeceğiz. Bir şeyler çıkacak gibi.”

“Yardımlarınız için çok teşekkürler, dedektif.” Tessa'nın konuşması şimdi daha kibar ve daha az suçlayıcıydı. “Bu klasörlerden biri bizim kopyamız mı?”

Dedektif evet anlamında kafasını salladı. Klasörlerden birini ona verdi, diğerini masaya attı. “Sizi geçireyim.”

Tessa, Matt'e şaşkın şaşkın baktı ve Stephens'in arkasından koridora doğru yürüdü.

Son güneş ışığı kaybolalı epeyce zaman geçmişti. Üçü dışarı çıktığında park yerinin tepe ışıkları giriş kapısının üzerine sarı

bir pus gibi çökmüştü.

“Bir dakika bekleyin,” dedi Stephens. “O araba kazasını incelemekte ciddiyseniz, Madisonville’deki Hopkins Şerifi’ni arayıp bir görüşme ayarlayabilirim size.”

“Teşekkür ederim. Bu çok iyi olur,” dedi Tessa.

“Cep telefonu numaram var sizde,” diye ekledi Matt.

Stephens başıyla onayladı. “Ayarlar ayarlamaz ararım sizi.”

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tessa bir ablası olduğunu daha yeni öğrenmişti ve şu anda duygusal olarak onu düşünemeyecek kadar bitik durumdaydı. Eğer bu duruma ve onun nasıl vahşice elinden alındığına kafa yormaya kalkarsa hiçbir iş yapamaz hale geleceğini biliyordu ve şimdi yapması gereken şeyler vardı, davaya odaklanmalıydı. Duygularına teslim olma lüksü yoktu. Daha sonra—Allah vere de—Tonya Garrett bulunursa ve de “Küller” katili parmaklıkların ardına konursa o zaman bu yeni beliren puslu anıları gün yüzüne çıkarırdı. Sonra da içgüdüsel olarak onu sevdiğini ve bildiği tek biçimde onu koruduğunu bildiği ablası için ağlardı.

Matt, şu anda Tessa’nın duygularının ne kadar dorukta olduğunu bilir gibi görünüyordu çünkü polis merkezinden çıktıktan sonra kazayla ya da ablasıyla ilgili hiç konuşmamıştı. Bunun yerine, geceyi geçirmek için otele giderlerken yolda, bir ev dolusu erkek kardeşle büyümenin ne kadar komik olaylar yarattığını anlatarak onu eğlendirdi. Tessa bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama arabayı otelin önündeki park yerine çektiklerinde Matt, onun ruh halini iyileştirmeyi, onu güldürmeyi ve karanlık duygularına kilit vurmaya başlamıştı.

En azından şimdilik.

“Giriş yapmak mı istiyorsunuz?” Tessa ve Matt otel lobisine girdiklerinde bankonun arkasındaki genç kız onlara gülümsedi.

Tessa, kızın gülümsemesinin doğrudan Matt’e yöneldiğini hemen fark etti.

“Rezervasyonumuz yok. Yalnızca bir gece kalacağız.” Tessa kredi kartını ve kimlik kartını bankonun üzerine koydu.

“Tek oda mı, iki oda mı olacak?”

Matt kolunu Tessa’nın omzuna koydu. “Tek oda bana uyar, sevgilim,” diye fısıldadı kulağına.

Tessa, Matt’in kolunun altından sıyrıldı. “Ben *odalarımızın* kaydını yaptırırken sen de bavullarımızı aliver *canım*.”

Matt dramatik bir şekilde iç çekip çıkışa yöneldi.

Böyle ayıp ve rezilce şeyler söylerken onu bu kadar seksi yapan şey neydi acaba? Öfkelenmeliydi aslında ama bunun yerine tepkisini ölçmek için tek bir oda almak geçti içinden. Başını iki yana sallayıp arkasını döndüğü anda resepsiyondaki kızın Matt’in sımsıkı, seksi sırtına arzuyla bakışını yakaladı.

Kızcağızın bayılmak üzereymiş ya da bankonun üzerinden atlayıp Matt’e saldıracakmış gibi bir hali vardı.

Tessa boğazını temizledi, sesli bir şekilde.

Kız kıpkırmızı oldu ve dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi. “İki oda o zaman. İkinci oda için ne isim yazayım, Bayan James?”

Kızın yüzündeki umut dolu bakış Tessa’nın parmaklarının bankonun üzerinde kıvrılmasına neden oldu. Bu *ergen kızın*, vardiyası bittiğinde sözde her şeyin yolunda olup olmadığını, odanın hoşuna gidip gitmediğini sormak için Matt’in kapısını çalacağını tahmin edebiliyordu.

Ama Tessa’nın yalnızca *bir* oda istemesinin sebebi bu değildi, hem de hiç.

Tek oda beyin fırtınası yapmaları ve davayı konuşmaları için daha kolay olacaktı. Mantıklıydı. Tamamen mantıklı.

“Beni yanlış anladın.” Tessa kıza hain bir şekilde gülümse-di. “Biz *beraberiz*. Bir oda.”

Kızın gülümsemesi silindi. Gözleriyle işaret eder gibi Tessa’nın yüzüksüz parmağına baktı. “Elbette, Bayan⁸ James. Hata için özür dilerim.”

Tessa gözlerini kıstı. Tam bu yeni yetme çok bilmişin “Bayan” derkenki alaycı tavrını düzeltmek üzereydi ki Matt elinde çantası ve Tessa’nın tekerlekli bavuluyla içeri girdiği için bu konuşmayı duymamış olma umuduyla kızın daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi.

“Çift kişilik yatak mı tercih edersiniz yoksa iki tane tekli mi Bayan James?” Genç kız masumca gözlerini kırıştırdı ama Tessa kızın bunu kasten yaptığını biliyordu.

Matt, Tessa’ya anlamamış gibi baktı önce ama sonra kızın evlilermiş gibi hitap etmesini düzeltmeyince sırtımaya başladı.

“İki,” demeyi başardı Tessa zoraki bir şekilde sıktığı dişle-rinin arasından.

Tessa, memur kızın kendini beğenmiş ifadesini görünce bankonun öbür tarafına uzanıp kızın, çakma sarı saçlarını kök-lelerinden yolası geldi.

Tanrı aşkına, Matt için üniversite çağındaki bir kızla saç saça baş başa dövülecekti neredeyse. Üstelik adamı istemiyordu bile. Tamam, bu bir yalandı. Çok büyük bir yalan. Onu isteme-mesi *gerekiyordu*. Ve onunla kesinlikle bir şey de *yapmayacaktı*. Ama onu *kesinlikle* arzuluyordu.

“Tamamdır. 241 no’lu oda. Asansörle ikinci kata çıkın, sağa

8 Burada kız Tessa’ya hitap ederken İngilizce’de evli kadınlar için kullanılan Mrs. James der.

dönün, odanız koridorun sonunda solda. Umarım memnun kalırsınız. Çıkışlar on birde.”

Tessa bankonun üzerindeki anahtar karta baktı. Ne yapıyordu? Matt Buchanan’la aynı odada kalacağı bir geceden sonra sağ kalmasına imkân yoktu. Adamın giysileri üzerindeyken bile karşı koymak zor oluyordu. Bir metre ilerisindeki diğer yatakta yattığını bilerek nasıl uyuyabilecekti? Düpedüz delilikti bu, ya hemen burada yenilgiyi kabul etmeli ya da bir faciayı göze almalıydı.

Tessa boğazını temizledi. “Aslında, korkarım bir yanlış anlama...”

Matt hızla anahtarı kaptı ve Tessa’nın elini tuttu. Tessa zayıf bir protesto zırvalıyordu ki kendini asansörde buldu.

Matt koridorda odalarına doğru giderlerken ıslık çalıyordu. Tessa çantasının askısıyla oynuyor, her adımda huzursuzluğu biraz daha artıyordu. Neden Matt bu kadar mutlu görünüyordu ki? Onunla gerçekten yatacağını mı düşünüyordu yoksa? Of ne yapmıştı böyle? Ne olacaktı şimdi?

Matt kapıya gelince durdu. “Bavullarımızı alırken Stephens’m aradığını söylemiş miydim? Sabah Şerif Latham’la bizim için bir toplantı ayarlamış.”

“Şerif Latham da kim?”

“Ablanla kaza geçirdiğinizde Hopkins’de baş dedektifmiş. Davayı o yürütmüş.” Kapıyı açtı. “Buyur, *tatlım*. Odamız bizi bekler.” Eliyle içeriyi işaret edip ölümcül gülüşlerinden birini gösterdi. Sonra da göz kırptı.

Tessa hızla içeri girdi. “Ehm, Matt, odayla ilgili. Bilmeni isterim ki...”

“Hah, yatak odası burada.” Matt, Tessa’nın yanından ilk kapıya doğru yürüdü.

Tessa yumruklarını sıkıp arkasından yürüdü.

Matt eğilip ilk yatağın üstüne bastırdı. “Hmm. Bu biraz yumuşak gelebilir.” Çantasını yatağın üzerine, Tessa’nın bavulunu da yanına bıraktı. Sonra ikinci yatağı denedi. “Evet, işte budur. Sanırım bunda daha iyi uyuruz.”

Matt, Tessa’ya doğru yürürken, o da uykulu bir aşık gibi yarım açılmış gözlerle dağılmış düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

“Matt, gerçekten sana yanlış bir izlenim verdiğimi sanıyorum. Tek oda ehmm... Tek oda tutmamın sebebi...” Matt üstüne geldikçe o da geri adım atmaya başladı ta ki topukları duvara çarpıp gidecek yeri kalmayana kadar. “Bir dakika, neden bir tane...”

“Neden sadece bir tane oda tuttuğunu mu anlamıyorum?” Matt avuçlarını duvara yapıştırıp eğildi, daha önce FBI ofisinde yaptığı gibi Tessa’yı duvara sıkıştırdı.

Tessa *o seferin* pekiyi bitmediğini hatırlattı kendine. Sonunda gidip Matt’ten özür dilemiş ve kendisiyle davaya bakmaya devam etmesi için resmen yalvarmıştı. Yine çuvallamak istemiyordu. Bu bir test miydi? Eğer öyleyse kalacaktı. Çünkü beyin hücreleri, Matt’e bu kadar yakın olmaktan dolayı salgıladığı hormonların saldırısı altında boğulmak üzereydi.

Matt onun cevabını bekliyordu.

Tessa soruyu hatırlamıyordu.

“Evet,” dedi Tessa neye evet dediğinden bile emin olmadan.

“Evet, ne?” diye sordu Matt sert bir sesle.

Tessa o an Matt’in dudaklarına baktığını fark etti. Kafasını kaldırıp bakışlarını yakaladı. “Evet, eh, aşağıda olanlardan

bahsediyordum. Sanırım. Evet, yani ehm...”

Matt baş parmağını yavaşca Tessa’nın alt dudağında gezdirdi.

Tessa ani bir nefes aldı. Matt’in traş losyonunun hafif, temiz kokusunu alınca karnı sıkıştı. Olamaz böyle bir şey, adam yenecek kadar güzel kokuyordu. İnledi ve hafif bir kahkaha patlattı.

“Neden tek oda tuttuğunu çok iyi biliyorum,” diye fısıldadı Matt. Parmaklarını Tessa’nın boynundan aşağı kaydırarak onu titretti.

Sonra dudaklarını onun boynuna bastırdı.

Tessa tekrar sarsıldı ve titrek bir nefes çekti. “Durman gerek... Durmalısın.” Sesindeki titreşimden nefret etti o an. Boğazını temizledi. “Bu odayı o genç kız beni sinirlendirdiği için tuttum, tamam mı? Kışkandım. İşte, itiraf ettim.”

Matt geri çekildi, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gerçekten mi? Ben de bu odayı, farklı odalardan davayı incelememiz zor olur diye tuttun sanıyordum.” Parmağını Tessa’nın boynundan omzuna indirdi. “Ama ne yapalım, madem kışkandın, kıskanmana bir neden olmadığını göstermek için *her ne istiyorsan* yapmaktan mutluluk duyarım. Gerçekten, her ne istiyorsan yaparım.” Dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondu-rup Tessa da onu öpmeye başlamadan kendini geri çekti.

Tessa’nın elleri uzanıp kendi kendine Matt’in boynuna dolanmış gibiydiler.

Matt kibarca ayrılıp saatine baktı. “Austin’e onu üç dakika içinde arayacağıma söz verdim.” Tek kaşını kaldırdı. “İnan bana sana yapmak istediklerimi yapabilmem için üç dakikadan çok daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Yatak odasından çıktı.

Tessa şok içinde orada kalakaldı. Az önce ne olmuştu öyle?

Her santimetresi cayır cayır yanıyordu. Matt dönüp gittiğinde onu yatağa götürmesi için yalvarmaya hazırды. Geri dönmesi için çığlık atmak istiyordu. Neden dönüp gitmişti? Üç dakika içinde telefon etmesi gerektiği için gittiğine bir an bile inanmamıştı.

Ne? *Üç dakika mı?*

Bir iniltiyle duvara yaslanıp kaldı.

Yıllar önce Matt onu yemeğe davet ettiğinde, bir zamanlar genç biriyle birlikte olduğunu ve hayatının en güzel *üç dakikası* olduğunu söylemişti, şimdi bu küstah ve saygısız sözünün cezasını çektiyordu ona.

Onu öfkелendirmek istiyorsa kesinlikle başarılı olmuştu. Küfür mü etmeli yoksa gülmeli mi bilemiyordu çünkü kızacağına düşünebildiği tek şey Matt'in kollarında üç dakika geçirmenin ne kadar inanılmaz olacağıydı. Kahrolası adam.

Kendine de lanet ediyordu. Katil orada bir yerlerde korkudan titreyen gencecik bir kızı elinde tutarken —Tonya Garrett'in hayatta olduğunu varsayarak— o, burada bütün zamanını ve enerjisini bir adamı arzulayarak harcıyordu.

Şu anda önemli olan davaya odaklanmaktı. Matt'e karşı git-tikçe büyüyen hayranlığıyla başa çıkmaya çalışma meselesi bekleyebilirdi. Dedektif Stephens'in verdiği klasörü, kalemini ve defterini alıp suitin ana bölümüne yöneldi.

Matt camın kenarında telefonda sessizce konuşuyordu. Gözlerinin çevresinde çok ince çizgiler belirmiş, az önceki dalga geçen Matt gitmiş, yüzüne son derece ciddi bir ifade gelip oturmuştu.

Bir şey olmuştu.

Bir sorun vardı.

Matt konuşmasını bitirip suitteki tek kanepeye Tessa'nın yanına oturdu.

"Tonya mı? Bir şey mi bulmuşlar?" diye sordu Tessa korku dolu bir sesle. "Telefonum çantamda. Casey beni aramış mı acaba?" Kalkıp çantasını almaya gidecekti ki Matt kibarca oturtu onu.

"Casey değildi. Bildiğim kadarıyla Tonya Garrett hâlâ hayatta."

Tessa'nın alnı endişeyle kırıştı. "Madison o zaman. Bebeğe bir şey mi olmuş?"

Tessa'nın yüzündeki endişenin gerçekliği, telefonda ikiziy-le konuşurken aklında biriken kara bulutları kovmasına yardımcı oldu. Kabul etse de etmese de Tessa onu önemsiyordu. Aksi takdirde yengesi için bu kadar endişeli görünmezdi çünkü Tessa'nın Madison'a tahammül edemediğini ailede bilmeyen yoktu, bunun çok komik olduğunu düşünen Madison da dâhil.

Matt parmaklarını onunkilerle kenetledi. Onu kollarına alıp sarılmak isterdi ama şansını zorlamak istemiyordu. Elini tutmak şimdilik yetecekti.

"Madison'da kanama varmış. O ve neredeyse ailenin tamamı hastanedeymiş. Austin bana bir yığın tıbbi zırvadan bahsetti ama sonuçta acil bir sezaryene mecbur kalmışlar anlayacağın. Madison ameliyathanede şu anda."

Tessa onun elini sıktı. "Çok üzüldüm. Umarım o da bebek de iyidir. Hemen eve gitmelisin."

Tessa tam kalkıyordu ki Matt onu geri çekti.

"Bir yere gitmiyorum. Pierce bana telefonda özellikle kalıp araştırmaya devam etmem için söz verdirtti. Casey ve göreviminin bir sürü ipucunu değerlendirdiklerini ama zamanın azaldığını ve hiç kimsenin Tonya'nın nerede olduğunu bilmedi-

ğini söyledi. Yol barikatları, otobüs terminali ve havaalanı aramalarından bir sonuç çıkmamış. Araştırmayı durduramayız, bir şüpheli bulmak üzereyken olmaz. Öyle ya da böyle, Tonya'nın tek şansı biz olabiliriz. Ayrıca ben eve gidene kadar ameliyat biter. Şu anda yengeme yardım etmek için elimden bir şey gelmez. Ama sana yardım ederek Tonya'yı kurtaracak ve ablanı kimin öldürdüğünü belirleyecek bilgiyi bulmaya çalışabilirim. Austin beni haberdar etmeye devam edecek. Mesaj yollayacakmış."

Matt ablasından bahsedince Tessa'nın gözlerinde bir acı parıltısı yandı söndü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı sert bir sesle.

"Artık bu konuyu konuşmaya hazır mısın? Geçmişinle ilgili hatırladığın şeyleri anlatacak mısın?"

Tessa'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Biliyor muydun?"

Matt ceketinin cebinden bilgisayar tabletini çıkardı. "Biliyormusun, seni okumak sandığından daha kolay. Evet, en baştan beri bana söylediğinden fazlasını hatırladığından şüpheleniyordum —ama özellikle Murray'deki yanan bakımevinden döndükten sonra iyice emin oldum."

Tessa elleriyle karnını sardı ve gözlerini halıya dikti. "Annemlere —beni evlatlık alan anne babama— anlattıklarından fazlasını hatırlıyordum hep, ama hatırladıklarım hiçbir anlam ifade etmiyordu. Her şey bölük pörçük... Korkmaya yetecek kadar yalnızca."

"Ne gibi?"

"Austin, Ginger'ı bulmuş mu?"

"Hayır. Konuyu değiştirmeye çalışma artık. Ne hatırladığını söyle."

"Köpeğin için üzgünüm."

"Biliyorum, teşekkür ederim. Oyalamayı bırak."

Tessa iç çekip gözlerini kapadı, sanki göz kapaklarının arkasında bir film izliyormuş gibiydi. “Güneşi neredeyse tamamen kapatan sık ağaçlı bir orman hatırlıyorum. O ağaçların arkasındaki her neyse ondan korktuğumu hatırlıyorum.” Alnı kırıştı. “Bazen küçük bir çocuk görüyorum. Koyu renk kıvrıkcık saçları var, daha çok küçük. Ağlayıp duruyor, paçama yapışmış, ayrılmıyor, yardım etmemi istiyormuş gibi. Sonra diğerlerini görüyorum, yalnızca yüzlerini, ne kadar da çoklar, gözleri suçlar gibi bakıyor ve ben biliyorum... Hepsi ölü... *Biliyorum*. Beni suçluyorlar.” Tek damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü. “Sonra yüzler kayboluyor ve kötü adam, *benim* peşime düşüyor. Beni buluyor.”

Matt tabletini kenara atıp Tessa’nın elini avucunun içine aldı. “Kim buluyor seni?”

“Bilmiyorum. Sadece... Adamın biri, hep aynı adam gölgelerde saklanıyor. Kim olduğunu bilmiyorum, ama izliyor, bekliyor. Rüyalarımda onun yüzünü hiç görmüyorum ama orada olduğunu biliyorum.”

“Peki ablan? O da orada mı?”

Tessa’nın ifadesi yumuşadı. “Ablam orada. Ne kadar komik. rüyalarımda onun yüzünü ne zaman görsem, hep kendimi gördüğümü sanıyordum. Çok benziyoruz birbirimize. Bir... ablam... olduğu hiç aklıma gelmemişti.”

Matt onun elini tutuyordu, bekledi.

Tessa yutkundu ve devam etmeden önce toparlandı. “Rüyalarımda hep beni kolluyor. Beni koruyor. O...” Alnı tekrar kırıştı. “*Ceplerinde çiçekler, güllerin etrafında dönerler, kül olur yere düşeler*. Ablam hep bu şarkıyı söylerdi bana. Uyumamı sağlardı. Şu ana kadar tamamen aklımdan çıkmış.” Dehşete düşmüş gözlerle Matt’e baktı.

Matt, en az onun kadar sarsılmıştı, ona sarılıp yanına çekti. Bu bir tesadüf olamazdı. Bu, katilin FBI'a gönderdiği mektuplarla Tessa arasında inkâr edilemeyecek kadar net bir bağlantıyı gösteriyordu, hem de Tessa'nın çocukluktan kalma bilekliğinden de daha önemli bir bağlantıydı bu. Artık Matt'in aklında, katille Tessa arasında kuvvetli bir bağ olduğuna dair bir şüphe kalmamıştı.

"Peki, biyolojik annen baban?" diye sordu Matt, onu zorlamayı hiç istemiyordu ama bu nadiren ele geçebilecek anı da kaçırmak istemiyordu. Tessa'nın geçmişiyle ilgili elde edebileceği kadar çok bilgiye ihtiyacı vardı ve bu onun Matt'e gerçek anlamda ilk açılışıydı.

"Onları hatırlamıyorum. Zerre kadar. Bir anne ya da baba düşünmeye çalıştığımda zihnim bomboş kalıyor."

"Sorun değil. Peki araba? Kaza günü ablanla neden o arabada olduğunuzu hatırlıyor musun? Hem de yanınızda başka kimse olmadan?"

Tessa yutkunup yanaklarından süzülen yaşları sildi. Matt'in kolundan sıyrılıp ona doğru döndü. "Ablam beni koruyordu çünkü rüyalarımındaki adamı odama girerken yakalamıştı."

Matt'in yüreği hopladı. "Canını... Yaktı mı?" diye fısıldadı.

Tessa başını iki yana salladı. "Hayır. Sanmıyorum. Sanırım ilk defa teşebbüs etmişti, Sissie biliyordu ve ona engel oldu. Bir şekilde durdurdu onu. Nasıl yaptı hatırlamıyorum. Yalnızca sonrasında arabada olduğumu hatırlıyorum. Bir şekilde onu atlatıp sığıştık. Sissie ağlıyor, beni koruyacağını, güvenli bir yere götüreceğini sonra geri döneceğini söylüyordu." Parmaklarını kanepenin minderinin içine doğru kıvırdı. "Sanırım bağırdım ona. Sonra da sonra da... İşte o an duydum o patlama sesini. O kadar çok kan vardı ki. Sonra birden yolda savrulmaya başla-

dık. Ne yapacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç arabaya binmemiştim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.”

Kaza anında yedi yaşındaydı ve hiç *arabaya binmemiş miydi?*

Tessa’nın omuzları derin iç burkan hıçkırıklarının eşliğinde sarsılıyordu şimdi. Bu sesleri duydukça Matt’in yüreği sızlıyordu, Tessa’yı kucağına alıp göğsüne bastırdı. Söylediği şeyleri gözünün önünden geçirirken bir taraftan da saçlarını okşuyor, kulağına sakinleşmesini sağlayacak sözler fısıldıyordu. Aklından sürekli geçip duran tek bir soru Tessa’nın rüyalarının yalnızca —küçük bir çocuğun güçlü bir hayal gücünden mi ibaret olduğu— yoksa gerçek anılar mı olduğuydu. Anlattığı şeylerin çoğunun gerçekten olduğunu düşünme taraftarıydı. Ama eğer bunlar doğruysa anlattıklarının tek ve çok korkunç bir açıklaması olabilirdi.

Gözlerini kapatıp, Tessa’yı koruması için Sissie’yi gönderdiği için Tanrı’ya sessizce dua etti. Yaptığı fedakârlık için şu anda kollarında tuttuğu muhteşem kadının hayatını kurtardığı için Sissie’ye de dua etti.

Tessa’nın gözyaşları durup nihayet derin bir uykuya geçtiğinde Matt onu yatağa yatırıp üstünü örttü.

Sonra Casey’i aradı.

Hangi aşamada olduklarını, sabah Latham’la görüşme planlarını ve nihayet Tessa’nın paylaştığı rüyaları —ya da anıları— anlatarak onu bilgilendirdi.

“Kahretsin,” diyerek burnundan soludu Casey. “Bunun ne anlama gelebileceğini biliyor musun?”

Matt telefonu öyle bir sıktı ki kenarları resmen avucuna geçti. “Evet. Tonya Garrett bu canavarın kaçırdığı ilk çocuk değil. Zamanında Tessa’yı ve ablasını da kaçırmış.”

Casey yine lanet okudu. “Başka bir şey hatırlamıyor mu? Anne babasını filan? Ya da o zamanlar nerede yaşadığını?”

“Henüz hatırlamıyor, ama bunu anlamak pek zor olmayacak. Kızıl saçlı ve yeşil gözlü iki kız kardeşin kaçırıldığına dair pek fazla tutanak yoktur herhalde. Bence kızların bulunduğu yer olduğu için araştırmayı güneye, özellikle de Kentucky’ye doğru daraltabilirsiniz. Kaçmadan önce ne kadar tutulduklarını bilmiyoruz, o yüzden kazadan önce birkaç yıl öncesine kadar gitmenizi öneririm ben.”

“Bence de. Hemen birini görevlendireceğim bu iş için. Vay be, Tessa’nın çocukken kaçırıldığına ve şu ana kadar hatırlamamış olmasına inanamıyorum. Araştırmaya devam edebilecek durumda mı?”

“Sabah bakacağım durumuna ama şimdi bırakmak isteyeceğini hiç sanmam. Zaten diğer kurbanların ölümünden kendini sorumlu tutuyor, sanki çocukken katili durdurması gerekiyormuş gibi. Tonya Garrett’in bulunması için ipucu aramayı bırakmayacağına eminim.”

“Pekala, bir bakayım kayıp raporlarından ne çıkarabileceğiz. Ha, bir şey daha var. Sen aramadan hemen önce Savannah Polis Merkezi’nden aradılar. Tonya Garrett’in kaybolduğu gece Tessa’nın oturduğu sitedeki bakım görevlisi kaybolmuş. Cesedini yeni buldular. Bu iki olayın bağlantılı olduğuna inanmam için bir neden yok ama...”

“Bunca şey olup biterken böyle bir şeyin Tessa’nın sitesinde olması tesadüf olamaz.”

“Aynen.”

Matt kapısı kapalı yatak odasına baktı. “Sabah arayıp, kayıp kişiler veri tabanından bir şey çıkarıp çıkarmadığınızı öğrenirim.”

Tessa gözlerini kırparak tavana bakıyor, kıpırdamadan yatıyordu. Yabancı bir tavan, tanıdık değil. Neredeydi? Onu uyandıran kâbustan kalma, unutmakta olduğu görüntüler bir anda tekrar belirince, kalp atışları hızlanmaya başladı. Kötü adamın gölgelerde saklandığı, ona gözlerini dikmiş bakıp duran ölülerin suçlayan yüzlerinin olduğu yine o kabus. Artan paniğin göğüs kafesinin içerisinde ciğerlerini daralttığını hissetti.

Eli kendiliğinden silahına gitti ama kılıfı belinde değildi. Doğruldu, yavaş yavaş paniği dinmeye başladı. Yan odadaki açık ışıktan yatak odasına loş bir parlaklık vuruyordu, bu Tessa'ya nerede olduğunu hatırlatmaya yetti. Matt'le birlikte oteleydi. Herhalde uyumuştı, Matt'de onu yatağa yatırıp silahını çıkarmıştı.

Belli belirsiz bir fısıltıyla tekrar gerildi. Neydi bu? Yoksa... Müzik mi?

Diğer yatağa baktı. Matt, kulağında daha önce defalarca gördüğü komik kulaklıklarla başını yatak başına dayamış gözleri kapalı oturuyordu. Ama parmaklarının çarşafı bükmesine neden olan şey bu değildi. Matt çıplaktı, ya da en azından belinden yukarısı öyleydi, çarşaf ve battaniye geri kalanını örtüyordu. Ona ilk defa böyle doya doya bakarken ağzının kuruduğunu hissetti.

Daha önce, inşaat sahasında onu gömleksiz gördüğünde, onu ne kadar çekici bulduğunu anlamasın diye elinden geldiğince bakmamaya çalışmıştı. Ama şimdi burada bunu fark edecek kimse yoktu, bakmamak için bir neden de. Sırt üstü yatıp kabus ve ölüm dünyasına dönmektense bu güzel manzaranın tadını çıkaracaktı.

Aç bir kurdu andıran bakışları yavaş yavaş Matt'in geniş omuzlarını, köprücük kemiğinin düz çizgisini ve pazularının kıvrımını okşadı. Parmaklarını bu müthiş erkeksi kolların üzerinde gezdirmek, hareket ettiğinde şişen kaslarını hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Tessa için hiçbir şey bir erkeğin kollarındayken ya da yatakta üstüne eğilirken o kollara dokunduğunda hissettiği güç kadar erotik değildi.

Titredi ve gözlerini kapadı. *Kes şunu. Matt Buchanan'ın fantezilerini süslemesi yalnızca başını belaya sokar.* Tekrar uyuması gerekiyordu. Fakat şu anda uyku ona hiç çekici gelmiyordu. Bu gece hiç huzurlu bir rüya görmemişti... Tek gördüğü korku ve de umutsuzluk. Ormanda koşup durmuştu, koşmuş, koşmuş ama ne kadar uğraşsa da gölgelerin içindeki adamdan kaçamamıştı.

"Tessa?"

Birden gözlerini açtı.

Matt endişeli gözlerle ona bakıyordu. Kulaklıklardan birini çıkarıp sordu, "Bir sorun mu var?"

Evet. Hem de bir sürü.

Tessa tereddüt etti, zavallı ve yardıma muhtaç biri gibi görünmek istemiyordu. Zaten bir sefer ağlamıştı adamın önünde. Yoksa iki sefer miydi? Emin değildi. Muhtemelen çok zayıf olduğunu düşünüyordu. Belki de öyleydi çünkü geçmişinden hatırladığı şeylerle doğru dürüst baş edemiyordu.

Matt'in ifadesi yumuşadı. "Yalnız kalmak istemiyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

Tessa başını iki yana salladı.

Matt öne doğru eğilip çarşafı kaldırdı.

Bu davet Tessa için yeterliydi. Kalkıp Matt'in yanına kıvrılıverdi ve bir anda tamamen çıplak olmadığını fark ederek hafif bir hayal kırıklığına uğradı. Matt şortunu çıkarmamıştı.

“Ne dinliyorsun? Bunlar nedir böyle?” Tessa kulaklıklara işaret etti. “Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Ne kablo var ne de birbirine bağlantıları.”

Matt ona azarlar gibi baktı. “Steve Jobs’un onca icadı hiç yardım almadan yaptığını düşünmüyorsun herhalde.”

“Apple’ın arkasındaki beyin sen misin yani?”

Matt elindeki kulaklığı havaya kaldırdı. “Diyorum ki yakında bunları üzerinde küçük bir Apple logosuyla piyasada görmeye başlarsan hiç şaşırma.”

Tessa, Matt’in dalga geçip geçmediğinden emin değildi. Ancak ne kadar zeki olduğu düşünülürse ve de icatlarından bazılarını gördükten sonra Tessa buna da şaşırmayacağını düşündü.

“Al.” Matt kulaklığı kulağından sıyırdı. “Şimdi ikimiz de aynı müziği dinleyebiliriz.”

Köpük kaplamadan bir heavy metal rock müziği gümbürdemeye başladı. Tessa yüzünü buruşturup kulaklığı çıkardı. “Uyumak için dinleyeceğim müzik kesinlikle bu değil.”

“Ne tür müzik dinlemek istersin? Jazz mı?”

“Nereden bildin?”

Matt, sanki sakladığı bir sır varmış gibi sırıttı. “Attım tuttu.”

Tessa gözlerini kıstı. Son kuruşuna kadar iddiaya girerdi ki bu atıp tutma gibi bir şey değildi, ama müzik tercihini nasıl bildiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Jazz’ım yeni bitti ama istediğin rahatlamaysa, başka bir şey düşünebilirim.” Tessa’nın üzerine eğildi, göğsü onun göğsüne hafifçe sürterken uzanıp yatağın yanındaki başucu sehпасından tabletini aldı.

Tessa hâlâ o küçük masum dokunuşun verdiği heyecandan nefes alış verişini düzenlemeye çalışırken Matt hiç etkilenmiş görünmüyordu. Ekrandaki bir sürü şarkı sayfasını parmak ucuy-

la çevirdi sonra da kulaklığını taktı.

Bu sefer kulaklıklardan gelen ses büyüleyici derecede güzel ama fazlasıyla yavaştı.

Tessa tableti aldı. “Bakalım doğru dürüst bir şeyler var mı burada?”

Matt’ın yaptığı gibi sayfaları çevirdi. “Buradakilerin yarısını tanımıyorum. Ya klasik ya da heavy metal gürültüsü. Bugünlerde gençlerin dinlediği şey bunlar mı?”

“*Gençleri* bilmem ama ben ne sevdiğimi biliyorum.”

Tessa birkaç ekran daha kaydırıdıktan sonra “Öyle mi? Neymiş bakalım senin sevdiğin?” diye sordu.

“Sensin.”

Bir an Tessa’nın nefesi kesildi ve tam Matt dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırmaya çalışırken kafasını kaldırdı.

Kuru bir çalılığa yıldırımın düşmesi gibi ateş bir anda harlandı ve Tessa’nın midesinde o özlediği şimşek çakıverdi. İnlemeye ve Matt’e yaklaşmaya çalıştı. Matt onun yüzünü avuçlarına aldı, parmaklarını saçlarının içine sokup saçları omuzlarına düşene kadar örgülerini tek tek çözdü.

Birden yeni bir heavy metal şarkısının çalmasıyla birlikte kulaklarında bir elektrogitar sesi çınladı. Tessa elektrik çarpmış gibi geriye sıçradı ve öpüşmeleri kesildi.

Matt güldü ve geri çekildi. Ekranı bir şeyler tuşladı ve müzik durdu. Tableti yandaki sehpa üzerine bıraktı ve birden Tessa’yı yatağa doğru bastırmaya başladı.

Tessa onu göğsünden itmeye çalıştı. “Bu iyi bir fikir değil. Seni rahatsız etmemeliydim.”

Matt uzaklaşacağına daha da yakınlaşıp onu köşeye sıkıştırdı. “Gitmek istediğine emin misin?”

Tessa, öpüşmelerini hatırlayarak dudaklarını yaladı. Şu

anda bile onu tekrar öpmek istiyordu. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce aralarına bir mesafe koymalıydı. “Evet, eminim.”

“Neden?”

“Neden mi eminim?”

“Neden aramızdaki bu çekime karşı bu kadar mücadele veriyorsun? İkimiz de boştayız. Neden biraz eğlenmeyelim?”

Tessa öfke içinde ellerini havaya kaldırdı. “Çünkü hiçbir şey değişmiş değil. Sen hâlâ yirmi dört yaşındasın. Bir bebeksin. Ben hâlâ otuzundayım, resmen kız kurusuyum.”

Matt güldü.

Tessa ona pis pis bakıyordu. “Hiç komik değil. Beni çekici bulman için bir sebep yok.”

Matt gözlerini devirdi. “Seni çekici bulmam için bir sürü nedenim var.”

“Olgun kadın fantezisi falan mı? Neden masum bakışlı yirmilik bir kızla birlikte değilsin? Aşağıdaki genç resepsiyonist gibi mesela.”

“Masum bakışlı yirmilik bir kızla ne konuşacağım peki?”

“Yirmi üstü gençlerin sohbet konularını bilmiyorum. Demek istediğim de bu zaten. Tamamen yeni bir döneme giriyorum ben.”

Matt yavaşça başını iki yana salladı ve yakışıklı yüzü Tessa’ya bir iki santim kalana kadar eğildi. Sonra onu dudaklarından öpmek yerine alnına bir öpücük kondurdu. “Seni çekici kılan da bu,” dedi.

Tessa kaşlarını çattı. “Alnım mı?”

Matt çileden çıkmış bir şekilde baktı ona. “Aklın. O seksi beynin çekiyor beni. Beni yanlış anlama, geri kalan her yerin muhteşem ama seni karşı konulmaz bir kadın yapan şey zekân, inançların ve adalet tutkun.” Elini Tessa’nın gömleğinin altından

göbeğine doğru kaydırды, oradan göğüslerinin altına doğru çıktı ve sonunda bir göğsünü avuçladı.

“Ve bu da,” dedi, “senin kalbin. Hepsinden daha çekici. Senin için en önemli olan şey başkalarına yardım etmek ve bu senin en önemli prensibin. Yaşının önemi yok. Benim yaşımda. Önemli olan içindeki şey. Ve bu önemli olan şey konusunda —yani kalp ve zekâdan bahsediyorum— senin kadar çekici bir kadına rastlamadım.”

Tessa buna ne diyeceğini bilemedi. Onun yaşındaki bir erkekten beklemeyeceği şeyleri en doğru şekilde söylüyordu. Yaşının çok ötesinde bir olgunluğa sahipti, üstelik seksi ve eğlen-celiydi de. Onu bugüne kadar neden uzakta tutmaya çalıştığını hatırlamakta zorluk çekmeye başladı. Söylediği her şey Tessa'nın aklına yatmıştı. Vücudu çekiciydi elbette, hangi kadın etkilenmezdi ki böylesi bir erkekten? Ama keskin zekâsından, problemleri çözme becerisinden ve bu problemlere olan sabırlı ve düşünceli yaklaşımından da aynı derecede hatta belki daha fazla etkilenmişti.

Eğer gardım düşürür ve ona kalbini açarsa nasıl bir gelecek bekliyor olacaktı onu? Otuz beşine geldiğinde, kırkına merdiven dayadığında o hâlâ yirmi dokuz yaşında olacaktı! Bunu düşünmek bile Tessa'ya kendini yaşlı hissettirdi. Ayrıca insanların alay etmesinin vereceği utanç duygusu da cabasıydı. Farklı olmasını ne kadar istese de bu kendi kendine kayboluverecek bir sorun değildi. Zamanla yalnızca daha kötüye gidecekti.

Matt kafasını kaldırdı. “Çok düşünüyorsun. Aramızda bir şeylerin başladığını görebiliyorum. Arkana yaslanıp rahatlamak, bugünü yaşamak, sorunların ortaya bile çıkmadan önce çözmeye çalışmak yerine önüne konan şeyin tadını çıkarmak istemez misin bir kez olsun?”

“Olup bitenlerden dolayı çok fazla... Gerginim. Rahatlayamıyorum.”

“Kapat gözlerini.”

“Neden?”

“Güven bana.”

Tessa gözlerini kapadı.

Şilte kıpırdadı ve birden kulaklarına yumuşak bir müzik gelmeye başladı. Yine slow bir şarkı, sözleri olmayan, Tessa'ya plajdaki bir yürüyüşü ya da ona doğru eğilen kısa siyah saçlı müthiş yakışıklı gülen bir erkekle birlikte güzel bir bahar sabahı gölde sığ bir botta süzölmeyi düşündüren sihirli bir müzikti bu. Zihnindeki gözüyle gördüğü yüz Matt'in yüzüydü.

Hayal kırıklığı içerisinde gözlerini açtı. Matt yanı başında oturmuş, ona doğru dönmüş gözleri kapalı aynı müziği dinliyordu kulaklığından.

Aldığı zevk yüzünden belliydi, Tessa birden ona dokunmaya başladı. Yanaklarına dokunduğu anda Matt gözlerini açtı. Yüzünü Tessa'nın avucuna doğru çevirdi, kirli sakalı Tessa'nın tenini çizdikçe kollarındaki tüyler diken diken oldu. Matt'in dudakları Tessa'nın tenine dokunduğunda onu titretti.

Tessa elini çekmeye çalıştı.

“Yapma,” dedi Matt.

“Neyi yapmayayım?”

“Düşünme. Anı yaşa. Gelecekte sonra endişe edersin.” Bilgisayar ekranına bir kere daha tıklayıp yatağın diğer tarafına attı. Müziğin sesi arttı ve birden dünya durdu, görebildiği, odaklanabildiği tek şey müziğin ritmi ve ona doğru eğilen güzel bir adamdı.

Matt dizlerini Tessa'nın kalçalarının iki yanında yatağa sabitleyip onu oraya hapsedti. Ama Tessa'nın beklediği gibi öpe-

ceğine ellerini onun alnında gezdirmeye başladı. O zaman Tessa kaşlarını çattığını alnını kırıştırdığını anladı. Matt onu okşaya okşaya düzleştirdi.

Sonra kapalı gözlerini öptü. Tessa gözlerini tekrar açtığında Matt güldü ve başını iki yana salladı. Sonra tekrar öptü kapalı gözlerinden, bu sefer Tessa gözlerini açmadı.

Matt'in elleri Tessa'nın omuzlarına doğru kaydı ve müziğin ritmiyle oralara masaj yapmaya başladı. Aynı özenle kollarının altına ve göğüslerine dokunmadan gömleğinin altından karnına doğru kaydırды ellerini. Tessa onun daha yukarı gitmesini umarak hızlı bir nefes çekti, ama onun parmakları tam ters yöne aşağı göbeğine doğru gitti, oradan daha da aşağı kayıp pantolonunun bel çizgisine.

Ona dokunduğunda, Tessa neredeyse yataktan düşecekti. Matt bir taraftan müziğin ritmiyle onu okşayıp diğer taraftan da göbeğini sıcakık öpücüklere boğmaya başladı. Onun vücuduna, bir müzisyenin enstrümanına dokunduğu gibi dokunuyor, ne yapacağını çok iyi bilen elleri en duyarlı sinir uçlarını buluyor, ta ki Tessa her dokunuşu beklemeyi öğrenene kadar çaldığı ritmi ona öğretiyordu.

Fakat ritim çok yavaştı. Bir dokunuştan diğerine daha da umutsuz bir hale geliyordu Tessa. Gözlerini açtı ve Matt'e doğru uzandı, ama Matt onun ellerini kibarca yatağa bastırıp başını iki yana salladı. Bir usta gibi, çıldırtıcı bir yavaşlıkta teninin her santimini öperek onu sevmeye devam etti.

Tessa ömründe hiç böylesine bir yoğunluk böylesine bir beklenti içine girmemişti. Matt onu zevkten öldürüyordu. Yavaş yavaş. Ve sonra nihayet, nihayet dudakları buluştu. Tessa öpüşmelerini derinleştirmeye çalışıyordu ama Matt geri çekildi, inlemesini ve ellerinin carsafları sıkırasını izledi.

Sonra tekrar öptü onu ve bu sefer Tessa onun, bu öpüşmeyi müziğin ritmine uyarak delirtici derecedeki yavaş temposuyla yönetmesine izin verdi.

Sonra müzik değişti. Yeni bir şarkı çalmaya başladı ve Matt'in ritmi de bu şarkıyla birlikte değişti. Şimdi daha da hızlanmıştı, Tessa'nın üzerine eğilip diliyle vücudunu keşfetmeye, nefesini içine çekmeye başladı. Tessa az sonra bir bomba gibi patlayacağını hissediyordu.

Serin bir havanın vücudunu yaladığında, Matt'in, baştan beri müziğin ritmiyle ona dokunurken bir taraftan da elbiselelerini çıkarmış olduğunu fark etti. Haberi bile olmamıştı. Onun sıcaklığını hissedemeyince kaybolup gitmişti, aşağı baktı.

Matt'in kondom takmakla meşgul olduğunu görünce teni ateş bastı. O kondomu yerine doğru yuvarlarken kasıklarının yandığını hissetti ve birden ne kadar güzel bir adam olduğunu bir kere daha fark etti. Bir sevgilide isteyeceği her şey ve hatta daha fazlası vardı onda. Ona doğru uzandı. Matt hızla bir nefes çekti, Tessa onun erkekliğini okşadıkça gözlerini sımsıkı kapatıyordu. Birden titredi Matt ve Tessa'nın elinden kurtuldu, hareketleri son derece aceleliydi şimdi. Tessa'nın üzerine doğru eğilip vücuduyla onun vücudunu tamamen kapladı ve bacaklarının arasındaki yerini aldı.

Sonra kendini içeri itti ve Tessa'nın alışması için bir süre bekledi. Ardından yine ileri doğru bir hamle yaptı, Tessa'yı esnettikçe içini biraz daha dolduruyor, müzik etraflarında dans ettikçe o sevmeye devam ediyordu. Artık Tessa'nın bedeni ritmi öğrenmiş, sırada ne olduğunu bilerek, Matt'in her yüklenişine karşılık vererek hareketlerini onunkilere mükemmel bir şekilde uydurmaya başlamıştı.

Müzik yine değişti ve Matt de müzikle birlikte ritmini

değiştirdi. Bu sefer daha hızlı, daha sertti. Öyle ki Tessa, oracıkta zevkten öleceğini düşünmeye başlamıştı. Birden, fazla gelmeye başladı. Tessa'nın karnı kasıldı ve Matt'in adını inleyerek sımsıkı sarıldı ve çözülmeye başladı. Matt vuruşlarını derinleştirdi, artık müziğe uymayı bırakmış çılgın gibi gidip gelmeye başlamıştı. Tessa onun içinde kasıldığını hissetti ve Matt o anda dudaklarını ve dilini onun ağızına gömüp Tessa'yı yakarken zirveye çıktı.

Matt onu tekrar öptü, bu defa az önceki koşuşturmanın sonrasında dudaklarının ve dillerinin uykulu ve masum çiftleşmesi gibiydi. Kollarını ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti, vücutları hâlâ kenetlenmiş vaziyetteydi. Tessa hayatında hiç bu kadar değer verildiğini, bu kadar özen gösterildiğini, bu kadar... güvende olduğunu hissetmemişti.

Nabızları yavaşladığında Matt ikisinin de kulaklıklarını çıkarıp diğer yatağa attı. Çarşafları üzerine çekti ve bu sefer Tessa uykusunda kabus görmedi.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Altıncı Gün

Perde aralarından sızan sabah güneşi yatağı aydınlatıyor, Tessa'nın uzun kızıl saçlarını ateş rengi bir bakır kütlesine çeviriyordu. O saç kıvrımlarının cazibesine daha fazla dayanamayan Matt yatağın yanında yere oturup büyülenmiş gibi, nazikçe parmaklarını bu sık saç tutamlarında gezdirmeye başladı.

Tessa nihayet olmasını istediği yerdeydi; Yatağında ve çıplak. O muhteşem kızıl saçları yastığına saçılmış, bu dünyaya zavallı ölümlüleri cezbedip akıllarını başlarından alsın diye gönderilmiş gibi öylece yatıyordu. Ona sarılmasına, onunla sevişmesine izin verdiği için hâlâ şaşkındı. Tessa'nın gözlerinin altındaki morluklar son günlerde ne kadar az uyuduğunu gösteriyordu. Matt onu çok uzun süredir öylesine istiyordu ki bitkinlik ikisini de esir alana kadar onu yalnız bırakamamıştı bir türlü.

Şimdi yalnızca ipeksi saçlarına dokunmak ve baştan çıkarıcı kadınsı kokusunu içine çekmek bile sertleşmesine yetiyordu. Fakat neredeyse hiç zamanları kalmamıştı. Gerçek hayatın çirkinliği onlara yetişmişti bile. Söz verdiği gibi Casey'i aramalıydı, sonra da Şerif Latham'la görüşeceklerdi.

Tessa'nın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tessa, tatlım, hadi uyan."

Tessa'nın gözleri açıldı. Matte bakarak gözlerini kırptırdı, sonra çıplak olduğunu fark edince nefesi tutuldu. Matt'i itip çarşafı kaptı ve boğazına kadar çekti. Saçlarını yüzünden arkaya atıp Matt'e pis pis bakmaya başladı.

"Ne var?" diye sordu Tessa, hâlâ uykulu bir ifadeyle.

Kahretsin, kadın tapılası bir şeydi.

"Aşağı inip ayaküstü yiyebileceğimiz bir şeyler alacağım. Bir saat kadar sonra Latham'la buluşmamız gerek. Şimdi gidersem kalıp hazırlanmaya söz verir misin, yoksa seni alıp duşa götüreyim mi?"

Tessa'nın utandığı apaçık belliydi, Matt'in gözlerine bakamıyordu. "Tekrar uyumaya başlamam, eğer sorduğun buysa. Hadi çık buradan."

"Sabahları hep böyle homurdanır mısın, canım?"

Tessa ona ters ters baktı yine.

Matt kahkahayı bastı. "Kahvaltı için özel bir isteğin var mı?"

"Fark etmez. Hafif bir şey olsun, meyve olabilir, varsa portakal suyu."

"Meyve ve portakal suyu o zaman." Matt döndü, tam çıkıyordu ki Tessa, "Bir dakika, Matt?" dedi.

Matt kapı ağzında durdu. "Hmm?"

"Austin, Madison ve bebekle ilgili mesaj gönderdi mi?"

Tessa'nın Matt'in ailesi ile ilgili düşünceli tavrı onu hem şaşırttı hem memnun etti. "Anne de bebeği de gayet iyilermiş."

Tessa yüzünde rahatlamış bir ifadeyle, "Sevindim. Bebeğin adını ne koymuşlar?" diye sordu.

"Pierce'e sorarsan, adı Nicole, Madison'a sorarsan Nikki."

Tessa uykulu gözleriyle gülümsedi. "Savaşı Madison'ın kazanacağına bahse varım."

“Ben de. Hemen dönerim.”

Suitin kapısı kapandığında Tessa çarşafı bırakıp başını ellerinin arasına aldı.

Ne yapmıştı böyle?

Daha doğrusu, yapmadığı ne kalmıştı? Dün gece ilk tereddüdünü atlattıktan sonra kendini öylece teslim etmişti. Hem de tekrar tekrar. Sonra da iyice azıtmış, Matt’e uyup onun gibi sert ve çılgınca sevişmeye başlamıştı. Ve her saniyesinden zevk almıştı.

Yastığını kendine çekip Matt’i güneşte parlayan altın rengi teni ve gömleğiyle gördüğü ilk günü hatırlatan hafif, saf tıraş kolonyasını içine çekerek göğsüne bastırdı. Şu anda bile geri gelmesini, ona sarılıp her şeyi unutturana kadar öpmesini istiyordu.

Duygularının tek sorumlusu şehvet olsa ne güzel olurdu. Arzu geçici bir şeydi. Şehvet bir şekilde insanın sisteminden çıkardı. Sonra da hayatına devam edip unuttur giderdi. Ancak orada oturmuş Matt’e karşı hissettikleri tamamen fizikselmiş gibi davranırken bile bundan çok daha ciddi bir illetin pençesine düştüğünü biliyordu.

Matt’dan hoşlanıyordu. Ciddi bir şekilde hem de. O kadar ki uyandığında tek düşündüğü şey onun ve ailesinin iyi olup olmadığıydı. İlk düşündüğü şey işi, mektupları kimin gönderdiği, Tonya’yı kimin kaçırdığı olmalıydı.

Sissie’yi kimin öldürdüğü.

Zorla yutkundu, suçluluk duygusu ağzında acı bir tat bıraktı. Çünkü şu anda bile akli tamamen Matt Buchanan’daydı.

Ellerini, Matt'in karnında gezdirişini hatırladı, kaslarının şiştiği anı. Bir yudum daha isteyen ama o yudumu da içtiğinde duramayacağını bilen bir alkolik gibi şimdiden bir Matt Buchanan bağımlısı olmuştu. Bir şekilde karşı koymalıydı. Zihnini temizleyip araştırmaya odaklanmalıydı. Eğer yapamaz ve biri daha ölürse kendini asla affetmezdi.

Matt birinci kattaki çalışma salonunun boş olduğundan emin olduktan sonra telefonunu çıkardı.

“Buchanan?” diye sordu Casey.

“Benim. Bir şey buldunuz mu?”

“Önerin işe yaradı. E-postanı açabiliyor musun orada?”

“Bir dakikaya açarım.” Matt cep bilgisayarındaki e-postasını kullanmayı tercih ediyordu, ama bir çıktı alması gerekirse bir ağa bağlanması gerekiyordu. O yüzden, oradaki masa üstü bilgisayarlardan birine oturup e-postasını açtı. Casey'den her birinde eklentiler olan iki e-posta gelmişti. İlkini açtı. “Adamlarınız katilin profilini çıkarmış gibi gözüküyor. Bunu Latham'la yapacağımız toplantıda kullanabilirim.”

“Diğerini aç.” Casey'nin ses tonu Matt'i az sonra göreceği şeyden korkutup huzursuz etmişti. Fakat bu uyarıya rağmen, Priceville, Güney Carolina'daki kayıp kişileri gösteren ilanı görüp Casey'nin e-postasını okuduğunda buna hazırlanamamıştı kendini. Küfrü bastı.

“Duygularıma tercüman oldun,” dedi Casey. “Bunu Tessa'ya nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Söylemeyin. Latham'la yapacağımız toplantıdan sonra ben söylerim. Şimdi söylersem işine odaklanamaz.”

“Beklememiz doğru olur mu bilmiyorum ama bunun, ona telefonda söylemek isteyeceğim bir şey olmadığı kesin, o yüzden bu işi sana bırakıyorum.”

“İlanda şüpheli olarak ‘Isaac Hoffman’ diye bir isim geçiyor. Bunu araştırdınız mı?”

“O ilanı bulduğundan beri tek yaptığımız bu zaten. Bütün gece bunun üstünde çalıştım. Kaçırılmanın olduğu zaman Hoffman yirmi beşindeymiş ve aynı gün kayıplara karışmış. İnsanların bu işi onun yaptığını düşünmesi bu yüzden. O günden sonra da gören duyan olmamış. Davranış bozukluğu, öfke sorunları varmış, hiçbir işte dikiş tutturamıyormuş. Kundakçının tekiymiş, yangın görünce büyülenirmiş. Birinin arka bahçesindeki barakayı yaktığı için bir süre ıslahevinde yatmış. Nasıl, ilginç geldi mi?”

“Her fikre açığım,” dedi Matt. “Başka ne var elimizde?”

“Babası kovana kadar onunla birlikte yaşamış. Fakat şimdi buraya dikkat et. Babasının John Crawford adında bir arkadaşı, onu, oğlunun küçük kızlarla ilgili bir takıntısı olduğunu söyleyip onu uyarmış. Babasının onu evden atma sebebi buymuş.”

Matt’in bir anda nefesi kesildi. “İntikam almak için Crawford’u öldürdüğünü düşünüyorsunuz demek. Ama neden bunca yıl sonra?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Küçük kızlarla ilgili saplantısı, özellikle kafaya taktığı bir kız var mıymış?”

“İlanı gördün.”

Matt yine lanet okudu. “Pekala, aradığımız adamın Hoffman olduğuna ikna olmaya başladım. Sanırım hâlâ nerede olduğunu bilmiyorsunuz, takibe başlamadığınıza göre.”

“Yedekteki bütün adamlarımı bu iş için görevlendirdim.

Sosyal güvenlik numarasıyla hiç vergi beyanında bulunmamış. Ancak sosyal güvenlik numarası, üç yıldır Alabama'da bir inşaat şirketinde çalıştığını gösteriyor. Bir şirket aradığımız Hoffman'la aynı sosyal güvenlik numarasına sahip bir Isaac Hoffman'ın sigortasını yatırıyormuş. Yıllar önce Priceville'de kaybolduktan sonra nereye gittiğini bilmiyoruz ama son üç yıldır nerede olduğunu biliyoruz. Bölge polisini haberdar ettim. Şu anda oraya giden bir de ekibim var."

Matt çenesini kaşıyıp arkasına yaslandı. Hoffman üç yıl önce vergi kayıtlarında birden ortaya çıkmış. Mektupların gelmeye başladığı zaman aralığıyla aynı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Onca yıl kimliğini gizli tutacak kadar akıllı hareket ettiyse neden şimdi gelişi güzel ve özensiz hareket etsindi ki?"

"Matt, orada mısın?"

"Evet, pardon. Tonya Garrett'tan haber var mı?"

Casey uzun bir nefes verdi. "Ne yazık ki, hayır. SWAT ekibi şu anda onu aramak için Hoffman'ın dairesine girmeye hazırlanıyor. Orada değilse çekilip, Hoffman dönene kadar daireyi gizlice gözetlemeye alacaklar."

"Eğer dönerse, tabii."

"Evet, eğer dönerse. Latham'dan bir şeyler öğrenebilerseniz beni de haberdar edin. Şimdi işe dönmem lazım."

Matt telefonunu kapadı. Sonunda üstünde çalışacağı bir şüpheli bulunduğuna memnundu ve Casey'nin söylediklerinde yanlış olmadığına inanmak istiyordu. Ama emin de değildi. Hâlâ ellerinde hiç tanık yoktu ve çok az kanıt vardı. Casey'nin elindekilerin tamamı tahminlerine ve olayların zamanlamaları üzerine kurulmuş spekülasyonlardan ibaretti çünkü aslında elde olan tek şey kafası bozulmuş bir delikanlının kaçırılma olayıyla aynı zamanda kaybolmuş olmasıydı. Ancak Crawford vaka-

sıyla olan bağlantı ilginçti ve bundan bir şey çıkabilirdi, ama yine de sonuçta hiç kanıt yoktu.

Yazıcıdan görev timinin hazırladığı profilin ve kayıp kişiler ilanının birkaç kopyasını aldı.

Tessa'nın doğumundan bile önce çıkarılmış olan ilan.

Matt'in boğazına bir yumruk gelip oturdu çünkü ilan anlattığı şey son derece sarsıcıydı. Üst üste titrek birkaç nefes aldı. Elleri yumruk olup avucundaki ilanları buruşturdu. Duygularını kontrol edebilmek, öfkesini bastırabilmek için orada uzun süre oturdu. Güçlü olmalıydı. Tessa'nın bugünkü fırtınadan sonra bir limana ihtiyacı olacaktı.

Çünkü bütün dünyası başına yıkılmak üzereydi.

Adam tüfeğini Tonya'nın sırtına dürttü. "Acele et. Geldik sayılır."

Tonya önündeki hafif eğimi tırmanmaya devam ederken başını hafifçe çevirerek ona bakmaya çalıştı. "Nereye geldik sayılır?" dedi, gözyaşları yanaklarındaki tozun içinden süzülürken simsiyah izler bırakıyordu. "Lütfen bırak beni. Yemin ederim ki kimseye bir şey söylemem. Daha on yedi yaşındayım ben. Bırak da gideyim, lütfen."

Bu seferki için attığı taş ürküttüğü kurbağaya değmeyecek gibi görünüyordu. Elindeki feneri çekiç gibi havaya kaldırıp, kızı yola getirmek için dövmeye hazırlandı.

"Hayır, hayır, hayır. Sustum. Özür dilerim." Döndü, hızlı adımlarla köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Adam arkasından kahkahayı bastı. Muhtemelen kaçtığını sanıyor diye düşündü. Takip etti sonra, yavaşça bekleyerek.

Tonya'nın korku içinde bağırışları duyuldu yukardan.

Adam tekrar güldü ve köşeyi döndü. "Neyin var, Tonya? Yeni evini beğenmedin mi yoksa?"

Tonya, hücrenin girişinde sindi, elleriyle, gözlerini adamın fenerinin ışığından korumaya çalıştı. "Benden ne istiyorsun? Neden getirdin beni buraya?"

"İçeri gir."

Tonya kapının üzerindeki demirlere tutunup başını salladı. "Hayır. Lütfen. Beni buraya kilitleme. Bir daha kaçmaya çalışmam. Kamyonette seninle birlikte otururum. Sessiz olurum. Bu sefer kimsenin dikkatini çekmeye çalışmam. Bir daha..."

Adam elinin tersiyle kızın yüzüne öyle bir vurdu ki Tonya sessiz bir çığlıkla birlikte demirlere yapıştı.

"İçeri gir," diye tekrarladı adam.

Tonya başını eğip hücrenin içine doğru tökezleyerek düştü ve zemine çöktü kaldı. Kollarını beline dolayıp adamın bir zamanlar öldürdüğü geyiğin baktığı gibi bakmaya başladı.

Adam kıkırdayarak kapıyı vurdu ve çıktı. Anahtarı hücrenin üç metre dışında kızın görebileceğı bir yerde kancaya astı.

Tonya'nın gözlerinde bir umut ışığı büyüdü. İçinde bulunduğu hücrenin tamamen boşaltıldığını anlaması ne kadar zaman alır acaba diye düşündü adam. O anahtarı duvardan almak için kullanabileceğı hiçbir şey yoktu.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadı Tonya.

"Sana tecavüz etmeyeceğim, eğer merak ettiğın buysa. Tipim değilsin." Tekrar güldü. "Sen yalnızca bir yemsin."

Tonya'nın boğazına bir şey takıldı, barakanın içinde geriye doğru çekilip kıvrıldı kaldı.

Adam demir parmaklıklara dayandı. "Benimki eve dönecek yakında. Tekrar bir araya geleceğiz. Sonra sana ihtiyacım kalma-

yacak, o yüzden senden kurtulmam gerekecek.”

Cebinden kibrit kutusunu çıkardı. Yavaşça, göstere göstere bir kibrit çıkardı içinden ve pürüzsüz ahşabını okşayıp kibritin baş kısmını kutunun üstündeki şeride sürttü.

Kibrit bir anda alev alarak canlandı.

Sonra yürüdü gitti kahkaha atarak, kızın korku dolu çığlıkları taş duvarlarda yankılanırken.

Hopkins İlçesi Polisi, bağlı olduğu Madisonville, Kentucky adına turistik bir Kentucky kartpostalı bastırabilirdi ama neredede. Tessa, Matt ile birlikte kiraladıkları arabanın camından dışarıyı seyreliyordu şimdi. Yirmi beş yılı aşkın bir süre önce ablasının öldürüldüğü noktaya park ettiklerine inanamıyordu. Aklından bu çirkin düşünceleri kovup etrafındaki güzellikleri seyretmeye çalıştı.

Çift şeritli küçük şehirlerarası yol, yazla birlikte fışkıran, mavi-yeşil çimlerin arasında var olma savaşı veren seyrek yeşil kış otlarıyla dolu bir manzaranın içerisinden dolana dolana giden yamaçlarla çevrelenmişti. Eğer bu yamaçlarda birkaç at olsaydı, şu an durdukları yer, Tessa'nın hep hayalinde canlandırdığı Kentucky görüntüsüne bire bir uyacaktı; Mavimsi çayırotu, atlar ve dönümlerce uzanan otlaklar.

“Bu Latham olabilir,” dedi Matt.

Lacivert bir jip yolun karşı tarafında yavaşlayarak dururken güneş ışığı camından yansıyıp gözlerini aldı. O, yanlarından devasa bir tırın geçmesini beklerken siyah beyaz bir Murray polis arabası virajı dönüp jipin arkasında durdu.

“Görünüşe bakılırsa Stephens da gelmeye karar vermiş.

Buraya geleceğini bilmiyordum,” dedi Tessa.

“Ben de.”

Tırın geçmesiyle birlikte yarattığı rüzgar kamçı gibi çarparak içinde Matt ve Tessa’nın oturduğu arabayı salladı.

Matt kapısını açtı. “Hazır mısınız?”

“Ne kadar olabilirsem işte.”

Dedektif Larry Stephens yanlarına geldi.

“Buraya kadar zahmet edeceğinizi ummamıştık,” dedi Matt.

“Sizi tanıştırmak ve uyarmak istedim.”

“Uyarmak mı?”

Stephens jipe işaret etti başıyla. Latham, arabasının açık kapısının iç tarafında durmuş, sanki durumu değerlendiriyormuş ya da buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi, az önce Tessa’nın hayran hayran baktığı yamaçlara bakıyordu.

“Şerif Latham biraz acayip ve dik başlı bir adamdır,” dedi Stephens. “Ketumdur. Pek bir şey paylaşmaz benimle. Telefonda hiçbir şey söylemedi bana. Sizinle şahsen tanışmakta ısrar etti. Nedenini bilmiyorum.”

İlginç. Tessa’ya sorsalar aynı şeyleri Stephens için söylerdi.

“Sakıncası yok benim için,” dedi. “Şu an tek istediğim şey kayıp kızı bulmak.”

“Hangi kayıp kızı?”

İlerlemiş yaşına rağmen, Şerif Latham son derece formda görünüyordu ve onlara doğru öyle sessiz bir şekilde yürümüştü ki Tessa onun geldiğinin farkına bile varmamıştı.

Şerif, Tessa ve Matt’i tepeden tırnağa öyle bir süzdü ki sanki FBI’nın en çok aranan on kişi listesinde olmadıklarından emin olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Matt Buchanan, Özel Ajan Tessa James,” dedi Stephens, “Tanıştırıyım, Roy Latham, Hopkins İlçesi Şerifi.”

“Eski şerifi, beş yıl önce emekli oldum.” Matt ve Tessa’nın uzattıkları ellerini görmezden geldi. “Ne kayıp kızı? Şu eski araba kazasıyla ilgili bilgi almak için geldiğinizi sanıyordum.”

Matt, Tonya’nın bir fotoğrafını ve katilin profilini Tessa’ya uzattı. Tessa başıyla teşekkür etti.

“Kazayı araştırmamız Savannah’da kaçırılan genç bir kızı arama çalışmamızın bir parçası.” Fotoğrafı ve kağıdı Latham’a verdi.

Latham resmi, Matt ve Tessa’yı incelediği gibi dikkatle inceledi. “Kız kaç yaşında?”

“On yedi.”

Latham başını iki yana salladı, gerçekten canı sıkılmış gibi bir hali vardı. Profilin yazılı olduğu kağıdı resmin üzerine koyup dudaklarını sessizce oynatarak okumaya başladı. Bitirdiğinde fotoğrafı ve profili katlayıp gömleğinin cebine koydu. “Kızı profiledeki adamın kaçırdığını mı düşünüyorsunuz?”

“Öyle sanıyoruz.”

“Ve Stephens’in bahsettiği yirmi beş yıl önceki faille aynı kişi olduğunu sanıyorsunuz. Bir bakımevini ateşe verdiğini ve benim araştırdığım kazayla ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Üzerinde çalıştığımız teori bu, evet.”

Latham bacaklarını açıp yere daha sağlam bastı. Bakışları Tessa’nın saçlarında dolaşıyordu sanki.

Adamın sessizliği, özellikle de kendisine bu kadar dikkatli baktığı için Tessa’yı huzursuz etmişti. Matt de aynı şeyi hissetmiş olacak ki Tessa’yı korumak istermiş gibi çaktırmadan ona doğru yaklaştı.

“Kaza ile ilgili söyleyeceğiniz her şey çok işimize yarayabi-

lir,” diye devam etti Tessa.

“O olay bir kaza değildi.”

“Evet, biliyorum. Biri arabayı süren kişiyi vurup arabanın uçmasına sebep olmuş.”

Latham başını dikti. “Sen O’sun. Kızıl.”

“Anlamadım?”

“Kimliği belirsiz kızla birlikte arabanın içindeki küçük kız. O küçük kıza ‘Kızıl’ adını takmıştım, sebebi ortada tabii. Sen o küçük kızsın değil mi?”

Matt’le ikisi birbirlerine şaşkın şaşkın bakiştılar.

“Evet efendim, o olduğuma inanıyorum.”

“Hatırlamıyor musun?”

“Ben... ehm... Yıllardır bir takım rüyalar görüyorum, kâbuslar daha doğrusu, kısa bir süre öncesine kadar öyle sanıyordum yani. Şimdi bunların birer anı olduğuna inanıyorum.”

Latham’ın dudakları dümdüz oldu. “Yazık. Hep bir gün olanları hatırlayabileceğini ve kimliği belirsiz kıza bir isim verebileceğimizi düşünmüştüm. Onu öldüren orospu çocuğunu yakalamayı istedim hep, ama elimde hiç ipucu yoktu. Hangi taşı kaldırırsam boş çıktı.”

“Ondan ablam diye bahsederseniz sevinirim,” dedi Tessa. “Gerçek adı bu olmayabilir, ama ben onu Sissie diye hatırlıyorum. O benim ablamdı. Lütfen ondan ‘kimliği belirsiz bir kız’ diye bahsetmeyin.”

Latham başıyla onaylarken bakışları biraz yumuşadı. “Rapora yazdığım gibi, benim o gün anladığım kadarıyla, Sissie hız sınırının on beş kilometre kadar üzerinde güneye doğru seyrediyormuş. Biri onu arka camdan vurmuş, ya başka bir arabadan ya da yolun karşısındaki tepelerden birinden ateş etmiş, bir türlü anlayamadım. Hiç kayma izi yoktu asfaltta, yani frene

basmamış. Araba tam park ettiğimiz yerde yoldan çıkıp birkaç takla atmış ve şarampole yuvarlanıp ters bir şekilde kalmış. Olay olduktan hemen sonra biri oradan geçiyormuş, o haber vermiş.”

“Araba çalıntı mıymış?” diye sordu Matt.

“Plakalar çalıntıymış. Arabanın plakaları değildi. Ama arabanın sahibini bilmiyorum. Ruhsat numarasını araba galeriden çıktıktan sonraki her sahibinden araştırdım. Bilinen son sahibi burada Hopkins İlçesi’nde yaşıyordu, ama o da kazadan beş yıl önce başka birine satmış. Alan adam arabayı kayıt ettirmemiş. O yüzden izini bulamadık.”

“Önceki sahibinden şüphelendiniz mi ?” diye sordu Tessa.

“Olay sırasında üç yüz kilometre ötede ailesini ziyaret ediyormuş. Araştırdık, doğru çıktı.”

“Peki, kazayı haber veren adam?” diye sordu Matt.

“Beni çaylak falan mı sandın sen, evlat?”

Matt gülümsemesini saklamaya çalışır gibi öksürdü. “Hayır, efendim.”

“O zaman şahidi enine boyuna araştırdığımı öğrenince de şaşırmazsın. Üstünde barut izi testi yaptırdım, hatta çırılçıplak soyup üzerindeki kıyafetleri tek tek test ettirdim. Barutun zerresi yoktu. Tetiği çeken o değildi.”

“Sissie hakkında ne hatırlıyorsunuz?” diye sordu Tessa.

Latham’ın soluk ela gözleri Tessa’ya döndü. “Sana çok benziyordu, kopyan gibiydi. Yemin ederim az önce sana doğru yürürken hayaletini gördüğümü sandım. Ablan olduğuna şaşırmadım. Aynı kızıl saç, soluk ten. Yanında çantası ve kimliği yoktu, çok tuhaf gelmişti bana. Evden çantasını almadan çıkan bir kadına rastlamadım hayatımda. Kıyafetleri de garipti. Uzun bir elbise vardı üzerinde, bileklerine kadar. Havalı bir şey değil, baloya giderken giyilenler gibi değil, daha çok kilise elbisesi gibiydi.

Tamamen sade, boynundan aşağı kadar teninin her santimini örtüyordu. Kolları bile kapalıydı. Yazın tam ortasıydı. Kendini neden öyle kapattığını anlayamamıştım.”

“Şerif, elinizde hiç şüpheli yok muydu yani?” diye sordu Tessa.

Latham’ın gözleri bir an parladı, söndü. Tessa bu bakışlara bir anlam veremedi.

“İki ay boyunca aklıma gelen her şeyin peşine düştüm. Buranın iki yüz kilometre etrafındaki bütün kolluk kuvvetlerini arayıp ellerinde kızıl saçlı iki kıza ait kayıp ilanı var mı diye soruşturdum.” Stephens’a baktı bir an. “Hiçbir şey çıkmadı.”

“Kızlardan hiçbirini arayan olmadı mı?” diye sordu Tessa.

Latham sempatik bir şekilde baktı. “Hayır han’fendi. Olmadı. Uğraşmadım sanılmasın. Yerel televizyon kanalıyla ve gazeteyle görüşmeler yaptım, karakolları uyardım, hatta veri tabanlarından bir şey çıkar mı diye FBI’la görüştüm. Ancak hiçbir şey çıkmadı.”

Bir kez daha çıkmaza girmişlerdi. Tessa’nın kafasında daha fazla soru işareti vardı şimdi.

“Bu dava dosyasının kopyalarını veremezsiniz bize değil mi?” diye sordu Matt.

Latham ile görüşmeleri boyunca sesi pek çıkmamıştı. Tessa, davaya atanan FBI ajanı olduğu için Matt’in pek araya girmeye çalıştığını, soruşturmayı kendisinin yürütmesine izin verdiğini düşünüyordu. Ancak şimdi pek emin değildi. Latham’ın cevabını beklerken Matt’in gözlerinin etrafında ince çizgiler belirmişti, gergin gözüküyordu.

Latham başını iki yana salladı. “Yıllar sonra eski davalarımızı dijital ortama aktarırken bilgisayara girdiğim tek şey o kaza raporuydu. Bilgisayardan bir çıktısını alabilmek için şim-

diki şeriften rica etmeniz gerekecek, tabii hâlâ ellerindeyse. Yardım edemediğim için üzgünüm, çocuklar. Araştırmanızda bol şans dilerim. Umarım kayıp kızı bulursunuz.”

Matt ve Tessa’nın ellerini sıktı, ama Stephens elini uzattığında Latham görmezden gelip arabasına doğru yürümeye başladı.

Stephens’in hafiften rengi attı ve elini indirdi. Bir süre sonra Latham yola çıkıp virajı dönerek gözden kayboldu.

Matt meraklı gözlerle Stephens’a baktı. “Latham ile arkadaş olduğunuzu sanıyordum, ama pek öyle değilmiş anlaşılan.”

“Yıllar içerisinde birkaç anlaşmazlığımız oldu. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem.” Saatine baktı. “Yolun birkaç kilometre aşağısında bir gözlemeci gördüm, fena bir yere benzemiyordu. Kahvaltı edip biraz fikir alışverişinde bulunmak ister misiniz?”

Tessa tereddüt etti. “Dürüst olmak gerekirse dedektif, sizi burada gördüğüme şaşırdığımı söylediğimde sanırım hem Matt hem kendi adıma konuşuyordum. Murray, sokağın karşısında bir yer değil sizin için. Ve dün ofisinize geldiğimizde bu davayla pek ilgilenmiş gibi görünmüyordunuz.”

Stephens’in çenesi gerildi. “İster inanın, ister inanmayın Özel Ajan James, ikiniz çıktığınızda kendimi suçlu hissettim. Şu yangın ve kızların ölümüyle ilgili duyarsız davranmış olabilirim, farkındayım. Ama kötü bir gün geçiriyordum. Romatizmam azmıştı, ek binada sizin şu dava dosyasını ararken fena halde zorlandım. İyi bir zamanıma denk gelmediniz yani. Bu yüzden buraya kadar gelip Latham’ın sorularınıza cevap verdiğinden emin olmak ve yapabileceğim başka bir şey varsa yapmak istedim. Şimdi, kahvaltıya ne diyorsunuz?”

Tessa zorla gülümsedi. “Pekala. Orada buluşuruz.”

Stephens yola çıkarken Matt’le birlikte beklediler.

“Ona güvenmiyorum,” dedi Matt.

“Ben de. Peki ya Latham? Ona güveniyor musun?”

“Şu anda, kimseye güvenesim yok.”

Stephens devriye arabasından getirdiği haritanın üzerine bir şeyler yazarken Tessa ve Matt bekliyorlardı. Matt bir yandan da pastırmasını yiyordu.

Stephens haritayı çevirdi ve onlara doğru itti.

“Bu bölgede çalışan kömür madenleri bunlar. Çam ağacı aşağı yukarı her yerde var, o yüzden aramanızı belirli bir ağaca dayanarak daraltabileceğinizi sanmam. Tabii, ben bitkilerden anlamam yani kim bilir. Fakat birisi o madenlerde çalıştıysa giysilerinde kömür tozu ve çam özü olması ve bunu evine taşıması kesinlikle mümkün. Bu bahsettiğiniz mektuplardaki kalıntının nedenini açıklar.” Pastırmasının kalanını ağzına atıp diyet gazozunu içti.

“Kalıntı değil, parçacıklar,” dedi Matt. “Yani toz çok ince, o kadar ki gözle görünmüyor. Çam özünde de durum aynı. Bu yüzden kağıdın üzerinde bunları bırakan kişinin madenci olmadığını ya da eski bir madenci olup hâlâ o bölgede yaşadığını düşünüyorum. Bu madenlerin üçünün yakınlarında kasaba olduğunu görüyorum. Bu aramamızı daraltabilir.”

Stephens başını iki yana salladı. “Eğer aramanızı madene yakın bir kasabanın havasındaki toza dayanarak daraltmak istiyorsanız, az önce çizdiğim daireleri unutun. Aktif madenler son derece sıkı kontrol ediliyor, filtrasyonları falan gayet iyi durumda. Madende bulunmayan birinin bahsettiğiniz parçacıklarla temas etmesi pek mümkün değil.”

“O zaman aktif olmayan madenlere bakmamız gerek,” dedi Tessa. “Yıllar önce çalışan ve bugünkü gibi bakımı yapılmayan madenlere.”

“Mantıklı.” Stephens haritada üç yer daha işaretledi. “Benim bildiğim eski ve kapalı olan tek maden bunlar. Ama bilmediğim başkaları da olabilir sonuçta.”

“Bu bölgeyi çok iyi biliyorsunuz anlaşılan,” dedi Tessa.

“Daha da iyi bilmek isterdim. Madisonville’de arkadaşlarım var, o yüzden sık sık bu tarafa gelirim. O eski madenlere de gitmeye kalkmayın sakın. Araştırmanız için yakınlarındaki kasabalarda takılın. O madenlerin kapalı olmasının bir sebebi var ve bunların bazıları kömür bittiği için kapanmış değil, ne olacağı belli olmaz. Kıyısında köşesinde gaz birikmiş cepler olabiliyor, boğulursunuz ya da kıvılcım durumunda havaya uçabilir.”

“İnanın bana,” dedi Tessa. “Kömür madenine girmeye hiç niyetim yok.”

Stephens elini cüzdanına attı ama Matt onu durdurdu. “Bu benden olsun. Zaten çok yardımcı oldunuz.”

Stephens başıyla teşekkür edip ayağa kalktı. “Çok teşekkür ederim. Sizi burada böylece bırakmak istemezdim ama dönmem lazım, epeyce de bir yolum var. Numaram var sizde.”

Stephens gider gitmez, Tessa, “Şimdi bana bütün sabah neden dikkatinin bu kadar dağınık olduğunu söyleyecek misin?” dedi.

Matt iç çekti. “O kadar belli oluyordu demek.”

“Başının üstünde neon ışıklı bir tabela var.”

“Hadi ya? Ne yazıyor?”

“Ortağından bir şey sakladığını ve onun da bundan hiç hoşlanmadığını.”

“Hepsi bir tabelaya sığmış mı?”

Tessa gözlerini kıstı.

“Tamam. Haklısın. Konuşmamız gerekiyor. Ama burada değil. Hadi gidelim.”

Tessa saatlik kiralanan motel odalarından birinin ortasında dikiliyordu şimdi. Çantasını yan tarafında sıkı sıkıya tutuyordu.

“Hastalık kapacakmışsın gibi bakıp durmayı keser misin lütfen. Bulabildiğim en mahrem yer burasıydı,” dedi Matt.

“Ama gerçekten hastalık kapabileceğimden *korkuyorum*. Burası iğrenç bir yer.”

Matt gözlerini devirdi ve aynı zamanda komodin görevi yapan masanın altındaki sandalyeyi kaptı. “Al, bu nispeten daha temiz görünüyor.”

Tessa dikkatle sandalyenin kenarına ilişti.

Matt onun karşısına, yatağın ucuna oturdu.

Tessa tiksintiden titremek üzereydi. O yatağın yanına bile yaklaşmaya niyeti yoktu. “Acele et ve ne saklıyorsan söyle de buradan çıkıp gidelim.”

Matt ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp ona uzattı. O an yüzündeki ciddi ifade Tessa’yı endişelendirdi ve birden motel odasının pisliği önemini yitirdi.

Kağıdın üzerinde büyük kalın harflerle “KAYIP” yazıyordu. Altında da Rebecca Miller ismi ve onun altında yedi, sekiz yaşlarında yeşil gözlü parlak kızıl saçlı bir kızın resmi. Tessa başını iki yana salladı, kafası karışmıştı.

“Anlamıyorum. Bu benim ama benim adım Rebecca değil ki. Olamaz da. Künyemde Tessa yazıyordu. Öyle değil mi?”

“O senin resmin değil. Sissie’nin. Tarihe bak.”

“Fakat... Bu ilan... Ben doğmadan öncesine... Anlamıyo-

rum. Biz beraber kaçırılmıştık, öyle değil mi? Bir dakika, hayır, bu tarih buna uymuyor. Bütün bunlar çok mantıksız. Ben, Sissie kaçırıldıktan yıllar sonra aynı kişi tarafından mı kaçırılmışım? Benim için de bir ilan buldun mu?”

Matt başını iki yana salladı. “Okumaya devam et.”

Tessa ilanın geri kalanını hızla gözden geçirdi. “Priceville. Priceville, Güney Carolina’da mı kaybolmuş? Ama bu şey değil mi?”

“Jim Crawford’un öldürüldüğü yer, evet. Dün gece, ablanla birlikte kaçırılmış olduğunuzu fark edince Casey’i arayıp güney bölgesini tarayan bir veri tabanı araması yapmasını rica ettim. Sissie’nin öldürüldüğü kazanın artı, eksi birkaç yıl süresince çıkarılmış yeşil gözlü kızıl saçlı kayıp kız kardeşler ilanı var mı diye bakmasını istedim.”

Tessa başını salladı. “Ama ablam bu ilandaki kızdan çok daha büyüktü. Polis raporu aşağı yukarı on altısında olduğunu söylüyordu. Bu ilan yanlış olmalı.”

Matt onun ellerini avuçlarına aldı. “İlan doğru. Sissie’nin gerçek adı Rebecca Miller’miş. Babası, Tom Miller, ona Becca diyormuş. Yedi yaşındayken kaybolmuş. Tessa, Becca tek çocukmuş. Kız kardeşi yokmuş.”

Tessa başını iki yana salladı. “Hayır, vardı. Ben vardım. Ben ona Sissie derdim.”

“Biliyorum, muhtemelen o, öyle demeni istemişti, soran eden olursa diye. Bebeğim, Becca ablan değilmiş. O senin annenmiş.”

Tessa’nın karnına spazmlar girmeye başladı. Ellerini Matt’ten kurtardı. “Bu doğru olamaz. Eğer o benim, benim annemse o zaman, beni doğurduğunda... Kaç yaşında?”

“Seni doğurduğunda dokuz yaşındaymış.”

Tessa elini ağzına bastırıldığı gibi banyoya koştu.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Matt.

Tessa kahvaltısını çıkarmış, tekrar tekrar öğürmüştü.

Matt’in aceleyle motelin hediyeelik eşya dükkânından aldığı diş fırçası ve diş macunuyla dişlerini fırçaladıktan sonra yüzünü yıkamış, şimdi yine onun karşısındaki sandalyede rengi atmış bir halde şok içinde oturuyordu.

“İyiyim. Yani, bir çocuk tecavüzcüsü ve pedofilinin kızı olmam dışında mükemmel bir durumdayım.” Titredi ve tekrar elini boğazına bastırdı. “Zavallı Sissie.” Zorla yutkundu. “Zavallı Becca. Ona gerçek ismiyle hitap etmeliyim. Bunu hak ediyor. Becca Miller.” Yeşil gözleri dökemediği yaşların parıltısıyla doldu. “Bana her şeyi anlat.”

Matt tereddüt etti.

“Bana paramparça olacakmışım gibi bakmayı bırak. Göründüğümünden daha dayanıklıyım. Sekiz yaşında bir kıza vahşice tecavüz edip çocuğunu taşımaya zorlayan piçi yakalamak istiyorum. Her şeyi anlat, hadi.”

Matt uzun bir nefes verdi. “Pekala. İlanı bulur bulmaz, görev timi Priceville’e hareket etti. Büyükkannen ve büyükbaban, Millerlar, hâlâ orada yaşıyorlar. Ajanlar onlarla görüşünce ne kadar üzöldüklerini tahmin edersin. Bunca zaman kızlarına ne olduğunu öğrenememişler, ama hâlâ hayatta olduğu umuduna tutunmuşlar. Artık yıllarca tutsak edildiğini, çocuğu olduğunu ve katledildiğini biliyorlar.” Başını iki yana salladı.

Tessa elini tekrar boğazına bastırdı. “Zavallı insanlar. Hayal bile edemiyorum. Gerçekten.”

“Ajanlarla konuşacak kadar sakinleştikten sonra çok yardımcı olmuşlar. Ayrıca Priceville’de Becca’nın kayboluşunu hatırlayan bir sürü insan var. Görev timi kimle görüştüyse aynı isimle karşılaşmış; Isaac Hoffman. Herkes aynı şeyi söylüyor-muş, Becca’yla ilgili bir saplantısı varmış. Fakat Becca kaybolduğunda Isaac Hoffman ondan çok daha yaşlıymış, üç aşağı beş yukarı yirmi beş yaşında falanmış.

“Aman Tanrım.” Tessa kollarını karnına dolayıp başını iki yana salladı.

“Bunları şu anda dinlemek istediğine emin misin? Daha iyi bir otel bulup biraz ara verebiliriz.”

“Hayır, hayır. Her şeyi anlat. Yani kızı kaçıran Hoffman’mış öyle mi?”

“Öyle görünüyor. Her zaman biraz... Tuhafmiş. Becca’nın kaybolduğu yaz John Crawford, Becca’nın babasını Hoffman’la ilgili uyarmış. Hoffman’m Becca’yı arkadaşlarıyla oyun alanında ve başka yerlerde oynarken izlediğini söylemiş. Ona bakışı ve her yerde peşinden gidişi adamı endişelendirmiş.”

“Demek bu yüzden Casey, Hoffman’m... Adamımız olduğunu düşünüyor. John Crawford’ı öldürüldüğü için mi yani?”

“Evet, kısmen,” dedi Matt. “Ama aynı zamanda Hoffman, Becca ile aynı gece kaybolduğu için. O günden sonra Priceville’den hiç kimse onu görmemiş, Crawford dışında tabii, onu Hoffman’ın öldürdüğünü varsayarsak.”

Tessa eliyle kahküllerini arkaya atıp arkasına yaslandı. “Devam et.”

“Casey, Tonya Garrett’m kaybolduğu gece senin oturduğun apartmandaki bakım görevlisinin öldürüldüğünü söyledi. Cese-di bu sabah bulunmuş.”

Tessa’nın gözleri doldu. “Zavallı adam. Bir dakika, katilin...

Aradığımız katil olduğunu düşünüyorsun değil mi, yoksa bunu anlatmazdın burada. Yani... Oradaymış benim apartmanımda, beni arıyormuş öyle mi?"

"Öyle sanıyorum."

Tessa ellerini kenetledi. "Ne yani, beni bulamayınca Tonya'yı mı kaçırmış? Bunu mu diyorsun?"

Matt bir elini onun ellerinin üstüne koydu. "Henüz kimse emin değil bundan."

Tessa ellerini büküp onun elini sımsıkı tuttu. "Casey, bu Isaac Hoffman'ı bulmak için ne yapıyor peki?"

"Priceville'den ayrıldığından beri nerede olduğunu kimse bilmiyor, ama adı ve vergi numarası üç yıl önce Alabama'da ortaya çıkmış."

"Üç yıl mı? Mektuplar başladığında."

"Doğru. Alabama'da bir apartman dairesini gözetliyor ajanlar şu anda. Casey, adamın yakında Tonya ile birlikte çıkıp geleceğini umuyor."

Tessa gözlerini kıstı. "Seni tanıyorum Matt. Jestlerini, mimiklerini, ses tonunu, kelimelerini seçişini öğrendim artık. Şu ana kadar söylediklerin tamamen *Casey'nin*, görev timinin inandığı şeyler. *Sen* katilin Hoffman olduğuna inanmıyorsun değil mi?"

"Öyle bir şey demedim."

"Ama inkâr da etmiyorsun. Katilin hâlâ orada bir yerlerde olduğunu düşünüyorsun."

"Hoffman'ın katil olduğunu düşünüyor muyum? Evet, muhtemelen. Casey'nin onu Alabama'da bulabileceğini? Dürüst olmak gerekirse bu konuda hiçbir fikrim yok. Fakat yıllarca izini kaybettirecek kadar zeki birinin üç yıl önce gerçek ismi ve sosyal güvenlik numarasıyla birden ortaya çıkıvermesine inanmakta güçlük çekiyorum. Bu noktada yanlış olan bir şeyler var."

“Burada olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Kentucky’de?” Tessa, Matt’in cevabını beklemeden devam etti. “Neden? Neden burada sence?”

Matt onu dikkatle inceledi. “Otele gidip biraz beklemek istemediğinden emin misin?”

“Genç bir kız ölürken korkup sinmeyi reddediyorum.”

Matt etrafına bakındı, ama bu küçük odada çalışacak yer yoktu. “Buradan çıkalım. Arka verandada bir masa buluruz mecbur kalırsak. Şu sendeki haritaya ihtiyacım var, şöyle güzelce bir yayalım onu.”

Beş dakika sonra motelin arkasında, muhtemelen koyu yeşil bir bataklığa döndüğü için terk edilmiş olan havuzun yanındaydılar. Matt, hediyelik eşya dükkanından aldığı peçetelerle masanın ve sandalyenin üzerindeki polenleri sildi. Gözlemecide Stephens’in daireler çizdiği Tessa’nın haritasını yaydı.

“Pekala, katilimiz hakkında coğrafi olarak ne biliyoruz? Güneyde biri dışında bütün eyaletlerde birini öldürdüğünü biliyoruz.”

Tessa’nın gözleri büyüdü. “Kentucky.”

“Evet. Bu sana ne anlatıyor?”

“Eve yakın yerlerde cinayet işlemek istemiyor, o yüzden yaşadığı yerde öldürmüyor. Sissie’yi... Becca’yı öldüren o değilse.”

“Bu normal değil, onun tipik kundakçı cinayetlerine benzemiyor. Elimizdeki veri istatistiğini bir anda değiştiren aykırı bir durum. Şimdilik diğer olaylara odaklanalım.”

“Tamam.”

“Yalnızca Kentucky ve Güney Carolina’da mektuplarda bulunan kömürün olduğunu biliyoruz. Laboratuvarım bunu doğruladı. Araba kazası Kentucky’de oldu. Senin götürüldüğün bakımevi burada Kentucky’de. Latham, ablanı ve seni—ki sen

sağ kalmıştın—taniyan biri çıkabilir diye kazayı TV’de haber olarak verdiklerini söylüyor. Gazetede senin bakımevinin önünde çekilen fotoğrafını yayınlamışlar. Tam katilin arayıp da bulamadığı şey. Muhtemelen sağ kalan kızın kazadan sonra nereye gönderildiğini bulmak zor olmamıştır. Hatta belki de haberde yerin direk olarak adını yazmışlardır. Katil, Murray Eyalet Bakımevi’ne kadar izini takip edip bakımevini yakarak seni öldürmeye çalışmıştır. Ama başaramayınca ve sen de Güney Carolina’ya gönderilince seni orada bulma imkanı olmamıştır. Nereye gittiğini bilmesi mümkün değildi çünkü.”

“Tamam, mantıklı. Yani nihayet benim Savannah’da FBI’da olduğumu öğrendiğini düşünüyorsun. Ama nasıl? Bunca yıl sonra beni yine nasıl buldu? Mektupları Savannah’ya göndermesi gerektiğini nereden biliyordu?”

Matt gülümsedi. “İşte şimdi benim gibi düşünmeye başladın.” Bilgisayarını çıkarıp masaya koydu. “Mektuplar üç yıl önce gelmeye başladı. Üç yıl önce hayatında ne oldu?” Bilgisayarında birkaç tuşa basıp Tessa’ya çevirdi.

Ekrana bakınca Tessa’nın gözleri büyüdü. “‘Simon Öl Diyor’ seri katili davası. Takım ne zaman büyük bir araştırmayı başarılı bir şekilde bitirip olayı çözse, Casey büyük bir parti organize eder, aileler falan herkes gelir. Her zaman da profesyonel bir fotoğrafçı çağırıp davayı çözen ajanların resmini çektirir.”

“Senin ve takımının bu resmi,” dedi Matt, ekrana tıklayarak, “Savannah’da kalmamış. Bütün ülkeye yayılmış. *USA Today* gazetesinde çıkmış.”

“Katil bunu görmüş olabilir Matt, hafızamı kaybettiğimi bilemez. Onu ve nerede yaşadığımı, yaşadığımızı hatırladığımı düşünüyor olmalı. O ‘Küller, küller’ ile başlayan mektupları Becca yüzünden göndermiş. Gece uyurken bana söylediği

şarkıyı hatırladığımı düşünmüş demek.” Alın kırıştı. “Peki, ama kurbanların isimleri ne alaka? Onların da bana bir şey mi ifade etmesi gerekiyor acaba?”

“Sen söyle. Ediyorlar mı?”

“Belki. Belki de ediyordur. Bazıları en baştan beri tanışık geliyor, ama hepsi değil. Sharon Johnson’ın adı hiç tanışık gelmedi mesela. John Crawford’ın adı da.”

“Mektuba yazdığı şeyler yalnızca isimler değil,” diye hatırlattı Matt.

“Doğru. O kenar süsünü hiç eksik etmedi. Sence boya yaparken falan resimlerime çizdiğim bir şey miydi acaba?”

“Mümkün. En azından üzerinde çalışılabilecek bir teori.”

Tessa başı ağrımaya başlıyormuş gibi şakaklarını ovdu. “Peki, varsayımları sonuna kadar devam ettirelim. Beni bulmak istiyor, ama nedenini bilmiyoruz. O mektupları gönderince kimin gönderdiğini anlayacağımı düşündü. Bunca zamandır hatırlayacağımı düşünüp bana ipuçları vermeye çalıştı.” Bakışları Matt’inkilerle buluştu. “Tonya’yı yem olarak kaçırdı. Eve... Gelmemi sağlamak için.” Başını salladı. “Ama ben ‘ev’in neresi olduğunu bilmiyorum. Nasıl bulacağız kızı?”

“İşte harita burada olaya dahil oluyor.” Matt bir kalem çıkarıp haritanın üstünde bazıları birbiriyle kesişen çizgiler çizdi.

Tessa sandalyesini onun yanına çekti. “Ne yapıyorsun?”

“Kabaca kendime ait coğrafi profil çıkarma tekniğimi kullanıyorum.” Bir tarafta Murray’i çevreleyen büyük bir daire, diğer tarafta da Madisonville ve Hopkins İlçesi’ni çevreleyen başka bir daire çizdi. “Kendi koyduğum kuralı çiğniyorum ve büyük varsayımlarda bulunuyorum ama bu sefer hislerim yanıltmayacak gibi. Katilimize dair, bizim bildiğimiz Kentucky’de gerçekleşen her şey ya Murray kasabası yakınlarında ya da burada Hopkins

İlçesi'nde oldu. Katilin bu iki bölgeyi çevreleyen bir yerde olduğunu tahmin ediyorum."

"Yine de çok geniş bir bölge, Murray'nin bulunduğu yerde Hopkins ve Calloway hariç üç bölge ediyor."

"Evet, ama o diğer üç bölgeye dair bir ipucu yok elimizde. Hopkins olduğuna bahse girerim çünkü kaza orada oldu. Ayrıca Murray'de ipuçlarıyla eşleşen bir kömür madeni yok."

"Pekala. Mantıklı gibi. Hopkins Bölgesi'ne odaklanıyoruz. O çizgileri neden çizdin?"

"Onlar ana yollar. Katilin profiline bakılırsa büyük nüfuslu yerlerden kaçınacak. Bence bu da doğal olarak şehirlerarası ana yolları kapsar. Dikkat çekmek istemeyecektir. Sen de hep ormandan korktuğunu söylüyorsun. Bence bu adam sık ormanın olduğu bir bölgede, kapatılmış bir kömür madeni yakınlarında, en yakın kasabadan epeyce uzakta ve etrafında ana yol olmayan bir yerde yaşıyor. En yakın kasaba, küçük, cinayetlerinden haberdar olan insanların olmadığı bir yer olacaktır."

Tessa kalemi alıp haritaya eğildi. "Stephens'm daire içine aldığı kömür madenlerinin doğruluğunu kontrol ettin mi?"

"Ettim. Haklıymış. Yalnızca bu üçü var."

Tessa üç madeni, etraflarındaki bölgeleri, ana yolları inceledi ve bir kasabanın etrafında büyük bir daire çizdi, Stoneyvile. "İşte burada."

Matt sıırttı. "Müthiş bir özel dedektif olurdunuz, Özel Ajan James."

Tessa tek kaşını kaldırıp güldü. "Siz de mükemmel bir Özel Ajan olurdunuz Bay Buchanan." Gülümsemesi kayboldu. "Eğer oradaysa, kanıtların yakınına gitmeme izin yok. Casey bunun katile karşı oluşturacağımız iddialara zarar vereceğinden endişe ediyor."

“O zaman Casey’i arayıp teorimizden bahsedelim. Söyleyelim de buraya birkaç ajan göndersin bakalım Hoffman buralarda mı diye.”

“Kabul. Ama...”

“Ama ne?”

“Bir grup ajanı buraya getirtmek yarım gün alır. Tonya, Hoffman’ın elindeyse eğer, yarım günü kalmamış olabilir.”

“Ne yapmak istiyorsun peki?”

Tessa haritayı inceledi, kaşları kalkık, her şeyi gözden geçirdi. Kafasını kaldırdığında yüzünde bir kararlılık maskesi vardı. “Casey’i arayıp buraya mümkün olduğunca çabuk birkaç ajan göndermesini söyleyeceğim. Ama onları beklemeyeceğim. İkimiz başlangıcı yapıp ayak işlerini halledelim ve Hoffman’ın Tonya’yı hapsedebileceği yeri daraltmaya çalışalım. Böylece Casey’nin kuralını çiğnemiş olmayız. Hoffman’ın nerede olduğunu bildiğimizden emin olur olmaz da geri çekilip işi Casey’nin bitirmesini sağlarız.”

Matt başıyla onayladı. “Stoneyville’e gidiyoruz o zaman.”

Şerif Latham yemek masasının üstündeki ışığın yetersizliğinden dolayı bu sabah belki de üçüncü defa gözlerini kırptırıyordu. Allah’ın cezası apliği yıllar önce değiştirmeliydi ama Betsy bu süslü, işe yaramaz ışığa bayıldığından her zamanki gibi ona hayır diyememişti. Her zaman olduğu gibi, o aklına gelince, o çok sevdiği havalı masanın üzerinde asılı duran birlikte çektikleri son fotoğrafa kaydı bakışları.

Mutfaktaki guguklu saat öterek merhum eşiyle ilgili anılara dalıp gitmek için vakti olmadığını hatırlattı. Eğer şimdi bura-

da olsaydı, on yedi yaşındaki bir kızın hayatı tehlikedeyken bir dakikasını bile boşa harcarsa kafasına bir tane vururdu.

Özel Ajan James'in verdiği resmi aldı, kızın yüzünün kıvrımını, saçlarının rengini, en çok da gözlerini zihnine yerleştirdi. İnsanın kimliği gözlerinde gizliydi. Gözlerin kalbin aynası olduğu atasözü ona çok doğru geliyordu. İnsanların karakterlerini ölçmek için gözlerini inceleme gibi bir alışkanlık edinmişti.

Ya da bedenlerini tanımlamak için.

İnşallah bu davada buna gerek kalmazdı. Resmi masaya koydu ve profili aldı, genç kızı kaçırdığına inanılan adamın profilini. Bunca yıl onu kandırıp atlatmış olan adamın, bütün kariyeri boyunca kimliğini tespit edemediği yegane kızı öldürmüş olan adamın profilini.

Profili okudukça, bu sabah yol kenarında ilk okuduğunda olduğu gibi kafasına dank etti. Profildeki noktaları zihnindeki katilin resmiyle eşleştirerek işaretlemeye başladı.

Organize

Kontrollü

Toplum içinde açık vermez ama kolay öfkelenir

Zekâ: normal, yüksek arası

Otoriteye karşı tahammülü yok

Ketum, muhtemelen yalnız yaşıyor

Yangına karşı hastalıklı bir hayranlık besliyor

Kalemmini alıp FBI ajanı ve Özel Dedektif danışmanla konuşmasına dayanarak bir madde daha ekledi.

Kömür madenlerine yabancı değil, muhtemelen geçmişte birinde çalışmış.

Masaya yayılı kâğıt tomarlarına uzanıp emekli olduğu gün ceketinin altına saklayıp gizlice çıkardığı plastik klasörü aldı. Bu klasöre kimsenin bakmayacağını biliyordu. Zaten kimse bu kimliği belirsiz kızın kim olduğunu bulmayı umursamamıştı, kimse onun kadar uğraşmamıştı. Bu dava onun meslek hayatının tek başarısızlığıydı. Ancak şimdi, bunu düzeltmek için bir şans doğmuştu. Bu sabah yaptığı sohbet ve bu profil sayesinde taşlar yerine oturuyordu.

Klasörde topladığı aylar süren rapor ve araştırmaları gözden geçirmesi epeyce bir vaktini aldı ama sona doğru aradığı şeyi buldu —şüpheli listesini. Listedekilerin hiçbiri doğru kişi gibi görünmemişti ona. Fakat şimdi listeye yeni bir isim koymaya hazırdı, ama önce bir telefon etmesi gerekiyordu. Emin olmadıkça kimseye cinayet gibi iğrenç bir suçu isnat etmek istemezdi, özellikle de bu kişi on yedi yaşındaki bir çocuğun hayatını ellerinde tutuyorsa.

Sandalyesini itip homurdanarak kalktı ve duvardaki telefona yöneldi. Bu günlerde herkesin pek meraklı olduğu aptal cep telefonlarına güvenmiyordu. Kablolu telefon gibisi yoktu. Ayrıca söyleyeceği şeyleri havadaki dalgaların taşımaya gerek yoktu, biri duyabilirdi.

Beş dakika sonra telefonu kapadı. Önündeki kağıda baktı uzun süre ve kalemini aldı. Listesindeki üç ismin her birinin üstünü tek tek çizdi.

Sonra da yeni bir isim yazdı. Ve daire içine aldı.

Latham ne işler çeviriyordu acaba?

Dedektif Stephens cep telefonunu kapadı ve arabasını bir

soya tarlasının kenarına çekip durdu. Latham neden aramıştı? Yıllar önce olan bir takım şeyler hakkında alakasız gibi görünen bir sürü tuhaf soru sormuştu. Stoneyville'deki bir madende çıkan eski bir yangınla ilgili, Latham ve Stephens dâhil etraftaki bütün kolluk kuvvetlerinin katıldığı araştırma ile ilgili sorular. Başka sorular da sormuştu, Stephens'in ensesindeki en ince tüyleri bile ürperten sorular. Fakat Latham'a neden geçmişi eşelediğini sorduğu anda ihtiyar keçi telefonu kapatmıştı.

Stephens tesadüflere inanmazdı. Latham'la ikisi yıllar içerisinde birçok defa birbirlerinin yetki alanlarına girmelerini gerektiren davalarda beraber çalışmak zorunda kalmışlardı. Bu ortak davalarda birbirlerinin evlerinde bir araya bile gelmişlerdi, ama asla arkadaş olmamışlardı, birazcık bile. Latham çok fazla eleştirel, çok çabuk eleştiren ve her şeye burnunu sokan biriydi. FBI ajanı gelip etrafı koklamaya, araştırmaya başlayana kadar Stephens, Latham'la emekli olduğu günden beri konuşmamıştı. Şimdi birden Latham'ın arayası tutmuştu öyle mi? Bir şeyler dönüyordu. Kaza ve kızla ilgili bir şeyler biliyordu.

Stephens parmaklarını direksiyonda tıklattı. Kendi yetki alanı içerisinde işlenmiş bir suçla ilgili bir tanığın ifadesini almış dönüyordu ve Hopkins İlçesi sınırlarının birkaç kilometre batısındaydı. Yani Roy Latham'm evinin birkaç dakika ötesinde. Yolun boş olup olmadığını anlamak için omzunun üzerinden arkaya baktı ve yola fırladı.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt, hiçbir belediyeye bağlı olmayan, Kentucky'nin bu minik Stoneyville kasabasındaki tek benzin istasyonunda kiralık arabaya benzin doldururken, Tessa da bagaj kapağına dayanmış sakin bir şekilde Casey'nin sorularına cevap veriyordu. Matt onun, ablasının aslında annesi olduğunu, annesini kaçırap teca-vüz eden, aynı zamanda da seri bir kundakçı olan adamın aslında babası olduğunu az önce öğrenmiş bir kadına göre çok iyi idare ettiğini düşünüyordu. Vay be! Diye geçirdi içinden. Bir gün içinde bunca şeyi kendisi öğrense gündelik işlerini bile göremez hale gelirdi. Tessa sergilediği güçle sürekli olarak şaşırtıyordu onu.

Amiri her ne diyorsa, Tessa gözlerini devirdi ve bir ipucunu kovaladıklarını söyleyerek devam etti. Ona nerede olduklarını söyledi. Madisonville'in yetmiş beş kilometre kadar kuzey doğusuna, sonra da 138 numaralı Eyalet Yolundan içeri on kilometre kadar tümseklerle dolu stabilize bir yolu takip etmeleri gerektiğini anlattı.

Stoneyville'de görececek pek fazla bir şey yoktu, küçük bir kent meydanının etrafını çevrelemiş bir avuç bina o kadar. Trafik ışığı, hatta bahsetmeye degecek bir trafik bile yoktu. Mey-

danda park etmiş beş araba vardı ve benzin istasyonuna girdiklerinden beri daha yanlarından geçen bir araba olmamıştı. Kasabaya girerlerken yolda gördükleri birkaç ev o kadar içerde, ağaçların arasına saklanmışlardı ki bunların ev *olduklarından* bile emin değildi.

Matt benzin doldurmayı bitirip Tessa'nın konuşmasını bitirmesini beklemeye başladı.

O da konuşmasını bitirip ellerini beline koydu. "Nereden başlayalım? Ayrılırsak işimiz daha kısa zamanda biter derim ben."

"Olmaz. Katil buralarda bir yerlerdeyse ve seni yalnız görürse anında götürür seni."

Tessa elini, ceketinin altında sakladığı silah kılıfına vurarak, "Silahlıyım ve bu şeyi nasıl kullanacağımı iyi biliyorum," dedi.

Matt kendi ceketini açıp beline taktığı silahı ve kılıfı gösterdi. "Pişti."

"Herneyse. Benzin istasyonunu işleten herifi sorgulayarak başlayabiliriz bence."

Tessa, Becca ve Tonya'nın resimlerini alıp benzin pompalarının arkasındaki küçük dükkâna yöneldi. Matt arkasından koşturarak o, kapıya varmadan yakalayıp kapısını açtı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Tessa içeri girmeden önce.

Bir saat sonra hâlâ ellerinde yeni bir şey yoktu. Benzin istasyonunda, köşedeki postanenin yanındaki nalburda ve hatta meydanın bir tarafını komple kaplayan Baptist Kilisesi'nde konuştukları kasabalılar kibar ama çekingen davranmışlardı, sanki kasaba dışından kimseye güvenmiyorlarmış gibi bir halleri vardı. En çok girenin çıkanın olduğu güzellik salonundakiler bile Matt ve Tessa'ya şüpheyile bakmışlar, Tessa'nın uzattığı ilana ve resme şöyle bir gözlerinin ucuyla bakmakla yetinmişlerdi.

Bakmadıkları tek yer güzellik salonunun bitişiğindeki ahşap av köşkü tarzındaki restorandı. Üstündeki tabelada “Christina Snow, Güney’in En İyi Kızarmış Tavuğu” şeklinde övünen bir yazı vardı.

Saat on iki’yi geçtiğinden Matt ve Tessa içerdekilere soru sormadan önce bir öğle yemeği yemeye karar verdiler. Restoran uzun ve dardı. Sol kenarda bir baştan diğerine uzanan, önünde tabureler olan bir bar tezgahı vardı. Sağ tarafta meydana bakan pencerelerin önünde arka arkaya sırlanmış koltuklu masalar duruyordu.

Tessa ortadaki masayı seçti. Oradan tezgahın arkasından mutfağa girilen açılır kapanır kapıyı görebiliyordu. Kapıya yakın üç masanın dolu olduğunu fark etti. Arkasındaki diğer iki masada iki adam yalnız başına oturuyorlardı.

Orta yaşlı garson kadın kapının yanındaki genç çiftle sohbet ettikten sonra elinden düşürmediği kalem ve sipariş defteriyle hızlı bir şekilde Matt ve Tessa’nın yanına geldi.

“Merhaba arkadaşlar. Burada yabancı görmeye pek alışık değiliz. Öyle bir geçiyor muydunuz yoksa buralarda aileniz falan mı var?” O da o gün gittikleri her yerde karşılaştıkları kibar ama şüphe dolu bir gülümsemeyle konuşmuştu.

Tessa yeni bir yaklaşımda bulunmanın zamanının geldiğini düşündü.

“Selam Christina. Benim adım Tessa, bu da kocam, Matt.” Matt’e baktığında yüzünde oluşan şok ifadesi çok hoşuna gitti. Matt hemen toparlayıp yüzünü düzeltti ve Tessa’nın oyununa katıldı.

“Murray Eyalet Üniversitesi’ndeki yeğenimizi ziyaret ettik oradan geliyoruz da,” diye devam etti Tessa. “Ohio’ya dönmeden önce hazır gelmişken arka yollardan giderek pek herkesin görmedi-

ği yerleri bir keşfedelim dedik. Tabelanızda güneyin en iyi kızarmış tavuğu yazıyordu, biz de denemeden geçmeyelim diye düşündük.”

Tam Tessa’nın umduğu gibi, Christina’nın şüphe dolu bakışları gitti yerini heyecanlı misafirperver bir ifade aldı.

“Ne diyeyim, kesinlikle doğru karar vermişsiniz. Pişman olmayacaksınız.” Not defterine bir şeyler çiziktirdi.

O an Tessa, tavuk istemediğini söylerse yalanının ortaya çıkacağını anlamıştı ama artık çok geçti. Sipariş etmeyi düşündüğü salata güme gitmişti.

“Yanında ne içersiniz?” diye sordu Christina.

“Ben buzlu çay istiyorum,” dedi Matt. “Tatlım, sen içecek-sin?”

Tessa kirpiklerini ona doğrultup, “Ben de senin gibi bir buzlu çay alırım bebeğim,” dedi.

“Hemen geliyor.” Christina tezgahın arkasına yönelip adis-yonu mutfak geçişine yapıştırdı. “İki kızarmış tavuk spesiyal.”

Stephens lanet okuyup Latham’ın ön kapısını vurdu. Bek-lerken, Latham’ı telefonla aradı. “Ne oluyor be?” diye söylendi kendi kendine. İçerde telefonun çaldığını duyabiliyordu. İnatçı Roy Latham herkes gibi cep telefonu kullanacağına bu yüzyılda hâlâ ev telefonunda diretiyordu.

Telefonunu bırakıp kapının camlarından içeri bakma-ya çalıştı. Yemek odasındaki ışık açıktı ve masanın üzerindeki kağıt ve dosya yığını, on iki boynuzlu bir geyiğin bir avcıya baktı-ğı gibi Stephens’a bakıyordu. Latham’ın arama sebebi her neyse, Stephens cevabın o kağıt tomarında olduğuna her şeyiyle bahse girerdi.

En yakın komşu kilometrelerce uzaktaydı, o yüzden görgü tanığı var mı diye bakmaya tenezzül etmeden cebinden bir çift latex eldiven çıkarıp taktı. Sonra da Glock marka tabancasının kabzasıyla küçük pencerelerden birini kırdı.

Latham'ın onu arama sebebini anlaması bir saniye bile sürmedi—en üstteki kağıdın üzerinde “Şüpheliler” başlığının altındaki kırmızıyla daire içine alınmış bir isim vardı.

Latham'ın öğrendiğı şeyleri öğrendiğinden emin olana kadar diğer sayfaları hızla gözden geçirdi. Ne kadar öndeydi acaba? Önemli değildi. Çünkü Stephens onu bulacaktı. Koşarak arabasına atladı.

“Anlaşılan bir hayranın var, karıcığım.” Matt başıyla Tessa'nın arka tarafında birini işaret etti.

Tessa “karıcığım” hitabını duyunca gözlerini kıstı ve omzunun üstünden arkasına baktı. Üç masa arkada, koyu renk saçlı, muhtemelen Matt'in yaşlarında belki daha da genç bir adam oturmuş, elindeki çatal havada ona bakıyordu. Bakışları buluştuğı anda delikanlı gözlerini tabağına çevirip bir çatal dolusu spagettiye ağzına tıktı. Sos çenesinden akmaya başlayıp cildi kıpkırmızı olunca da bir peçete kapıp yüzünü sildi.

Tessa döndü. “Hep bu kızıl saçlarım yüzünden. Yemin ediyorum kahverengiye boyatacağım.”

“Aklından bile geçirme. Bu rengine bayılıyorum.”

Tessa gözlerini devirdi, konuşmanın daha samimi bir havaya bürünmesini önlemek için Matt'in dalga geçtiğini sanıyormuş gibi yaptı.

Tessa, tavukla ilgili çekincesine rağmen restoranın iddia

ettiği gibi çok lezzetli olduğunu gördü. Tessa'dan sonra Matt de iltifat edince Christina'nın gülümsemesi neredeyse bütün restorani aydınlatacaktı.

"Büyükanneimin tarifidir, nesilden nesile aktarılıyor. Şu ana kadar beğenmeyen olmadı. Tatlı almayı da düşünüyor musunuz? Daha bu sabah bir fırın çilekli turta yaptım."

Tessa'nın bir lokma daha yiyecek hali kalmamıştı ama hâlâ bir bilgi alamamıştı o yüzden sırf zaman geçsin diye bir parça istedi.

"Christina, sen tatlıyı getirmeden, bir şeyi merak ettim de... Kasabadaki herkesi tanıyorsun galiba. Geldiğimizde buralardan olmadığımızı bir bakışta anladın. Son birkaç günde Stoneyville'de başka bir yabancı gördün mü?" Tonya Garrett'm bir resmini çıkardı.

Christina'nın gülümsemesi kayboldu, ama resme diğer herkesten daha uzun baktı.

"Daha önce de dediğim gibi, buralara pek yabancı gelmez. O kızı görmedim. Buradaki tek yabancı sizsiniz." Biraz durakladı. "Murray'de bir yeğeniniz falan yok değil mi?"

"Hayır han'fendi, yok. Ben özel ajanım. Matt de danışmandır, bir davada bana yardım ediyor."

Christina kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, şimdi bakalım. Sanıyorum doğruyu söylediğinizde kimse size pek bir şey anlatmadı, o yüzden bu konunun üzerinde fazla durmayacağım. Burada birbirimizi kollarız ve her şeye burnunu sokan yabancıları hoş karşılamayız."

"Anlayışın için teşekkür ederiz. Emin ol önemli olmasa bu kadar soru sormazdık. Resimdeki kız birkaç gün önce kaçırıldı."

Christina sempatisini göstermeye çalıştı. "Yazık. Umarım bulursunuz ama bu kızı görmedim."

Matt, Becca Miller'm resminin olduğu ilanı çıkardı. "Peki, bu kızı hiç gördün mü? Belki çok uzun yıllar önce, otuz yıl kadar."

"Otuz mu? Hmm. Birini aramak için biraz fazla uzun değil mi?"

"Evet han'fendi."

Christina resmi inceledi ve başını iki yana salladı. "Sanmam. Ama yani otuz yıl çok fazla. *Onu* neden arıyorsunuz?"

Matt'in yüzü buruştu. "Aslında onu aramıyoruz. Bu kız öldürüldü, cinayete kurban gitti. Onu öldüren adamı bulmaya çalışıyoruz. Tonya Garrett'i kaçıran adamla aynı adam olduğuna inanıyoruz." Resmi masaya tıklattı. "Katil'in ellili yaşlarının ortalarında olduğunu sanıyoruz. Bir zamanlar bu kasabada oturmuş olabilir ya da pek dikkat çekmeden şu tepelerde yaşamış da olabilir. Bu profile uyan tanıdığınız biri var mı? Bir süre önce taşınıp gitmiş, yakınlarda geri gelmiş falan olabilir."

"Münzevi bir tip olmalı," dedi Tessa. "Herkesten uzakta bir evde yalnız takılan biri. Muhtemelen bir şeye ihtiyacı olmadığında kasabaya inmeyen, hatta sık sık gelmemek için her gelişinde toptan alışveriş yapan biri."

Christina kaşlarını çatı. "Siz Don Hargrove'dan bahsediyorsunuz galiba. Uzun yıllar önce, adamlar madeni kapatıp işlerini doğuda uzak bir yere taşıyana kadar benim babam da herkesin babası gibi o madende çalışıyordu. O zamanlar burada çok daha fazla insan vardı. Hargrove da onlardan biriydi ve maden kapanınca o da burayı terk edip gitmişti. Yirmi iki, yirmi üç yıldır görmedim kendisini." Kaleminin ucuyla mavi beyaz saçlarını kaşıdı. "Evet, yirmi üç yıl. Sanırım o kadar oldu."

Tessa ile Matt birbirlerine baktılar. Yirmi üç yıl tam olarak annesinin vurulduğu kazanın olduğu yıla denk geliyordu. Eğer katil kazadan sonra polisin, bir şekilde izini bulacağından

korktuysa, Stoneyville'den ayrılmış olabilirdi. Hoffman ismini Hargrove'a çevirmiş ve üç yıl önce herhangi bir sebepten ötürü yeniden Hoffffman ismine geri dönmüş olabilir miydi acaba? Neden yapsındı ki böyle bir şeyi?

“Christina, Bay Hargrove nerede yaşıyordu?”

“Tepelerde, şirketin işçiler için inşa ettiği ahşap kulübe-lerden birinde. Şimdi hepsi dökülüyor. Artık kimse yaşamıyor orada”

Matt yine bilgisayarını kaptı ve ekrana bir şeyler girdi. Çevirdiğinde ekranda bölgenin ayrıntılı bir haritası görünüyordu. “Şu eski kulübelerin nerede olduğunu gösterebilir misin bize?”

Christina haritayı inceledi ve ekranda bir noktaya dokundu. Dokunduğu yerin etrafında kırmızı bir daire oluştu. “En fazla bu kadar tahmin edebilirim. Hiç evine gitmedim. Kimse de gitmezdi zaten. İçine kapanık biriydi, hiç arkadaşı yoktu. Kulübesi diğerlerinden epeyce uzaktaydı.”

Spagetti yiyen çocuğun geçmesine izin vermek için geri çekildi.

“İyi günler, Owen,” diye bağırdı arkasından.

Owen bir şeyler mırıldanıp elini havaya kaldırdı ve dönüp bakmadan dışarı çıktı.

Sonra bir grup insan, arkasından bir grup daha girdi içeri. Arkadaki masalara doğru geçerlerken Christina gülümseyerek başıyla selamladı, belli ki hepsi tanıdıktı.

“Tanrım, sanki bütün kasaba öğle yemeğine geliyor bugün. Siparişleri almam gerek. Sanırım turta falan istemiyorsunuz.” Yarım yamalak bir gülümsedi.

“Ah, hayır,” dedi Tessa. “Ama yardımların için teşekkür ederiz. Tavuk da harikaydı bu arada.”

Christina, Tessa'nın omzuna dokundu. "Sağol tatlım. Stonyville'e ne zaman tekrar yolunuz düşerse uğramadan geçmeyin." Gülümsemesi kayboldu. "Bol şans, umarım kızı bulursunuz."

Şerif Latham, bu tepelere gelmeyeli yıllar olmuştu, ama son gelişini de dün gibi hatırlıyordu. Aşağı kadar sarkmış bir dalı iterek madencilerin madende arı gibi çalıştıkları zamanlar orman boyunca iyice aşındırdıkları patikada yürümeye devam etti.

Evet, son seferinde geldiği, yetmiş kilometrelik bir alanda gücü kuvveti yerinde olan herkesin yardıma koştuğu yer burasıydı. O zamanlar buralarda yaşayan insanların yarısının geçim kaynağını bitiren ve üç madencinin ölümüne neden olan patlama ve yangın hiçbir zaman doğru dürüst açıklanamamıştı.

Ancak Latham'm bir takım şüpheleri vardı.

Elinde kanıt yoktu ve madenciler rüzgârla savrulup başka kasabalara taşınarak bambaşka meslekler edindiğinden yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Şu ana kadar. Artık biliyordu. Yangını çıkaran adamla, kimliği belirsiz kızı öldüren ve Savannah'dan o kızı kaçıran adam aynı adamdı. Her şeyine bahse girerdi. Sadece o havalı FBI ajanını aramadan önce emin olmak istiyordu. Son zamanlarda buraya gelen olmuş mu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Çünkü eğer olmuşsa, Latham *adamın* geri geldiğini ve kızın burada ya da buraya yakın bir yerlerde olduğunu anlayacaktı.

Patika, sonunda eski bir madenci kulübesinin olduğu bir açıklığa çıktı. Latham eski beylik tabancasını, güvendiği Smith Wesson'ını çekti. Şu gençlerin hayran olduğu yarı otomatiklerle

hiç rahat hissetmemişti kendini. Halbuki onun altıpatları hatasız ve dümdüz atışlar yapar, asla teklemmez, onu asla utandırmazdı.

Kulübenin önünde durdu. Kapı açıktı, üst menteşeden ayrıldığından aşağı doğru sallanıyordu. Orada, girişte, bütün madencileri sorguya çektiği zamandan kalma yanık izleri hâlâ duruyordu.

O yanık izlerini hiçbir zaman anlayamamıştı. O daha çok, bu kulübede yaşayan adamın madenlere yapacağı saldırıyı planlarken kazara elindeki patlayıcı maddeyi döktüğünü düşünüyordu. O izlerin alev alan yağın damlamasıyla oluşacağına inanmamıştı, hele ki mutfak o kadar uzaktayken ve tava evin içinden dışarı doğru koşturulurken alev alan yağların mutfağın etrafındaki zeminin hiçbir yerine dökülmemişken.

Hayır, burada yaşayan adam ateşi çok seviyordu, ateşe tapıyordu. O gün madende bunu kullanmıştı. Profile göre insanları öldürmek için ateşi kullanıyordu. O kızı öldürmek için de kullanacaktı.

Latham eşikten geçmek için ayağını kaldırdı.

“Birine mi baktın, Şerif?”

Latham, arkasından gelen bu tanıdık sesi, bulmaya geldiği adamın sesini duyunca dondu kaldı. Otuz yıl gecikmişti. Kahretsin. Çok uzun süredir emekliydi. İşitme kabiliyeti eskisi gibi değildi. Daha dikkatli olmalıydı.

“Silahı bırak.”

“Bu pek akıllıca bir hareket olmaz, değil mi?”

“O kadar akıllı olsan buralara kadar gelmezdin zaten. At silahı dedim.” Kayarak tüfeğin yuvasına giren merminin sesi ağaçlarda cınladı.

Latham silahını yere attı. Tabanca yanmış zemin tahtasının ortasına düştü. Kaderin cilvesine bak diye düşündü kendi kendine.

Üzgünüm, Betsy. Daha dikkatli olmalıydım.

Ellerini havaya kaldırıp arkasına döndü. Adamın bir elinde ona doğrulttuğu bir tüfek diğerinde de bir molotof kokteyli vardı. Şişeden sarkan bez çoktan yanmaya başlamış, şişenin ağzına doğru aç gözlü, sinsi bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla geliyordu.

Latham şişenin kendisine doğru uçtuğunu gördü ve lanet okuyarak bir anda yana doğru yere atladı. Şişe, yere çarptı ve patlayarak bir alev topuna dönüştü. Cehennem ateşi üstüne yağarken Latham korkunç bir acıyla bağırmaya başladı.

Matt, Tessa'nın onu durdurmasına fırsat vermeden direksiyona geçti. Tessa başını iki yana salladı. Adam araba kullanma konusunda resmen hastaydı. Emniyet kemerini takar takmaz, Matt gaza bastı ve geldikleri istikamete doğru yola çıktılar.

Matt cebinden bilgisayarını çıkarıp Tessa'nın uzattığı eline tutuşturdu. Ne kadar kolay iletişim kurduklarını görmek bazen resmen korkutucu oluyordu, yaşlı bir evli çift gibiydiler.

Tessa ekranda, haritayı inceledi. "Pekâla, altı kilometre kadar sonra Sampson'dan sağa dön."

Matt bu dönüşü yaptıktan sonra, Tessa bilgisayarı aralarındaki konsola koydu. "Yedi, sekiz kilometre kadar bu yolda kal. Sonra, Madencinin Yolu'na doğru sağa dön."

"Çok yaratıcı bir isim."

"Sorma. Ben Casey'i arayıp durumu anlatayım." Numarayı çevirip, hoparlörü açtı. Kısa bir selamlaşmanın ardından Casey sordu. "Neredesiniz şu anda? Madisonville'e geri mi döndünüz?"

"Hayır, hâlâ Stoneyville bölgesindeyiz. Burada kimse Tonya Garrett'in resmini tanımadı ama yıllar önce burada yaşamış

olan ve... Becca Miller'ın öldüğü kaza zamanı ortadan kaybolan bir adamdan bahsettiler." Tessa hâlâ Sissie'den annesi olarak bahsetme konusunda rahatsızdı. "Adamla ilgili her şey profile uyuyor."

"Yakın zamanda adamı oralarda gören olmuş mu?"

"Hayır, yıllardır gören olmamış. Ama adam madenciymiş." Dışarı, yanından geçtikleri ağaçlara baktı. "Ve burada bir sürü çam ağacı var, yani mektupta bulunan parçacıklara uyuyor. Münzevi bir adammış, hiç arkadaşı yokmuş, küçük bir kulübede kendi başına yaşıyormuş. Şimdi oraya bakmaya gidiyoruz."

"Adamın adı neymiş?"

"Don Hargrove. Kasabada, konuştuğumuz restoranın sahibi, Christina, aradığımız adamın bu olabileceğini söyledi."

"Tamam. Söyleyeyim de bu ismi de bir araştıralım. Ayrıca etrafta sorsunlar bakalım, Priceville'de bu adı duyan olmuş mu. Hoffman ve Hargrove'un aynı adam olduğunu sanıyorsunuz galiba."

"Evet, efendim. Yüksek bir olasılık."

"Belki de bu yüzden Hoffman'a ait bir kayıt bulamadık, adını değiştirdiği için. Ama neden yine eski adını alsın ki?"

"Hâlâ buna dair bir teori geliştiremedim."

Casey iç çekti. "Pekala, şu Hargrove denen herifi bir aratayım bakalım. Eğer bu adam Hoffman'sa o zaman Hoffman birinin kimliğini çalmış demektir. Büyük ihtimalle ölmüş birinin sosyal güvenlik numarasını seçmiştir. 11 Eylül olayları öncesinde bunu yapmak o kadar zor değildi, o yüzden bu gayet mümkün. Belki de kanunla başı belaya girdi ve artık Hargrove adını kullanamaz oldu. Belki de artık onu arayan olmayacağını düşünüp yeniden Hoffman olmanın bir sorun çıkarmayacağını düşündü."

Bu Tessa'nın aklına gelebilecek herhangi bir teoriden daha

mantıksız değildi. “İstedüğümüz ajanları gönderiyor musunuz?”

“Uçakları bir saate kalkıyor. Vardıklarında seni arayacaklar.”

Tessa, Matt’e dönüp gülümsedi. “Teşekkürler Casey.”

“Sizin cephede bir gelişme var mı?” diye sordu Matt.

“Henüz yok. Alabama’daki eve yaklaşan olmadı, kayıp kızdan da ses yok.”

Tessa, Matt’e ilerideki dönüşü işaret etti.

Matt başını yukarı aşağı sallayıp, yavaşladı ve Madencinin Yolu’na döndü.

“Belki Hargrove’un çalıştığı maden şirketini bulabilirsiniz,” dedi Tessa. “Ellerinde resimli bir kimlik fotokopisi falan varsa. Biz de birkaç madenciyi sorgularız. Bakalım onu yanında iki kızıl saçlı kızla gören olmuş mu?”

“Maden şirketinin adını biliyor musunuz?”

Tessa, Stephens’in üç maden ile ilgili haklı olduğunu doğruladıktan sonra Matt’in haritaya yazdığı ismi verdi. Matt’in bilgisayarındaki GPS yanıp söndü ve Tessa üç kilometre kaldığını Matt’e göstermek için üç parmağını kaldırdı.

“Kulübeyi bulunca arayın beni. Yakınlarda oralara gelen olduğunu gösteren bir işaret bulursanız, hemen geri çekilip ajanlar oraya gelene kadar bekleyin. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim,” dedi Tessa.

“Ne kadar yaklaştınız?”

“Birkaç kilometre.”

“Tamam. Yarım saat içinde sizden telefon bekliyorum. Çok ciddiym, Tessa. Sakın geç kalma. Yarım saat içinde sizden bir haber gelmezse, bölge polisini oraya gönderirim. Aramayı unutup yalancı çoban durumuna düşürmeyin beni.”

“Arayacak, merak etmeyin,” diye temin etti Matt onu. Artık evlikten çıkmış bir dizi gri yıpranmış yapının önünde durdu.

“Geldik efendim,” dedi Tessa iç çekerek. Ön camdan kulübeleri incelerken hayal kırıklığına kapıldı. “İlk bakışta, yakınlar da buraya kimse gelmiş gibi görünmüyor. Muhtemelen bir fiyasko. Az sonra tekrar ararım.” Tessa aramayı bitirdi ve telefonu ceketinin cebine koydu.

Matt arabadan iniyordu ki Tessa aceleyle kapısını açıp ondan önce davrandı.

Matt sırtıttı ve başını iki yana salladı. “Tamam, artık senin uzmanlık alanına girdik. Aramayı nasıl yapmak istiyorsun?”

“Sen de bir FBI ajanı olsaydın, ayrılalım daha çok alanı taramış oluruz derdim.”

“Ben FBI ajanı olsaydım, dur bakalım, bir kadını burada yalnız bırakmam derdim.”

Tessa silahının kılıfına tıklattı. “Gerçekten mi? Senin bu mağara adamı tarafın genç kızlara şirin görünebilir ama bence biraz aptalca. Eğer biri birini koruyacaksa, ben seni koruyacağım. Sivil olan sensin.”

Matt tek kaşını kaldırdı. Sonra, Tessa’nın söylediklerine meydan okurcasına onu beklemeden en yakın kulübeye doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Tessa lanet okuyup silahını çekerek arkasından koşturdu. İçeri girince gözlerini kısıp Matt’e baktı ve onu arkasına alarak küçük arı kovani tipindeki odalara yöneldi. İçerisini incelemeleri birkaç saniye aldı. Hiç mobilya yoktu ve yalnızca iki yatak odası, bir banyo ve mutfakı içinde bir oturma odası vardı.

Yandaki diğer kulübeler de aynı plana sahipti ve aynı şekilde bomboştu.

Tessa silahını kılıfına soktu. “Sanırım uzun süreden beri buraya gelen olmadığını söylersek yanılmış olmayız. Fakat eğer Christina haklıysa Hargrove’un kulübesi bunlardan ayrı, uzakta

bir yerde olmalı. Etrafa bakıyalım, bakalım bulabilecek miyiz?”

On beş dakika sonra, diğerlerinden elli metre kadar ilerde ormanın içine doğru yapılmış bir tane daha kulübe bulup içini aradılar.

Matt üstlerindeki veranda, çatısını zar zor tutuyor gibi görünen eğri direğe dayanırken, Tessa da öndeki basamaklara çöküp Casey’i aradı.

Aramayı bitirdiğinde, ayağa kalkıp yarım tur döndü. “Sanırım burada işimiz bitti. Ben derim ki gidip şu maden şirketini bulalım, bakalım Hargrove ve diğer madencilerle ilgili bir bilgi verebilecekler mi.”

“Güzel plan.”

Tam yola çıkmışlardı ki Matt arabayı durdurdu. “Şurada bir kulübe daha var, şu ağaçların arasından epeyce aşağıda, görüyor musun?”

Tessa ona doğru eğildi. “Gördüm. Hadi gidip bakalım.”

Uzun, döne döne inen ve bir açıklığa çıkan patikadan aşağı kısa bir koşu yaptılar. Ama Tessa kulübenin önüne geldiği anda soluğu boğazında takıldı kaldı.

“Bu zemin daha yeni yanmış.” Eğilip siyah yuvarlağa elini koydu. “Hâlâ sıcak.” Hızla silahını kılıfından çekti ve etrafındaki tahtaları taradı.

“Çıkalım buradan.” Matt elini onun sırtına koyup arabaya doğru yöneltti.

“Bir dakika.” Tessa, Matt’in elini itip sesini alçalttı. Sonra ağaçlara işaret etti. “Şuradan giden bir patika daha var. Takip edelim, bakalım nereye çıkıyor. Eğer *adam* buradaysa, Tonya Garrett da burada olabilir. Onu burada bırakamayız.”

“Evet, bırakabiliriz. Burada birinin olduğuna dair bir işaret görürsen basıp gideceğine dair söz verdin Casey’e. Haydi gidiyoruz.”

Tessa tek kaşını kaldırdı. “Ne o? Güçlü, kuvvetli Matt Buchanan ormandan korkuyor mu? Ben de taşradan hoşlanmayan kişinin tek ben olduğumu sanıyordum.”

“Tabii, tabii. Öyle diyelim. Korkuyorum, o yüzden buradan uzayıp Casey’i arayalım.” Tessa’yı elinden tutup arabaya doğru çekmeye başladı.

“Tamam, tamam gidiyorum.” Tessa kolunu hızla Matt’in elinden kurtardı.

Sağ taraftan bir yerlerden, ağaçların arasından bir ses yankılandı.

“Köpek sesi miydi bu?” dedi ikisi de aynı anda.

Köpek tekrar havlayınca Matt’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yemin ederim, bu ses...” Patikanın başladığı yerdeki çalılar eliyle ayırdı.

İkisi de eğilip ilerdeki açıklığa doğru baktılar. On metre kadar ilerde, eski bir kömür madeni girişine benzeyen bir açıklığın yanındaki ağaca bağlanmış bir golden retriever duruyordu. Boynunda mavi bir tasma vardı.

“Ginger mı bu?” diye fısıldadı Tessa.

Matt çalıları bırakırken başını aşağı yukarı salladı, çenesi gerilmişti. “Tuzak kokusu alıyorum.”

Tessa başıyla onayladı.

Matt tereddüt ederek çalılara doğru dönüp baktı tekrar.

“Matt, gidip onu almaya çalışabiliriz,” diye fısıldadı. “Gizlice...”

Matt başını iki yana sallayıp parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı. Elini yine Tessa’nın beline götürerek patikadan arabaya doğru yürümeleri gerektiğini işaret etti.

Tessa silahını önünde bir sağa bir sola sallayarak, mümkün olduğunca az ses çıkararak yürümeye başladı. Casey’i aramak

istiyordu ama yerlerini belli edecek bir ses çıkarmak da istemiyordu. Riske girip Casey'nin numarasını çevirdi ama konuşmak yerine telefonu cebine attı. Casey telefonu açtığında onu ve Matt'i duyacak ve bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Destek gönderebilirdi.

Patika küçük bir açıklığa çıktı. İkisi de durup etraflarına baktı.

"Temiz," diye fısıldadı Tessa.

Ağaçların kenarından uzaklaşmadan devam ettiler. Arabayı park ettikleri yere yaklaştıkça patika genişlemeye başladı, orman burada artık daha az koruma sağlıyordu.

Tessa'nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki, nabzını kulaklarında hissedebiliyordu. İlerde arabayı görebiliyordu. Otuz saniye sonra dağdan aşağı inmeye başlayabilirlerdi.

Ağaçların kesildiği bir yerde patika sona ermek üzereydi. Araba bu aralıktan yedi sekiz metre ilerde duruyordu.

O anda bir tüfek çatırtısının ormanda yankılanmasıyla birlikte bir mermi gelip Tessa'yı buldu.

Tessa, Matt'i bile yere çarpacak bir ivmeyle geriye doğru uçu ve Matt sırt üstü patikanın zeminine çakılırken Tessa da onun üstüne düştü.

Matt kollarıyla onu sarıp patikadan aşağı silahlı adamdan ve ne yazık ki arabadan uzağa, geldikleri yöne doğru koşturmadan önce yüzünde şokun getirdiği soluk ifadeyi gördü bir an.

Arkalarından bir silah sesi daha duyuldu. Merminin ıslığı Matt'in kulağının yanında çınladı geçti.

Kahretsin.

“Silahım, silahım,” diye soluk soluğa inledi Tessa ve acı içinde yüzünü buruşturdu.

“Orada, açıklıkta kaldı. Vurulduğunda elinden fırladı. Lütfen çelik yelek giydiğini söyle.”

“Giyiyorum dersem yalan olur.” Gözünün kenarı seyirdi.

Matt küfrü bastı. Patikanın sağa döndüğü yerde ağaçlara doğru koşup bir ağacın arkasında yere kapaklandı. Tessa’yı göğsüne aldı, kurşunun nasıl bir hasar bıraktığına bakmaya korkuyordu. Tessa’yı düştüğü yerden kaldırdığında kan görmemişti. İnşallah kurşun sıyrıp geçmiş, ciddi bir yaraya sebep olmamıştır diye umuyordu.

Ama belki de doğru yere bakmıyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki. Silahını doğrultup dikkatle etrafı dinlemeye koyuldu. Hiçbir ses gelmiyordu. Takip eden yoktu. Hiçbir şeyin sesi gelmiyordu. Kuşlar bile cıvıdamayı kesmişti.

Matt’in içine bir korku düştü.

Bir tüfek doldurma sesinin şakırtısıyla birlikte kafasını kaldırdı ve o anda namlunun bir metreden tam Tessa’nın kafasına doğrultulduğunu gördü.

Tessa sert bir nefes aldı.

“Silahını at,” diye emretti tüfeği tutan adam, “yoksa kızın kafasını uçururum.”

Matt o ana kadar seri bir kundakçının, Tessa’nın babasının neye benzediğini hiç düşünmemişti. Ama beyaz saçlı biri olduğunu hiç ummazdı. Formda ve güçlü kuvvetli görünüyordu, yine de onu korkutucu gösteren tek şey elindeki tüfek ve Tessa aralarında kalacak şekilde pozisyon almış olmasıydı. Matt’in onu vurması için tek yol önce Tessa’yı aradan savurmasıydı. Bunu yapamadan adam tetiği çekebilirdi, Tessa’nın hayatı pahasına bu riski alamazdı.

Belki adamın dikkatini dağıtabilirim diye düşündü.

“Hargrove, değil mi? Yoksa bugünlerde Hoffman adıyla mı takılıyorsun?”

İhtiyar gözünü bile kırpmadı. “Silahı atmazsan bu tetiği iki saniye içinde çekeceğim.”

Matt tabancasını bıraktı.

Hargrove birkaç adım geriledi ama tüfeğin namlusunu Tessa’nın kafasından çekmedi. “Patikaya dönün.” Günde iki paket sigara içen biri gibi kulak tırmalayıcı bir sesi vardı, ya da hayatının yarısını yangın çıkararak geçiren biri gibi.

Matt riske girerek Tessa’nın vücuduna bir göz attı. Bu sefer kanı gördü, kendine bastırıldığı tarafta yayılan bir leke vardı. Yüzü solmuştu ama bu kurşun yarısından çok kabuslarındaki adamı görmekten dolayıcıydı. Matt’in gömleğini kavradı parmaklarıyla.

Adamın emirlerini dinledikçe ve patika boyunca arabadan uzağa ilerledikçe Matt’in içinde inanılmaz bir öfke birikmeye başlıyordu. O tüfeği almanın bir yolu olmalıydı. Herhangi bir kapışmada Hargrove onun dengi değildi. Tek yapması gereken sağlam bir yumruk indirmekti ama ihtiyar çok uzaktaydı.

“Sağa dönün.”

Matt adamın talimatını yerine getirdi, ama adımlarını yavaş atıyor, bir taraftan Tessa’yı ve kendini öldürtmeden içine düştükleri bu talihsiz durumdan kurtulmak için bir yol düşünüyor diğer taraftan da zaman kazanmak için adamı oyalamış oluyordu.

Tessa, Matt’in gömleğine asıldı.

Matt ne oldu der gibi aşağı baktı.

“Casey telefonda,” diye fısıldadı Tessa.

Matt sırtıttı. İşte benim kadınıym dedi kendi kendine, her zaman bir şeyler düşünür. Göz kırptı, ne dediğini anladım der gibi.

Ağaçların arasından belli belirsiz siren sesleri geliyordu. *Evet.* Casey yardım gönderiyordu.

“Devam edin.”

Matt, Tessa’ya baktı. “Yaran kötü mü? Ayakta durabilir misin?” diye fısıldadı.

“Sanırım kurşun sadece sıyırdı. Pis acıyor, ama çok kötü hissetmiyorum, bayılmam merak etme.”

“Seni ayağa kaldıracam. Ben silahlı adama doğru koşunca sen de koşmaya başla.”

“Hayatta olmaz. Aklından bile geçirme. Seni öldürür.”

Birden tüfek patladı ve Matt, Tessa’yı göğsüne çekti. Ayaklarının önündeki toprak üstlerine sıçradı.

“Bir sonraki kurşun kızın iki kaşı arasına girecek. Şimdi, yürüyün. Madene girin, derhal.”

Matt, kollarında Tessa’yla madene doğru bir depara kalktığı anda sırtına bir kurşunun saplanmasını bekledi ama neyse ki o kurşun gelmedi. Duvar kenarında bir girinti bulup arkasına saklandı ve Tessa’yı ayağa dikti.

“İyi misin?” diye fısıldadı hemen.

“Sanırım.”

Matt kafasını uzatıp baktı, Hargrove kıpırdamamıştı bile. Açıklıkta durmuş elindeki tüfeğin namlusunu madenin girişinin üstünde bir noktaya doğrultuyordu.

“Ne yapıyor?” diye fısıldadı Tessa.

“Hiçbir fikrim yok.”

Siren sesleri artık o kadar yüksek geliyordu ki, arabayı park ettikleri yere varmış olmalıydılar. Peki, Hargrove neden kaçıp saklanmıyordu?

Çünkü en baştan beri planladığı buydu. Tessa’yı buraya çekmekti niyeti, onun hiçbir şeyi hatırlamadığını bilmeden. “Bura-

si”nin aslında tam olarak neresi olduğunu anlaması çok uzun sürecekti. Hargrove her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Peki, kurbanlarını nasıl öldürüyordu? Kurşunla değil elbette.

Yangınla.

Kahretsin. Matt, Hargrove’un maden girişine patlayıcı yerleştirdiğine her şeyiyle bahse girerdi. Tessa’yı kollarına aldı ve tünelin içine doğru koşmaya başladı.

Arkadan tüfeğin patlama sesi duyuldu ve saniyeler sonra bir alev dalgası madenin içine doğru olanca sıcaklığıyla püskürdü. Derinden bir gümbürtü tünelin içinde yankılandı ve duvarlar sarsılmaya başladı. Yukardan aşağı bir kaya ve toz tufanı inerek madeni karanlığa gömdü.

Hiçbir yeri göremeyen Matt duvara çarptığı gibi geriye sırtının üstüne düştü.

Tessa bağıırıyordu.

Maden üstlerine çöküverdi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt öksürerek ağız dolusu bir toz kütlesini tükürdü. Allah seni kahretsin Hargrove. Patlama girişin çökmesine neden olmuş ve onları içeri hapsedmişti. Matt birkaç defa daha öksürdükten sonra nihayet tıkanmadan nefes almaya başlayınca önce üzerine düşen kaya parçalarından kurtuldu. Tavanın bir bölümü yere inmiş olmalıydı ama tünelin ana bölümü hâlâ tek parçaydı. Bundan emindi çünkü aksi takdirde çoktan ölmüşlerdi.

Aman Tanrım. Olamaz. Tessa.

“Tessa? Neredesin? Tessa?”

Yakınlardan bir yerden zayıf bir öksürük duyuldu. “Buradayım.” Tekrar öksürdü. “Ben iyiyim.”

Matt kayaların arasından Tessa’nın sesine doğru güçlkle ilerledi. Parmakları Tessa’nın bacaklarını bulduğunda sessizce şükretti. Enkazın arasından sürünerek oturdu ve Tessa’yı kaldırıp kucağına aldı.

“Matt, beni bu kadar sıkmana gerek yok, nefes alamıyorum. Merak etme iyiyim ben.”

“Affedersin.” Matt kollarını birazcık gevşetti. “Kırığın falan yok değil mi, emin misin?”

“Şu anda çilekli bir turta yememiş olduğuma pişmanım ama onun haricinde çok iyiyim.”

Matt kahkahayı basıp ona tekrar sarıldı. “Mizah anlayışın yerinde, bu da bir şeydir.”

Karanlıkta el yordamıyla bilgisayar tabletini cebinden çıkardı. Elini ekranda gezdirince ışığı açıldı.

Tessa yüzünde kocaman bir gülümsemeyele ona baktı. “O beyninin bir gün işe yarayacağını biliyordum.”

“Bunu iltifat olarak kabul etmem gerekiyor, galiba. Ama elimizden ekran ışığından fazlası da gelebilir.” Matt tabletin kenarında bir tuşa basarak daha önce bahsettiği LED feneri açıp güç sarfiyatını azaltmak için ekran ışığını kapattı. Işığı etrafında bir tur çevirdi, tahmin ettiği gibiydi. Tünelin asıl gövdesi hâlâ dayanıyordu ama tavanın büyük bir bölümü yağmur gibi inmişti üstlerine. Büyük kayalardan herhangi biri kafalarına inseydi... Matt titreyip bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. İkisi de inanılmaz şanslıydı.

Bilgisayarı duvara dayayıp yavaşça Tessa’yı yere oturttu.

“Yan tarafın ne durunıda?” diye sordu.

“Bilmiyorum, bakmaya korkuyorum.”

“Bakma,” dedi Matt. “Boynunu öyle indirip durma, göremiyorum. Yat bakayım şuraya.”

Tessa sabırsız bir şekilde öfledi ve başını yere koydu.

Matt, Tessa’nın gömleğini pantolonundan çıkarıp daha önce gördüğü kan lekesine kadar yukarı kaldırdı. Sonra da derin bir oh çekti. “Kurşun girip çıkmış. Yan tarafındaki yağları delip geçmiş.”

Tessa onun koluna vurdu. “Ben şişman değilim.”

Matt kolunu ovuşturup kaşlarını çattı. “Şişmansın demedim. Herkeste biraz yağ vardır.”

“Sende yok,” diye homurdandı Tessa. “Bu yüzden de sana gıcık oluyorum.”

“Her zamanki gibi tatlısın, neyse demek ki ciddi bir yaralanma yok. Yine de elimizden geldiğince temiz tutmak için yarayı sarmalıyız.”

Matt gömleğini pantolonundan çıkarıp bir taş parçasıyla altında bir delik açarak kalın bir şerit yırttı ve Tessa’nın belini bununla sardı. Bandajı sıkarken Tessa acının etkisiyle aniden irkildi.

Matt hemen onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Affedersin.”

“Sorun değil. Ben iyiyim.”

Tessa onun yardımıyla ayağa kalktı.

“Şu senin bilgisayarın buradan nasıl çıkacağımızı da söylemez herhalde değil mi?”

Matt tekrar ekrana dokundu. “Hayır. Kapsama alanı dışındayız. Görünüşe göre ‘dışarıda manyak bir katil varken terk edilmiş bir maden ocağından nasıl çıkılır’ı Google’da arayamayacağım.”

Tessa güldü. “Böyle bir durumda ancak sen espri yapabilirsin.” Telefonunu kontrol etti. “Benim ki de kapsama alanı dışında. Ama sanıyorum tek yapmamız gereken olduğumuz yerde kalmak. Siren sesleri çok yakından geliyordu. Silah seslerini ve çöküşü duymuş olmalılar. Muhtemelen şu anda dışarıda kayaları çekiyorlardır. Az sonra çıkarız.”

İki saat sonra Tessa artık kurtarılacaklarına olan inancını yitirmeye başlamıştı. Dışarıda bir kazma çalışması olduğuna

dair bir ses gelmiyordu ve havadaki toz, nefes almayı git gide zorlaştırıyordu. İçerdeki serinliğe rağmen ikisi de ceketlerini çıkarmışlar, soludukları havayı filtre etsin diye kollarından burunlarının üzerine bağlamışlardı.

Matt kim bilir kaçınıcı defa ayağa kalkıp bacaklarını gerdi. Tessa da ona katılmak istiyordu ama küçük, önemsiz yarası pek kötü durumda olmasa da her kıpırdadığında fena halde canını acıtiyordu.

Matt ceketini ağzından çekti. “Artık tünelin içlerine doğru ilerlememiz gerektiğine katılıyor musun? Hava gittikçe kötüleşiyor.”

Tessa başını “hayır” der gibi salladı ve ceketini indirdi. “Hayır. Eğer gidersek bizi asla bulamazlar. Kaybolabiliriz. Olduğumuz yerde kalmalıyız.”

“Girişi kazıyor olsalar, şimdiye bir şeyler duymuş olurduk.”

“Eminim bir uzman göndermesi için yerel maden şirketlerinden birini aramışlardır. Muhtemelen tünelin yapısını bozmadan onca kayayı nasıl kaldıracaklarını merak ediyorlardır.”

“Hiç sanmam. Buraya bir uzman getirmek için çok zamanları vardı. Aktif madenler o kadar uzakta değil.”

“O zaman bu tünele çıkan başka bir eski tünel arıyorlardır. Bizi çıkarmak için kullanacakları başka bir giriş bulmaya çalışıyorlardır.”

Matt öksürdü. “Belki.” Pek inanmış görünmüyordu.

Tessa da öksürdü ve elini sallayarak havadaki tozu savuşturmaya çalıştı. “Tamam, tamam. Kabul. Ama dönmek zorunda kalırsak yolumuzu bulmamız için bir şekilde gittiğimiz yönde işaretler koymalıyız. Tünellerde kaybolmak istemiyorum. Tabii eğer o havalı bilgisayarında gittiğimiz yerleri izleyip, haritasını çıkaracak bir uygulama yoksa.”

Matt tek kaşını kaldırdı. “Süper bir uygulama olurdu gerçekten. Hatırlat da buradan çıkınca bunun üzerinde çalışayım.”

“Cevap hayır yani, yardım et de kalkayım lütfen.” Elini uzattı, Matt onu yavaşça ayağa kaldırdı.

Hareket Tessa’nın sol tarafında bir çekme yapınca ani bir nefes aldı.

Matt onu tutup nefesi düzelene kadar ellerini omuzlarında tuttu.

“Şimdi iyiyim biraz. Bırakabilirsin.”

Matt ona inanmış görünmüyordu. Bir elini bıraktı ama Tessa bir iki adım atıp ilerleyene kadar diğer eliyle onu tutmaya devam etti.

“Tünelleri işaretlemek için birkaç küçük taş parçası bulmaya çalışayım. Hemen dönerim.” Matt ağzını ve burnunu tekrar kapadı ve bilgisayarının ışığını da yanına alarak tünelin girişine yöneldi.

Tessa, ışık tünelin kıvrımında gözden kaybolup gözünün önünü bile görmez hale geldiğinde panik olmamaya çalıştı. O güne kadar hiç karanlıktan korkmamıştı ama yeraltında, karanlıkta yalnız başına sıkışıp kalmış olma düşüncesi şimdiden içini kemirmeye başlamıştı.

Sonsuzmuş gibi gelen bir zaman geçtikten sonra Matt’in bilgisayarından süzülen ışık tünelin ilerisinden ona doğru göz kırptı. Rahatlayıp duvara dayanarak titreyen eliyle alnını sildi ve ona gülümsedi.

“Nerede kaldın? Bir çıkış yolu bulup beni burada yalnız başıma bıraktığını düşünmeye başlamıştım.”

“Ah, merak etme sen. Seni nasıl yalnız bırakırım.”

Tessa dondu kaldı. Işığın arkasından gelen ses Matt’in sesi değildi.

Hargrove’un sesiydi.

Matt, kelepçeli ellerini kalçalarının altından geçirmek için bedenini zorluyor, umutsuzca büküp kıvrıyor, bacaklarını kurtarıp ellerini ön tarafına almaya çalışıyordu. Bu, uzun bacakların bir lanete dönüştüğü bir kaç durumdan biriydi belki de. Birkaç defa daha denedikten sonra omuzlarını neredeyse yerlerinden çıkaracaktı ama sonunda başardı. Sıra elektrik şok tabancasının oklarını göğsünden çıkarmaya gelmişti. Gömleğinden geçip girmişlerdi göğsüne.

Okları çıkarırken lanet okuyordu. Tepki vermeye fırsat bile bulamadan Hargrove tabancayı ateşlemişti. Sonra da sanki tünelin ilerisinde Tessa'yı bıraktığı yere doğru gidişini görmesini istermiş gibi elinde tüfekte Matt'in başında dikilmişti.

Allah'ın cezası manyak, elektro şok tabancası yerine tüfekte de ateş edebilirdi. Bu düşünce Matt'in kanını dondurdu. Hargrove, Tessa'yı uyandırmamak için tüfeğini ateşlememişti. Onlarla oynuyor kovalamacanın zevkini çıkarıyordu. Bunu en başından planlamıştı. Bu yüzden siren sesleri gelmeye başladığında endişelenmemişti, çünkü bir kaçış yolu vardı.

Matt sendeleyerek ve okların girdiği yerlere eliyle bastırarak güçlkle ayağa kalktı. Düştüğü istikamette ayağa kalkmaya dikkat etti çünkü ışığın duvardaki yansımalarından Hargrove'un sağ taraftaki bir tünele doğru gittiğini biliyordu. Şimdi zifiri karanlıkta geri dönmek zorunda kalma riskine giremezdi yoksa kaybolur ve Tessa'ya asla yardım edemezdi.

Sol elini duvara hizalayıp ileri doğru yürümeye başladı, bir taraftan da Tessa'yı, Hargrove'dan önce bulmak için sessizce dua ediyordu.

Tessa, bütün gücüyle kendini tutmaya çalıştığı halde sım-sıkı kapattığı ağzından kaçan bir hıçkırığa engel olamadı, ağlıyordu. Hargrove tuhaf, sapıkça bir oyun oynuyordu. Tessa'ya koşmasını emretmiş, o da yaralı tarafını tutup sendeleyerek kaçmaya kalkınca gülmeye başlamıştı.

Şimdi Tessa'nın ciğerleri, rutubeti yedikçe daha da yanıyordu. Çıkışı olmayan bir tünelden aşağı koşmuş, kaçış umutlarını tümünden bitiren dağ gibi bir kaya yığınıyla karşılaşmıştı. Kaya duvara bodoslama girmişti ve şimdi alnında yumurta büyüklüğünde bir şişlik vardı.

Arkasına döndü. Yapacak bir şey yoktu. Geri gidip, buraya gelirken görmediği bir tünel bulmayı ve oradan kaçmayı denemek zorundaydı. Oraya gelene kadar sol elini tünelin duvarına hizalayarak koşmuştu. Şimdi geri giderken karşı duvara dokunarak koşmalıydı. Hargrove, Hoffman ya da adı her ne haltsa, bu adamdan kaçabilmek için bir açıklığa denk gelmeye dua ederek geldiği yöne doğru hareket etti.

Bu şerefsize nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı o da baba diye hitap etmeyeceğiydi.

Birkaç dakika sonra eli boşluğa gelince neredeyse düşüyordu. Bir tünel daha. Hem de tam zamanında çünkü tam o anda Matt'in çalınan bilgisayarının ışığı karşı köşeden yansıdı. Hargrove yaklaşmıştı, neredeyse burnunun dibindeydi. O bilgisayarı almak için Matt'e ne yapmıştı acaba?

Ah, Matt, lütfen hayatta ol. Lütfen hayatta ol.

Birkaç saniye sonra ışık ona ulaşacaktı. Yandaki bu dar tünele girip bu sefer iki eliyle iki duvarı hissederek hızlı hızlı yürümeye koyuldu.

Matt, ileride açık gri ışık kümesini görmeden önce serin, temiz bir hava koluna çarpınca havalandırma bacasına yaklaştığını anlamıştı. Ceketini yüzünden indirip tünel girişi çıktığından bu yana ilk defa derin derin nefes aldı. Şükrederek ilerledi ve nihayet ışığın kaynağına yaklaştıkça tünelin kenarlarını görmeye başladı.

Tünelin tam havalandırma bacasının altındaki bölümüne geldiğinde kimse olup olmadığını görmek için kafasını kaldırıp bacadan yukarı baktı. Minicik bir gök mavisi, uzanamayacağı bir özgürlüğün vaadiyle parlayarak onunla alay ediyordu. Dışarıda onları arayan birileri olması ihtimaline karşı yukarı doğru bağırarak geldi içinden ama Tessa'nın ve Hargrove'un nerede olduklarını bilmeden bir ses çıkarmayı göze alamadı. Eğer Tessa yakınlarda bir yerlerde saklanıyorsa ve Matt bağırırsa katili direk olarak üstüne çekebilirdi.

Hargrove onu şok tabancasıyla vurduğunda toplamakta olduğu taş parçalarından birini cebinden çıkardı. Taşın keskin ucunu duvara sürterek oraya birinci tünel işareti çizdi ve hızla ilerledi. Işık geride kalıp yerine karanlığı bırakınca yolunu bulmak için yine elini duvara yapıştırdı.

Sağ tarafında bir açıklığa geldiğinde duvara elinden geldiğince düzgün bir iki rakamı çizmeye çalıştı ama karanlıktan ne çizdiğini göremiyordu. Durdu, sesleri dinlemeye çalıştı ama ses seda çıkmıyordu. Birinci tünel içlere gittikçe hâlâ aşağı doğru bir eğim yaptığından ikinci tüneli denemeye karar verdi. Tessa bu yoldan geçtiyse bir çıkışa gideceği umuduyla aşağı değil yukarı doğru eğim yapan tüneli seçmiştir diye düşündü.

Tessa az önce kömür taşımaya yarayan küçük bir vagona resmen çarpmıştı, hemen arkasına dolanıp oraya sindi. Yakında, çarptığı duvarlardan ve takılıp düştüğü kayalardan dolayı bütün vücudunun yara bere içinde kalacağını hayal edebiliyordu.

O ilk yan tünele girdiğinden beri duvarlara yansıyan bir ışık görmemişti. O zamandan beri o kadar çok sağa sola dönmüştü ki yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Ama en azından şu anda namlunun ucunda değildi.

Küçük konteynır vagonu etrafını dolanan metal bir bantla bir araya getirilmiş ahşaplardan yapılmıştı. Karanlıkta el yordamıyla sağını solunu hissettikten sonra silah olarak kullanmak için bir şey bulurum umuduyla elini içine soktu. İçinde taşlar vardı, belki de kömür, hepsi bu. Bir şey bulmayı beklemiyordu aslında. Maden şirketinin, işlerine yarayacak aletleri burada bırakması pek mantıklı değildi. Ancak bir tane de olsa tembel bir işçinin çekicini ya da kazmasını unutmuş olması gerçekten güzel olurdu.

Tünelden aşağı süzülen bir ışık vagona vurdu. Bu sefer Matt'in bilgisayarından çıkan güçsüz ışık değildi bu seferki, çok daha güçlü bir fener ışığıydı. Tünelden aşağı başka bir yan tüneli aydınlattı sonra. O tünele girmeyi geçirdi aklından, o taraftan bir yardım gelir miydi acaba —belki Casey ve birkaç arama kurtarmacı Matt'i bulmasına yardım ederlerdi. Ama ya Hargrove onu oyuna getiriyorsa, ya Matt'in bilgisayarının ışığı yerine bir fener varsa elinde?

Tereddüt etti, ne yapması gerektiğinden emin olamadı bir an. Işığın arkasındaki her kimse, onu görmeden o yan tünele girebilir miydi, onu bile bilmiyordu.

Işığın arkasındaki kişinin kim olduğundan emin olana kadar vagonun arkasında gizlenmeye devam etmeye karar verdi. Aynı hatayı bir kere daha tekrarlamaya hiç niyeti yoktu.

Ayak sesleri yaklaştıkça daha emin ve düz adımlar olduğu anlaşıyordu. Hargrove bu kadar sesli yürümezdi, gizli gizli tepesine binmeyi planlarken böyle bir şey yapmazdı. Üstelik bu kadar parlak bir ışık kullanmazdı, öyle değil mi? Tessa'nın yüreğinde bir umut filizlendi.

Bir madenci ya da itfaiye eri görme umuduyla köşeden bir göz attı. O anda tüm umutları yerle bir oldu. Hargrove fenerini yere, tüfeğini de tam Tessa'nın üzerine doğrultmuş, orada öylece dikiliyordu.

Nefesi kesilip kafasını indirdiği anda tüfeğin sesi tünel boyunca gümbürdedi. Vagonun tahta tarafı patlayarak etrafa ve Tessa'nın üzerine kıymık parçaları yağdırdı.

Hargrove Tessa'nın bulunduğu yöne doğru çevirdi tüfeği.

Tam tüfek yeniden patladığında Tessa çığlığı bastı ve kendini az önce gördüğü yan tünele attı.

Matt silah sesini duyunca dondu kaldı. Hangi yönden geldiğini anlamak için dikkatle dinledi. Yukarda sol tarafından bir çığlık sesi geldi. Elleri duvarlarda, koşabildiği kadar hızla koşmaya başladı.

Tessa bir duvara daha çarparak yere yuvarlandı. Bir taraftan çığlık atmamak için elini ağzına bastırırken diğer taraftan da

kayaya çarptığı ayağının zonklayan yerini tutuyor, ileri geri sallanıyordu.

Az önce fırlayıp çıktığı tünelden ayak sesleri geliyor, duvarlarından ışıklar yansıyor.

Hayır, hayır, hayır. Henüz hazır değildi.

Ama burada oturup Hargrove'un onu vurmasını beklı yemezdi. Tekrar ayağı kalkıp harekete geçmeliydi.

Dişlerini gıcırdattı ve zorla ayağı kalktı. Kör bir adam gibi ellerini duvarlardan ayırmadan umutsuzca bir çıkış aramaya koyuldu. Bir an elleri boşluğı geldi ve tekrar yere kapaklandı.

Yine bir tüfek çatırtısı. Yakınındaki duvar patlayarak yüzlerce küçük kaya parçasını üzerine uçurdu ve herbiri tenine bir bıçak gibi saplandı.

O anda tünellerden bir çığlık duyuldu ama bağırın Tessa değildi.

Arkasına baktı ama silahlı adamın ışığı gözünü kör etti. Daha fazla beklemeyip ileri doğru, ondan uzağı, çığıktan uzağı doğru atıldı.

İkinci çığlık ilkinden daha yakından geldi. Matt'in sağ tarafında bir yerlerden geliyordu. Duvarı tutarak yürümeye devam etti ve bir boşluğı daha geldi. Döndüğünde ışık sızan başka bir havalandırma boşluğu gördü. Hızını artırdı, artık duvarlara çarpma korkusu olmadan, duvarlara dokunmadan ilerliyordu.

Bacaya vardığında durdu ve dinledi. İlerde bir ses duydu, bir ağlama sesi. Tessa'ya olanların ve Hargrove'un şu anda ona neler yapıyor olabileceğine dair korkunç görüntüler çaktı kafasında ve bir şimşek hızıyla depara kalktı.

İlerde, bir sonraki dönemecin oradan daha kuvvetli bir ışık geliyordu. Her ne kadar ağlama sesini duydukça ileri atılmak için içinde dayanılmaz bir istek duyuyor olsa da yavaşlayıp durmaya zorladı kendini. Sonuçta fırlayıp kendini vurdurtması Tessa'ya bir yarar sağlamazdı. Bekledi, başka sesler duymaya çalıştı, ama tüm duyduğu hıçkırıklar ve burun çekme sesleriydi. Kenardan kafasını uzattığı an şok oldu.

İlk gördüğü şey duvardaki bir kancadan sarkan bir anahattardı. İlerisinde tünelin son üç metresinde, bir oda vardı, kaya kenarlarına geçirilmiş demir parmaklıklardan oluşan bir hapis-hane. Hücrenin birkaç metre ilerisinde tepeye bir havalandırma bacası yapılmış, bu bacadan aşağı, içeride, yerde tortop bir halde korku dolu gözlerle bakan kadını aydınlatacak kadar bir ışık sızıyordu.

Tonya Garrett.

Tessa topallıyordu. Yan tarafı cayır cayır yanıyor, ayağı zonkluyordu. Bir yerlerini kırdığını sanıyordu ama şimdi durma zamanı değildi. Hargrove'un onu tekrar bulmasına izin vermezdi. Zaten şu ana kadar pek çok sefer kıl payı kurtulmuştu. Bir kere daha ateş ederse daha öncekilerde olduğu gibi şansının yaver gideceğini sanmıyordu. Şimdiden üç dört sefer karavana atmıştı. Bu kadar dar bir yerde böyle bir şeyin olma ihtimali neydi ki?

İhtimal herhalde aşağı yukarı sıfırdı.

Durdu ve en yakın duvara yaslandı. Yoksa Hargrove kasıtlı olarak mı vurmuyordu onu? Neden yapsındı ki bunu? Bunun birçok muhtemel cevabı vardı ve hepsi de birbirinden kötüydü.

Bu bölgede madencilik yapmıştı, muhtemelen tam da bu madende. Baştan beri planladığı şey bu muydu acaba? Onu ve Matt'i madenlere çekmek? Eğer öyleyse, bu tünelleri iyi biliyor demekti. Böyle bir avantajı ve de feneri vardı, yani onu takip edip bulması ve öldürmesi çok kolay olmalıydı.

Peki, öyleyse neden yapmamıştı bunu?

Sığır gibi güdüyor muydu onu yoksa? Madende özel bir yere doğru mu sürüyordu acaba? Belki de öyle yapıyordu ki böylece yavaş yavaş kurbanlarım öldürmeden önce yaptığı her neyse onu yapacaktı.

Boğazına gelip oturan yumruğu yutkundu ve titredi. Bu adam nasıl olur da onun biyolojik babası olabilirdi? Nasıl olup da bu adamla yaşamış, yedi yaşına kadar onun etrafında büyümüş-tü ama onu hatırlamıyordu? Nasıl bir hayat yaşamıştı? Tekrar titredi, muhtemelen bu yüzden onca hatırayı bloke etmişti hafızası. Geçmiş, yüzleşemeyeceği kadar korkunçtu ve şu anda hiçbir anıyı canlandırmaya niyeti yoktu.

Daha önceki kurbanlarına yaptığı gibi yangınla öldürmek istiyorsa, terk edilmiş eski bir kömür madeninden daha iyi neresi olabilirdi ki? Dedektif Stephens, bir ateş topu gibi patlama tehlikesi olan doğal gaz ceplerinden bahsetmişti onlara. Hargrove tehlikeli bölgeleri biliyordu mutlaka. Onu bu ceplerden birine doğru mu sürüyordu yoksa? Peki ya Matt? Hargrove, kendisinin icabına baktıktan sonra dönüp onu canlı canlı yakacağı bir yerde mi bırakmıştı?

Korkaklığına lanet etti. Bunca zaman geri dönüp Matt'i bulmaya çalışacağına kaçıp durmuştu. Onu bulup yardım etmeliydi ve buradan çıkarmalıydı. Hayatta olmama ihtimalini aklına bile getirmiyordu çünkü bu onu mahvederdi.

Yukarıdan bir yerden bir ses geldi. Tessa hızla kafası-

nı kaldırdı. Bu sefer tünelin ilerisinden yansıyan bir ışık yoktu. Hargrove karanlıkta sinsi sinsi mi yaklaşıyordu acaba? Kararsız bir halde dondu kaldı. Geldiği tünel uzundu ve hiç yan tünel çıkmamıştı. Eğer koşmaya kalkarsa ve Hargrove elinde feneriyle karşısına çıkıverirse, bu sefer kaçacak hiçbir yeri olmayacaktı.

Hargrove ona yetişemeden, o bir yan tünele kapağı atabileceğini düşünerek bir kumar oynamaya karar verdi ve ileri doğru atıldı. Sesten uzağa değil, sese doğru koşmaya başladı.

Lütfen bu tünelden ayrılan bir açıklık daha olsun ve lütfen onu zamanında bulayım.

Eliyle iki tarafındaki duvarları hissederek ve ses çıkarmamaya özen göstererek yavaş yavaş ilerliyor bir kaçış noktası arıyordu.

İlerden gelen bir hıçkırık sesini duyunca durdu. Bu Hargrove olamazdı. Kesinlikle Matt de değildi. Bu, ağlayan bir kadındı. Daha önce çığlığını duyduğu kadın olmalıydı. Bu Hargrove'un bir oyunu muydu yoksa? Kadınları madene kapatıp açlıktan ve susuzluktan öldürmek. Ya da bu korkunç, sonsuz karanlık ve boşlukta akıllarını kaçırmalarını sağlamak.

Başka bir ses, derin bir fısıltı, sanki güven veren rahatlatan bir fısıltı gibi.

Matt! Bu Matt'in sesiydi.

"Matt," diye fısıldadı Tessa. "Matt?"

"Tessa?" Matt onun adını söylerken sesi çatladı. Hışırtı sesi yakınlaştı. "Neredesin?" Şimdi çok daha yakınındaydı.

"Buradayım, sesime gel." Tessa karanlıkta ellerini öne doğru uzattı.

Matt parmaklarıyla yoklaya yoklaya onun kollarını buldu ve hemen kollarına alarak öyle bir kucakladı ki Tessa neredeyse nefes alamaz hale geldi. Ama bu sefer şikayetçi değildi. İster-

se sıkıp suyunu bile çıkarabilirdi. Hayatta olduğunu görmekten o kadar mutluydu ki.

Matt onun başını öptü ve yanına doğru çekti. “Canını yaktı mı?” diye sordu gergin bir sesle.

“Yara bere içindeyim, mahvoldum ama çoğunlukla duvarlara çarpmaktan. Sen nasılsın? Ne oldu?”

Matt onun cevabını duyunca rahatlayarak titrek bir nefes verdi.

“Başka bir girişten girmiş olmalı madene. Beni elektroşok tabancasıyla vurup bilgisayarımı aldı.”

Sol tarafından bir burun çekme sesi geldi.

“Tessa, Tonya Garrett’i buldum. Yanımızda şu anda. Tünelin arka tarafında hücre gibi bir yere kapatılmıştı. Tonya, bu benim arkadaşım, FBI Özel Ajanı Tessa James. İkimiz, seni buradan çıkaracağız.”

“Eve gitmek istiyorum.” Genç kızın sesi o kadar korku ve üzüntüyle doluydu ki Tessa’nın yüreği dayanmadı.

Uzanıp Matt’in sert göğsüne dokunduktan sonra ellerini sağ tarafa kızın ağlama sesine doğru sürükledi. Tonya, Matt’in diğer eline öyle bir yapışmıştı ki adamın eline muhtemelen kan gitmiyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Tonya. Yaralı mısın?”

Kız burnunu çekti. “San... Sanmam. Bana... Bir şey yapmadı. En azından *onu* yapmadı. Bana ilaç verdi zannederim. Sonra da beni burada karanlıkta bıraktı. Beni buraya getirdiğinde minicik bir fener verdi ama onun da pilleri bitti herhalde.” Titre-di, sanki karanlıkta bir başına kalmak başına gelebilecek en kötü şeymiş gibiydi.

Tessa’nın aklına ise çok daha kötü şeyler geliyordu.

“Matt, Hargrove bana ateş etti, birkaç defa. Sanırım kasten

karavana attı. Galiba beni maden boyunca bir yere sürüyordu. Tonya'yı tuttuğu hücreden bahsettin ya, belki de hepimizi oraya kapatmayı planlıyordu."

"Bu da demektir ki, muhtemelen yakınlardadır."

"Aynen," diye fısıldadı Tessa.

Tonya hafiften sızlandı.

"Sorun değil," diye güven verdi Tessa ona. "Buradan kurtulacağız." *Bir şekilde.*

Zavallı kız iki eliyle tuttuğu Matt'in elini hâlâ bırakmıyordu, o yüzden Tessa, Tonya'nın diğer tarafına geçip kolunu tuttu. Bu şekilde yollarını bulabilmek için Matt bir eliyle tünelin bir tarafına tutunurken Tessa da diğer duvara dokunabilirdi.

"Hadi gidelim." Matt ileri doğru hareket etti ve üçü birden Tessa'nın az önce geldiği tünelden aşağı doğru yürümeye başladılar.

"Daire çizip duruyoruz, bence aynı yerde dolanıyoruz." Tessa, Tonya'nın elini bırakıp dinlenmek için yere oturdu.

"Tamam, belki de öyle. Sistemimizi değiştirmeliyiz. Gel, Tonya otur. Biraz dinlenelim."

Tonya yine mızırdandı, tek yapabildiği buymuş gibiydi.

Matt ve genç kız otururken kumaşlarının hisirtıları Tessa'nın kulağına kadar geldi.

"Uzun zamandır Hargrove'u ne duyduk ne gördük," diye fısıldadı Tessa. "Belki de gitmiştir. Belki de geldiği tünelden çıkıp gitmiştir."

"Olabilir." Matt'in sesi pek inanmış gibi gelmiyordu.

Tonya tekrar sızlandı.

“Sakin ol,” dedi Matt ona. “Bir çıkış bulacağız mutlaka.”

Matt’in sesinde duyduğu özgüven kendisinde yoktu. Aslında Matt’de de öyle bir özgüven olduğunu sanmıyordu ama ona tutunmuş neredeyse krize girecek olan genç kıza inandırıcı görünmek zorunda olduğunu biliyordu. Tessa’nın, kıza karşı sempatiyle yaklaşması gerekiyordu ve yaklaşıyordu da ama Matt’e tutunmuş bir halde onunla bu tünellerde geçirdiği birkaç saatten sonra sempatisi kızgınlığa dönüşmeye başlamıştı.

Gerçekten, sürekli Matt’in elini tutması gerekiyor muydu?

Bu düşünceler kafasından geçtiği anda utancından büzüldü. Tonya daha on yedisindeydi. Yüzlerce kilometre ötedeki evinden kaçırılmış ve son birkaç günde kim bilir neler çekmişti. Eğer Matt’in elini tutmak bu yürek parçalayıcı tecrübeden sonra onu biraz olsun iyi hissettirecekse Tessa bu küçük teselliği ona çok görmemeliydi.

Tessa iç çekti. “Pekâlâ, tünelleri ve havalandırma bacalarını saymak çıkış yolu bulmamıza yardımcı olmuyor. Ama daha iyi bir fikrim de yok.”

“Başka bir çıkış tüneli olduğunu biliyoruz, yoksa Hargrove içeri giremezdi. Onu görmediğimize göre, arkadan çıkmış olmalı,” dedi Matt.

“Ya da tünellerin görmediğimiz başka bir tarafında.”

“Baştan sona gitmediğimiz tek tünel ilk girdiğimiz, madenin derinliklerine inen tünel. Oraya bakmamız gerekecek. Çıkış orada olmalı.”

Matt onu göremese de Tessa başını iki yana salladı. “Aşağı doğru inmek iyi bir şey değil. Aşağı inmek madenin derinliklerine inmek demek. Orada tehlikeli gaz cepleri olabilir. Ayrıca destek kolonları güvenilir mi değil mi Allah bilir. Bence tehlikeli bir durum.”

Matt'in eli onunkine dokundu ve Tessa onun kendisine doğru eğildiğini hissetti. "Tonya daha fazlasını kaldıramayabilir," diye fısıldadı. "İkimiz de çıkışın, madenin başka bir bölümünde olduğunu bildiğimiz halde daire çizip duramayız. Ana tünelden aşağı gitmeliyiz."

Tessa iç çekti. "Pekâlâ. Şikayet etmeyi bırakıyorum. Senin yöntemini deneyelim."

Matt'in sıcak dudakları Tessa'nın yanağına dokundu. "Teşekkür ederim."

Tessa ayağa kalktığı anda ayağındaki zonklama kendisini tekrar hissettirmeye başladı. "Tonya, Matt bizi buradan çıkarabileceğini düşünüyor. Denemeye hazır mısın?"

Tonya'dan yine bir burun çekme sesi yükseldi.

Tessa elini solundaki duvara yasladı. "Hadi gidelim."

"Sence Ginger'a ne yapmıştır?" Yine bir havalandırma bacasının altına geldiklerinde Tessa yere çököverdi. Işık uzun zaman önce kaybolmuştu. Dışarıda gece olmuştu. Bacanın altına geldiklerini yalnızca yüzlerine vuran temiz havadan anlayabiliyordu, birinci kademeye ayarlanmış bir klima gibi. Maden git gide soğuyordu. Tekrar ceketini giymişti, ama Matt kendininkini Tonya'ya vermişti.

Neyse ki Hargrove'dan eser yoktu ama Tessa bunun sebebinin çok fazla derinlere inmeleri ve Hargrove'un bu kadar derinleri araştırmayı aklına getirmemesi olduğunu düşünüyordu.

Sonunda bir çıkış bulup bulamayacaklarını da merak ediyordu.

"Ginger kim?" diye sordu Tonya. Sonunda burnunu çekme-

yi bırakmıştı. Yürümeye başladıklarından beri ilk defa mantıklı bir şey çıkıyordu ağzından.

“Köpeğim,” dedi Matt. “Senin kaçırıldığın zaman Savannah’daki evimin civarında kayboldu. Madene girmeye zorlanmadan hemen önce onu dışarıda bağlanmış gördük.”

Arkalarından ayak sesleri duyuldu. Matt derhal döndü. Yakınlarındaki yan tünelden bir ışık yansıdı.

“Geliyor. Gidelim buradan,” diye fısıldadı Matt.

Tonya tekrar sızlandı.

Tessa ve Matt ona uzanıp derhal yanlarına, ışıktan uzağa çektiler onu.

Ayak sesleri gittikçe daha yakından ve daha yüksek sesle gelmeye başladı, daha önce Hargrove’un yürüyüş hızından çok daha hızlıydı bu seferki. Işık çılgın gibi neredeyse tünel girişine kadar yansıdı.

“Koşun,” diye fısıldadı Matt.

Tessa ve Matt, Tonya’yı da aralarına alarak fırladılar, ellerini duvardan ayırmıyorlardı.

“Hey, bir dakika, durun!” diye bir ses duydular arkalarından.

“Size yardıma geldik,” dedi bir diğeri.

Parlak bir ışık, Hargrove’un fenerinden çok daha parlak bir fener üçünü de aydınlatarak tünel boyunca ışıldadı.

“Tessa, Matt, durun!”

Matt ve Tessa bir anda kayarak durdular ve aralarındaki Tonya’yı çektiler. Hemen arkalarına döndüler.

Tonya’nın gözleri parlak ışıpta korkudan kocaman oldular. “Kaçmalıyız!”

Tessa, Matt’e bakıp gülümserken gözlerini kırparak gözünden düşmek üzere olan yaşları engellemeye çalıştı.

“Sakin ol, tatlım. Güvendesin. Bu, seni kaçıran adam değil. Bunlar madenciler, ortalarındaki adam da bir FBI ajanı, benim amirim olur.”

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Yedinci Gün

Güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzülüp ekibin üzerine vururken sağlık ekipleri ambulansın arkasında Tonya Garrett'a müdahale ediyordu. Fiziksel yaraları, şişlik ve berelerden ibaret olduğu için Casey sorularına cevap vermesi için ondan birkaç dakika kalmasını rica etmiş o da gönülsüzce kabul etmişti.

Matt, Tessa'nın birkaç metre yanında bir kütük bulup oturmuş, madenin girişinde koşuşturan kalabalığı izliyordu. Başka bir sağlık görevlisi de Tessa'nın karnının yan tarafında mermi- nin delip geçtiği yeri temizleyip bandajlamış şimdi de ayağını sarıyordu.

Alçak sesle Casey ile konuşuyor, gözlerinin altından apaçık okunan bitkinliğine rağmen her sorusuna cevap veriyordu. Eğer Casey onu bir an önce rahat bırakmazsa Matt, Tessa'nın ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği istirahati vermesi için onu uyarmaya kararlıydı.

Matt ve Tessa'nın arabasını bulan polisler, onların ormanda bıraktığı izleri yıkılan maden girişine kadar takip ederek neler olup bittiğini hemen anlamışlardı. Ama anlaşılan madenin

önceki sahibini arayıp bulmak ve diğer girişlerin nerede olduğunu öğrenmek için yirmi otuz yıl öncesine ait haritaları bulmak çok uzun ve zorlu bir iş olmuştu. Sonra da araçları, madencileri ve teçhizatı oraya getirmek daha da uzun bir zaman almıştı.

Casey, elini Tessa'nın omzuna koydu. "Eminim yakında Hargrove ya da Hoffman'ı, bugünlerde hangi ismi kullanıyorsa artık, bulacağız." Kafasını kaldırıp Matt'e baktı. "İkisinin de aynı adam olduğu konusunda haklısın sanırım. Apaçık ortada. Her iki isim için de arama emri çıkardım. Üç eyaletteki her polis onu arıyor olacak. Çok iyi bir iş çıkardın, ikiniz de."

"Teşekkürler Casey." Sağlık görevlisi burkulmuş ayağındaki geçici ateli yerine sabitlemek için son bandı yapıştırırken Tessa irkilip yüzünü buruşturdu.

Casey, Tessa'yı sorularıyla bunaltmayı bırakacak gibi değildi, bu yüzden Matt aralarına bir mesafe koymaya karar verdi. Ya öyle yapacaktı ya da ajanının sağlığına bu kadar kayıtsız kaldığı için yumruğu yapıştıracaktı. Tessa'nın ne kadar berbat bir yarası olduğunu görmüyor muydu acaba? Resmen bitkin düşmüştü kız. Zaten hâlâ biyolojik anne babasını bulmanın ve olan biten onca şeyin şokunu atlatamamıştı. Biraz dinlenmek ve bütün bunları sindirmek için biraz yalnız başına kalmaya ihtiyacı olduğunu görmek için psikolog olmaya gerek yoktu.

Madende işlerin ne alemde olduğunu kontrol etmeye karar verdi. Maden girişinde dikilmiş giren çıkan her şeyi belgeleyen polis memuruna doğru ağır ağır yürüdü. Ama tam Matt girişe vardığında madencilerden biri heyecandan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde dışarı fırladı.

"Bir ceset bulduk," dedi.

Casey, Tessa ile olan konuşmasını kesip girişe doğru koştu. Madenciyle birlikte gözden kayboldular.

Tessa topallayarak amirinin arkasından gitmeye yeltendi.

“Dur bir dakika,” dedi Matt. “Oturup dinlenmen gerek. Hatta bence Tonya ile hastaneye git. Hâlâ o ayak röntgenini çek-tirmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben iyiyim ve içeri giriyorum.” Sesinden Matt’e içerlediği anlaşılıyordu, sanki becerilerini sorguluyor gibiydi.

Matt iç çekti. Yine başa dönmüşlerdi yani. Tessa deneyimli FBI ajanını oynuyordu, ona ise aşağı tabakadan gelmiş özel dedektif rolü düşmüştü. Madenciler onları yüzeye yaklaştırdıkça Tessa daha da uzak ve resmi olmuştu. Çalışma arkadaşları ve polisler, özellikle de Casey etraflarındayken tamamen farklı bir insan oluyordu sanki.

Tessa girişteki polise adını verdi ve tam içeri adım atmak üzereyken bir madenci koştu dışarı.

“Geliyorlar,” diye bağırdı.

Tessa adamın yolundan çekilmek zorunda kaldı. Biraz sonra, dört kişilik bir madenci ekibi, ellerinde içinde üstü çarşafa örtülmüş bir ceset olan bir kurtarma sepetini çıkardılar.

Tessa’nın ayağını saran sağlık görevlisi çarşafı kaldırdı ve adamın boynundan nabzını dinledi. Sonra da başını iki yana salladı.

Adamın yüzünü görünce Tessa’nın nefesi kesildi. “Bu, bizi madene gömüp bize ateş eden adam. Adı Hargrove sanıyorum, ama adını hiç söylemedi.” Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Ama anlamıyorum. Ne oldu şimdi? Bu olanlar hiç mantıklı değil.”

Casey, sepetteki adamın yanında, elinde eski bir madenci kimlik kartıyla dikiliyordu. “Maden şirketinin bize verdiği Hargrove’a ait resim eski, ama hiç şüphem yok. Bu kesinlikle Don Hargrove.”

“Ama nasıl olur?” diye sordu Tessa. Hargrove’un ölümünü

kabullenemiyor görünüyordu. “Ne olmuş ona?”

Matt cesedin etrafındaki gruba katıldı.

“Şakağının sağ tarafında bir göçük var,” dedi sağlıkçı. “Düşüp kafasını kayaya çarpmış olmalı. Ölüm zamanı konusunda uzman değilim, ama tahminlerime göre öleli saatler olmuş. Muhtemelen gece ya da sabah çok erken saatlerde ölmüş.”

Tessa başını salladı, gözünün önünde duran şeye inanamıyor gibiydi. Aylardır, hatta yıllardır “Küller” mektuplarıyla kafayı yerken, aklından çıkaramadığı birinin herkes kadar savunmasız kalacak biri olduğunu kabullenmek kolay olmasa gerek diye düşündü Matt. Rüyalarındaki canavar fazlasıyla kolay bir şekilde alt edilmişti, galip geldiklerine, adamın gerçekten öldüğüne ve onu bir daha asla incitemeyeceğine inanamıyordu bir türlü.

“O sadece bir insan,” diye fısıldadı Matt. “Canavar da olsa sonuçta bir insan. Öldü gitti işte.

Tessa bir an gözlerini kapadı ve başını salladı. Güneş nihayet ağaçların arasından çıktı ve Tessa’nın gözünü aldı. “Oyun bitti,” diye fısıldadı, kahkahanın eşiğinde bir ses tonuyla.

Matt ona dikkatle baktıktan sonra, “İyi olduğuna emin misin? Neden bahsediyorsun?” dedi.

Tessa kollarını ovuşturdu. “Casey, seninle çalışarak katili bulmam için bana bir hafta süre vermişti. Şöyle demişti, ‘Yedinci gün oyun biter.’” Titredi ve eğilip Hargrove’un cesedine tekrar baktı. “Oyun bitti.”

Tam Matt kolunu omzuna atmak üzereyken kenara çekildi. Casey, ambulansın arkasında oturan Tonya’ya seslendi.

“Bayan Garrett, sizi kaçırıp madene kilitleyen adam bu mu?”

Kalabalık, Tonya’nın cesedi görebilmesi için açıldı.

Tonya döndü ve “Bu o,” dedi.

Bir tezahürat yükseldi.

Casey sırtarak etrafını saran polislerin ve ajanların elini sıktı. “Yakaladık onu. Artık bitti.”

Bayan FBI ajanlarından birinin ambulansa doğru gitmesini işaret etti ve birlikte Tonya’nın yanına gittiler.

“Bayan Garrett, bu Özel Ajan Kent. Sizinle hastaneye kadar gelecek. Ailenizi aradık, yoldalar. Onlar gelene kadar Ajan Kent sizinle kalacak.”

Sağlık görevlisi kapıları kapamaya başladı.

Birden Tonya’nın gözleri büyüdü, yusuvarlak oldu. “Bir dakika!”

Tessa ve Matt’e bakınca gözleri yaşla doldu. Sağlıkçının durdurma çabalarına rağmen ambulanstan indi.

Matt ve Tessa ona doğru koştular, Tessa topallıyor ama yine de Matt’in uzattığı kola tutunmamakta ısrar ediyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Tonya ağlamaklı bir sesle. “Beni kurtardığınız için teşekkür ederim.” Kollarını ikisine dolayıp, derinden ve acı içinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Tessa ve sağlık görevlisi Tonya’yı yeniden ambulansa bindiren kadar dakikalarca dil döktüler.

Matt polis arabalarından birine dayandı. “Tessa gitmeye hazırsan, bir polis memuruyla seni otele göndereyim. Olay yeri incelemesinin bir parçası olarak bizim kiralık arabayı hâlâ gözden geçiriyorlar. Sen de bu arada o ayağının üzerine basmayı bırakıp dinlenmelisin.”

Tessa önce onunla tartışmaya girecek gibi oldu ama sonra omuzları düştü. “Haklısın. Bitkin durumdayım. Ama eminim sen de öylesindir. Benimle gelmeyecek misin?”

“Ginger’ı aramalıyım.”

Tessa’nın eli boğazına gitti. “Ben onu unuttum. Çok özür

dilerim. Umarım bulursun ve inşallah iyidir.”

Matt başını salladı, fakat durum biraz karışıkta ona göre. Hâlâ Hargrove’un, köpeğini neden kaçırdığını anlamamıştı, ama işine yaramayacak olsa böyle bir zahmete girecek bir tipe benzemiyordu. Ginger için kurduğu plan her neyse, Matt, onun bu planı hayata geçiremeden ölmüş olmasını umuyordu. Şansı varsa, bir yerlerde bağlanmış, belki havlamaması için ağzı da sarılmış bir şekilde onu bekliyordu. Onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapmadan buradan ayrılmayı düşünmüyordu.

Tessa kahküllerini arkaya atarken bir miktar kömür tozunu yanağına bulaştırdı. “Teşekkür ederim, Matt. Amirim ne derse desin, Tonya senin sayende hayatta ve güvende, bunu biliyorum. O madenden hepimiz sağ salim çıktıysak bu da senin sayende oldu. Sana olan borcumu asla ödeyemem.”

Matt gülümsedi ve uzanıp Tessa’nın yanağındaki kömür lekesini silmek istedi, ama o kocaman olmuş gözlerle hemen bir adım geri atarak önce Casey’e sonra da diğer ajanlara baktıktan sonra bakışlarını tekrar Matt’e çevirdi. Mesaj gayet netti. Tanıdığı insanların yanında ona dokunmasını istemiyordu.

Matt gerildi, hemen elini indirdi. “Bana bir şey borçlu değilsin, Tessa. Hem de hiçbir şey.” Dönüp ağaçlık bölgeye doğru yöneldi.

İki gün sonra, Stoneyville’deki araştırma sonlandırılınca Casey ve takımı Don Hargrove’un otopsi sonuçlarını öğrendikten sonra Savannah’ya döndüler. Ölümcül akciğer kanseriydi, Casey’nin izlettiği Alabama’daki evinde yaşarken konmuştu bu teşhis.

Eğer Hargrove madende ölmeseydi birkaç ay içinde zaten ölecekti. Casey, onun Savannah'ya kadar gelip Tonya Garrett'i kaçırarak kadar gözünün dönmesinin sebeplerinden birinin de bu olduğunu düşünüyordu. Vakti kalmamıştı. Tessa'yı köşeye sıkıştırıp şansını kaybetmeden önce onu öldürmek istemişti. Kendi kızını neden öldürmek istediğine gelince, hiç kimse anlayamıyordu, akıllara gelen tek sebep kaçtığı için ona kızmış olabileceğiydi. Bir sosyopatın aklından geçen sebepleri kim bilebilirdi ki?

Hargrove'un resimleri Priceville'de bazı görgü tanıklarına gönderilmiş ve Isaac Hoffman olduğu teyit edilmişti. Hoffman'ın kimliğini Hargrove olarak değiştirmesi ve sonra yeniden Hoffman kimliğine geri dönmesinin sebebi ise hâlâ gizemini koruyordu ama artık en azından ikisinin de aynı adam olduğunu biliyorlardı.

Matt ve Tessa, Madisonville de bir gün daha kalarak Tessa'nın yarasının ve burkulan bileğinin iyileşmesini beklediler. Burada Matt'in de Ginger'ı bulmak için biraz daha fazla zamanı oldu. Stoneyville'in yüz kilometre etrafındaki bütün köpek barınaklarını ve dernekleri arayıp telefon numarasını ve irtibat bilgilerini bıraktı. Ayrıca üstünde Ginger'ın resminin ve kendi telefon numarasının olduğu broşürler dağıttı. Ancak hâlâ bir arayan olmamıştı. Onu arkada bırakıp eve dönmeyi hiç istemiyordu ama ilgilenmesi gereken bir işi vardı ve Tessa yarın ofise dönmek zorundaydı. O yüzden bavullarını toplayıp Savannah'ya giden bir uçağa atlamak üzere havaalanına gittiler.

Matt, uçağa binmek için bekleyen kalabalığın arasından geçerek Tessa'nın yanına geldi.

Tessa 'ne varmış öğrenebildin mi?' der gibi baktı ona.

"Değiştirmeleri gereken bir parça varmış, o yüzden iki saat

kadar bir r  tar olacakmış,” dedi.

“Casey ve diğerleriyle birlikte biz de gitmeliydik.”

“Kendine gelmen gerekiyordu. H  l   yaralısın.”

Tessa başıyla onayladı. “O zaman iki saat havaalanında oturmamız gerekiyorsa, gidip bir şeyler içelim. Ben ısmarlıyorum. Ayrılışımızın şerefine olsun.”

Matt  antası omzunda, sert bir şekilde başını yukarı aşağı sallayarak, tekerlekli bavulunu çeken Tessa’nın yanında yürümeye başladı. Bavulu onun yerine çekmek istediye de Tessa yardıma itiraz etmişti. Görünüşe göre araştırma sürecinde attıkları her adıma karşılık Tessa şimdi dev bir geri adım atıyordu. şu anda takındığı kibar yüz ifadesinin arkasında seviştiği kadını bulmaya imkân yoktu.

“Eminim arada sırada birbirimizi görürüz,” dedi Tessa. “Savannah küçük bir kasaba. Sonuçta FBI’n çözemediği davaları almaya devam edeceksin. Ne kadar değerli olduğunu bir kez daha gördükten sonra Casey’nin seni bırakacağını hiç sanmam.” Sanki aralarındaki her şey hallolmuş gibi sahte bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki birbirleri için bir iş arkadaşından başka bir şey değillermiş gibi.

Boşversene sen.

Matt onu elinden yakaladığı gibi kapısında “Yalnızca  alışanlar” yazılı bir odaya çekti.

“Ne yapıyorsun?” Tessa birden kolunu çekerek onun elinden kurtardı.

“Hiçbir şey değişmemiş gibi *davranıyorsun.*”

“Anlamadım.”

Matt elini onun başının üstündeki tuğla duvara yasladı. “Seni  onemsiyorum, Allah’ın cezası. Seninle seviştik ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi, iki yabancıymışız gibi davranıyorsun.

Bu konuda konuşmamız gerekiyor.”

Tessa, bir çalışma arkadaşının ya da amirinin onu görmesinden korkarmış gibi etrafına bakındı.

Matt sinirden dişlerini gıcırdattı.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye tısladı Tessa yılan gibi. “Meslek hayatımın en önemli davalarından birinin çözülmesine yardım ettin. Bundan istifade edip kariyerimi bir üst seviyeye taşımaya odaklanmalıyım.”

“Yani, hâlâ iş arkadaşlarına, kendinden daha genç bir erkekten hoşlandığını itiraf etmek istemiyorsun. Bu kadar sığ olamazsın. Masana birkaç emzik bırakmaları kimin umurunda? Uzun sürmez, yakında dalga geçecek başka birini bulurlar. Bizi unuttur giderler.”

Tessa’nın gözleri bir çift yakut gibi parladı. “Bana sığ demek davayı savunmaya yetmez, *Matthew*. Yaşlarımızın neden önemli olduğunu hiç anlamadın. Mesele sadece arkadaşlarımın ne düşündüğü değil. Olgun olmayacağın, fiziksel çekimin ötesinde paylaşacak bir şeylerimizin olmayacağından endişeleniyordum. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse ilk karşılaştığımızda senden pek hoşlanmamıştım. Kendini beğenmişin biriydin.”

“Değildin, yoktu, şöyleydi, böyleydi. Geçmişte kalmış sorunlardan bahsediyor gibisin. Peki, bana neden hâlâ bir yabancıymışım gibi davranıyorsun? Harika bir birlikteliğimiz olacağını bildiğin halde neden aramıza engeller koyuyorsun?”

Tessa’nın kaşları fırtına habercisi bir bulut gibi çöktü yeşil gözlerinin üzerine. “Söyledim ya. Kariyerime odaklanıp bu fırsattan yararlanmalıyım. Bu arada, açık konuşalım sence de biraz zavallı bir duruma dönüşmedi mi bu iş? Yani havaalanının ortasında seninle bir ilişkiye başlamam için resmen yalvarıyorsun bana. Hiç gururun yok mu senin?”

Matt gerildi ve yavaşça elini duvardan indirdi.

“Zavallica demek. Özür dilerim, Bayan James. Kendimi aptal durumuna düşürdüğümü fark etmemiştim. Fakat siz beni kendime getirdiniz. Ben o içkiyi kendi başıma içeyim en iyisi. Yine size yüklenmek istemem.”

“Matt, bekle. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben...”

Matt dönüp ağır ağır yürüdü gitti.

İki saatlik gecikme dört saat gibi geldi Tessa'ya. Matt'e davranış biçiminden dolayı kendini çok kötü hissediyordu. Zavallı bir duruma düştüğünü söylerken aslında kesinlikle ciddi değildi. Bu konunun üstüne daha fazla gitmesini önlemek istemiş ve birden saldırıya geçivermişti.

Kafasını kaldırıp önündeki koltukların üzerinde asılı ekrana baktı. Savannah uçuşunun karşısında hâlâ GECİKMELİ yazıyordu, ama bankoda duran memur uçağın birkaç dakika içinde yolcu almaya başlayacağı konusunda herkese garanti vermişti. Tessa bir an evvel uçağa binmek Matt'ten önce koltuğuna oturmuş olmak istiyordu. Uçak tamamen doluydu ve yan yana koltuk bulamamışlardı. Bu da onunla bir daha yüzleşmesi gerekme-yebileceği anlamına geliyordu ki son talihsiz konuşmalarından sonra çok iyi olacaktı.

Nihayet business class yolcuları ve biniş önceliği için ekstra ücret ödeyenlerin sıraya girme çağrısı yapıldı. Tessa'nın business class bileti yoktu, tabii ki FBI biniş önceliği için de ekstra ödeme yapmıyordu, ama bir sonraki çağrıda sıraya girecekti.

İçeceğini koltuğunun yanındaki çöp kutusuna atıp ayağa kalkacaktı ki Matt karşısında beliriverdi.

“Konuşmamız gerek.” Yüz ifadesi mermer, sesi buz gibiydi.
Hah işte, şimdi biraz zor sıvışırsın uçağa.

“Lütfen yapma bunu. Birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik bence.”

Matt’in dudakları gerildi ve çenesinin altında bir tik belirdi. “Bunun seninle ve benimle alakası yok. Son iki saatimi davayla ilgili notlarıma bakarak geçirdim. Tutarsız bir şeyler var.”

Memur bir sonraki sıranın uçağa binış yapabileceğini anons etti.

“Tutarsız olan her neyse beklesin. Binmem gereken bir uçak var burada.” Tessa çantasını kaptı ve ayağa kalktı ama Matt bavulunun sapından tuttu.

“Hemen şimdi binmezsen kimse senin koltuğunu kapacak değil. Kişisel farklılıklarımızı bir kenara bırakıp bir FBI ajanı gibi düşünmeye çalışman gerekiyor.”

Tessa kaşlarını çattı. “Ciddisin değil mi? Pekâlâ, dinliyorum. Neymiş birbirini tutmayan şeyler.”

“Her şeyden önce Ginger. Hargrove nerede yaşadığını ve bir köpeğim olduğunu nereden biliyordu? Bir kere en başta onu kaçırmaya neden zahmet etti ve sonra da hiç bundan bahsetmedi ya da bana karşı bir silah olarak kullanmadı?”

“Kullandı ya. Seni ortadaki açıklığa çekebilmek için onu madenin dışına bağlamıştı.”

“Peki, biz madene doğru gitmeye zorlandığımızda neden hâlâ orada değildi? Onu oradan alacak zamanı nasıl buldu? Biz arabaya doğru koşuyorduk ve Hargrove önümüze çıktı. Yani onun geri dönüp köpeği çözüp saklamaya zamanı yoktu ki. Madene geri döndüğümüzde tam orada olmalıydı.”

“Bilmiyorum... Belki de tasması bol olduğu için kendi kendine kurtulmuştur zincirinden, ne bileyim?”

Matt başını iki yana salladı, Tessa'nın yaptığı açıklama zayıftı.

"Peki, Sharon Johnson'ın katilinin, kadının köpeğini sağlama almak için o kadar uğraşmasına ama diğer kurbanların hayvanlarına aynı şeyi yapmamasına ne diyorsun?" diye devam etti. "Cevaplanmayan çok soru var. Hargrove o kurbanları nasıl seçti? Bazı kurbanların isimlerinin tanıdık geldiğini ama diğerlerinin gelmediğini söyledin. Neden sence? Senin, o mektupları gönderen kişiyi bulma saplatın nereden geliyor? Cevapları şimdi bulmazsan bu konuyu kafanda asla bitiremeyeceksin. Hep merak edeceksin."

Etraflarındaki koltuklar neredeyse tamamen boşalmıştı.

"Uçağı kaçıracağız."

"Sheriff Latham'la son görüştüğümüz günden beri ondan haber alınamadığını biliyor musun?"

Tessa'nın korkudan midesi sıkıştı. "Hayır, bilmiyordum."

"Az önce onu aradım ama ulaşamadım. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Stephens'i da aramaya çalıştım. Bil bakalım ne oldu? Cevap yok. Bugün işe de gitmemiş."

Hostes uçağı binmeleri gerektiğini işaret etti.

"Eminim Latham ve Stephens iyidirler ve yakında ortaya çıkarlar," dedi Tessa.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Tessa tekrar hostese baktı. "Uçak az sonra bizi almadan kalkacak."

"Hargrove bir madenciydi, Tessa. O madenleri avucunun içi gibi biliyordu. Hücrelerinden, şok tabancasına, tünel ağzı patlamasına kadar her şeyi planlamış. Sonra birden öylece düşüp kafasını çarpıyor, öyle mi? Oyun bitti, ne güzel. Bunun senin de canını sıkmadığını söyleme sakın bana."

Hostes onlara doğru koştı. “Affedersiniz, uçağa binecekse-
niz acele etseniz iyi olur.”

Tessa, yalvaran gözlerle Matt’e baktı. “Anlamıyor musun? Hargrove öldü. Bu iş bitti. Bitmiş olması *gerekiyor*, en azından benim için. Kendimle ilgili bildiğim her şey alt üst oldu. Bu yerden sıkıldım artık. Çok yoruludum. Buradan gitmezsem bin parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum. Buradan *kaçmalıyım*. Derhal. Casey araştırmanın yarım kalan bölümlerini bitirebilir, ama benim işim bitti. Lütfen anla bunu. Daha fazla bakamam bu davaya.” Sesi çatladı ve toparlanmak için derin bir nefes aldı. “Yapman gereken neyse yap, Matt. Ama ben eve gidiyorum. Üzgünüm.”

Matt’in bakışlarındaki ısrarcılık ve öfke eridi gitti ve yerini... Acıma dolu bakışlara bıraktı. Tessa gerildi, omuzlarını dikleştirdi. Matt ona uzandı ama o hemen bir geri adım attı. Ona acımasını istemiyordu.

Matt, çenesi sinirden gerilmiş bir halde elini indirdi.

Tessa bavulunu aldı ve bu sefer Matt onu durdurmaya yeltenmedi. Kapiya doğru hızla yürüyüp hostese biniş kartını verdi.

Dönüp baktığında Matt gitmişti.

Boynunu uzatarak kalabalığın içerisinde onu aradı. Orada güvenlik kontrol noktasına doğru yürüyordu. Bunu görünce Matt’in silahının hâlâ kendisinde olduğunu hatırladı. FBI kimliği olduğu için uçağa silahla binebilirdi, ama Matt binemezdi, o yüzden ikisinin de silahını o taşıyordu. Matt’in silahsız olduğunu fark edince midesi sıkıştı. Haklı mıydı acaba? Cinayetler Hargrove’la bitmiyor muydu yoksa? Matt elini kolunu sallaya sallaya ateşe mi atıyordu kendini?

“Bayan, uçağa binmeniz gerekiyor, hemen. Kapiyı kapatmaya hazırız.” Hostes bunları söylerken gülümsediyse de gecikme-

nin sebep olduğu rahatsızlığını saklayamamıştı.

Tessa uçağı giden koridora baktı. Sonra dönüp arkaya, uzun boyu, kalabalığın içinde hâlâ belli olan Matt'e baktı. Az sonra gözden kaybolacaktı. Stoneyville'e gidiyordu, yanında Tessa olmadan, silahsız ve hiçbir destek almadan. Bunca zaman Matt ona destek olmuş, ihtiyacı olduğunda hep yanında olmuştu ve şimdi Matt'in ona ihtiyacı olduğunda, o aynı şekilde destek olmuyordu.

Kahretsin dedi kendi kendine.

"Üzgünüm, başka bir uçağı binerim."

Bavulunu kaptığı gibi fırladı.

ONALTINCI BÖLÜM

Oyunun Sonu

Tessa, Christina Snow'un restoranında daha önce Matt ile birlikte ilk geldiklerinde oturdukları masaya ilişti. Havaalanında ona yetiştikten sonra sıkıntılı bir ateşkes yapmışlardı. Stoneyville'e dönüp birkaç soru daha sormaya karar vermişlerdi. Yarına kadar gereken cevapları alamazlarsa eve dönüp araştırmayı Casey ve ajanlarına bırakacaklardı.

Çok geçmeden Christina elleri belinde masalarının başında beliriverdi.

"Eğer çilekli turtamdan yemek için gelmediyseniz, konuşacak bir şeyimiz yok demektir."

"Aslına bakarsan, ben bir tane alırım," dedi Tessa.

"Ben de." Matt, Christina'ya Tessa'nın uzun süredir görmediği çekici gülümsemesiyle karşılık verdi. Ona epeydir böyle gülümsememişti.

Christina gözlerini devirirken dudaklarının kenarında tehditkar bir gülümseme belirdi. Arkaya doğru yarım dönerek, "Joe, iki dilim turta ve kahve," diye seslendi.

"Hemen geliyor."

“Christina, son geldiğimizde yalan söylediğimiz için kusura bakma. Artık yalan yok. Sorduğun her soruya cevap vereceğiz, ama umarım sen de bizim sorularımıza aynı şekilde cevap verirsin. Don Hargrove’u duydun değil mi?”

“Duydum. Buralarda olup da benim kulağıma gelmeyen pek bir şey yoktur.” İfadesi yumuşadı. “Kayıp kızı bulmuşsunuz. İyi olduğuna sevindim.”

Tessa “iyi” kelimesinin duruma uyup uymadığından pek emin değildi. Tonya kendini yeniden güvende ve tek parça hissetmek için yıllarca terapi almak zorunda kalacaktı, tabii terapinin başarılı olup olmayacağı da şüpheliydi.

“Bay Hargrove birçok kişinin canını yakmış,” dedi Tessa. “FBI ve polisin birkaç gündür buraya gelip bir sürü soru sorduğunu biliyoruz, ama Matt ve benim hâlâ birkaç sorumuz var. Birkaç dakika oturur musun, konuşalım?”

“Siparişler hazır,” diye bağırdı Joe küçük sipariş penceresinden.

Christina turtayı ve kahveyi önlerine koydu.

“Bir tadın bakalım,” diye emretti. “Sonra bakarız şu sorularınıza.”

Tessa pastanın üzerindeki krema karışımındaki kalorileri düşünmeyi bırakıp bir parça aldı. Bu sefer sahte bir şekilde gülümsemesi gerekmedi. “Sanırım hayatımda tattığım en güzel şey bu.”

Christina bir soylu gibi başıyla onaylayıp Tessa’nın yanındaki boş yere ilişti.

“Sizi sevdim, canı yanan kız için de çok üzüldüm. O yüzden biraz oturup sohbet edeceğim ama çabuk olup akşam yemekçileri hücum etmeden önce bitirin.”

“Bilmek istediğim şey şu. Don Hargrove ile ilgili hatırla-

dığın özel herhangi bir şey var mı? Kasabaya ne kadar sıklıkla gelirdi mesela? Ne tür şeyler satın alırdı? Yanında hiç başka biri oluyor muydu?” Hiç...”

Christina teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Durun, durun. Bir dakika, daha yavaş.” Dirseklerini masaya dayadı. “FBI’daki arkadaşlarınıza da söylediğim gibi, Hargrove’u en son gördüğümünden beri yıllar geçti.”

“Yalnız mıydı?”

“Benim bildiğim hiç arkadaşı ya da akrabası yoktu.”

Matt kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. “Hep yalnız mıydı? Bir kere bile onu başka biriyle görmedin mi? Ne bileyim, çocuklarla, iki kızıl saçlı çocukla mesela?”

“Kesinlikle yanında hiç küçük kız görmedim. Ama uzun zaman önce birkaç sefer yanında bir oğlan çocuğu görmüştüm. Yıllar yıllar önceden bahsediyorum. Beş, altı yaşlarındaydı, kahverengi kıvrırcık saçları vardı, görebileceğiniz en siyah, en hüznü gözlere sahipti.”

Matt, şok içinde Tessa’ya baktı.

Tessa kucagında yumruklarını sıktı. *Ah hayır. Lütfen.*

Matt kaşlarını indirip Christina’ya odaklandı ve bu küçük oğlan çocuğuyla ilgili sorular sormaya devam etti.

Tessa yavaş yavaş konuşulanları duymaz oldu. Bıçak gibi keskin ve net bir anı canlandı gözünün önünde. Rüyalarındaki küçük çocuk oyuncak ayısına yapışmış onun yatağına tırmanıyordu. Sissie... Hayır... *Becca*, gelip onlara iyi geceler şarkısı söylüyordu. *Küller, küller...* Babası bu şarkıdan nefret ediyordu çünkü Becca onun için söylemiyordu. Tessa, o zamanlar anlayamamıştı, ama şimdi anlıyordu. Bu Becca’nın ona karşı kullanabildiği tek silahtı, Hargrove’un dayanamadığı Becca’ya ait tek şey. Ona ne kadar bağırdıysa da zorladıysa da Becca onun için

söylememiştir bu şarkıyı. Hatta bağırımdan çok daha kötüünü yapmıştı ama Becca bu çok özel şarkıyı kendine saklamıştı.

Her *iki* çocuğu için.

“Aman Tanrım.” Tessa’nın elleri boğazına gitti. “Christina, üzğünüm. Gitmemiz gerek.”

Christina kaşlarını çatmış ama masadan kalktı.

Tessa dışarı koştu ve kiraladıkları arabanın kenarına tutundu. Matt anında karşısında belirdi, kollarını onun beline dolayarak sırtını göğsüne dayadı. Bir şekilde, aralarındaki soğukluğa rağmen, o anda Tessa’nın ihtiyacı olan şeyi biliyordu ve bunu ona hiç düşünmeden sundu. Ancak Tessa onun bu cömertliğini kabul etmeyecek kadar bencildi.

Matt’in kollarında döndü ve ona sarıldı, geçmişimde yaşadığım dehşeti de bu kadar kolay kapatabilsem keşke diye düşünerek gözlerini sımsıkı kapadı.

Matt elini yavaşça yukarı aşağı onun sırtında gezdirerek dokunuşlarıyla onu rahatlatmaya çalışmış. Tessa titrek bir nefes alıp geriye doğru bir adım attı.

“Şimdi hatırlıyorum onu,” dedi. “Rüyalarımındaki çocuğu. O, Hargrove’un kaçırdığı herhangi bir çocuk değildi.”

Matt’in gözleri sempatiyle doldu. “Hargrove’un bir çocuğu daha varmış demek. Bir erkek kardeşin varmış.”

Tessa üzğün, başıyla onayladı. “Adı Owen’dı. Bunu nasıl untabildim ben? Öz kardeşimi nasıl untabildim?”

Matt ona bakakaldı. “Owen mı?”

“Evet, neden... Aman Tanrım.”

Matt önde, Tessa arkada koşarak restorana girdiler.

Matt, Christina’nın kahve yaptığı tezgahın önünde durdu.

Christina şaşkın şaşkın bakıyordu. “Başka ne lazımdı?”

“Geçen gün burada spagetti yiyen delikanlı. Ona Owen diye

seslenmiştin. Tam ismi ne?”

“Hoffman. Owen Hoffman. Yaklaşık üç yıl önce gelmeye başladı buraya. Ara ara gelir. Kasabanın dışındaki tepelerde bir yerde oturuyor. Kendi başına. Hakkında pek bir şey bilmem ama iyi birine benziyor. Neden?”

Tessa şok olmuş bir vaziyette en yakın masaya çöktü kaldı.

“Biraz su ister misin, tatlım?” diye sordu Christina. “Rengin solmuş biraz.”

Tessa başını iki yana salladı.

“Christina,” dedi Matt. “Owen’i en son ne zaman gördün?”

“Hah, işte bu kolay bir soru. Siz gelip arabayı dışarı park edene kadar buradaydı. Fırladı, apar topar çıktı, yapması gereken bir şey olduğunu hatırlamış, öyle söyledi.”

Matt, Tessa’nın elinden tutup masadan kaldırdı. “Haydi. Gidiyoruz. Hemen şimdi.”

“İşte buna karşı çıkamayacağım.” Tessa, neler döndüğünü anlamayan Christina’ya hoşça kal der gibi el salladı ve Matt’le birlikte dışarı koşturdu.

Hemen sonra Stoneyville kasabasını eyalet otobanına bağlayan çift şeritli yola çıkmışlardı.

“Havaalanını arayıp Savannah’ya giden ilk uçağa bilet ayarlıyorum,” dedi Tessa.

“Önce Casey’i ara. Ona Owen’dan bahset.”

Tessa cep telefonunu çıkardı ama arama yapmaya fırsat kalmadan telefon çalmaya başladı. “Casey arıyor,” dedi ve açtı. “Casey ben de tam seni arayacaktım. Biz... Ne?” Konuştukça telefonu daha sıkı tutmaya başladı. “Pekala, tamam, anladım. Matt’e söylerim. Ama benim de sana söylemem gereken bir şey var. Babamın bir de Owen adında bir oğlu varmış. Burada Stoneyville de görülmüş. Ne? Evet, Stoneyville’e geri döndük. Akli-

mızda cevaplanmamış birkaç soru kalmıştı. Neyse, şimdi hava-
alanına gidiyoruz. Adı Owen Hoffman. Evet biliyorum. Tamam.
Dikkatli oluruz. Tamam, sağ ol. Merak etme. Hiçbir şekilde dur-
mayacağız.” Tessa telefonu bıraktı.

“Ne oluyor?” diye sordu Matt merak içinde. “Casey ne dedi?”

“Nihayet Alabama’da Isaac Hoffman’ı tanıyan birini bul-
muş, ama tarif ettiği adam Hoffman olamayacak kadar gençmiş.
Otuzlarının ortalarındaymış.”

“Pekala, ne düşünüyorsun? Owen Alabama’da mı yaşıyor-
muş sence? Isaac Hoffman kimliğine mi bürünmüş dersin?”

“Mümkün,” dedi Tessa. “Belki, Owen, Hoffman’ın kontrol
edemeyeceği yaşa gelip güçlenince isyan edip kaçtı. İş bulma-
ya kalkınca sosyal güvenlik numarası olmadan bulamayacağı-
nı fark etti. Sahte bir numara almayı bilmediğinden babasının
adını ve numarasını kullandı.”

Matt başıyla onayladı. “Elimizde kanıt yok, ama bunun
olması gayet mümkün. Eğer ikisi de son zamanlarda bu bölge-
ye geldiyse bu demektir ki Owen ve babası her ne kadar çarpık
da olsa bir şekilde ilişkilerini sürdürmüşler. Birbirlerinin aynı
zamanlarda burada olduklarını bilmemeleri mümkün değil.”

“Bence de. Ha, bu arada. Alabama’da konuşan tanık Isaac’ın
köpek delisi olduğunu söylemiş.”

“Orospu çocuğu,” diye küfrü bastı Matt. “Sevgili babası
Sharon Johnson’ın evini ateşe vermeden önce köpeğini kaçır-
nın Owen olduğuna bahse girerim. Muhtemelen babası Tonya
Garrett’i kaçırdığında o da gelip Ginger’ı aldı. Savannah’ya bera-
ber gittiler demek. Anladığım kadarıyla Owen beni seninleyken
görüp takip etti, artık ne maksatla takip ettiyse. Beni, Ginger’ı
gece yürüyüşüne çıkarırken gördü ve kaçırmaya karar verdi.”

“Bu ancak Owen ve babası ayrı araçlarla Savannah’ya geldi-

lerse mantıklı olur. Tonya ikinci bir kişiden bahsetmedi. Yalnızca Hargrove'u tarif etti."

"Cevaplanmayan çok fazla soru var. Casey ve takımının daha derin bir araştırma yapması gerekiyor."

Tessa kollarını ovuşturdu. Yaz sıcağına rağmen bir türlü ısınamıyor gibi bir hali vardı bu günlerde.

"Hepsi bu kadar değil, değil mi?" diye sordu Matt.

Tessa başını iki yana salladı. "Hayır, değil."

"Anlat hadi."

Tessa derin bir nefes aldı. "Casey, FBI ofisine bir mektup daha geldiğini söyledi."

"Yok artık! Kimin adı varmış mektupta?"

"Benimki."

Matt lanet okuyarak gaza yüklendi ve araba öne doğru fırladı. Bir virajı dönerlerken Tessa bağırdı.

"Matt dikkat et!"

Siyah bir dört-çeker arazi aracı iki şeridi boydan boya kapatacak şekilde yolun ortasında park etmiş duruyordu.

Matt frene asılıp direksiyonu çevirdi. Araba yol kenarına doğru kayıp takla attı ve tepe üstü şarampole düştü.

Araba durur durmaz Matt sıkı tutunarak emniyet kemerini çözdü ve arabanın tavanına düştü.

"Tuttum seni," diye güven verdi sonra Tessa'ya. Hemen eğilip onu sıkı sıkı tutarak emniyet kemerini çözdü. Tessa'yı serbest bıraktıktan sonra yavaşça yere bıraktı. "İyi misin?"

"Sanırım."

Matt silahını kılıfından çıkardı. "Tabancan nerede?"

Tessa silahının kılıfına elini attı ama boştu. “Kaza sırasında düştü herhalde.”

“Buradan çıkmalıyız.” Şöför tarafının kapı mandalını çekip ayaklarıyla kapıyı iterek açtı. “Hadi, beni takip et.”

Sürünerek arabadan çıktı ve Tessa’ya yardım etmek için içeri doğru eğildi. Tessa’nın kendi başına ayakta durabileceğine emin olduktan sonra arkasını döndü ve o anda dondu kaldı.

357’lik bir Magnum silahın namlusu üç metre öteden ona bakıyordu ve bunu yapan Owen Hoffman’dan başkası değildi. Hemen arkasında az önce yolu bloke etmiş olan, şimdi ise yolun diğer tarafında kenara düzgün bir şekilde park edilmiş siyah pikap araç duruyordu.

“Sanırım kardeşini bulduk,” diye homurdandı Matt.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Tessa.

“Senin suçun değil. Odaklan. Doğru düşünürsek bu çocuğun hakkından gelebiliriz.”

“Çocuk mu? Senden pek de genç değil.”

Matt iç çekti. “Yine mi yaş olayı, yahu?”

Tessa kahkahayı bastı ama hemen elleriyle ağzını kapattı.

Owen yakınlaştı. “Silahını at.”

Matt lanet okuyarak silahını attı. “Bir kere olsun silahımı attırmadan önce şu piçlerden birini vurmak istiyorum.”

“Aynen,” dedi Tessa.

“Kasabaya dönmeniz ne güzel,” diye seslendi Owen. “Geçen gün diğer FBI’cılarla birlikte gittiniz sanmıştım. Sonra bir bak-tım restorana geliyorsunuz. Ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Bir kere daha Savannah’ya gitmekten kurtardınız beni. Planladığım eğlenceyi kaçırmamanız için sizi gidip ta oradan buraya getirmek zorunda kalacaktım. Babam seni, onu bırakıp gittiğin için cezalandırmak istiyordu. Aslında annemden inti-

kam almak istiyordu ama o zaten öldü, ona en yakın kişi de sen olduğun için,” Gülmeye başladı. “Aptal ihtiyar, benim, kendi intikamımı almak istediğimi asla anlayamadı. Ondan *ve de* senden. Eh, şimdi o öldü. İlk cinayetim. Ama kesinlikle sonuncusu olmayacak.” Silahını Tessa’ya doğru salladı. “Beni hatırlıyor musun?”

Sanki bir sineği ezermiş gibi duygusuzca, babasını nasıl öldürdüğünü anlatıp sonra da tekrar cinayet işleyeceğini söyleyince Tessa ürperdi. Boğazına oturan yumruğu yutkunduktan sonra derin, temiz bir nefes aldı. “Seni hatırlamıyordum. Uzun bir süre hatırlamadım. Ama şimdi hatırlıyorum Owen.”

Owen sert bir şekilde başını salladı. “Beni bırakıp gittiniz. Sen ve annemiz olacak o kaltak beni iğrenç, sübyancı, katil bir orospu çocuğunun özenli ellerine bırakıp gittiniz. Nasıl bir çocukluk geçirdim dersin ha? Sevinebileceğim tek şey oğlan çocuklarından hoşlanmıyor olmasıydı, en azından o şekilde. Ama başka şekillerde telafi ediyordu sağ olsun. Hayatım onun kölesi olarak bir cehennemden başka bir şey değildi. Ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemezsin. Allah korusun, birisi yan gözle bakmaya görsün herife. Hemen kibrit kutusu çıkardı ortaya. Hastalıklı pezevenk.”

“Özür dilerim. Bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Bilsem seni arar bulurdum.”

Owen silahıyla ormandaki bir boşluğa doğru işaret etti. “Yürü bakalım.”

Ağaçlar gittikçe seyreldi ve sonunda küçük bir açıklığa çıktılar. Ve tam ortasında başka bir maden girişi vardı, kim bilir belki de babası onları öldürmeye çalıştığında Matt ve Tessa’nın

sıkışıp kaldığı madenin başka bir girişıydi bu. Gittikleri yol aslında madenin bulunduğu tepenin etrafını döndüğü için söylemesi zordu.

Yeniden içeri girme, dışarı çıkıp çıkamayacağını bilmeden tekrar o karanlık tünellerde koşuşturma düşüncesi Tessa'yı sarsmaya başladı. Yapamazdı bunu. Bir daha olmaz dedi kendi kendine.

Döndü, kardeşini mantıklı olmaya çağıracaktı, kararlıydı. "Bizden ne istiyorsun? Üzgünüm dedim ya. Çocukluğumdan kalma hiç anı yok zihnimde. Bloke etmişim hepsini, belki de araba kazasındandır. Bilmiyorum."

"Yürümeye devam edin."

Matt elini onun beline koydu. "Sorun yok. Dediğini yaptım."

"Hayır, yapamam. Bir madene daha giremem. Olmaz."

Owen'in kolu o kadar hızlı hareket etti ki Matt yere düşüp inleyene kadar Tessa onun bir bıçak fırlattığını anlayamadı.

Tessa, Matt'in koluna saplanan bıçağı görünce çığığı bastı.

Matt lanet okuyarak Owen'a pis pis baktı. "O silahı bırakıp buraya gelsene sen. Tek kolla seve seve dövüşürüm seninle."

Owen güldü. "Ben aptal değilim. İri kıyım, güçlü kuvvetli bir herifsin ayrıca bir şey ispatlamak zorunda da değilim. Ama en azından şimdi ciddi olduğumu anlamışsınızdır. Eğer herhangi biriniz dediğim şeyi aynen yapmazsanız diğerini vururum. Anladınız mı?"

"Owen, lütfen," diye yalvardı Tessa. "Bırak da gidelim. Sana hiçbir şey yapmadık."

"Bıçağı çıkar ve çalılığın içine at. Bana atmayı aklından bile geçirme yoksa adamın beynini uçururum."

Tessa alt dudağını ısırıp Matt'in yanına yere çöktü. "Çok

üzgünüm. Bu canını yakacak.”

Çektiği acıya rağmen gülümsedi Matt. “Takma kafana.”

Tessa yüzünü buruşturup bir elini Matt’in göğsüne sabitledi. Parmaklarını bıçağın sapına doladı ve elinden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde çekti.

Matt ani ve derin bir nefes çekti ve dudakları bembeyaz oldu.

“Bıçağı at,” diye bağırdı Owen.

Tessa bıçağı maden girişinin yanındaki çalılardan içine doğru fırlattı. “Yarasını bağlamam gerek, tabii kan kaybından ölmesini istemiyorsan. Tahmin ediyorum bizim için başka planların vardır.”

Owen dudaklarını büzüştürdü. “Pekâlâ, ama acele et.”

Tessa, Matt’in gömleğinin düğmelerini çözdü ve usulca yaralı kolundan çıkardı. Matt irkilip derin bir nefes alınca, “Affedersin, affedersin,” diye fısıldadı. Gömleğini kıvrıp pazısının etrafına doladı.

Tessa’nın gözleri yaşlarla doldu, ama gözlerinin etrafındaki gerginlikten ne kadar canının yandığı belli olmasına rağmen Matt hiç ses çıkarmıyordu.

“Oyalanmayı bırakın. Yürüyün.”

Tessa, Matt’in ayağa kalkmasına yardım etti. Beraber madenin ağzına doğru yürümeye başladılar.

“Durun, oraya değil.” Silahıyla ağaçlara doğru işaret etti. “Oraya.”

İki büyük meşe ağacının arasından dar bir patika gidiyordu.

Tessa madene girmeyecekleri için sevinçten bağırmak istedi bir an, ama Owen’in onlar için planladığı şeyin çok çok daha kötü olduğuna dair berbat bir his vardı içine.

Matt onun elini tutup sıktı. Yan yana patikadan aşağı yürümeye başladılar. Tessa telefonunu arabada, çantasında bırakmış-

tı, ama Matt'inki cebindedir de yardım çağırmak için bir şansları olur diye umut ediyordu.

Bir köpek havlaması yankılandı ormanın içinde.

Matt kendi kendine bir şeyler homurdandı. Biraz sonra ağaçların içinden geniş bir alana çıktılar. Küçük, ahşap bir evin yanında park edilmiş eski bir kamyonet duruyordu. Verandada ise tırabzana uzun bir zincirle bağlanmış, Ginger.

Dilini dişlerinin arasından çıkarmış, kuyruğunu mutlu mesut evin kenarına vuruyordu.

"Arkanızı dönün," diye emretti Owen.

Matt, Tessa'nın elini bıraktı ve ikisi verandanın basamaklarının altında arkalarını döndüler.

Belli ki Matt yanına gitmediği için Ginger'ın kafası karışmış, havlıyordu.

Owen sıırttı. "Güzel köpek, değil mi?" diye dalga geçti Matt'le.

Matt'in ifadesi değişmedi, yüzündeki belirsiz ifadeyi dikkatle koruyordu.

Sonra Owen, Tessa'ya döndü. "Babam, senin neden hâlâ Savannah'da olduğunu, neden bıraktığı ipuçlarını izlemediğini ve buraya gelmediğini anlamak için beni Alabama'dan Savannah'ya gönderdi bir gün. O gün seni o FBI binasından evine kadar izledim, çok kolay oldu. Sonraki gün de arka tarafına oda inşa ettikleri o malikaneye kadar takip ettim. Bu herif ortalıkta gömleksiz filan dolaşırken nasıl ağzının suyunun aktığını gördüm." Dudakları tiksintiyle büküldü ve elini sallayarak Matt'e işaret etti.

Tessa derin bir nefes aldı. Owen, Madison'ın evine gelmişti demek, Tessa'nın Matt'e bu davada birlikte çalışmayı rica ettiği gün. Owen onu dairesine kadar takip etmişti. Titremeye başladı.

Matt onun eline doğru uzandı. Tessa onun elini sımsıkı tutarak gücünü hissetmeye çalıştı.

“Şu adamı bir takip edeyim bakalım sevgilisi falandır belki de diye düşündüm.” Owen tekrar sıırttı. “Sonra o tatlı kızıl köpeği gördüm ve benim olmalı dedim kendi kendime. Babamın Savannah’ya geldiği güne kadar bekledim. Seni alıp eve dönecektik ablacığım. Sonra ben köpeği de aldım tabii. Babam o kadar kızdı ki konuşmadı benimle. Seni kendisinin kaçıracağını söyledi.” Kıs kıs güldü. “Anlaşılan bu da planlandığı gibi gitmemiş. Bir de baktım o sıska ergen kızı bulmuş getirmiş. Ama neyse yahu, şimdi buradasın işte, değil mi? Sonunda her şey halloldu bak.”

“Anlamıyorum,” dedi Tessa. “Buraya... Buraya... Gelmem için babamın ipuçları bıraktığını söyledin. ‘Küller, küller’ cümlesinden mi bahsediyorsun? İpucu bu muydu?”

Owen, sanki Tessa aklını kaçırmış gibi gözlerini devirdi. “İpuçları *isimlerdi*. Mektuplardaki isimleri hatırlayacağını biliyordu. En azından öldürmüş olduklarını.”

“Ama ben hatırlamı...”

Owen silahını sallayıp Tessa’nın cümlesini yarıda kesti. “Eve girin.”

Tessa bu sefer tereddüt etmedi. Owen’ın, Matt’i vurmasını göze alamazdı. Belli ki Matt de aynı şeyi hissediyordu çünkü Tessa’yı kolundan yakaladığı gibi içeri çekti. Ama Owen’ın onların arkasından içeri gelmesini beklemek yerine kapıyı tekmeleyip Tessa’yı yere çekti. Dışarıda patlayan silah kapıda bir delik açtı. Matt hemen kilidi çevirdi.

“Çabuk, çabuk, çabuk.” Tessa’yı resmen alçak sürünme vaziyetinde koridordan evin arkasına kadar çekiştirdi.

Bir patlama sesi daha duyuldu, kapı çatırdadı. Kenardaki alçılar patlayarak üstlerine beyaz bir toz olup yağdı.

Yedi metre kadar ilerde ötedeki ormanı gösteren küçük kare camlarıyla arka kapı duruyordu öylece.

“Kaçamazsınız,” diye dalgasını geçiyordu Owen.

“Gülüyor,” dedi Tessa.

Bir kurşun daha evin içinden geçerek Matt’in başının hemen üstünde çınladı.

Matt küfrü basıp Tessa’yı arka kapıya doğru çekti. Kapının önüne öylesine atılmış parlak kırmızı kilim odanın geri kalan kısmındaki kasvetli havayla müthiş bir zıtlık oluşturuyordu. Tessa gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Diğer her şey eski ve tozluysa, sanki yıllardır buraya hiçkimse gelmemiş gibiydi.

O parlak kırmızı kilimden başka her şey.

Tessa’nın zihninde anıların gölgeleri oynaşmaya başladı.

Babacığım bu parlak kartlar nedir?

Hayır, babacığım tekrar oraya inmek istemiyorum.

Beni buraya kilitleme. Uslu olacağım. Daha iyi bir çocuk olacağım. Hayır, babacığım. Lütfen.

Matt onu kapıya doğru çekmeye devam ediyordu.

Aman Tanrım, hayır!

“Bir dakika, dur!” Tessa, Matt’i durdurmaya çalışarak umutsuzca koluna yapıştı.

Matt kilime bastığı anda ne oldu der gibi Tessa’ya döndü.

O anda altlarındaki zemin çökerek ikisini de karanlık bir hiçliğe doğru çekip yuttu.

Matt, Tessa’yı korumak için havada dönmeye çalıştı, ama o kadar hızlı düştüler ki buna zamanı olmadı. İkisi de evin altındaki soğuk, toprak zemine sert bir iniş yaptılar.

Tessa inil dedi.

Matt'ın kafası zemine çarpmaktan dolayı zonkluyordu. Yaralı kolu vücudunun yan tarafında sanki başkasının koluymuş gibi öylece sallanıyordu, ama yine de Tessa'nın durumunu kontrol etmek için çektiği acıyı hiçe sayarak kıpırdadı. Tessa'nın dişlerini sıkıp gözlerini sımsıkı kapatarak yattığı yere doğru süründü.

“Konuş benimle, Tessa.” Kaküllerini yüzünden arkaya doğru attı. “Bebeğim.”

Tessa tekrar inil dedi. “O, şerefsiz,” dedi dişlerinin arasından. Yavaş yavaş gözlerini açtı. “Bana bebeğim deme.”

Matt gülmekten boğulacaktı. “Tamam. O zaman sadece tatlım derim ben de.” Sağlam eliyle Tessa'nın kollarını yoklayıp yarası olup olmadığını kontrol etti.

“Tatlım diyebileceğini söylem...” Birden ani bir iç çekerek kolunu geri çekti. “Offf.”

“Kollarını kıpırdatabildiğine göre kırık değiller sanırım. Başka neren acıyor?”

“Her yerim.” Ayağa kalkmaya çalıştı.

Matt onu oturur pozisyona dikti.

“Ben iyiyim. İyiyim. Yara bere o kadar. Sen nasılsın, *bebeğim?*”

Matt sıırttı. “Dev bir Tylenol şişesinin bile işe yaramayacağı kadar müthiş bir baş ağrım var.” Üstlerindeki, kilimin kapattığı dikdörtgen şeklindeki açıklığa baktı. “Orada bir tuzak kapağı olduğunu nereden bildin?”

Matt, kendinden daha iyi göremediğinden emin olsa da Tessa yine de etrafına bakındı. İçine düştükleri bodrum ya da kiler her ne ise tepelerinden vuran ışık dışında zifiri karanlıktı.

“Sen kilime basmadan hemen önce hatırladım.”

“Hatırladın mı?”

Tessa’nın yeşil gözleri tuhaf bir şekilde parladı. “Bu evi. Burası ben çocukken yaşadığım ev.”

Matt kaşlarını çatı. “Hargrove’un bizi gafil avladığı diğer kulübede büyüdün sanıyordum.”

Tessa başını iki yana salladı. “O paravan olmalı, insanları şaşırtmak için. Maden şirketi o evleri tahsis etmişti, o ev de ba... Hargrove’a verdikleri evdi. Bizden kimsenin haberi yoktu. Bizi burada tutuyordu.”

Matt dondu. “Nasıl *burada* yani?”

Tessa yüzünü avuçlarının içine aldı. “Hayır, hayır. Burada bu bodrumda demek istemedim. En azından her zaman değil. Çoğunlukla evdeydik. Ama bazen...” Tekrar titredi ve etraflarını saran karanlığa baktı:

“Ne hatırlıyorsun tam olarak?”

Tessa’nın tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzülmeğe başladı. Çektiği acı, yüzünü buruşturdu. “*Her şeyi.*”

Matt onu kendisine çekerek göğsüne yasladı. Eğer Hargrove ölmüş olmasaydı, Matt onu son nefesine kadar takip edip Tessa’ya yaşattığı dehşeti ödetirdi.

Üstlerindeki zemin tahtalarında ayak sesleri yankılandı. Birisi evin içinde yürüyordu.

Matt lanetler yağdırdı. Büyük Hargrove değildi şu anki sorunları.

Şu anda problem küçük Hargrove’du.

Duvara çarpana kadar Tessa’yı karanlığın içine doğru çekti.

Sarı bir fener ışığı karanlığın içinde parıldadı. Owen yukarıdaki açıklıktan aşağı doğru eğilip onları görene kadar bakındı.

“Hımm, demek buradasınız,” dedi dalga geçerek. “Herhalde fark etmişsinizdir, babamın kullandığı merdiveni söktüm,

ablacığım. Sen, ben ve annem, babamın eve gelmesini beklerken burada karanlıkta oturup birbirimize sarılarak bekler, nasıl da eğlenirdik hatırladın mı?” Cümlesini bitirdiğinde sesi buz gibi olmuş sertleşmişti. “Ama sen tabii ki hatırlamıyorsun. Beni hiç hatırlamıyorsun öyle değil mi? Beni zihninden tamamen sildin değil mi? Sen ve o kaltak annem beni terk ettiniz.”

Tessa, Matt’i itti ama o Tessa’nın girişe yaklaşmasına izin vermedi.

Neyse ki Tessa onunla mücadele etmedi çünkü Matt’in onu o manyağa yaklaştırmasına imkan yoktu.

“Owen,” diye seslendi Tessa. “Seni şimdi hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Seni bıraktığım için çok üzgünüm. Lütfen inan bana. Eğer bir erkek kardeşim olduğunu bilseydim yıllar önce gelir seni bulurdum. Çok, çok üzgünüm.”

“Sana inanmıyorum,” diye hırladı Owen.

“Ama bu doğru. Anlamalısın.” Omzunun üstünden Matt’e baktı, sonra Owen’a döndü. “Gitmeden önceki gece annem uyan-
dı ve benim ağladığımı duydu. Benim... Odama geldi ve babam...”

Matt’in yüzünden kan çekildi. Daha önce anlattığı gibi değil miydi yoksa hatırladıkları? Yoksa babası onun da mı canı-
nı yakmıştı?

Tessa’yı sardı kollarıyla, sanki bir şekilde onu geçmişinden korumaya çalışıyor gibiydi.

Tessa kendi kollarıyla onunkileri sardı ve elini tuttu sımsıkı.

“Hiçbir şey olmadı.” Tessa, Owen’a doğru bakıyordu ama Matt kendisiyle konuştuğunu, ona güvence verdiğini biliyordu.

Titredi, rahatlamıştı.

“Ama annem onu durdurduğu için olmadı. Aksi takdirde ne yapacaktı biliyorsun, Owen. Annem, küçük bir kızken, onu ilk kaçırdığı zaman yaptığı şeyi.”

“Kapa çeneni.”

“Ama annem benim canımı yakmasını önledi,” diye devam etti Tessa. “Hayatımızda ilk defa o canavara karşı mücadele etti. İkimiz için de mücadele etti ama babam çok güçlüydü. Bir lamba bulup babamın kafasına vurdu. Kafası yarıldı, kanıyordu. Bunu yaptığı için annemi öldürecekti belki de. Annem seni almaya giderken bana arabaya koşmamı söyledi. Ben arabaya giderken o da seni almak için senin yattığın odaya koşmaya başladı.”

“Kes sesini. Yalan söylüyorsun. Böyle olmadı.”

“Tam da böyle oldu. Hatırlıyorum. Sen daha yeni yeni yürümeye başlamıştın. Hatırlamana imkan yok.”

“Büyüdüğüm zaman babam neler olduğunu anlattı bana. İkiniz öylece kaçıvermişsiniz. Annem beni umursamamış bile. İkiniz de takmamışsınız.”

“Yanılıyorsun. Seni seviyordum. Annem ikimizi de seviyordu. Seni almaya çalıştı ama babam onu kovalamaya başlayınca olmadı. Annem arabaya koşarken, babam tam arkasmdaydı. Kıl payı kurtulduk. Seni de almaya çalıştı ama alamadı. İnan bana. Geri gelip seni alacağına yemin etti. Arabayla kaçarken sürekli ağladı. Seni orada bırakmak zorunda kaldığı için yıkılmıştı ama babam yalnızca biraz sersemlemişti o kadar, hâlâ çok güçlüydü bize göre. Onu öldüre...”

“Yalan söylüyorsun! Sus artık! Sus!”

“Hayır. Gerçekleri öğrenmek zorundasın. Babam onun araba kullanmasına hiç izin vermezdi. Ne yaptığını bilmiyordu. Arabayı zar zor yolda tutuyordu. Ne tarafa gitmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Sürekli ağlayıp senin adını sayıklıyordu. Seni orada bırakmayı hiç istememişti. Beni güvenli bir yere bırakıp yardım bulduktan sonra seni almaya gelecekti. Ama babam onu takip ediyordu. O zaman bunu bilmiyordum ama şimdi hatır-

lıyorum. Maden kamyonlarından birini çalmış olmalı. Tüfeği vardı yanında. Bize yetiştii.” Tessa yanaklarından çağlayan göz yaşlarını sildi. “Seni almaya gelmedi çünkü gelemedi. Babam onu öldürdü. Onu vurdu ve araba uçtu, biz kaza yaptık ve ben kafamı vurdum. Bu yüzden unuttum seni. Şu ana kadar. Her şeyi hatırlıyorum şimdi.”

Matt, Tessa’yı arkasına itmek istediye de Tessa ona direndi ve kıpırdamadı. Owen elindeki feneri onlara doğrulttuğu için onu net bir şekilde göremiyordu. Matt şimdi her an uçup gelecek bir mermi bekliyordu.

“Tessa, Tanrı aşkına arkama geç,” diye fısıldadı.

“Hayır, Anlamasını sağlamalıyım.”

Owen’m mantıklı davranmasını bekliyorsa durumun hiç farkında değil demekti. Başlarda belki masumdu ama babasıyla yaşamaktan onun da zihni sapıklaşmıştı. Artık ona ulaşmak imkansızdı. Tessa’nın bunu bilmesi gerekirdi ama şu anda doğru düşünemiyordu.

“Owen? Dediklerimi duydun mu? Annem ve ben seni terk etmedik, kasıtlı olarak böyle bir şey yapmadık. Lütfen. Bırak bizi gidelim. Sana yardım edebiliriz.”

Zemin tahtaları çıtırdamaya başladı.

“Owen?”

El feneri söndü. Yukardan metalik bir gıcırtı duyuldu. Bodrumun kapağı güm diye kapanarak içerisini karanlığa boğdu. Sürgülü kilidin bildik sesi yankılandı içerde ve hemen arkasından tahta zeminden gelen ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaşarak sonunda duyulmaz oldu. Owen onları bu karanlık deliğe kilitleyip gitmişti.

Matt, Tessa’yı kendisine doğru çevirdi. Sağlam eliyle, onun yüzünü bulana kadar kollarını yukarı doğru dikkatle yokladı.

Yanaklarından süzülen yaşları sildikten sonra yavaşça öptü ve bıraktı.

“Keşke seni bırakmasam da kafanı toparlayabilmen için biraz bekleyebilsek,” dedi. “Ama Owen geri gelmeden buradan çıkmalıyız.”

Sonra yavaş yavaş öne doğru bir adım atıp duvarları ve mobilyaları yoklamaya başladı. Üç adım sonra masa gibi bir şeye çarptı.

Sonra bodrum bir anda ışığa boğuldu.

Matt derhal arkasını döndü.

Tessa odanın diğer tarafında, eli elektrik butonunda dikiyordu.

Matt’e yapmacık bir şekilde gülümseyerek, “Her şeyi hatırladığımı söylemiştim,” dedi. Gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu sonra. “Şimdi de neden o mektuplardaki isimlerin bazılarının o kadar tanıdık geldiğini ve rüyalarımındaki onca yüzün nereden çıktığını hatırlamaya başladım.” Başıyla Matt’in arkasında bir yere işaret etti.

Matt arkasını döndüğünde bir masanın önünde durduğunu gördü. Masanın arkasındaki duvarda asılı bir mantar panoda, her biri kırmızı bir raptiyeyle panoya iliştirilmiş bir dizi sürücü ehliyeti vardı.

Her biri, mektuplarda geçen isimleri gösteriyordu.

Matt ölenlerin yüzlerini saydı, teker teker.

Tessa onun yanına gelerek sessizce bu dehşet duvarına bakmaya başladı.

Duvardaki ganimet sayısı Matt’in midesini bulandırdı. Dönüp Tessa’ya baktı. Yüzü bembeyazdı, ama şaşırtıcı derecede sakin bir hali vardı.

“Yirmi üçten çok daha fazla.” Terk edilmiş, kaybolmuş gibiydi sesi.

“Bunları sana göstermişti değil mi? Baban yani. O yüzden isimler bu kadar tanıdık geliyordu sana herhalde.”

Tessa başıyla onayladı. “O zamanlar anlamamıştım. Ama sanırım annem farkındaydı. Babam bir yere gitmek zorunda kaldığında kaçmayalım diye bizi ne zaman buraya kilitlese annem o yüzlere bakmamamı söylerdi. Sanırım kendince beni korumak istiyordu ama resimlerin onu korkuttuğu belliydi. Belki de sırf bu yüzden bakmamam gerektiği halde baktım onlara. Bu kadar korkunç olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmışım demek.”

Matt onun yanından ileri doğru uzanıp dolaplardan birini açtı. Bir tarafta bir yığın boş kağıt diğer tarafta zarflar ve pullar duruyordu. Üst tarafta bir takım çocuk kitaplarıyla eski bir kutu boya kalemi vardı. Dolabın büyük bir kısmını incecik bir kömür tozu tabakası kaplamıştı.

“Anlaşılan mektupları yazmak için kullandığı kağıtları bulduk,” dedi Matt.

Sonra bir dolap daha açtı.

O an Tessa’nın nefesi kesildi.

Dolap kapağının iç tarafına güney eyaletleri boyunca işlenen cinayetlerin ayrıntılarını ve mantar panodaki ehliyetlerde ismi olan insanların kayboluşunu anlatan gazete haberleri yapıştırılmıştı. Bu gazete haberlerinin tam ortasında üstünde “Simon Diyor ki Cinayeti Çözüldü” başlıklı bir *USA Today* gazetesinden kesilmiş renkli bir fotoğraf duruyordu. Tarih üç yıl öncesini, ilk mektuptan bir gün öncesini gösteriyordu.

Tessa gazeteyi söküp aldı. “Haklıymışsın. Beni bu şekilde bulmuş.”

“Fotoğrafçı seni pek beğenmiş anlaşılan,” dedi Matt. “Seni tam ortaya denk getirip öyle odaklanmış. Eminim babanın o kızıl saçları, yeşil gözleri ve adının da Tessa olduğunu görünce

parçaları birleştirmesi zor olmamıştır. Senin kanun için çalıştığını öğrenince epey bir şoka girmiştir herhalde.”

Üstlerindeki ahşap zeminde ayak sesleri yankılandı o anda. Direk olarak üstlerinden gelmiyordu ses, daha uzaktan, sanki Owen başka bir odadaymış da ileri geri volta atıyormuş gibiydi.

Matt karşı duvara koşturdu. “Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Ben bir çıkış yolu ararken sen de silah olarak kullanabileceğimiz bir şey bul.”

Tessa diğer dolapları ve çekmeceleri araştırmaya koyuldu.

Duvarlar eski, çürümüş tahtalarla kaplıydı. Bodrumdaki rutubet bütün tahtaları yiyip bitirmişti. Matt birini söktü. Arkasında simsiyah tozla kaplı sağlam bir kaya duvarı vardı. Eliyle duvarın tümsekli yüzeyini yokladıkça kafasına dank etmeye başladı. “Burası bir bodrum değil. Burası madenin bir bölümü, Tessa.”

Tessa döndü. “O zaman bir yerlerde bir tünel girişi falan olmalı.”

Matt başıyla onayladı. “Tuhaf, farklı duran ya da fazla düzgün, güzel kapıya benzeyen tahtalar var mı bak bakalım.”

Tessa odanın diğer tarafına koştu. İkisi birden Owen’ın dikkatini çekecek kadar gürültü etmeden hafif hafif tahtalara tıklatmaya başladılar. Duvarların arkasında bir tünel olduğuna işaret edecek yankı yapan boş ses geliyor mu, tek tek dinlediler.

Ayak sesleri ileri geri duyuldu tekrar.

Ne yapıyor bu adam yukarda acaba?

Matt kafasını kaldırıp dinledi.

“Matt.”

Matt, Tessa’nın telaşlı sesini duyunca döndü. Köşeyi işaret ediyordu eliyle. Ağır ağır onun durduğu köşeye yürüdü ve yanında dikilebilmek için bir takım kutuların arasına sıkıştırdı kendini.

Orada, duvarın kenarında yine parlak kırmızı bir kilimin üstünde Dedektif Latham yatıyordu. Daha doğrusu ondan geri kalanlar. Cesedi kömür olmuş simsiyah bir haldeydi. Ateş bedenini tamamen yok edecek kadar kuvvetli değilmiş demek diye düşündü Matt. Cesedin Latham'a ait olduğunu da Owen ya da babasının—belki de pis bir şaka olsun diye—yaptığı şeyden anladı. Polis ehliyetini adamın alnına raptiyelemişti.

Tessa'nın eli boğazına gitti. "Hargrove ya da Owen, Latham'ı neden öldürsün ki?"

"Benim tahminim, Latham bir ipucunu takip edip katile çok yaklaşmış olmalı. Belki de profili ve ilanı gördükten sonra failin kim olduğunu anlamıştır. Bize gelmek yerine, davayı kendi başına çözmek istemiş ancak Owen ya da babası onu gafil avlamıştır."

Yukardan "tak" diye bir ses duyuldu. Ayak seslerini başka bir ses izledi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Tessa. "Su şapırtısı... Değil mi bu?"

Benzin ve gaz yağı kokusu ikisinin de burnuna aynı anda ulaştı.

Tessa o anda dehşete kapıldı, gözleri büyüdü, kocaman oldu. "Bizi diri diri yakacak."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Güçlü gaz kokusu aşağı sızınca Tessa öksürmeye başladı.

“Gömleğini çıkar. Ağzını ve burnunu kapat,” diye emretti Matt.

Tessa onun komutunu duymazdan gelerek ona doğru koştu.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana yardım ediyorum.” Tessa, Matt’in kolunu gömleğinden çıkardı. Kanamanın azaldığını görünce rahatladı. Kanın iç tarafta kalması için gömleğin kolunu önce açtı sonra ters şekilde tekrar katlayarak Matt’in başına bağladı. Bu şekilde ağzı ve burnu kapanmıştı.

Matt başıyla teşekkür edip duvarlardan birine koştu ve yumruğuyla vurarak arkada bir boşluk var mı kontrol etmeye başladı.

Tessa bu sefer kendi gömleğini çıkarıp kollarından başına bağlayarak ağzını burnunu kapadı.

Yukardan alevin parlama sesi geldi. Önce tuzak kapağının etrafında çaktı ateş, sonra da çatlaklardan damlayan gazyağıyla birlikte kapının tamamı alevlerle kaplandı. Bulundukları küçük yer ısınmaya başladı. Tutuşturma görevi yapan yakıt bütün tahtaların aralıklarından aşağı damlıyordu şimdi.

Damlalardan biri Tessa'nın koluna düşünce ılığı basıp kolunu pantolonuna sürdü.

“İyi misin?” diye bağırdı Matt odanın diğ er ucundan.

Hayır. Koluna ateş düşt ü sanki.

“Boş ver sen. Acele et de bir çıkış yolu bul hadi.”

Matt arkasını döndü. “Kilim. Latham'ın altındaki kilim aynı yukarıdakine benziyor.”

İkisi de kilime doğru koştular. Matt, Latham'ın cesedini kilime dolayıp kenara itti. Tam orada bir kapak daha vardı.

“Bizimle oyun oynuyor,” dedi Matt. “Bu tuzak kapağını bulup madene girmemizi istiyor.”

Tessa öksürdü, gözleri gaz kokusundan sulanmıştı. “Seçme şansımız yok.”

“Bir silah ya da ışık lazım bize, avantaj sağlayacak bir şey.”

“Dolaplarda hiçbir şey yok.”

Matt kilimi alıp açtı.

“Ne yapıyorsun?” Tessa tekrar öksürdü ve gaz yüzünden artık akmaya başlayan gözyaşlarını sildi.

“Latham'ın ceplerinde işimize yarayacak bir şey var mı ona bakıyorum.”

Matt, Latham'ın ceplerini süratle araştırdı ama bir avuç simsiyah olmuş bozuk paradan başka bir şey çıkmadı.

O anda kapak gıcırdadı ve alev ve kıvılcım yağmuru eşliğinde aşağı çöktü.

Matt hemen kendini Tessa'nın üstüne attı. Dişlerinin arasından yılan tıslaması gibi bir ses çıkararak sırtını kamburlaştırdı. Yanıyordu. Sıçrayıp koşarak sırtını duvara sürttü.

Tessa ona koştu. “D n bir bakayım.”

“Bir şeyim yok. Ateş geçti. Hâlâ şansımız varken buradan çıkalım.”

Odanın diğer ucunda üstlerindeki zeminin küçük bir bölümü daha göçtü.

Tessa eğildi, ama neyse ki bu sefer üstlerine gelen alevli tahta parçaları olmadı.

Matt kapağın üstünde duran sürgüyü çekip sapından tutarak kaldırdı ve arkaya doğru bıraktı. Kapak gürültüyle yere çarptı.

İkisi birden başını aşağı sarkıttılar ama içerisi zifiri karanlıktı. Kendilerini aşağı bıraktıklarında nereye ineceklerini dahi göremiyorlardı.

“Bekle.” Tessa masanın üstündeki boya kalemi kutusunu alıp geldi. Kutuyu karanlık deliğe bıraktı. Hemen sonra, kutunun yere çarpma sesiyle birlikte içindekiler etrafa saçıldı.

“Ne dersin?” diye sordu.

“Üç metre falan sanırım. Önce ben ineceğim sonra seni tutacağım.”

Zemindeki deliği çevreleyen tahtaya yapıştı.

O anda müthiş bir çatırtıyla birlikte bir gürleme duyuldu odanın içinde. İkisi de kafalarını kaldırıp yukarı baktılar. Üstlerindeki zeminin tamamı hareket ediyordu.

“Zaman yok. Fırla, fırla, fırla.”

İkisi birden kendilerini zemindeki delikten aşağı bıraktılar.

Matt sert bir iniş daha yaptı. Kayalık zemin, sırtına, tam da yanan tahtaların tenini kavurduğu yerden battı. Acıyı aklından uzaklaştırıp alelacele, küçük bir kağıt ve giysi kümesine düştüğü için şükreden Tessa'ya doğru hareket etti.

Tessa'yı düştüğü yerde doğrulmaya çabalarken yakaladı. Üstlerindeki kapağın oradan bir ışık titreyerek hemen oradan

uzaklaşmaları gerektiğini hatırlattı. Yukarıdaki zemin tamamen içeri göçtüğünde o kapağın yakınlarında bulunmak istemiyordu.

Tessa ağzını kapayan gömleği hızla aşağı doğru çekti. Birden öksürerek Matt'e yaslandı.

“Ne var?” diye telaşlandı Matt.

Zorlukla yutkunan Tessa, “Sanırım Dedektif Stephens’i buldum. Ya da ondan geri kalanları.”

Matt onun olduğu tarafa eğilip yarısı kağıt ve kıyafetlerle örtülmüş, Stephens’in çürümekte olan cesedini görünce midesi kalktı.

“Latham’m cesedi yandığı için kimin önce öldüğünü bilme-ye imkan yok. Acaba Hargrove, Latham’ı, Owen da Stephens’i mi öldürdü? Çünkü Stephens’i öldüren Hargrove olsa onu da yakardı diye düşünüyorum.”

Tessa elini boğazına bastırdı. “Şu anda, kimin kimi öldürdüğü umurumda değil. Tek istediğim buradan çıkmak.”

Matt havayı koklayınca biraz gerildi. “Bu yığının tamamı benzine bulanmış!”

Tessa’yı ayağa kaldırdı. İkisi birden üstüne yapışan kağıt parçalarını silkeleyip elele tutuştular ve önlerinde uzanan karanlığın içine doğru bir ölüm kaçışına başladılar.

“Sol tarafındaki duvarı hisset ki doğru gidelim,” diye bağırdı Matt. “Ben de önümüze çıkan engelleri anlamaya çalışacağım.”

“Tamam!”

Diğer madende yaptıkları gibi duvarın kavisini izleyerek karanlığa doğru koşmaya başladılar.

O anda arkalarından muazzam bir gümbürtü koptu. Bir ısı ve ışık topu onlara kadar ulaştıysa da döndükleri kavisi geçemedi.

İkisi de durup derin derin nefes aldılar.

“Şerefsizin planı işe yaramadı,” dedi Matt.

Karanlığın içinden alaycı bir ses duyuldu. “Bak işte bu doğru değil.”

Birden tünelin içinde bir silah patlayıverdi. Yakıcı, beyaz-sıcak bir şey Matt’in omzunda patladı. Matt yere yığıldı.

Tessa çığlık çığığa onun yanına çöktü.

Matt, Owen’ın nerede olduğunu görmek için kör gibi etrafına bakınırken bir taraftan da Tessa’yı iterek, “Kaç,” diye ısrar etti. “Çabuk.”

“Seni burada bırakmaya hiç niyetim yok. Ayağa kalk, hemen.” Tessa tıpkı bir eğitim çavuşu gibi konuşuyordu, hatta Matt’i harekete geçirmek için kıcına bir de şaplak attı.

Matt, Tessa’ya bir şey olacağından korkmasa kahkahayı basacaktı.

“Gülleri dolan...” Tessa’nın annesinin söylediği şarkıyı söylerken Owen’ın sesi karanlık boyunca yankılanıyordu.

“Kalk,” diye öfkeyle fısıldadı Tessa, Matt’in kulağına.

Matt acıdan dişlerini sıkarak zorla ayağa kalktı. Sol kolu, önce bıçaklanmış şimdi de vurulmuş, sol tarafında işe yaramaz bir nesneymiş gibi öylece sallanıyordu. Sol omzundan aşağı sıcak, ıslak bir kan damlıyor, Matt her damlayı hissediyordu.

Tessa onun diğer tarafına geçip elinden tuttu ve ileri doğru çekiştirmeye başladı. Matt önce tökezledi, sonra her kıpırdanışında kor gibi yakan acıya çelik bir iradeyle karşı koyarak yürümeye başladı.

Tessa’nın elini sıktı ve ikisi tünelin içlerine doğru koşturdular.

Bir kavisi daha döndüklerinde Owen’ın şarkı sesi yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

“Bize yetişmeye bile çalışmıyor,” dedi Tessa. “Neden bize

yetişmeye çalışmıyor?”

“Çünkü tıpkı lanet babası gibi eğleniyor. Hasta ruhlu seri katil ikilisi.”

Tünel önce yukarı doğru sonra sağa doğru bir açı oluşturduktan sonra tekrar düze çıktı. Bir anda ikisi de bel hizasında bir şeye çarpıp yere düştüler.

Matt’ın nefesi kesildi ve hemen kolunu tuttu.

Tessa ayağa kalkarken ayaklarının hışırtısını duydu.

“Matt, Matt,” diye bağırdı Tessa. “Nerede olduğumuzu biliyorum.”

Sesindeki heyecan hemen Matt’ın acıyla kıvranan zihnine ulaştı. Matt acının düşünmesini engellemesini istemediğinden sağ eliyle boynundaki gömleği gevşetip sol kolunu taşıyabilecek şekilde kaba bir askı yaptı ve kolundaki acı hemen hafifledi.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun? Nasıl yani?”

“Kömür taşıma vagonuna çarptık. Geçen gün diğer madende çarptığım vagonun aynısı bu. Başka bir maden değil bu. Aynı madendeyiz. Sadece başka bir tünelden girdik.”

“Eğer haklıysan...”

“Madenin bu bölümünün planını biliyoruz demektir ve de çıkışın ne tarafta olduğunu.”

Matt başıyla onaylarken Tessa onu göremediği için bu hareketin ne kadar saçma olduğunu fark etti o an.

“Küller, küller...” Owen’ın şarkısı hafifçe duyuluyordu arka-
larından. Yetişiyordu.

“Ana tünelde kalamayız. Bize korunak olacak kavis yok burada,” diye hatırlattı Matt.

“O zaman ana tünele geri dönüp çıkışı bulana kadar Tonya’yı bulduğumuz bölümde saklanırsınız,” diye fısıldadı Tessa.

“Hadi gidelim.”

Birbirlerine uzanıp parmaklarını kenetlediler ve tekrar fırladılar.

Bu sefer karanlıkta koşmak çok daha kolaydı. Yolu ezbere biliyorlardı.

Uzun tünel boyunca önce sola sonra sağa dönerek koşturdular. Havalandırma bacalarından birinden içeri sızan güneş ışığı onları çağırıyordu.

Matt yavaşladı. Arkalarında bir şey mi duymuştu yoksa?

Tessa elinden çekiştirdi. "Haydi."

Matt onu tutup yere çekti.

Bir silah patlayarak tam az önce Tessa'nın dikildiği yere kaya ve toz parçaları yağdırdı.

"Ha! Bu işi çok eğlenceli bir hale getiriyorsunuz!" diye güldü Owen, karanlığın içinde yankılanan kahkahalarıyla.

Matt ve Tessa onun sesinin tersi istikamette koştular.

"Hazır ol," diye fısıldadı Matt.

Tessa onun ne demek istediğini anlamıştı, elini sıktı. İkisi de ilerde sağda bir dönüş daha olduğunu biliyordu.

Arkalarından ayak sesleri geliyordu. Owen artık sessiz olmaya gayret etmiyordu.

"Şimdi," diye fısıldadı Matt. Tessa'nın elinden hızla asılarak en yakındaki tünele çekti.

"Hey çocuklar," diye seslendi Owen az önce çıktıkları tünel- den. "Gece görüşü gözlüklerim olduğunu biliyorsunuz değil mi?" Kahkahayı bastı, zevk dolu kıkırdamaları maden duvarlarına çarpıp ikisinin kulaklarına kadar geldi. "Ben yeni model seri katilim, geliştirilmiş versiyon. Babacık 2,0!" Kahkahası etraflarında yankılandı.

Tessa sızlandı. "Buradan asla çıkamayacağız." Kısa bir nefes aldı, sonra bir tane daha, ama bir türlü yeterince hava alamıyordu.

“Umudunu yitirme hemen.” Matt tünelin planını hatırlayarak adımlarını sayıyordu. On, on bir, on iki. Yine Tessa’nın elinden asılarak başka bir boşluğa doğru çekti.

Tessa’nın nefes alış verişleri tünelin sessizliğinde net bir şekilde duyulabiliyordu.

“Matt... Nefes... Alamıyorum.”

Matt onu durdurdu. “Kafanı eğ,” diye fısıldadı. “Sakin olmaya çalış. Yavaş ve derin derin soluk al.” Sırtını sıvazladı. “Yavaş ve derinden. Gördün mü bak. Şimdi daha iyi değil mi?”

Tessa öksürdü. “Evet, daha iyiyim şimdi.”

“Panik yapma. Bir fikrim var.” Casey ve adamlarının araştırmalarını bitirdiğinde her şeyi götürmemiş olmaları için dua ediyordu. Şu anda ihtiyacı olduğu bir şeyi bırakmış olmaları için dua ediyordu.

“Planın nedir, anlatsana!” Artık zar zor konuşuyordu. “Çünkü bende artık fikir falan kalmadı.”

Matt tekrardan adımlarını sayarak zaman tuttu. “Sağa.”

Tessa ona güveniyor, ne derse yapıyordu.

Matt, Tessa’nın kendisine güvendiğine pişman olmaması için dua ediyordu.

Kavis büyümeye ve yokuşa sarmaya başlayınca Tessa, Matt’in elini çekiştirdi.

“Bir dakika, bir dakika, burası bir yere çıkmıyor. Burası...”

“Biliyorum, Tonya’yı bulduğumuz hücreye çıkıyor. Güven bana.”

“Güveniyorum, ama...”

Matt durdu ve tekrar onu kendine çekti. “Açıklayacak vakit yok. Sadece dediklerimi yap. Söz veriyorum, seni korumak için her şeyi yapacağım.”

Tessa gerildi. “Bu hiç hoşuma gitmedi. Benim seni koru-

mam gerekiyor, lanet olası. Ben FBI ajanıyım sen de bir özel dedektif.”

Sesi isyankar çıkmıştı, gücenmiş gibi.

“Günün birinde özel dedektiflere saygı duymayı öğreneceksiniz Özel Ajan James.”

“Postumu kurtarırsan hemen şimdi saygı duyarım sana.”

Matt gülümsemeden edemedi.

Az önce çıktıkları tünelden ayak sesleri yankılandı.

Matt onu çeker çekmez birlikte tünelin içine doğru koşmaya başladılar.

Karanlık yerini daha açık bir griye bırakınca Matt şekilleri ve azıcık da olsa ayrıntıları görecektik kadar ışık sızdıran havalandırma bacasını görecektikleri köşeye yaklaştıklarını anladı.

Planı için mükemmel bir yer.

Köşeyi döndüler.

Havalandırma bacasından vuran ışıktaki kapı açık hücreyi gördüler.

Birden burunlarına benzin ve gaz yağı kokusu çarptı.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Tessa. “Geri gitmeliyiz. Onun planı buydu. Geri gitmeliyiz.”

Matt onu yakaladı, ama bu hareket yaralı omzunu fena halde acıtınca lanet okudu. “Geri gidemeyiz. Zaten arkamızda.” Tessa’yı gaz kokusundan korumak için gömleğini tekrar burnunun üstüne kaldırdı. “Haydi. Çabuk, hücreye.”

Tessa koşarak onunla birlikte hücreye girdi.

Küçük yatak hâlâ oradaydı. Matt rahat bir nefes aldı ve şilteyi kaldırdı.

“Tahta çıtalardan birini kap,” dedi.

Tessa, şilteyi tutan tahtalardan birini aldı. “Ne yapacağız bunlarla? Vampir Avcısı Buffy’deki gibi kazık mı çakacağız adama?”

Matt kahkahasında boğulacaktı az daha. “Bu da bir fikir tabii ama aklımda daha iyi bir şey var. Yardımına ihtiyacım var.” Yaralı kolunu ev yapımı askıdan çıkarırken derin bir nefes aldı. Yataktaki yastığı alıp Tessa’ya attı. “Yastık kılıfını çıkar.”

Tünelden bir uğultu, bir mırıldanma geliyordu.

“Çabuk.” Matt gömleğinin kollarını birbirine bağladı. “En fazla otuz saniyemiz var.”

Tessa yastığı kılıfından çıkardı ve Matt’in talimatlarını dinlemeye koyuldu.

Tessa yatağın önünde diz çöktü. Kan lekesi olmuş çarşaflara bakarken sahte gözyaşları dökmeye ihtiyacı yoktu. Bu, Matt’in kolundan dökülen taze kanın lekesiydi. Eğer bu gerzek plan işe yararsa onu öpecekti.

Sonra da onu öldürecekti.

Tam arkasında hışırdayan ayak seslerini duydu.

Kaskatı kesildi ama arkasını dönmedi. Ellerini, çarşafların altında topaklanan battaniye yığınının üstüne koyup beklemeye başladı. Şu anda muhtemelen silahını ona doğrulttuğunu düşündüğü Owen’a sırtı dönük vaziyette durmak için bütün cesaretini toplamıştı. Ama aynı zamanda Matt’e, planına ve bir insanın yapabileceği her şeyi yaparak onu koruyacağına olan inancına da güveniyordu.

“Bana dön,” diye emretti Owen alaycı bir ses tonuyla.

Çok uzaktaydı. Tessa’nın onu daha yakına çekmesi gerekiyordu.

Kendini yatağın üzerindeki topağın üstüne atarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. “Matt, uyan. Lütfen.”

Ayak seslerinin hışırtısı yakınlaştı.

“Bana dön!” diye tekrar emretti Owen ısrarlı bir şekilde.

Tessa omzunun üzerinden ona baktı. “Öldürdün onu. Kan kaybından öldü.”

Owen, Tessa’nın sağını solunu daha iyi görebilmek için daha da yaklaştı. Silahıyla işaret ederek, “Kalk, yürü,” dedi.

“Neden? Onu bir kere daha vurabilesin diye mi? Ne fark eder ki? Zaten ölü.”

Owen’in dudakları büküldü, sonra kulaklarına varan bir gülümsemeye dönüştü. Hücreye doğru yürümeye başladı.

Birden durdu. Başını indirip koluna baktı. Büyük bir kan damlası kolundan aşağı süzülüyordu. Gözleri büyüdü. Kafasını kaldırıp yukarı baktığı anda Matt, parmaklıkların üstünden tırmanıp Tessa’nın koluna bağladığı tahta atel yardımıyla kendisini sıkıştırdığı havalandırma bacasından aşağı Owen’in tepesine indi.

İkisi yere yuvarlanırken silah karşı duvara doğru patladı.

Tessa kendini yere atarken kurşun bir metre ötesinde, duvara saplandı. Sıçrayıp Matt’e yardım etmek için hücreden dışarı koştu. Ancak o ve Owen hâlâ silahı almak için boğuşuyorlardı. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışarak yerde yuvarlandılar.

Matt, Owen’in bileğini yere çarptı. Silah bir dizi küfür eşliğinde yuvarlandı gitti. Tam Owen silaha doğru bir hamle yaparken Tessa öne doğru atılarak silahı kaptı. Owen, Matt’in yumruğunu çenesine yemeden hemen önce bir an pis pis baktı Tessa’ya.

İki erkek birbirlerini tekmeleyip yumruklarken Tessa derhal aradan çekildi. Matt daha iri, daha uzun ve daha güçlü, kuvvetliydi ama kullanabildiği tek kolu olması işini çok zorlaştırıyordu. Yaralı kolu, Tessa’nın hücreden aldığı yastık kılıfıyla tahta ateğe bağlıydı. Üstelik şimdiye kadar kan kaybından epeyce bir zayıflamış olmalıydı.

Matt tahta parçasını beyzbol sopası gibi kullanarak yaralı kolunu birden Owen'a savurdu. Owen darbeyi aldıktan sonra Matt'in çenesine bir yumruk indirdi.

Matt yılan gibi tıslayarak yere düşerken Owen hemen üstüne atladı.

"Kalk onun üstünden!" diye bağırdı Tessa, elindeki silahı ona doğrultarak.

Owen, kendini silaha karşı bloke edecek şekilde Matt'i önüne çekerek kenara atıldı.

Tessa sinirden dişlerini gıcırdatıyordu.

Matt dizini Owen'ın kasıklarına gömdü. Owen'ın nefesi kesilip iki büklüm öne eğildiği anda bu sefer de alttan çenesine bir aparkat çekerek adamın kafasını duvara çarptı. Owen patlamış dudağından kan fışkırırken acı içinde böğürmeye başladı. Geri çekilip sol koluyla bir yumruk savurduysa da Matt bunu bloke etti, ancak Owen derhal etrafından dolaşıp yumruğunu bu sefer Matt'in yaralı omzuna indirdi.

Bu yumruk Matt'in yüzünü kül gibi bembeyaz yaptı.

Tessa çığlık çığlığa yakınlaşmaya, bir açıklık yakalamaya çalışıyordu.

Kardeşi bir kez daha Matt'i Tessa'nın silahına siper edince, Matt bir anda dönüp dirseğini Owen'ın adam elmasına geçirdi.

İşte o anda Owen'ın elleri çözüldü ve derhal Matt'i bırakmak zorunda kaldı. Şimdi boğazını tutuyor, boğuluyormuş gibi bir takım sesler çıkarıyordu.

Matt kendini iterek Owen'dan uzaklaştı. Sendeleyerek ayağa kalktı, sallanıyordu. "Silahı bana ver."

Tessa başını iki yana salladı. Bir dakika önce olsa Matt'i kurtarmak için kardeşini seve seve vururdu ama şimdi Owen oracıkta yatıyor, ezilmiş gırtlakıyla nefes almaya çalışıyordu.

Çaresizdi. Tekrar hayır anlamında başını iki yana salladı.

Matt ona doğru yaklaştı. "Tessa, bu herif hâlâ tehlikeli. Silahı ver dedim."

"Hayır, onu vurmana izin vermem."

"Hey Allah'ım... Adamı vurmayacağım be kadın. Mecbur kalmazsam yani. Bu madende bir tane katil var. O da ben değilim."

Matt'in suçlayan bakışları Tessa'nın yüzünü kızarttı. Ardından Tessa silahı uzattı.

"Yardım edin bana," Owen boynunu tutmuş nefes almaya çalışıyordu.

Tessa ona doğru bir adım attı.

Matt derhal atılarak onu geri çekti. "Hayır, Tessa. Numara yapıyor olabilir. Önce bağlamahyım onu."

Tessa başını hayır anlamında salladı. "Numara yapmıyor, Matt. Dudakları mosmor oldu baksana."

"Bir dakikalığına geri dur. Bakayım hücrede bu herifin ellerini bağlayacak bir şey bulabilecek miyim."

Tessa başıyla onaylayınca Matt hücreye yöneldi.

"Lütfen," diye fısıldadı Owen, gergin ve tiz bir çocuk sesiyle.

Tessa onun gözlerindeki yalvaran bakışları görünce dönüp Matt'e baktı. Yataktaki çarşaftan bir şerit yırtmaya çalışıyordu. Sonra tekrar dönüp Owen'a baktı. Almaya çalıştığı her nefes bir işkence gibi göğsünü tırmalıyordu. Yıllar önce de böyle, yardım dilenen, yalvaran gözlerle bakmıştı ona. Fakat Tessa ona yardım etmemiş ve küçük kardeşi, akıllara sığmayacak, bir ömür boyu süren işkencelere ve dehşete katlanmak zorunda kalmıştı. Şimdi orada yatmış, bir nefes için mücadele verirken Tessa kardeşinin ölmek üzere olduğunu fark etti. Ve şimdi, yine o zaman olduğu gibi orada durmuş onun yardım çığlıklarına kulaklarını tıkıyordu.

Ölürse ve en azından son anlarında onu teselli etmezse kendini hiçbir zaman affetmeyeceğini düşündü. Koştı, kardeşinin yanına çöktü.

“Tessa, kahretsin, yapma!”

Matt’ın bağırışları için artık çok geçti.

Owen, Tessa’yı yakalar yakalamaz dönüp Tessa’yı az önce Matt’e yaptığı gibi kendine siper etti. Ciğerleri hâlâ göğsünden fırlayacakmış gibiydi ama görüldüğü kadar ölüme yakın değildi. Bıçağın soğuk çeliği şimdi Tessa’nın gırtlığında idi. Bıçak baştan beri Owen’ın üstündeydi demek, kıyafetlerinin içine bir yere saklamıştı. Tessa’yı kandırmış, o da bir aptal gibi inanmıştı ona.

Matt silahını Owen’a doğrulttu. “Onu bırakırsan belki yaşamana izin verebilirim.”

Owen güldü ama boğazından yeterince hava girmeyince bir anda boğulur gibi oldu ve hırıldadı. Bıçak Tessa’nın boğazının üstünde hafifçe kaydığı anda Tessa boğazından aşağı süzülen kanın sıcaklığını hemen hissetti.

Matt küfrü bastı ve öne doğru bir adım attı.

Owen bıçağı sabitledi. “Ben buradan sağ... Çıkmam,” diye hırladı. “Asıl mesele...” Devam etmeden önce biraz daha nefes almak için mücadele etti. “Asıl mesele... Sevgili ablamı yanımda... Cehenneme götürüp götürmeyeceğim.”

Tessa’nın içinde sempati ve korku birbiriyle çarpışıyordu. Owen’ın onu bu şekilde tutmak için onca oksijeni tüketmesinin ne kadar zor olduğunu hissedebiliyordu.

“Bırak beni Owen. Beni bu şekilde tutacaksın diye soluk alamıyorsun, öleceksin. Beni bırakırsan seni kurtarmak için hâlâ umudumuz olabilir.”

Owen’ın başını sallayarak cevabını verdiğini hissedebiliyordu ama sesi çıkmadı.

Matt'ın, tetiğin üzerindeki eklemleri bembeyaz olmuştu. Tessa onun nasıl olup da hâlâ ayakta durabildiğini bilmiyordu. Kan artık omzundan aşağı oluk gibi akıyordu ve yüzü solmuş, kanı çekilmişti. Ne yapmıştı böyle? Kardeşine koşacağı yerde onun yaralarını sarmalıydı.

“Çok özür dilerim, Matt,” dedi “Bu benim suçum.”

Owen bıçağı onun boğazına daha sert bastırdı ama o anda eli gevşedi ve yan tarafına düşüverdi ve hemen oracıkta yere yığılıverdi.

Matt silahı beline taktı ve Tessa'yı hızla kardeşinden çekti aldı. Tekmelediği bıçak sekerek hücrenin kapısına çarptı. Tessa'yı arkasına alarak silahını tekrar Owen'a doğrulttu.

Owen donuk gözlerle ona bakıyordu. Kısa bir nefes aldı.

Matt yavaş yavaş indirdi silahını.

“Tessa?” diye fısıldadı Owen morarmış dudaklarının arasından. Ölümcül intikam oyununu oynamayı planlayan katilin alaycı, tepeden bakan kahkahaları gitmiş, kaybolup gitmiş ağlayan küçük bir çocuğun sesi gelmişti.

Tessa, Matt'e baktı.

Matt beklemesi için elini kaldırdı. Başka silahı olup olmadığını anlamak için Owen'ı yokladı önce. Sonra ayağa kalkıp başıyla onayladı.

Tessa kardeşinin yanına çöktü ve elini tuttu. “Buradayım, Owen, yanı başındayım. Bu sefer bırakmayacağım seni.” Gözyaşları yanaklarından süzülüp Owen'm eline damlıyordu.

“Ağlıyorsun.” Zar zor duyulan sesi şaşkınlık doluydu. “Neden?”

“Çünkü çocukluğumuzu hatırlıyorum. Nasıl da tatlı bir çocuktun. Masum. Çektiğin bütün acılar için ağlıyorum. Normal bir hayatımız olsaydı, nasıl olurdu diye düşünüyor, ona ağlıyorum.”

Owen acı içinde yüzünü buruşturarak zorla bir nefes daha aldı. “Yalan... Söylemiyor muydun yani?”

Tessa başını iki yana salladı. “Hayır. Yalan söylemiyordum. Seni çok seviyordum. Sissie de seni çok seviyordu. Seni almaya gelecektik. Gelebilseydik, gelirdik.”

Owen’ın elleri bir kuşun, kafesin kenarındaki elleri gibi çırpındı.

“Sissie beni seviyormuş,” diye fısıldadı.

Gözleri kapandı. Nefesi göğsünü tırmaladı.

Bu son nefesiydi.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Tessa, Matt'in omzuna yaptıkları ikinci ameliyatın ardından yattığı Memorial Üniversite Tıp Fakültesi'nin girişinde durdu. İlk ameliyat Kentucky'de yapılmıştı. Ancak ikincisi ve inşallah da sonuncusu için memleketine gelmişti. Owen'ın attığı bıçak ve kurşunun tendonlarını ve sinirlerini koparmasının ardından kolunun eski hale gelip gelemeyeceğini zaman gösterecekti, ama doktorlar iyimser bakıyordu.

Daha birkaç hafta öncesine kadar Matt'le birlikte hayatta kalma mücadelesi verirken şimdi tekrar Savannah'da olmak gerçek üstü gibi geliyordu ona. Özellikle de Owen, Matt'in köpeğini çalmamış olsaydı Matt'in muhtemelen ölmüş olacağı daha da gerçek üstü bir şeydi. İtfaiyeciler, Owen'ın çıkardığı yangının dumanını görüp geldiklerinde Ginger'ı sağ salım bir ağaca bağlanmış halde bulmuşlardı. Onu serbest bıraktıklarında ise, koşup onları madenin girişine götürmüştü. Doktorların dediğine göre itfaiye erleri Ginger'ı takip edip Tessa ve Matt'i bulmasalar, Matt kan kaybından ölmüştü. Matt'in bir zamanlar bir köpek barınağından kurtardığı köpek sonunda gelip onun hayatını kurtarmıştı.

“Tessa, selam!”

Tessa, Madison’ın sesini duyunca döndü. Madison, kolunda yeni doğmuş bebeğiyle araba girişinin karşı tarafında duruyordu. Yanında Pierce, onun yanında da kolu askıda, tekerlekli sandalyede Matt oturuyordu.

Tessa, gözlerini Matt’den ayırmadan el salladı. Ambulans onu madenden alıp götürdüğünden beri birkaç sefer görebilmişti ve etrafında sürekli doktorlar ya da ailesi vardı. Baş başa konuşmak zorunda olacakları anı ödü koparak beklemişti ve nihayet artık bu iş bitsin gitsin diyerek hastaneye kadar yürüyüp gelmişti. Bir tarafı o özel anı bu kadar beklettiği için rahattı. Fakat diğer tarafı içten içe suçluluk duygusuyla mücadele ediyordu.

Pierce ve Madison el sallayarak karşılık verdiler Tessa’ya ama Matt kara kara düşünen bir ifadeyle sessizce, kıpırdamadan duruyordu. Tessa heyecanını bastırmak için bir nefes aldıktan sonra kaldırımın kenarında onlara katıldı.

Dönüp Matt’e belli belirsiz gülümsedi. “Eve mi gidiyorsun artık?”

Matt başını yukarı aşağı salladı ama bir şey söylemedi.

“Tessa, sen daha Nikki’yi kucağına almadın, değil mi?” Madison bebeğini Tessa’nın kollarına uzattı ve ikisine birden gülümsedi.

“Adı Nicole,” diye düzeltti Pierce.

“Tabii ki öyle canım.” Madison, Pierce’in ceketinin önüne eliyle vurdu. “Gidip arabayı getirir misin, tatlım?”

Pierce, Tessa’ya onu daha da suçlu hissettiren özür dolu bir bakış attı. Muhtemelen onun Madison’la yalnız bırakılmaktan nefret ettiğini düşünüyordu ama o Madison’ı ve bebeği gördüğüne memnundu. Kucağında pembe bir battaniyeye sarılmış minik insana şaşkınlık ve huşu içinde bakakaldı. Nazik başı, Madi-

son'inki gibi simsiyah ve kalın bir saç yumağıyla kaplıydı.

Bebegin yumuşacık yanağını parmağıyla okşadı. "Gerçekten çok güzel bir bebek."

Madison battaniyeyi bebeğin çenesinin altına çekti. "Bence de." Sonra bir Tessa'ya bir de kayın biraderine baktı. "Sanırım Matt'i ziyarete geldin. Bizimle eve gelebilirsin. Matt bizde kalıyor, en azından şu ağır ağrı kesiciler bitene kadar."

Matt, dikkatle Tessa'yı inceledi, cevabını bekliyordu.

"Ehm, hayır, aslında benim yapmam gereken birkaç şey var ama yine de teşekkür ederim."

Matt, çenesi gergin, başını çevirdi.

"Ne yapman gerekiyor?" diye sordu Madison, bunun özel bir soru olduğunu umursamadan.

"Madison onu rahat bı..."

"Yo, hayır, sorun değil," diye hemen rahatlattı onları Tessa. "Sır değil. Biraz tuhaf sadece." Matt ve Madison'ın merakla ona bakmasını sağlayan titrek sesinden nefret etti o an. Kucağında ona öylece güvenle sarılmış olan masum, genç yaşamdan bir şekilde güç ve teselli alarak kibarca salladı küçük Nicole'u.

"Affedersiniz, bütün olan bitenden dolayı hâlâ biraz duygusalım da. Üstelik anneannem ve büyükbabamla konuştum az önce. Son birkaç gündür epeyce bir konuştuk. Annemin mezarının Kentucky'deki mezarlıktan Güney Carolina'daki aile mezarlığına naklini ayarlamak için onlara yardımcı falan oldum da. Onları görmem için beni ikna etmeye çalışıp duruyorlar ama ben henüz hazır değilim. Birkaç dakika içinde bir de randevum var. Bu yüzden gelemem."

Bebek ağzını şapırdatıp ona biraz daha sokuldu.

Madison yavaşca aldı bebeği. "Affedersin, acıkmış. Randevun kimle?"

“Madison,” diye azarladı Matt onu.

Tessa gülümsedi. “Randevum yerel bir cenaze yöneticisiyle. Erkek kardeşim Millerlar’ın torunu olmasına rağmen yaptığı şeyleri bildiklerinden ona ait hiçbir şey istemiyorlar. Kimse cenazesini istemedi. Ben de... Cenazesinin yakılmasını istedim, küllerini burada bir mozoleye gömeceğim. Hâlâ son ayarlamaları yapmadım.”

Madison’ın kocaman açılmış gözlerini görünce yüzü kızardı.

“Özür dilerim, Madison. Matt’i vuran adamı umursadığım için çok kötü biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Kardeşim sonuçta şeytanın tekiydi ama başta öyle değildi. Ben onu bu şeytanlığıyla hatırlamıyorum. Ben onu yardım etmem için yalvaran küçük, masum, kıvırcık saçlı bir oğlan çocuğu olarak hatırlıyorum. Şartlar bunu gerektirdi, ama sonuçta ben onu *terk ettim*. Şimdiyse onun için yapabileceğim tek şey küllerini buraya getirmek, ona arada bir de olsa çiçek getirebileceğim ve dua edebileceğim ebedi bir istirahatgaha yatırmak.”

Madison gözlerini kırıştırdı, ilk defa sessiz kalıyordu. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez gibi bir hali vardı.

Yanlarında siyah bir Escalade jip durdu ve Pierce indi. Sağ tarafa doğru koşarak geldi ve arka kapıyı açtı.

“Madison, bize bir müsaade edebilir misin?” diye sordu Matt.

“Elbette.” Tessa’ya sarılarak, daha doğrusu kollarında uyan kızını tutarken elinden geldiğince sarılarak onu şaşırttı. “Ailene olanlar için çok üzgünüm. Kardeşinin cenazesıyla ilgilenerek de doğrusunu yaptığını düşünüyorum.”

Tessa gözünü kırptığında gözlerinde biriktiğinin farkına bile varmadığı gözyaşları dökülüverdi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldayabildi.

Madison ve bebeğin kemerleri takıldıktan sonra Pierce, Matt'e döndü. "Yükleme bölümünden çıkıp birkaç dakikaya seni almaya geleceğim." Arabaya binip gaza basmadan önce Tessa'yı başıyla selamladı.

Matt, Tessa'nın elini tuttu. "Ailen için ben de çok üzgünüm."

O an daha fazla ağlamak istemedi Tessa, boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim," diye fısıldayabildi sadece. "Unutmadan sana bir şey getirmiştım ben." Elini Matt'in elinden çekip çantasından küçük bir hediye paketi çıkardı.

"Nedir bu böyle?"

"Bilgisayarın ya da tabletin ya da adı her neyse, madencilerden biri bulup Casey'e vermiş. Son birkaç gün tonlarca evrak işi yaptım, bir ara baktım ki delil katalogunda duruyor. Görev timi, Hargrove'a ait sanmış. Doğrusunu anlattıktan sonra senin laboratuara, Henry'e götürüp temizlettim, şimdi çalışıyor. Her neyse, isteyeceğini biliyordum."

Matt kafasını kaldırıp onu inceledi. "Benim için uğraşmışsın."

Tessa, Casey'nin o bilgisayarı kanıt odasından çıkarmasına izin vermesi için üç gün boyunca sürekli kabadayılık yapmak zorunda kalmıştı, ama bunu Matt'e söylemeye niyeti yoktu.

"Önemli değil. Casey'nin elinde uğraşması gereken bir sürü iş var. Araştırmaya fena halde gömülmüş durumda, bütün kurbanların ailelerine son durumu anlatabilmek için her detayı sonuna kadar ortaya çıkarmaya kararlı. Latham ve Stephens'a bile ne olduğunu anladı."

"Gerçekten mi? Ne buldu?"

"Latham, Hargrove'dan birçok suçtan ötürü yıllardır şüpheleniyormuş ve Stephens beceriksizliğiyle yıllar önce Hargro-

ve'u içeri tıkacak soruşturmanın içine etmiş. Latham'ın bu yüzden Stephens'a güvenmediğini düşünüyoruz. O yüzden Latham bizimle buluşup her şeyin arkasındaki ismin Hargrove olabileceğini anladığı zaman bunu kendi başına ortaya çıkarmaya kalkmış. Dağa gidip etrafa bakınmak istemiş ama Hargrove elinde bir molotof kokteyliyle ondan önce davranmış."

Matt irkildi. "Korkunç bir ölüm."

Tessa başıyla onayladı. "Latham'm ölümünden bir saat önce biri cep telefonundan Stephens'ı aramış. Buna ve Stephens'ın ölüm saatine ve arabasının saklandığı yere bakarak Casey, Stephens'm Latham'ın neyin peşinde olduğunu anlayıp onu takip ettiğinden emin. Belki araştırmasına yardım edecekti, belki de davayı çözme şerefini üstüne almak istiyordu. Kim bilir? Ama maalesef o da Owen'm ikinci cinayeti oldu. Bizim bildiğimiz."

İkisi de neler olduğunu düşünüp bir anlığına sessiz kaldılar. Sonunda, Tessa karanlık düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Bunlarla sonradan ilgilenmesi gerekecekti, ama bunun zamanı şimdi değildi.

"Neyse, dediğim gibi. Tablet bilgisayarını aldın. Ona kavuşmak için kılı kırk yaran incelemelerin sonuçlanmasını beklemen gerekmiyor."

Matt başıyla teşekkür etti. "Madison, ben ameliyattayken ailemle birlikte bekleme odasında oturduğunu söyledi. Her iki ameliyatta da."

"Evet, ehm... İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Uyandığımda neden gelip beni görmedin?"

"Eee aslında gelecektim, ama çok büyük bir ailen var biliyorsun. Önce onlar görmek istedi." Sinirli bir şekilde güldü. "Ve de dediğim gibi, yapacak bir sürü evrak işim vardı. Siz özel dedektifler kolay kurtuluyorsunuz. Casey'nin bana bütün olan

bitenlerle ilgili onca raporu nasıl yazdırdığını görmeliydin. Ve ben de...”

“Tessa?”

“Efendim?”

“Bize ne oldu?”

Tessa dönüp yuvarlak araba yolundaki kuyruğa baktı, her biri hastaneye birilerini bırakıyor birilerini alıyordu ve siyah Escalade altı araba arkadaydı.

“Sanırım Pierce, Alex’in kamyonetini ödünç almış. Meşhur GTO’sunu kullanmadığına şaşırdım.”

“Tessa. Neden beni itiyorsun?”

Tessa’nın yanağından tek damla yaş süzüldü. “Sana bu kadar yakın olmak işkence gibi,” diye fısıldadı. “Sana âşık olmaya başladığımı anlamıyor musun?”

Matt onun elini tuttu yeniden ve yasa dışı olması gereken o seksi, yarım yamalak gülümsemelerinden biriyle, “Bu kötü bir şey mi?” diye sordu.

Tessa elini çekmeye çalıştı ama Matt bırakmadı.

“Tessa, ben sana üç yıl önce ilk karşılaştığımız günden beri âşığım. Ama o zaman henüz hazır değildin benim için. Bir gün gözlerini açıp gözünün önündekini göreceğini umarak bekledim hep.”

Yine onun kollarında olmak ve o kıymetli sözleri duymak için yanıp tutuşmaya başladı Tessa. İnkârla salladı başını iki yana. “Hayır, sen beni sevmiyorsun. Beni sevemezsin.”

“Hayır, seni seviyorum. Ama sanma ki güzel olduğun için. Tabii ki güzelsin ama seni sevmemin asıl sebebi zeki ve sevecen olman. Owen’a yardım etmek için koştuğunda seni boğmak istedim. Ama aynı zamanda sana hayran oldum. Biraz önce seni öldürmeye çalışan adamın elini tutup, ölürken onu teselli edebildiğin için şaşkına dönmüştüm. Benden çok daha iyi bir insansın

Çünkü ne kadar yakınım olursa olsun ben böyle bir Şey yapamazdım. Bu ve bunun gibi binlerce Şey aşık etti beni sana. Bunların senin için bir anlamı olmalı.”

“Bunlar benim için tahmininden çok daha önemli, bunlar benim için her Şey demek,” dedi Tessa boğulur gibi, “ama hiçbir Şeyi *değıştirmiyorlar*. Bazen yalnızca aşk yetmiyor.”

Matt’ın yüzü karardı, onu dikkatle izliyor, bekliyordu.

Tessa açıklamaya uğraŐtı. Ellerini onun ellerinin arasından çekip kendi beline doladı. “Birkaç hafta önce kim olduğumu, hayattan ne istediğimi biliyordum. Sonra birden her Şey tepe taklak oldu. Sandığım kişi olmayan bir adamla tanıştım, seni tanıdım. Zeki, kibar ve harika biri olduğunu gördüm. Bunu beklemiyordum. Seninle nasıl başa çıkabileceğimi bilemedim. Sonra da beni büyüten ve koruyan iki sıcacık, tatlı insanın kızırken birden çocukları avlayan, korkunç acılar çektirip bir sürü insanı vahşi bir Şekilde katleden var olabilecek en kötü, en Şeytani adamın biyolojik kızı oluverdim.”

Pierce kamyoneti yanlarına çekince Tessa göz yaşlarını görmesin diye ona arkasını döndü.

Matt önce ona doğru uzandı, ama sonra yüzünü ekŐiterek geriye yaslandı. “Tessa, lütfen benimle eve gel. Konuşmamız gerek.”

“Hayır, hayır, görmüyor musun? Seninleyken düşünemiyorum, zamana ihtiyacım var. Düşünmek, kim olduğumu anlamak için vakte ihtiyacım var.”

“Damarlarında kimin kanı akarsa aksın sen hep olduğun insansın.”

“O kadar basit değil.”

“Biliyorum değil, ama bırak da sana yardım edeyim. Bunu birlikte aÇalım.”

“Şu anda seninle birlikte *olamam*, belki de hiçbir zaman olamam. Görmüyor musun? Sana kapılıyorum ve eğer seni görmeye devam edersem umutsuz bir âşığa dönüşeceğim. Ve hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek isteyeceğim. Bu da evlilik ve bebek demek.” Son kelime boğazında kaldı. “Kanımdaki şeytanlığı çocuğuma geçirerek nasıl bir anne olacağım söylese-ne? Yapamam. Yapmam. Babamın şeytani mirası benimle birlikte sona erecek.”

Döndü ve arabalardan, Matt’dan uzağa doğru koşarak kaçtı.

“Tessa, kahretsin, dur bir dakika! Tessa.”

Tessa, Matt’in sesini duyamaz olana kadar koştu. Arabasına ulaşana kadar koştu. Sonra direksiyona çökerek kendini benliğinde atan acıya teslim etti. Her şey normal olsa yaşayabileceği hayata ağladı. Bulup yitirdiği aşkına ağladı. Asla yaşayamayacağı şeylere ağladı.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Vaiz, mozole duvarındaki küçük, karanlık karenin önünde ettiği duayı bitirdi. Tessa, kardeşini güneşin, mermer duvarını ısıtabileceği dış taraftaki diğerlerinden ayrı duran mozolelerden birine gömmeyi uygun bulmuştu. Owen hayatının o kadar büyük bir bölümünü karanlık yerlerde geçirmişti ki Tessa, onun hiç değilse ölümünü çiçeklerin yaz melteminde uçtuğu ışıklar içerisinde geçirmesini istemişti. Çok küçük bir rahatlamaydı ama doğru olanı yaptığına inanıyordu.

“Bayan James, işçiler kapağı kapatmadan önce söylemek istediğiniz bir şey var mı? diye sordu vaiz.

Söz konusu iki işçi lacivert tulumlarıyla Owen’i ilelebet içeri kapatmak için mermer kapağı yerine koymaya hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Tessa başını iki yana salladı. “Nazik sözleriniz ve dualarınız için teşekkür ederim. Söylenecek her şeyi söylediniz zaten.”

Tessa âdet olduğu üzere içinde bahşiş olan bir zarfı din adamına uzattı ve elini sıktı. Bu küçük törene neden başka kimsenin gelmediğini merak ediyordu muhtemelen ama bunu sormayacak kadar da kibardı elbette. Manevi anne babası oraya gelip yanında

bulunmayı teklif etmişlerdi ama bu bir şekilde doğru gelmemişti ona. Owen onların yaşadığı güvenli, mutlu yaşamın bir parçası değildi ve Tessa büyük bir şans eseri sıyrıldığı karanlığın onlara dokunmasını istemiyordu.

Vaiz, Tessa'nın omzuna dokunurken alnı kırıştı. "Konuşmak isterseniz lütfen arayın. Bunun zor bir dönem olduğunu bilirim, birileriyle konuşmak iyi gelir."

Tessa gülümsemesiyle teşekkür ettiğini gösterdikten sonra adam çıktı. O da geri çekilerek işçilere yer açtı. İşçilerin mermer kapağı yerine vidalayıp kenarlarını kapatmaları yalnızca birkaç dakika sürdü. İşleri bitince biri minik vazoyu önüne, sade harflerle "Owen Miller" yazılı bronz plakanın tam yanına yerleştirdi. Tessa, Owen'ın doğum gününü bile bilmiyordu o yüzden hiç tarih yazmamayı seçmişti. Ve de annesinin soyadını kullanmayı. Hargrove isminin kardeşinin ölümü üzerinde bir hak iddia etmesini kesinlikle kabul edemezdi.

İşçiler gidince, Tessa vazonun içine tek bir kırmızı gül koydu. Elini soğuk ve sert mermerin üstüne koyup kardeşini, her geçen gün daha da canlanıp netleşen anılarındaki gibi gözünün önüne getirdi. O dağınık, kıvrıkcık saçları ona hep bakımsız bir görüntü verirdi. Koyu renk gözleriyle hep hüznü, şaşkın ve kaybolmuş bir hali vardı. Babası onu hep kayırırdı, belki de oğlan çocuğu olduğundan ama tabii onun kayırma biçimi, o malum gezilerine çıkarken Owen'ı yanında götürüp Tessa ve annesini günlerce bodruma kapatmaktan ibaretti. Şimdi artık babasının o gezilerde neler yaptığını ve Owen'ın muhtemelen nelere şahit olduğunu öğrenen Tessa, onun nasıl işkenceyle beslenmiş bir ruhu olduğuna şaşırıyordu. Eğer Owen da yıllar önce onunla birlikte kaçabilmiş olsaydı bugün nasıl biri olurdu acaba? Asla cevap veremeyeceği bir soruydu bu.

“Özür dilerim, Owen. Sissie ve ben seni bıraktığımız için çok üzgünüm.” Parmaklarını dudaklarına bastırdıktan sonra tekrar mermere koydu. Bir dakika daha bekledikten sonra oradan ayrıldı.

Altı yedi metre ötede bir meşe ağacına yaslanmış duran Matt’i görünce çakıldı kaldı. Kolu hâlâ askıdaydı. Takım elbisesini yaralı kolundan geçirirken deli gibi acımişti muhtemelen. Ve bunu Tessa için yapmıştı. Bu düşünce, Owen’la ilgili suçluluk duygusundan bile daha fazla zorlamıştı gözlerinde biriken yaşları.

Birbirlerine doğru yürümeye başladılar.

“Buraya geleceğini ummazdım,” dedi.

“Yalnız olmanı istemedim. İyi misin?”

“Olacağım. Eninde sonunda. Buraya kadar kendi başına mı geldin? Hâlâ ağır ağrı kesiciler yuttuğunu sanıyordum.”

“Devlin getirdi. Park yerinde bekliyor. Buradan sonra Casey’nin oradaki partiye gideceğiz. Sen de gidecek misin?”

“Casey’nin görev timi için verdiği partiye mi? Hayır hiç sanmam.”

Matt sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir süre inceledi onu. Fakat sonra bir iç geçirip ceketinin iç cebinden kalın bir zarf çıkardı. “Bunun yardımı dokunabilir. Bir şeyleri çözmeye çalışıp karar vermem gerektiğinde gerçeklere bakmak bana her zaman yardımcı olmuştur.”

Tessa ön yüzünde adının yazılı olduğu zarfı aldı ve kaşlarını çattı. Zarfı yırtarak açıp içinden bir araya zımbalanmış bir sürü kağıt çıkardı. İlk sayfayı okuduktan sonra şaşırarak gözlerini kırptırdı.

“Anlamıyorum. Neden?” Kafasını kaldırdığında Matt çoktan gitmişti. Mezar taşlarının arasında gezinen birkaç yabancıdan başka kimse yoktu mezarlıkta.

Sevdiklerinin ebedi istirahatgahını ziyaret ederlerken otursunlar diye aileler için konmuş beton bankların en yakınındakine çöktü. Matt'in yazdıklarını gözleriyle taradıktan sonra okumaya koyuldu. Her şeyi olaylar ve rakamlar seviyesine indirmek tam onun işiydi. Bu kadar bilgiyi toplamak için çalışması onu hayran bıraktı. Günlerce, gece geç saatlere kadar bilgisayar başında oturarak, acı verici bir şekilde tek elle bunları yazışını getirdi gözünün önüne.

Kahretsin. Yine ağlamaya başlamıştı.

Göz yaşlarını silerek kucağındaki kağıtlara odaklanmaya çalıştı. İlk bölümün adı "Kalıtım mı, Yetişme tarzı mı?" idi. Matt, her biri insanların öldürme sebeplerinin genetik mi, yoksa yetişme tarzı ve çevre koşulları mı olduğunu anlatan seri katiller ve diğer azılı suçlular üzerine yapılmış en az yarım düzine araştırma sıralamıştı. En sonuna, bir uzlaşmaya varılamadığı, "kötü gen"lerle doğmuş bir çocuğun kanuna uyan normal bir insan olabileceği ihtimali kadar anne babasının yolundan giden bir insana da dönüşebileceğini anlatan kendine ait bir yorum da eklemişti.

Bir sonraki bölüm seri katiller arasındaki ortak özellikler üzerineydi. Yine, katillerin kişilik özelliklerini karşılaştıran arka arkaya bir sürü olay incelemesi sıralanmıştı. Bu sefer, şiddet kullanan saldırganların çoğunun hatta ezici bir çoğunluğunun çocukluğunda istismar edildiği, yalnız bırakıldıkları ve bu şekilde büyüdükleri yorumuyla bitirmişti. Kalın, italik harflerle, sevgi ve ilgiyle büyüyen bir çocuğun *karanlık tarafı* seçme ihtimali astronomik düzeyde düşük diye yazmıştı.

Tessa gülümsedi ve başını iki yana salladı. Matt bu, araştırmasında *Star Wars* filmine üstü kapalı bir gönderme yapmazsa olur mu? Yoda'dan bir alıntı yapmadığına şaşırılmıştı.

Son bölüm yine fena halde canını yakmıştı. Başlık basitçe şöyleydi. “Sen ve Ben.” Ona kendi biyolojik annesinin, babasını nasıl aldattığını, nasıl başka bir adamla kaçarak bakması için Alex’e geride beş çocuğunu bıraktığını anlatmıştı. Braedon, Pierce ve Devlin’in Alex’le kan bağı bile yoktu ama Matt’in babası kendi ikizleri Matt ve Austin’in yanında kendi çocuklarıymış gibi büyötmüştü onları.

Matt kendi durumunu Tessa’nın durumuyla kıyaslıyordu. Her ikisinin de sevgi dolu bir ebeveyni vardı —Alex ve Becca. Çocuklarını korumak için yaptıkları fedakârlıklarla sevgilerini ispatlayan ebeveynler. Ve her ikisinin de kendi şahsi zevklerinden başka bir şey düşünmeyen ve bu uğurda kimin canını yaktıklarını umursamayan birer ebeveynleri vardı.

Son sayfayı okurken elleri titremeye başladı.

Tessa, sevgilim, annem tarafından terk edildiğim için acı içinde büyüye bilirdim. İsyankâr olup yaptıklarım için damarlarımda akan asi kanı suçlayabilirdim. Ama babam mütevazı, onurlu bir adamdır. Damarlarımda onun da kanı var. Ben annemden almış olabileceğim kötü genlerin hayatımı yönlendirmesine izin vermedim. Ben babamın gurur duyacağı bir hayatı seçtim. Seni de aynı-sını yapmaya davet ediyorum. Babanın kazanmasına izin verme. Sende annenin de kanı var. O yavrularını korumak için dişi bir aslan gibi savaştı. Ölümüne savaştı ve sen onun onuru ve sevgisi sayesinde hayatta kaldın. Sen iyi ve alçak gönüllü bir insansın. Kendi seçtiğin hayatı yaşa, senin için seçileni değil.

Not: Bu arada her şeyi doğru bilmek adına argo sözlüğünde “puma” kelimesine baktım. Senin puma olman için benim senden en az sekiz yaş küçük olmam gerekiyormuş. Ben senden yalnızca altı yaş küçüğüm o yüzden bunu mazeret olarak gösteremezsin artık.

Yine bir not: Madison yine her zamanki gibi her şeye burnunu sokarak ben sözlüğe bakarken omzumun üstünden “puma” kelimesine bakıyormuş. Aslında senin tam bir “puma” olduğunu söylüyor ki bu da genç erkeklerden hoşlanan her kadın için geçerliymiş. Ama bu tanıtımda yaş farkı olmadığından sanırım kendinden bir hafta geç doğmuş bir erkekle çıkana bile söylenebilir. Bir haftalık yaş farkının önemi olur mu senin için? (Varsayım olarak konuşuyorum tabii)

Tessa, Matt’ın bu korkunç üslubuna gülümsedi. Babası gibi savunma avukatlığı yapmalıydı diye düşündü.

Bankta uzun süre oturup Matt’ın söylediği şeyleri, son birkaç haftadır olanları ve mesleğini düşündü. Gölgesi uzayıp, güneş göğün diğer tarafındaki yolculuğuna başlayana kadar oturdu.

Babası ve kardeşiyle ilgili gerçekleri öğrendiğinden beri ilk defa içindeki suçluluk duygusu ve korku azalmaya başlıyordu. Matt haklıydı. Vücudunda akan kanın sorumlusu o değildi. Ancak yaptıklarından ve hem kendi hem de çevresindekilerin hayatlarını etkileyen kararlarından sorumluydu. Başkalarının onun adına seçim yapmalarına izin vermek yerine hayatını nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesinin zamanı gelmişti.

Matt saatine baktı ve ağabeyiyle birlikte yaslandığı meşe ağacında dayandığı ayağını değiştirdi. Bir saat önce, yeni doğmuş bebeklerini arkadaşlarına gösteren Pierce ve Madison dahil FBI ajanlarının ve ailelerinin yarısı çoktan parkı terk etmişti. Ata binmeler bitmiş, şişme çocuk parkları indirilmiş ve mangalda pişmiş etlerle dolu masalar boşalmıştı. Bu kadar uzun kaldığı için aptal gibi hissediyordu kendini.

Belli ki gelmeyecekti Tessa.

Tekrar saatine baktı.

Devlin göz ucuyla Matt'e baktı. "Eğer gitmek istersen şoförlüğünü yapmaya hazırım yine."

"Sen zaten biz buraya geldiğimizden beri hazırsın gitmeye. Etrafta polisler varken neden bu kadar gergin oluyorsun?"

Devlin uzaklara baktı. "Gergin değilim. Sıkıldım. Mezarlık buradan birkaç dakika, biliyorsun."

Devlin haklıydı. Eğer Tessa, Casey'nin partisine gelecek olsa çoktan burada olurdu. Matt'in yaptığı onca araştırma, derlediği onca bilgi ve pumalarla ilgili dalga geçerek Tessa'nın aklını çelme çabaları boşa gitmişti. Tessa geleceğini çizmişti ve buna Matt'i dahil etmemiştir.

Matt doğruldu, sonra dondu kaldı.

Devlin bakışlarını onun baktığı yöne çevirince siyah kaşları şaşkınlıkla kalkıverdi. "Ne zaman gelmiş buraya?"

"Hiçbir fikrim yok."

On metre kadar uzakta başka bir grup meşe ağacının altında Tessa durmuş Casey ve bir sürü başka ajanla konuşuyordu. Dönüp Matt'e baktıktan sonra sanki sıradan bir yabancından başka biri değilmiş gibi kafasını çevirip ajanlarla konuşmasına devam edince Matt'in içinde kalan birazcık umut da buharlaşıp uçuverdi.

"Şeytan?"

"Evet?"

"Senin evde o viski dediğin yüz derecelik dandik içki duruyor mu hâlâ?"

"Bana boşuna şeytan demiyorlar. Hâlâ üç şişem var. Niye ki?"

"Çünkü ben kör kütük sarhoş olmak istiyorum. Hadi gide-

lim." Ağaçtan uzaklaşıp Devlin'in park yerinde duran kamyonetine yöneldi. Sağ kolundaki askı işini zorlaştırdığından sol eliyle zar zor kapıyı açtı.

"Matt, bir dakika!"

Tessa'nın sesini duyunca gerildi.

"Matt, arkanı dön lütfen."

Matt ona bakmak istemiyordu. O, Matt'e "arkadaş" olabileceklerini söylerken Matt onun deniz yeşili gözlerine bakmak ve baştan çıkarıcı kızıl saçlarını görmek istemiyordu. Belki de onun hep söylediği gibi henüz olgunlaşmamış genç bir erkekti sadece çünkü şu anda onun arkadaşı olmak gibi bir niyeti yoktu. Kahretsin, belki de Savannah'dan taşınması bile gerekebilirdi çünkü onu başka bir erkekle gördüğü gün adamı öldürebilirdi.

Tam kapının arkasına geçecekti ki kapı önünde sert bir şekilde kapandı. *Tessa*. Kapıya dayanmış, kusursuz kaşları bir araya gelmişti. "Bir sorun mu var?"

"Bir şişe viskinin halledemeyeceği bir şey değil," diye gürledi Matt.

"Ne?"

Matt öfkeli bir nefes verdi. "Allah aşkına 'arkadaş kalalım' konuşması yapmaya kalkma bana. Tamam anladık. Hayatına kaldığın yerden devam etmek istiyorsun. Ben de öyle yapıyorum. Arabaya bin, Devlin. Gidelim."

Tessa ellerini beline koydu. "Arabaya bir tek hamle bile yapmaya kalkma, lastiğine ateş ederim Devlin, akıllı ol."

Devlin öksürdü, gülmemek için zor tutuyordu kendini. "Üzgünüm Matt bu lastikler epeyce pahalı." Şöför kapısından uzaklaştı.

Tessa pis pis bakmaya başladı Matt'e. "Hayatına devam etmek de nereden çıktı?"

Matt kaşlarını çatıp ona baktı, ne tür bir oyun oynuyor diye merak ediyordu.

“Bay Buchanan?”

Matt, Tessa’nın arkasına doğru bakınca az önce konuştuğu ajanların hepsinin Tessa’nın arkasında durduğunu fark etti. Seslenen ajan tanıdık gelmişti.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Matt sert bir biçimde.

Ajanın yüzü kızardı, aptallaşmıştı. “Tessa’ya yaptığım eşek şakası için özür dilemek istiyorum. Söz veriyorum, bir daha olmayacak.”

Eşek şakası mı? Adamı tanıyınca gözlerini kıstı, jetonu düşmüştü. Güney Carolina’daki polis merkezinde Tessa’yı yere düşmekten kurtarıırken gören ajandı bu. “Carter, değil mi?”

Adam başıyla onayladı. “Evet, efendim. Ajan James’in masasına emziği koyan benim. Bir şey demeye çalışmıyordum. Espri olsun diye yani, ama Ajan James böyle anlaşılmadığını söyledi. Söz veriyorum bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Sizi kırdıysam özür dilerim.”

Matt bu tuhaf konuşmadan ne çıkarması gerektiğini bilemeden başını iki yana salladı. “*Ben* neden kırılayım yahu? Benden değil, Tessa’dan özür dile.”

Adam çenesini kaşdı, kafası karışmış gibi bir hali vardı. “Diledim zaten, ama o sizden de dilemem gerektiğini söyledi. Sanırım eğer bir daha böyle bir numara çekersem iki bacağımı birden kıracağınız tarzında bir şeyler söyledi.”

Bütün ajanlar duyduklarının altını çizmek istermiş gibi hep birlikte başlarını salladılar.

Casey, Matt’e gülüyordu.

Tessa tatlı bir şekilde tek kaşını kaldırmış bakıyordu.

“Neden adamın bacaklarını kıracaktım tam anlamadım Tessa?”

Tessa gözlerini devirdi. “Çünkü beni umursuyorsun seni inatçı herif.” Matt’e yaklaşıp parmak uçlarına kalktı ve başını aşağı çekti. Sonra da ofisin yarısının gözleri önünde onu öptü. Matt o kadar şok olmuştu ki tepki bile veremedi.

Bir saniye kadar.

Ondan sonra Tessa’nın tatlı kıvrımları ve dudaklarında gezinen tatlı sıcak dudakları, kanını, vücudunun onu neden öptüğünü bile umursamayan bir bölümüne gönderiverdi. Tek yapmak istediği onun öpücüklerine cevap vermektir. Öpücüğünü derinleştirip sağlam elini Tessa’nın arkasına kaydırarak kalçasının üst kıvrımına yerleştirdi.

Kahkahaları ve ısıkları duyunca bir anda gözlerini açtı. İzleyenler olduğunu tamamen unutmuştu. Tessa ona sırtınca oksijeni bitmiş beyni iyice karıştı. Tanıdığı Tessa böyle bir durumda etraftaki iş arkadaşlarından dolayı kızarır ve derhal aralarına mesafe koyardı.

Matt bu davetsiz misafirlere kaşlarını çattı. “Şeytan kurtuluşlarından.”

Devlin parmak eklemlerini kütletti. “Zevkle.”

Casey gözlerini devirdi. “Haydi, bayanlar baylar. Şu ikisini biraz yalnız bırakalım.” Ajanları ileri doğru götürürken hâlâ gülüyordu. Kavga etmek zorunda kalmadığı için hüsrana uğramış gibi salak bir ifadeyle onları izledi.

Tessa tekrar Matt’i öpmek istedi ama o Tessa’nın kollarını boynundan aşağı indirerek bir adım geri çekildi. “Tessa, ne yapıyorsun?”

Tessa göz kırptı, bu hiç yapmadığı bir şeydi. “İçimdeki pumayı kucaklıyorum.”

Sözleri, Matt’e umut verdiyse de havaalanında ona ‘zavallı’ deyişi, madenden kaçtıklarında ondan uzak duruşları hâlâ çok

yeniye ve hâlâ etkisindeydi, hemen güvenebileceğini sanmıyordu ona.

Tessa, onun içinde yaptığı mücadeleyi sezmiş olmalıydı ki gülüşü kayboldu ve gözleri bulutlandı. “Matt, seni incittiğimi biliyorum ve çok, çok üzgünüm. Ama artık yanıdayım. Bunun bir anlamı yok mu?”

Matt onu kendine çekip yüzündeki endişeli ifadeyi öperek silmek istedi. Ama yine reddedilirse herhalde kendini öldürürdü. Kafasını kaldırıp Casey’e ve diğerlerine baktı.

“Amirin ve arkadaşların bizi izliyor, biliyorsun, değil mi?”

Göğüsleri Matt’in göğüs kafesine değene kadar yaklaştı Tessa. “Evet, biliyorum.”

Matt huzursuzca bir soluk aldı. “Ve bu seni rahatsız etmiyor, öyle mi?”

Tessa yavaşca başını iki yana salladı. “Hayır, etmiyor.” Parmaklarını Matt’in yüzünde gezdirip yakasının arkasındaki saçlarla oynamaya başladı. Sonra da boynunu öptü.

Matt aniden bir iç çekti. *Odaklan, odaklan.* “Sen... Sana verdiğim araştırmaları okudun mu?”

“Her kelimesini. Üç defa.”

Matt onu o kadar istiyordu ki neredeyse oracıkta o an teslim olacaktı. Ama aralarında bir yanlış anlaşılma olsun istemiyordu. “Tessa son derece net olmanı istiyorum çünkü ben kesinlikle doğru düşünemiyorum şu anda.” Sesi titriyordu. “Neden geldin buraya, tam olarak söyler misin?”

Tessa güldü, ona bakmak için bir adım geri çekildi. “Baştan başlamak istiyorum. Sizinle çıkmak istiyorum, Bay Buchanan.”

Hayal kırıklığının keskin kenarı Matt’i ikiye ayırdı. “Baştan başlamak mı?”

Tessa başıyla onayladı. “Hiç çıkmadık ki. Birbirimizden

hoşlanmayarak başlayıp...”

“Ben senden *hep* hoşlandım.”

Tessa zorla yutkunup bakışlarını Matt’in dudaklarına indirdi. “Tamam. *Benim* senden hoşlanmamamdan başlayıp ışık hızıyla yatağa girmeye geçtik”

Matt yavaş yavaş iyice eğildi. “Işık hızının nesi varmış?” diye fısıldadı. “Ben ışık hızını severim.”

“Arada sırada itiş gücü⁹ de kullanmak fena olmaz hani.”

Matt güldü. Bu saatten sonra ondan nasıl şüphe edebilirdi ki? Yıldız Savaşları’ndan Uzay Yolu’ndan alıntı yapabilen mükemmel bir kadındı o. Bu sefer öpen Matt oldu.

Geri çekildiğinde Tessa onu bırakmadı.

“İyi misin bebeğim? Zor nefes alıyor gibisin,” diye dalga geçti Matt.

Tessa titredi. “Matt?”

“Hımm?”

“Hani şu çıkma işi var ya.”

“Evet?”

“Hemen başlayabilir miyiz?”

“Duruma bağlı.”

Tessa yüzünde endişeli bir ifadeyle birden geri çekildi. “Ne durumu?”

“Baştan başlamakla neyi kastettiğine bağlı. İlk aşamayı atlayabiliyor muyuz?”

Tessa’nın dudakları öylesine seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı ki Matt’in beyinde kalan son oksijen de buhar oldu, uçtu gitti.

“Bebeğim, *bütün* aşamaları atlayalım.”

⁹ Burada yine bilim kurgu filmlerinden Uzay Yolu’ndaki gemilerin itiş gücüne gönderme yapılıyor.

Matt onun elini tuttu ve arkalarında bir kahkaha tufanıyla Tessa'nın arabasına doğru koşturdular.